SVEN VESTING

Vraja milioanelor

VOL 5

212. Misiunea Soniei

Saşa şi Sonia se aflau tot în locuinţa lui Boris Verodin, aşteptând cu nerăbdare vreun semn de viaţă din partea acestuia.

Într-o zi, când se înapoie din oraş, tânăra revoluţionară aduse o ştire uluitoare: condamnatul Potcikev şi un paznic dispăruseră din temniţă.

Numele acestuia din urmă era Staluvici – după cum scria în gazete – şi, pe cât se părea, prinţul izbutise să-l cumpere cu o sumă oarecare de bani, hotărându-l să fugă împreună cu el. Autorităţile ofereau un mare premiu pentru prinderea fugarului.

— Cine ştie ce ticăloşii o să pună iar la cale! zise Sonia, adresându-se bătrânei cameriste. Ar fi trebuit să-l păzească cu mai multă străşnicie… Dacă aş putea pune mâna pe el, n-aş şovăi nicio clipă să-l predau călăului.

— Şi ce câştig ai avea din asta? întrebă Saşa. Nu uita că şi tu eşti condamnată la moarte.

— Ei şi? N-au decât să mă omoare! După ce voi fi dovedit nevinovăţia lui Boris Verodin şi prinţul îşi va fi luat pedeapsa, pot să facă cu mine ce-or pofti!

— Şi cum vrei să dovedeşti nevinovăţia lui Boris Verodin? o iscodi bătrâna.

— Deocamdată nu ştiu nici eu, totuşi va veni şi ziua când voi da de urma ticălosului care a pus mâna pe lăzile cu aur. De aceea am să şi plec în curând din Petrograd, căci aici îmi pierd vremea fără niciun folos.

— Şi încotro vrei să pleci?

— Spre coliba cărbunarului, unde am de gând să fac cele dintâi cercetări.

— Bine, însă ştii doar că Urez s-a străduit şi el să dea de urma hoţului?

— N-are a face, inima îmi spune că eu voi avea mai mult noroc.

— Tot îl mai bănuieşti pa Potcikev?

— Atâta vreme cât omul nu va fi găsit, bănuielile mele se

vor îndrepta numai asupra lui. De altminteri, cred că şi el se aţine tot prin preajma colibei cărbunarului. Dacă s-ar face cercetări în pădure sunt sigură că s-ar pune mâna pe dânsul… Ascultă-mă, nu ştiu de ce, dar am credinţa că aurul se află pe acolo pe undeva…

În clipa aceea se auzi sunând. Era Iesta Ulkitzki.

— Vrei să ne veseşti dispariţia prinţului din închisoare? zise Sonia, zâmbind.

— Da, răspunse tânărul.

Apoi, istorisi tot ce ştia, fără să pomenească însă nimic despre Vasilieff. Totuşi, ceva trebuia el să mai spună celor două femei – şi îi venea foarte greu. Era vorba de soarta tragică a lui Boris Verodin şi a soţiei sale. Un suspin adânc scăpă de pe buzele tânărului.

— Ce-i cu dumneata, tovarăşe Ulkitzki? întrebă Sonia, bănuitoare. Ne ascunzi ceva?

— Da, am o veste foarte tristă… E vorba de Boris…

— Ce s-a întâmplat cu el? strigă Sonia.

— Aţi auzit despre nenorocirea petrecută de curând în Cronstadt?

— Da, e vorba de o casă care a fost aruncată în aer. Dar ce legătură există între aceasta şi Boris Verodin?

Prinţul plecă privirile în pământ, ca şi cum s-ar fi simţit vinovat de ceva.

— Nenorocirea fost, pentru noi, îndoit de mare, urmă el. În casa aceea fusese transportat Boris Verodin, după evadarea lui din temniţă…

— Şi? Hai, vorbeşte! stărui Sonia.

— Boris Verodin se afla în casă, când a avut loc explozia.

Un ţipăt de groază izbucni în acelaşi timp, de pe buzele celor două femei.

— Aşadar, Boris e mort? izbuti să îngâne bătrâna cameristă.

— Dar asta nu e încă totul, urmă Iesta. Şi Nataşa, care se dusese să-l ia de acolo, şi-a găsit sfârşitul odată cu el… Abia intrase înăuntru, când toată clădirea fu distrusă de explozie… Petroneff, care o însoţise, şi o aştepta afară, a văzut cu ochii

lui groaznica nenorocire…

Durerea Saşei nu mai cunoscu margini. Ea izbucni în blesteme sălbatice împotriva revoluţionarilor, care, după părerea ei, erau vinovaţi de moartea iubitei sale stăpâne.

În acest timp, Iesta Ulkitzki se simţea mai liniştit parcă, deoarece îşi dusese la capăt trista lui îndatorire. Şi – ca o mângâiere – spuse celor două femei că Vasilieff se mai afla în viaţă. La început, acestea nu-i dădură crezare, dar în cele din urmă îndoiala lor se risipi, când prinţul le istorisi tot ce ştia cu privire la nobilul moşier.

Abia părăsi Iesta locuinţa lor, că Sonia se pregăti şi ea de drum. Copleşită de mâhnire, bătrâna cameristă nici nu băgă de seamă că revoluţionara plecase, după ce-şi acoperise faţa cu un văl des, ca de obicei.

Sonia Petrovici îşi făcuse un plan hotărât. Fără să şovăie, ea se îndreptă spre sediul Comitetului Central, unde ceru să vorbească cu Ilino. Fireşte că nici n-o luară în seamă, căci mai în fiecare zi se prezentau sute de oameni care cereau să fie primiţi de preşedintele Comitetului Central.

— Ascultă-mă, trebuie neapărat să vorbesc cu tovarăşul Ilino, stărui ea. Spune-i că e vorba de o femeie care vrea să-i dea lămuriri cu privire la comoara dispărută…

Servitorul o privi cercetător, apoi se depărtă. Nu trecu multă vreme şi se înapoie, zicând că Ilino o poftea înăuntru.

Preşedintele Comitetului Central rămase întrucâtva surprins, când auzi despre ce era vorba. Privirile sale se îndreptară, spre aceea care intră în biroul lui. Deodată tresări, căci ochii scânteietori ai femeii îi păreau cunoscuţi.

— Cine eşti dumneata şi ce vrei să-mi destăinui? întrebă el.

— Nu s-ar putea să stăm de vorbă între patru ochi? zise Sonia, arătând spre un omuleţ aşezat la o masă şi care scria de zor.

Ilino făcu un semn secretarului său, şi acesta părăsi încăperea.

— Desigur că nu mă mai recunoşti, tovarăşe Ilino? urmă tânăra. Sunt Sonia Petrovici.

— Cine? făcu preşedintele, sărind în sus.

— Sonia Petrovici.

— Şi-ai venit să te predai? În acest caz n-ai nimerit… Ar fi trebuit să te adresezi călăului…

Sonia îşi ridică vălul şi zise, oftând:

— Ştiu, sunt vinovată şi nu tăgăduiesc că-mi merit pedeapsa. Altminteri n-aş fi venit încoace… Da, e adevărat că i-am smuls lui Narickin taina lăzilor cu aur… Prinţul Potcikev m-a silit cu revolverul în mână, să-i destăinui cele aflate… l-am trădat pe Boris Verodin, salvându-mi viaţa în schimb… Totuşi, cuprinsă de remuşcări, am pornit în urma lui că să-l vestesc de primejdia ce-l ameninţa pe el şi tovarăşii săi… Am ajuns prea târziu, însă… Nenorociţii fură măcelăriţi… Numai eu şi Boris Verodin am scăpat cu viaţă. Astăzi am aflat că Boris Verodin şi-a găsit moartea într-o explozie care a avut loc în Cronstadt. Am venit aici ca să-l reabilitez, căci ştiu că a transportat aurul în pivniţa mănăstirii şi a zidit încăperea în care l-a depus. Dacă lăzile au dispărut, înseamnă că au fost furate de altcineva, iar Boris Verodin n-are nicio vină. Cât despre mine, am ajuns la capătul vieţii şi îmi aştept osânda… Repet, însă, că Boris Verodin nu e hoţ, ci omul cel mai nobil din câţi există pe pământ.

Ilino ascultase cu luare-aminte. De astă dată, nenorocita femeie îi apărea în altă lumină, o vedea cu alţi ochi decât până acum.

— Dar cine ţi-a spus că Boris Verodin e mort? întrebă el, după un răstimp.

— Nu-mi e îngăduit să-ţi răspund la această întrebare. Dar cunosc un om care a văzut cu ochii lui nenorocirea şi care susţine că şi soţia lui Boris şi-a găsit moartea în clădirea distrusă de explozie.

Ilino bănui că era vorba de Petroneff. Chibzui dacă să-i destăinuie adevărul, dar un glas lăuntric îl îndemnă să treacă totul sub tăcere. În acelaşi timp, un gând stăruia mereu în mintea lui.

Această femeie luase parte la tragica întâmplare, cu care prilej se nenorocise pentru totdeauna. Numai dânsa era în stare să pornească cercetări care să ducă la descoperirea

misterioşilor hoţi. Fireşte, fusese condamnată la moarte, dar ce rost avea moartea ei? Nu cumva putea să fie de folos Statului, dând o mână de ajutor pentru descoperirea comorii, de care guvernul avea atâta nevoie, mai ales în clipele de faţă? Da, lăsând-o în viaţă ajungeau la un rezultat mult mai bun.

— Ascultă-mă ce vreau să-ţi spun, Sonia Petrovici – începu Ilino. După legile ţării noastre, ţi-ai meritat moartea cu vârf şi îndesat… Eu, însă, nu sunt judecător şi nici nu vreau să te dau pe mâna autorităţilor. De asemenea, nu mă îndoiesc de spusele dumitale cu privire la nevinovăţia lui Boris, căci şi eu sunt de aceeaşi părere… Vreau să-ţi fac o propunere. După cât se pare, avem de-a face cu nişte hoţi foarte dibaci, căci altminteri ar fi fost cu neputinţă ca uriaşa comoară să dispară fără să lase cea mai mică urmă. Nu cred că Potcikev să fie hoţul, deşi se poate foarte bine ca el să ştie mai mult decât dumneata… Ascultă-mă, vrei să porneşti cercetări pentru descoperirea tâlharilor? Dacă ajungi la vreun rezultat, îţi făgăduiesc că mă voi strădui din răsputeri să obţin graţierea dumitale.

Fireşte că Sonia primi, fără cea mai mică şovăială. După ce se mai sfătuiră câtva timp, revoluţionara îşi luă rămas bun de la Ilino şi plecă.

Preşedintele o urmări cu privirea. Făcuse, oare, bine, ce făcuse? Un glas lăuntric îi dădea dreptate. Fireşte, legile erau împotrivă – condamnata ar fi trebuit predată Cekei. Însă se petreceau atâtea lucruri ciudate pe vremea aceea! Şi câte nu se petrecuseră sub domnia Ţarului!

În cele din urmă, Ilino îşi văzu iarăşi de treburile sale, gândindu-se totuşi la preţioasele lăzi care, într-o bună zi, aveau să intre în stăpânirea guvernului, să slujească la întărirea situaţiei sale.

Desigur că aceasta urma să aducă mult mai mult folos decât moartea unei femei nenorocite, care fusese şi aşa îndeajuns de pedepsită pentru greşelile ei.

Sonia se înapoie acasă şi găsi pe bătrâna cameristă în odaia ei, unde plângea necontenit. Biata femeie era

deznădăjduită, căci toţi aceia pe care îi iubise, nu mai erau în viaţă. Ce rost mai avea ea pe lume? Deodată se gândi la Irina. Numai ea mai rămăsese, dintre toţi care îi fuseseră dragi.

Şi dânsa îi făgăduise că se va înapoia în curând. La gândul acesta, Saşa se simţi mai liniştită.

— Ei, ce-ai făcut? întrebă ea, adresându-se Soniei.

Un zâmbet de mulţumire se înfiripă pe buzele ţigăncii, care nu răspunse nimic, însă.

După puţin timp, revoluţionara îşi făcu pregătirile de drum, iar noaptea părăsi casa cu o legătură pe braţ.

În bileţelul lăsat în odaia ei, dădea de veste că pornise într-o călătorie îndelungată. Alături de bileţel se afla o sumă de bani, din care bătrâna cameristă putea să se întreţină câtva timp.

A doua zi dimineaţa, când se trezi, Saşa rămase foarte mirată văzând că tovarăşa ei nu dă niciun semn de viaţă. Mirarea bătrânei crescu la culme, când intră în odaia Soniei şi băgă de seamă că patul acesteia nu era desfăcut.

Zărind bileţelul de pe masă, îl luă şi după ce străbătu cele câteva rânduri, o tristeţe adâncă se întipări pe chipul ei. Aşadar, acum rămăsese cu totul singură. Înainte vreme nutrise o ură înverşunată împotriva acestei femei, care îi pricinuise atâtea necazuri, dar mai târziu, dragostea lor pentru Boris Verodin le unise şi bătrâna se simţea tot mai strâns legată de fosta ei vrăjmaşă.

213. Călătoria lui Vasilieff

Moşierul bătu la uşa casei prinţului Ulkitzki, unde ştia că locuia Petroneff şi, uneori, agitatorul Urez, căci locuinţa prezicătoarei nu mai era sigură.

Petroneff, care dormea mereu îmbrăcat, de când ştia că stăpânul său poate sosi dintr-o clipă într-alta, sări jos din pat.

— Slavă Domnului! murmură el. Da, ăsta e Vasilieff... Să nădăjduim că vom pleca în curând, căci n-am deloc chef să mai rămân în Rusia multă vreme...

Pe scara ce ducea în vestibul, se întâlni cu Urez, care

dormea de obicei foarte puţin.

Acesta se îndreptă spre uşă şi trase zăvorul. Era într-adevăr Vasilieff care îşi salută prietenii, cu bucurie.

— Îmi pare bine că aţi venit, domnule Vasilieff zise Petroneff. Tare mi-era teamă că fuga dumneavoastră nu va izbuti!

Moşierul zâmbi.

— Şi prinţul? întrebă Urez. A scăpat şi el?

— Da, răspunse Vasilieff. N-am avut încotro, căci i-am făgăduit că-i voi reda libertatea. Ştiu că e un om rău, dar poate că de astă dată o să se îndrepte, deşi nu prea îmi vine să cred una ca asta... Mâine dimineaţă autorităţile vor lansa un mandat de arestare împotriva mea... adică împotriva paznicului Staluvici, din ţinutul Uralilor, dar n-au să pună mâna pe mine... nu, nu!... Ascultă-mă, Petroneff, ce se aude cu plecarea noastră? Te-ai pus în legătură cu englezul?

— Totul e în ordine, domnule Vasilieff. Nici nu vă puteţi închipui câtă bucurie mi-a pricinuit hotărârea dumneavoastră de a părăsi Rusia. Ah, şi ce o să se mai bucure tânăra fată, care crede că sunteţi mort!

Moşierul rămase îngândurat.

— Ce-a spus când i s-a vestit moartea mea? întrebă el, apoi.

— O, durerea sărmanei copile era fără margini! Abia am izbutit s-o mai liniştim niţel...

Chipul distinsului bărbat se însenină.

— Scumpa mea Irina! murmură el, cu duioşie.

Apoi se posomorî iarăşi la faţă.

— Aş vrea să vorbesc cu dumneata, Petroneff, zise el.

Şi deoarece Urez voi să se depărteze, adăugă;

— Rămâi, te rog, domnule Urez, căci ceea ce vreau să spun te priveşte şi pe dumneata.

— Despre ce este vorba, domnule Vasilieff? întrebă Petroneff.

— Ai fost de faţă, când s-au găsit veşmintele soţiei şi copilului meu, nu e aşa?

— Da.

— Hm… şi, după câteva luni, cadavrele nenorociţilor au fost aruncate la ţărm.

— Da, aşa e, răspunse Petroneff.

— Le-ai văzut cu ochii dumitale?

— Nu, nu le-am văzut, căci pe vremea aceea eram în călătorie, fiind ocupat cu administrarea moşiilor.

Vasilieff rămase din nou pe gânduri.

— Trupurile lor au fost îngropate în Livadia, nu e aşa? urmă el, după un răstimp.

— Da.

— Ciudat! Tare aş vrea să mă duc acolo şi să fac cercetări…

Urez, care până acum ascultase în tăcere, păru îngrijorat.

— Eu, unul, te sfătuiesc să nu te duci, zise el. Mai ales acum, când situaţia e atât de tulbure… Dacă ai luat vreo hotărâre, ar fi mult mai bine s-o amâni pentru mai târziu.

— În orice caz, înainte de plecarea noastră, mai am de făcut o călătorie, răspunse Vasilieff. Trebuie să pornesc neapărat spre Moscova.

— Spre Moscova? exclamă Petroneff. Aţi uitat, oare, cât aţi pătimit acolo ultima dată? Vreţi să vă primejduiţi iarăşi viaţa?

Dar pe chipul moşierului se întipărise o hotărâre atât de neclintită, încât cei doi prieteni îşi dădură seama că orice încercare de a-l abate de la gândul său ar fi rămas fără niciun efect.

— Îmi dai voie să te însoţesc? întrebă Urez după ce schimbase cu Petroneff o privire plină de înţeles.

— Nu, trebuie să călătoresc singur, răspunse Vasilieff. De altminteri, tovărăşia dumitale nu poate decât să-mi primejduiască situaţia, căci eşti un om prea cunoscut şi cei care te-ar însoţi, ar atrage asupra lor privirile tuturor. Eu, însă, vreau să rămân neobservat, căci numai astfel îmi pot ajunge ţinta.

Moşierul le destăinui ce avea de gând, apoi părăsi casa.

— Mă duc după el, zise Petroneff adresându-se agitatorului, când rămaseră singuri. Zău, în unele privinţe se poarta ca un copil.

— Da, ai dreptate, îl încurajă celălalt. Însă, numai contesa e vinovată de toate acestea. De ce s-a ascuns mereu? N-ar fi fost mult mai bine să-şi fi scos masca?

— Nu, dragul meu, nu sosise încă momentul. Fireşte, acum crede că Vasilieff e mort, căci habar n-are de descoperirea noastră. Când va afla adevărul, biata femeie va avea cea mai mare bucurie pe care i-o poate dărui viaţa.

După ce îşi îmbrăcă şuba şi-şi îndesă pe cap o căciulă, Petroneff porni în urma stăpânului său al cărui plan îl bănuia el.

Vasilieff se ghemui într-un colţ al compartimentului, fără să-i treacă măcar prin minte, că era supravegheat de devotatul său.

Spre seară, trenul se opri în gara din Moscova. Străzile erau cufundate în întuneric, căci se făcea mare economie de cărbuni, astfel căi uzinele n-aveau destul combustibil. Vânzătorii de ziare strigau ultimele ştiri de pe frontul de vest – care nu prea erau îmbucurătoare – şi trecătorii aproape că le smulgeau foile din mână.

Vasilieff, însă, trecu înainte nepăsător şi nu se opri decât când ajunse la poarta mănăstirii.

O călugăriţă deschise ferestruica şi îl întrebă ce doreşte.

— Aş vrea să vorbesc cu maica stareţă, răspunse vizitatorul.

Poarta se deschise şi Vasilieff păşi în sfântul lăcaş. Şi aici se petrecuseră mari schimbări în ultimul timp. Călugăriţele păreau foarte îngrijorate şi se uitau cu teamă în jurul lor, ca şi cum ar fi fost ameninţate de primejdie.

În cele din urmă, moşierul se văzu înaintea stareţei, fosta prinţesă Olga de Dolgurov, care rămase încremenită când îl recunoscu.

— Cum… dumneata… aici? bâigui ea. Aşadar… mai eşti în viaţă… conte… domnule Vasilieff?

— Da, prinţesă, după cum se vede, răspunse moşierul, calm. Te-aş ruga, însă, să-mi spui de la cine ai aflat despre moartea mea?

— Am auzit… mi s-a spus… ah, da, am aflat de la o doamnă.

— De la o doamnă? stărui moşierul.

Stareţa chibzui cu înfrigurare. Omul acesta liniştit nu putea fi înşelat cu atâta uşurinţă.

— De la… doamna Virubova, răspunse ea, în cele din urmă.

— Ah, de la dânsa! murmură celălalt, părând dezamăgit.

Stareţa scoase un suspin de uşurare şi-şi vârî sub boneta albă câteva fire de păr care ieşiseră la iveală. Da, scăpase uşor din încurcătură.

— Maică stareţă, reluă Vasilieff, cu glas rugător, viu astăzi din nou la dumneata, ca să-ţi cer lămuriri asupra unei călugăriţe din ordinul „Maicilor cenuşii”… Zilele astea am căpătat dovada că Tatiana mai trăieşte… Nu ştiu ce s-a întâmplat atunci… poate că a fost o greşeală la mijloc… În orice caz, am venit la dumneata ca să lămurim lucrurile.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce tot vorbeşti! exclamă stareţa.

Ochii sfredelitori ai moşierului nu se dezlipeau însă o clipă de pe chipul ei.

— Maică, uită-te la mine, sunt un om nenorocit… poate că n-ai să mă revezi niciodată, căci în curând voi părăsi Rusia pentru totdeauna. Vrei să mă laşi să plec cu încredinţarea că cunoşti o taină care îmi apasă inima şi că ai refuzat să mi-o dezvălui, deşi ştiai că aceasta m-ar face omul cel mai fericit de pe pământ?

Stareţa se strădui să-şi stăpânească tulburarea. Nu, nu-i era îngăduit să facă destăinuiri, căci făcuse un jurământ – făgăduise că nu va dezvălui niciodată această taină.

— Mi-ar părea foarte rău dacă ţi-ai făcut iluzii care nu se pot înfăptui, răspunse ea, cu tristeţe. Alungă-ţi asemenea gânduri, căci sunt foarte primejdioase, domnule Vasilieff…

Moşierul o mai privi o dată cercetător, apoi oftă din adânc.

— Ştii dumneata cine mi-a spus că Tatiana trăieşte? urmă el.

Şi, deoarece stareţa îl privi întrebător, adăugă:

— Prinţul Potcikev… Da, el mi-a spus asta…

— Prinţul Potcikev… Nicolai de Potcikev? De unde poate să ştie el asta?

— Ba, mai mult, susţine că a şi văzut-o… şi că dânsa e călugăriţa misterioasă care m-a îngrijit în timpul cât am zăcut bolnav.

Stareţa zâmbi.

— Vorbe fără rost! zise ea. Dar unde se află acum prinţul?

— Nu ştiu, răspunse moşierul, care nu voia să pomenească nimic despre întâlnirea lui cu Potcikev şi fuga acestuia din temniţă. Dar doamna Virubova? Cum se simte biata femeie?

— E foarte mâhnită… Tare mi-e teamă că nu va putea îndura chinurile pricinuite de groaznicul sfârşit al familiei imperiale. Deunăzi am primit vestea că şi fratele Ţarului, precum şi alţi prinţi înrudiţi cu el, au fost ucişi de revoluţionari. Spune, nu-i îngrozitor?

Moşierul clătină capul în semn de aprobare.

— Cel puţin dumneavoastră vă dau pace? întrebă el, apoi.

Stareţa oftă.

— N-ai văzut oare, îngrijorarea întipărită pe feţele noastre? Abia acum trei zile, revoluţionarii au pătruns în sfântul lăcaş şi ne-au luat mai toate merindele. Ceea ce ne-a rămas, ajunge tocmai bine pentru o lună; astfel că vom răbda de foame toată iarna. Şi, în curând ni se vor lua şi sfintele odoare, căci toate mănăstirile au fost înştiinţate că trebuie să depună metalul preţios ce-l au.

Moşierul clătină capul, preocupat de propriile sale gânduri. După puţin timp, fu dus în odaia Virubovei; cum îl văzu, fosta doamnă de onoare începu să se tânguiască, aşa cum îi era obiceiul.

Vasilieff încercă s-o mângâie şi o întrebă care erau planurile ei pentru viitor.

— Vreau să mor… aceasta e singura mea dorinţă, murmură ea.

Câtva timp domni o tăcere apăsătoare.

— De când eşti aici? întrebă, deodată, moşierul, care voia s-o iscodească, nădăjduind să afle ceva cu privire la chestiunea pentru care venise încoace.

— De câteva zile, răspunse Virubova.

— Hm, atunci nu cred să fi aflat ce s-a petrecut. Ştii că Nataşa de Gogineff nu mai e în viaţă?

— Prinţesa Nataşa… a murit? bâigui fosta favorită. Ah, cum e cu putinţă? Doar am văzut-o chiar înaintea plecării mele din Petrograd… când i s-a dat drumul din închisoare.

Vasilieff îi istorisi tristul sfârşit al prinţesei, dar nu pomeni nimic despre Boris Verodin. La ce bun s-o mai amărască, spunându-i că fiica prinţului Gogineff se căsătorise cu un revoluţionar?

— Da, mor cu toţii… sau sunt ucişi! îngână Virubova. Ah, sărmana femeie, merita o soartă mai bună! Dacă ai văzut ce bucuroasă era că izbutise să-şi recapete libertatea! Domnul Halbah, tovarăşul nostru, a depus în favoarea ei.

— Da, ştiu, zise moşierul. Dar ia spune-mi, doamnă Virubova, cum se face că nu te miră deloc că mă vezi în viaţă? Doar şi dumneata trebuie să fi aflat despre condamnarea şi executarea mea?

Fosta favorită roşi până în albul ochilor şi păru foarte încurcată. Chiar în dimineaţa aceea, primise o scrisoare de la Petroneff, în care-acesta îi zugrăvea pe scurt ce se întâmplase cu Vasilieff şi-i dădea de veste că moşierul va veni la Moscova, pentru a vorbi cu dânsa.

— Am aflat printr-o întâmplare, răspunse ea, şovăind.

Moşierul tresări. De unde prinsese ea de veste, cu toate că trăia retrasă în mănăstire? Numai Urez, Petroneff şi Iesta Ulkitzki ştiau despre salvarea lui, şi asta abia de trei zile. Cum fusese înştiinţată ea atât de repede?

— N-aş putea să ştiu şi eu cine v-a informat că n-am murit? întrebă Vasilieff.

— Nu, nu pot să-ţi răspund la această întrebare, căci am făgăduit că voi trece sub tăcere numele persoanei care mi-a făcut destăinuirea.

— Dumnezeule, ce înseamnă toate astea? exclamă Vasilieff. Pretutindeni numai taine. Zău, mi-e teamă să nu-mi pierd minţile… Dar cum ai ajuns dumneata în mănăstire?

— Din păcate, nu-ţi pot răspunde nici la asta.

— Prezicătoarea te-a trimis încoace? Există vreo legătură între ea şi mănăstire?

— Da, doamna Barobleur m-a recomandat stareţei, zise Virubova.

— O cunoşti mai de aproape pe bătrâna prezicătoare? întrebă moşierul.

— Nu prea, căci am vorbit rareori cu dânsa, deşi locuiam în casa ei. O singură dată am stat de vorbă mai mult timp. Ea trebuind să plece într-o călătorie, m-a rugat să-i ţin locul şi mi-a dat unele lămuriri ca să fiu în siguranţă, dacă revoluţionarii vor percheziţiona casa… Totul a mers de minune până într-o bună zi, când înşelătoria a ieşit la iveală. Ştii că am lâncezit în temniţă câteva luni… apoi, însă, mi s-a dat drumul.

— Când te-ai văzut ultima dată cu bătrâna?

— Acum câteva săptămâni.

— Şi ştii unde se află?

Virubova şovăi câteva clipe.

— Da, am adresa ei. Dar nu mi-e îngăduit s-o spun nimănui. De altminteri, e şi foarte firesc, căci bătrâna vrea să trăiască în tihnă şi să nu i se mai amintească nimic cu privire la meseria ei.

Moşierul prinse mâna fostei favorite şi îşi aţinti privirile în ochii ei.

— Doamnă Virubova, dacă vrei să-mi faci un bine, destăinuieşte-mi unde se află Denise Barobleur!

Fosta favorită se lăsă înduplecată şi, pentru a nu-şi călca jurământul, scrise pe o bucală de hârtie adresa prezicătoarei şi o înmână nobilului bărbat.

— Îţi mulţumesc din toată inima, zise acesta, vârând hârtia în buzunar. Cred că-ţi mai aminteşti că mă interesam de nişte portrete care se aflau în casa prezicătoarei? Chiar dumneata ai rugat o să-mi dea unul din ale, pe care l-am primit în vremea când zăceam bolnav în palatul Gogineff…

— Da, îmi amintesc.

— Şi nu ştii nici acum pe cine înfăţişau acele portrete?

Virubova chibzui câteva clipe, apoi răspunse cu hotărâre:

— Ba da, ştiu.

— Ei, ia s-auzim, făcu moşierul.

— E vorba de o doamnă al cărui nume nu-l cunosc; venea însă foarte des în casa prezicătoarei, care mi-a şi recomandat-o. Necunoscuta voia şi ea să intre în rândurile monarhiştilor, dar n-am avut încredere într-însa, fiindcă nu voia să-şi spună numele cu niciun chip şi venea mereu altfel travestită. Astfel, uneori avea înfăţişarea unei femei din lumea bună, alteori venea îmbrăcată ca ţărancă, sau ca o călugăriţă din ordinul „Maicilor Cenuşii”.

Tulburarea moşierului atinse culmea.

— Şi n-ai izbutit niciodată să-i afli numele? întrebă el.

— Nu… niciodată.

— În sfârşit, poate că bătrâna va fi în stare să-mi spună cine e ciudata femeie, încheie Vasilieff, răsuflând oarecum uşurat, căci acum avea cel puţin un punct de sprijin.

După cât se părea, Potcikev avea dreptate în susţinerile lui. Tatiana trăia? Lămurirea acestei taine n-o putea căpăta decât de la bătrâna prezicătoare.

Moşierul îşi luă rămas bun şi părăsi mănăstirea, străbătând agale străzile cufundate în beznă. Deocamdată, n-avea niciun motiv să se grăbească, fiindcă trenul său pleca abia peste câteva ceasuri.

Clădiri mari, impunătoare, se zăreau prin beznă. Deasupra tuturor se înălţa o cupolă uriaşă, în vărul căreia se afla o cruce.

Era Kremlinul. Gândurile lui Vasilieff se întoarseră spre trecut. În copilărie se jucase adesea în minunatele încăperi – ba, îşi aminti chiar că, o dată ţarul Nicolaie – pe atunci încă Ţarevici – îl lovise pe spate cu o cravaşă. Ţarul Alexandru, tatăl său, fusese martor la această scenă şi-şi mustrase fiul cu asprime, în timp ce pe el, Vasilieff îl îmbrăţişă cu dragoste.

Asemenea scene se mai petrecuseră şi în alte dăţi. Firea violentă a Ţareviciului ieşea întotdeauna la iveală şi părintele său îl mustra mereu. Ba, o dată îl pedepsise chiar cu câteva ceasuri de arest.

Toate acestea aţâţară ura prinţului împotriva prietenului

său.

Vasilieff zâmbi îndurerat.

Fusese, oare, Ţareviciul, într-adevăr prietenul său? Sau îl urâse întotdeauna? Şi Potcikev nu aţâţase mereu această ură? Nu se silise el întotdeauna să-i dezbine?

Un suspin adânc ieşi din pieptul lui Vasilieff... Apoi veni lovitura hotărâtoare... Tatiana Gloria, cea mai frumoasă dintre femei, apăru în viaţa lui şi făcu din el omul cel mai fericit de pe pământ. Iar Ţarul Alexandru le dădu binecuvântarea... ceea ce aţâţă şi mai mult ura celorlalţi.

Apoi se petrecu ceva ruşinos. Vasilieff era un adevărat prieten al poporului şi se alăturase unei mişcări, din care făceau parte mulţi prinţi şi multe personalităţi de seamă. Aceştia voiau să creeze o Rusie liberă, în care poporul să poată hotărî soarta lui. Toată lupta lor era îndreptată numai împotriva linguşitorilor, care roiau în jurul Ţarului şi-l informau greşit asupra celor ce petreceau în ţară.

În cele din urmă, Vasilieff fu arestat. Cercetările ţinură multă vreme; i se luară nenumărate interogatorii, i se arătară scrisori falsificate – despre care i se spuse că fuseseră găsite în locuinţa lui – apoi Ţarul porunci întemniţarea sa în grozava celulă numărul optsprezece din Shlisselburg.

Da, suferise foarte mult în viaţa lui... După o deţinere îndelungată, fu eliberat din temniţă. Între timp, soţia şi copilaşul său se aruncaseră în mare, iar cadavrele lor fură pescuite abia peste câteva luni. Aceste veşti îi fură aduse la cunoştinţă după ce părăsi închisoarea; după ce fu eliberat din masca de fier care îi acoperise faţa, pentru ca nimeni să nu-l poată recunoaşte.

Atunci se înapoie pe una din moşiile sale, unde locui în singurătate, departe de oameni. Între timp averea lui din străinătate se făcuse de trei sau de patru ori mai mare. Plecă şi el în străinătate, unde voia să-şi găsească uitarea... Dar se înapoie în Rusia, căci îşi iubea patria, cu ogoarele ei mănoase, îşi iubea poporul...

În sfârşit, izbucni revoluţia, care răsturnă tot ce se înfăptuise până atunci... Nimeni n-ar fi bănuit aceasta înainte

cu doi, trei ani… Oameni, care înainte vreme nu însemnaseră nimic în această ţară, ajunseseră acum în fruntea ei şi nimiciseră tot ce amintea de fostul regim…

Vasilieff îşi urma drumul.

Adâncit în gândurile sale, el nu-i zări pe cei doi indivizi suspecţi, care îl urmăreau – nu auzi şoaptele lor şi nici nu băgă de seamă pumnalul care strălucea în mâna unuia din ei.

Deodată, un ţipăt izbucni de pe buzele sale. Abia apucă să ridice braţul căci stiletul sclipi fulgerător deasupra capului său.

Ucigaşul izbi, dar lovitura dădu greş – apoi mai încercă o dată…

— Dumnezeule, Ţie îţi încredinţez…

În acea clipă se auzi o detunătură – criminalul rămase o clipă nemişcat, apoi se prăbuşi la pământ, în timp ce tovarăşul său pieri în beznă, scoţând o înjurătură.

Deodată, moşierul zări lângă el un bărbat înalt. Purta o şubă şi o căciulă mare, iar în mână mai avea revolverul cu care împuşcase pe ticălos.

— Am sosit tocmai la timp, domnule Vasilieff, zise el, zâmbind.

— Dumneata… Petroneff? exclamă moşierul.

— Cum ai ajuns aici?

— Foarte simplu… Urez m-a sfătuit să pornesc în urma dumneavoastră, căci ştia cât de puţin prevăzător sunteţi… Aşa că v-am urmărit atât în drumul spre mănăstire, cât şi după ce aţi plecat de acolo. Când v-aţi oprit înaintea Kremlinului, cei doi indivizi v-au privit cu luare-aminte, apoi s-au luat după dumneavoastră. Întunericul şi ceaţa au fost prielnice atât pentru cei doi ticăloşi, cât şi pentru mine. Şi, când ticăloşii s-au năpustit asupra dumneavoastră, s-a dovedit cât de cuminte a fost hotărârea lui Urez.

Paşi răsunară în apropiere, astfel că Petroneff încercă să pornească, mai departe, împreună cu stăpânul său. Acesta, însă, se împotrivi şi privi cu milă la individul care zăcea la pământ şi despre care nu ştiau dacă murise sau mai era în viaţă.

— Pentru numele lui Dumnezeu, n-avem timp de pierdut! şopti Petroneff. Lăsaţi-l în pace, căci au să-l găsească ceilalţi, dacă tovarăşul său nu se va interesa de el. Veniţi, până nu e prea târziu… Ştiţi, doar, ce vă aşteaptă dacă veţi fi arestat.

Moşierul îşi dădu seama că credinciosul său servitor avea dreptate, astfel că se depărtă în cea mai mare grabă.

După două ceasuri, amândoi se aflau pe peronul gării, unde trenul urma să sosească dintr-o clipă într-alta. Până acum, Vasilieff nu scosese nicio vorbă, fiind mereu preocupat de convorbirile avute cu stareţa mănăstirii şi doamna Virubova. Deodată, se încleştă de braţele însoţitorului său:

— Petroneff, aş vrea să-ţi spun ceva…

Credinciosul servitor tresări. Contesa îi poruncise să păstreze tăcere asupra acelei chestiuni. Va izbuti el oare să-şi respecte făgăduiala? Întâmplările petrecute în ultima vreme, începuseră să lumineze întunecata taină.

— Ascultă-mă, Petroneff, zise moşierul, înaintea plecării mele te-am întrebat dacă ai văzut cu ochii dumitale cadavrul soţiei mele şi al copilului…

— Da, îmi amintesc de asta.

— Ei bine, întrebarea mea avea un motiv foarte temeinic… Ştii că am fugit din temniţă împreună cu prinţul Potcikev… Înainte de aceasta, însă, drept recunoştinţă pentru ajutorul meu, prinţul mi-a dezvălui o taină. La început n-am vrut să-l cred, căci ştiam prea bine că omul acesta e în stare să înfăptuiască orice josnicie… apoi, însă, a început să mă frământe îndoiala. Această taină e ceea ce m-a hotărât să plec la Moscova. Potcikev mi-a destăinuit că soţia mea e în viaţă, că a zărit-o cu ochii lui, în coliba unui cărbunar, şi că purta uniforma călugăriţelor din ordinul „Maicilor cenuşii” – aşadar aceeaşi uniformă, pe care o purta şi când m-a îngrijit pe mine… Ei, ce zici de asta?

Petroneff avusese timpul să se reculeagă, astfel că pe chipul său nu se zărea nimic din tulburarea care îl frământa. Ba, dimpotrivă, făcu pe miratul.

— Asta e cu neputinţă! zise el. Cum poate să afirme prinţul aşa ceva? Nu, desigur că s-a lăsat amăgit de o asemănare,

sau, după cum bănuiaţi şi dumneavoastră, a făcut-o din răutate, ca să vă pricinuiască griji zadarnice.

Moşierul ridică mâna în semn de împotrivire.

— Cu toate acestea, am motive puternice să cred că nu m-a minţit, replică el. De aceea am şi plecat la Moscova şi m-am dus să stau de vorbă cu stareţa mănăstirii. De altminteri, bănuielile se treziseră în mintea mea încă de atunci când am fost pentru prima oară în Moscova şi am vorbit cu stareţa – fosta prinţesă Olga de Dolgurov – care era odinioară o foarte bună prietenă a soţiei mele. Cred că-ţi aminteşti şi dumneata de dânsa… era doamnă de onoare la Curtea Ţarului Alexandru.

Petroneff clătină capul în semn de încuviinţare. Toate acestea le ştia el mai bine şi cu mult înaintea lui Vasilieff.

— Ei bine, stareţa susţine cu tărie că nu cunoaşte nicio călugăriţă din ordinul lor, care să fie soră de caritate în Petrograd. Eu, însă, sunt încredinţat că un vrea să destăinuiască ceea ce ştie…

Moşierul tăcu, aşteptând parcă lămuriri din partea credinciosului său servitor. Dar acesta nu spuse nimic.

— După aceea, am stat de vorbă cu doamna Virubova, care se află şi ea în mănăstire, urmă Vasilieff. Aceasta nu păru deloc mirată când mă văzu înaintea ei… Zău, nu ştiu ce să mai cred din toate astea…

— Da, e foarte ciudat, încuviinţă Petroneff.

— Doamna Virubova mi-a destăinuit că misterioasă călugăriţă era foarte bună prietenă cu prezicătoarea Denise Barobleur şi că, în urma recomandării acesteia, luase parte la întrunirile monarhiştilor. Însă, fosta favorită a Ţarinei nu prea avea încredere în această femeie misterioasă, care refuza cu încăpăţânare să-şi spună numele şi apărea mereu sub altă travestire. Asta e tot ce am putut afla de la doamna Virubova şi am impresia că a spus adevărul. Dar ce să reţin din toate astea? Nu ştiu de ce, dar inima îmi spune că bătrâna prezicătoare ştie lucruri care m-ar interesa foarte mult.. Ascultă-mă, dumneata o cunoşti mai de aproape?

— Nu, de unde s-o cunosc, domnule Vasilieff? răspunse

celălalt.

— Am adresa ei… Bătrâna locuieşte în Franţa, unde se spune că are o moşie.

Petroneff începu să dea semne de nelinişte.

— Petroneff, ia spune, dumitale nu ţi-a trecut niciodată prin minte că s-ar putea ca soţia mea să mai fie în viaţă?

— Nu, niciodată, domnule Vasilieff, răspunsa celălalt, cu hotărâre.

Moşierul rămase pe gânduri, în timp ce servitorul său îl privea cu coada ochiului. Petroneff simţea o milă adâncă pentru acest bărbat, pe care îl stima şi-l servise cu devotament o viaţă întreagă. Înainte vreme nu fusese nevoit să-l mintă – acum, însă, trebuia să-i ascundă adevărul şi aceasta îl îndurera nespus.

— Unde află Irina? întrebă Vasilieff, la un moment dat. Nu cumva ştii în ce loc trebuia să aterizeze avionul cu care a plecat?

— Ba da, ţinta lor era o vilă din apropiere de Fontainebleau, în Franţa, răspunse Petroneff.

— Cum, vila prezicătoarei Denise Barobleur? strigă moşierul, surprins.

— Da, căci deocamdată va fi la adăpost acolo, încuviinţă servitorul. Ce-i drept, la început mă hotărâsem s-o trimit la moşia pe care prinţul Ulkitzki o administrează în numele dumneavoastră, apoi însă, m-am răzgândit. Dacă aş fi avut cea mai mică bănuială că dumneavoastră mai sunteţi în viaţă, aş fi amânat călătoria cu două sau trei zile şi atunci aţi fi putut părăsi Rusia cu acelaşi avion.

Un zâmbet de fericire se ivi pe buzele moşierului.

— Aşa, însă, bucuria Irinei va fi cu atât mai mare, când cel pe care îl socotea mort demult, se va ivi pe neaşteptate înaintea ei.

Totuşi, Petroneff luă hotărârea să telegrafieze cât mai curând contesei că Vasilieff aflase adevărul şi că va sosi peste puţin timp în Franţa.

„Să nădăjduim că atunci se vor lămuri şi toate tainele astea”, îşi zise Petroneff, în timp ce trenul intra în gară.

Cei doi bărbaţi urcară în compartimentul lor şi peste puţin, convoiul porni iarăşi spre Petrograd.

214. Cei doi spioni

O ceaţă deasă acoperea talazurile pe care plutea vaporul suedez, pe bordul căruia se aflau Boris Verodin şi Agata, fiica profesorului Protoff.

Cei doi tineri erau cu ochii în patru, căci revoluţionarii îşi aveau pretutindeni spionii lor, care urmăreau pe toţi aceia care li se păreau suspecţi. Puterea vestitei Ceka se întindea chiar şi în străinătate, unde mulţi fugari – condamnaţi de tribunalul revoluţionar – îşi găsiseră moartea, răpuşi de pumnalele agenţilor cekişti.

Boris Verodin, sau Cristian Orensen – cum se numea pe vapor – şi presupusa lui fiică, ocupau două cabine alăturate. Peste zi erau întotdeauna împreună, iar masa o luau chiar într-una din cabine, căci tânărul voia să dea ochi cât mai puţin cu ceilalţi pasageri.

Mari griji îl frământau când privea spre tânăra fată de lângă el. Când îi rostea numele – Agata începuse să-l tutuiască, chiar atunci când alţii nu erau de faţă – glasul ei răsuna nespus de duios. Şi, cu cât înţelegea mai bine simţămintele tovarăşei sale, cu atât mai deznădăjduit se simţea, căci ştia că niciodată nu-i va purta decât o prietenie sinceră – dar nimic mai mult. Gândurile lui, năzuinţele lui se îndreptau numai spre aceea care fusese soarele, fericirea vieţii sale.

În acea zi, Agata se aşezase la fereastra cabinei şi privea marea spumegând. Din timp în timp, privirile i se îndreptau cu duioşie spre chipeşul ei tovarăş.

— Vine furtună, Boris, zise Agata, apropiindu-se de masa pe care se aflau barba şi peruca lui.

— Vom fi în curând la Helsinki, murmură el, numai ca să răspundă ceva.

— Şi cât timp vom rămâne acolo?

— Nu ştiu, acelaşi vapor ne va duce mai departe. În orice caz, cred că vom sta la Helsinki cel mult o zi.

— Boris, de ce nu-mi rosteşti numele mai adesea? urmă Agata, privindu-l cu dragoste.

Un zâmbet silit se ivi pe buzele revoluţionarului.

— Astea sunt grijile tale, copilo? răspunse el. Ştii doar că un părinte nu prea spune fiicei sale pe nume, ci „fiica mea” sau „copila mea”. Tatăl dumitale nu făcea la fel?

— Tatăl meu? zise Agata, clătinând capul.

Sărmana copilă avea simţământul că ultimele întâmplări se petrecuseră de foarte multă vreme. Pentru ea nu mai exista pe lume decât tânărul acesta chipeş, care o vrăjise.

Boris vru să schimbe vorba, căci tăcerea sau întrebările şi răspunsurile acestea scurte îl chinuiau mult.

— La drept vorbind ce ştii despre tatăl tău? încercă el s-o iscodească. Cum ai aflat despre grozăviile care se petreceau în subterană?

— Ah, nu ştiu nici eu! răspunse ea şi ochii i se umplură de lacrimi. Tatăl meu era un om bun până ce a făcut cunoştinţă cu Barickin. De atunci, a căzut din ce în ce mai jos… Barickin a fost piaza lui rea…

— Piaza rea! repetă Boris, şi fiori de groază îi străbătură trupul, gândindu-se la clipele petrecute în casa aceea blestemată.

— Da, a fost piaza lui rea, mai zise Agata. N-aveam voie să părăsesc locuinţa lui, căci atunci s-ar fi descoperit ascunzătoarea tatălui meu.

— Aşadar, în ultimul timp, amândoi aţi fost prizonierii doctorului Barickin?

— Da.

— Şi tatăl tău se învoise să te logodeşti cu medicul?

— Aşa se pare, căci nu s-a împotrivit defel… De altminteri, nu-l interesa decât marea lui descoperire, care la urmă l-a nenorocit.

În acea clipă se auziră, paşi pe coridor şi, bănuind că chelnerul se va ivi în curând. Boris voi să-şi pună barba falsă. Agata, însă, nu-i lăsă timp şi, plecându-se spre el, murmură cu glas tremurător:

— Sărută-mă, Boris!

Revoluţionarul tresări. Venise clipa de care se temuse mereu. Totuşi, nu-şi pierdu cumpătul şi încercă să ia în glumă vorbele ei.

— Fireşte că te sărut, zise el. De ce nu şi-ar săruta un părinte copila-i dragă?

Şi vru s-o sărute pe frunte, când fata se aplecă şi mai mult şi-şi lipi buzele de ale sale, în timp ce braţele-i îl îmbrăţişară cu patimă.

Înspăimântat, Boris închise ochii şi se simţi cuprins de aceeaşi dorinţă care îi răpise judecata şi atunci, în pivniţa mănăstirii, când Sonia Petrovici i se dăruise toată.

De astă dată însă, izbuti să se stăpânească. Nu, această copilă trebuia să rămână curată, nu-i era îngăduit să se atingă de dânsa! Îşi pusese în când, doar, s-o ducă la Londra şi s-o dea în paza Nataşei, în timp ce el avea să pornească pe urmele hoţilor aurului.

Deodată se ridică şi, luându-şi o înfăţişare nepăsătoare, o mângâie pe păr:

— O să rămâi niţel singură, copila mea, zise el. Vreau să mă duc sus pe punte, ca să întreb cât timp stăm la Helsinki.

Agata păru dezamăgită şi ochii i se umplură de lacrimi. De ce nu voia el să înţeleagă că dragostea o mistuia, că aştepta cu dor îmbrăţişările sale? Oare nu făgăduise tatălui ei că o va ocroti întotdeauna, că n-o va părăsi până la sfârşitul vieţii? Nu era logodnicul ei?

În acest timp, Boris Verodin îşi pusese barba şi peruca falsă, şi-şi trăsese căciula peste urechi, deoarece sus, pe punte, sufla un vânt îngheţat.

Când se văzu pe puntea vasului, un suspin de uşurare scăpă de pe buzele sale; se hotărî să coboare în cabină abia după câteva ceasuri.

Un reflector îşi arunca, din când în când, lumina peste marea înfuriată. Căpitanul vasului, un bărbat cărunt, cu ochi albaştri şi faţa pârlită de soare, se rezemase de parapet şi părea foarte îngrijorat. Nori negri acopereau cerul, iar în depărtare se zărea o dâră albă, ca şi cum un gheţar uriaş, zăgăzuia marea.

— Ne ameninţă vreo primejdie, domnule căpitan? întrebă Boris Verodin în limba suedeză, pe care o învăţase de la un inginer suedez cu care fusese în Siberia.

Căpitanul se întoarse spre el, zâmbi, apoi răspunse:

— Prin locurile astea suntem veşnic în primejdie, dragul meu! Abia săptămâna trecută a fost aruncat în aer un vas de comerţ american. Marea e plină de mine, astfel că trebuie să fim cu mare băgare de seamă… După părerea mea au să treacă doi-trei ani până ce marea va fi curăţată.

Boris Verodin se depărtă şi începu să se plimbe cu paşi mari pe coverta vasului. Gândul la Agata îl preocupa mereu. Să-i destăinuiască oare că era însurat, că soţia lui era cea mai frumoasă femeie din tot cuprinsul Rusiei?

Un glas lăuntric îl îndemna să nu-i spună nimic căci nu era încă momentul! După ce vor fi la adăpost, după ce o va duce într-o casă unde se va simţi bine, biata copilă va putea să afle cruda veste. Acolo va izbuti mai curând să-şi învingă durerea decât aici pe marea frământată de furtună.

Se lăsase un întuneric de nepătruns, vântul sufla cu atâta putere, încât îţi tăia răsuflarea. Câţiva pasageri, care voiau pesemne să iasă la aer curat, îşi făcură apariţia pe punte, dar se retraseră repede.

De câtăva vreme, doi bărbaţi, învăluiţi în mantale largi, urmăreau cu luare-aminte pe singuraticul călător, care în ciuda timpului rău rămăsese încă pe covertă.

— Orice-ai zice, individul mi se pare tot mai suspect! murmură unul din ei, când Boris Verodin se afla iarăşi la oarecare depărtare.

— Hm, cum spuneai că-l cheamă? întrebă celălalt.

— Cristian Orensen şi paşaportul lui poartă viza consulatului suedez din Petrograd.

— Bănuieşti că?…

Îşi curmă vorba, căci tânărul revoluţionar îşi făcuse iar apariţia.

— Mai că-mi vine să cred că barba asta nu e tocmai a lui, urmă individul, care se numea Tişcerin, după ce Boris trecu pe dinaintea lor. Hm, tu ce zici?

— Asta bănuiam eu demult, răspunse celălalt, care se numea Sernov. Zău, dacă aş apuca-o mai vârtos, tare mi-e teamă că aş rămâne cu ea în mână!…

— Individul călătoreşte însoţit de fiica lui şi se dă drept negustor, nu e aşa? întrebă Tişcerin.

— Întocmai, încuviinţă tovarăşul său, izbucnind într-un râs batjocoritor. Da, halal de aşa fiică! După părerea mea, omul ăsta n-are decât treizeci de ani.

— Eu nu-i dau nici atât… De ce o fi cerut să li se servească masa în cabină şi nu mănâncă împreună cu noi? Fii pe pace, după ce vom ajunge în Helsinki vedem noi ce-i cu ei… Până atunci, însă, tare aş vrea să arunc o privire în cuferele lui.

— Da, bună idee! încuviinţă celălalt, cu însufleţire. Bănuiesc că omul ăsta e un personaj de seamă.

Boris Verodin care, habar n-avea că stârnise curiozitatea celor doi indivizi, coborî în sfârşit în cabina lui, pe care o găsi goală. Agata plecase între timp. Aşadar, răsuflă uşurat, căci i-ar fi venit tare greu s-o roage să părăsească încăperea, pentru ca să se poată culca.

Tânărul zăvorî uşa şi se vârî în pat. Dar gândurile îl copleşiră iarăşi, răpindu-i somnul atât de mult dorit. Din când în când tresărea speriat, căci vaporul trosnea din încheieturi luptând cu greu împotriva talazurilor furioase.

La un moment dat auzi un zgomot la peretele cabinei. Cuprins de bănuială, tânărul revoluţionar rămase nemişcat, prefăcându-se că doarme. După câteva clipe, întinse mâna de-a lungul peretelui, înspre partea de unde se auzea zgomotul. Ceva ascuţit, care se mişca, îi înţepă degetul.

Boris Verodin rămase la început surprins, apoi zâmbi batjocoritor. Simţise vârful unui sfredel. De partea cealaltă a peretelui se afla, cineva care voia să-l spioneze. Cel mai bun lucru ar fi fost să se strecoare binişor afară din cabină şi să cerceteze cine era acela care se interesa de el. Totuşi, mai aşteptă câteva clipe, până ce sfredelul fu tras înapoi. Dar zgomotul se repetă şi, după puţin timp, vârful sfredelului ieşi din nou la iveală şi, anume, foarte aproape de locul unde apăruse prima dată.

Necunoscutul mai făcu vreo câteva găuri, apoi tăcerea se lăsă din nou şi Boris adormi liniştit, după ce luase hotărârea ca, a doua zi, să cerceteze cine locuia în cabina alăturată.

Într-adevăr, dimineaţa se adresă chelnerului, care îi răspunse că încăperea vecină era ocupată de un rus, Tişcerin.

Revoluţionarul zâmbi. Numele i se părea cunoscut. Unde îl mai auzise oare?

Deodată îşi aminti. Un bărbat cu acelaşi nume fusese odinioară în slujba Ohranei şi pusese la cale câteva pogromuri. Nu cumva se ocupa şi acum de ticăloşii asemănătoare?

Tânărul rămase pe gang. Între timp, furtuna se potolise. Marea era liniştită, iar cerul senin; totuşi domnea un ger straşnic.

La un moment dat, uşa unei cabine se deschise şi un bărbat ieşi pe gang. Când dădu cu ochii de Boris Verodin, rămase o clipă locului, apoi se îndreptă spre cabina în care locuia Tişcerin. Bătu la uşă, iar după aceea intră în încăperea al cărei perete fusese sfredelit în ajun.

Boris Verodin rămase pe gânduri. Şi omul acesta i se părea cunoscut. În cele din urmă, luă hotărârea ca în acea zi să stea la masă cu ceilalţi, pentru ca să poată vedea mai de aproape pe cei doi bărbaţi.

Agata îşi făcu apariţia, cu zâmbetul pe buze.

— Ai dormit bine, copila mea? o întrebă presupusul negustor.

— Da, foarte bine, tată, răspunse ea.

— Hai să facem o plimbare pe punte, urmă Boris, oferindu-i braţul.

Cei doi păşiră pe coverta vasului, unde fură întâmpinaţi de căpitan.

— Ei, ce se mai aude cu minele, domnule căpitan? îl întrebă Boris, zâmbind. Ai pescuit vreuna astă-noapte?

— Să nu-ţi închipui că e atât de uşor să ne strecurăm printre ele, răspunse suedezul, îngrijorat. Aş fi bucuros să mă văd odată trecut de Helsinki… Ah, blestemate vremuri!

Tânărul ştia că putea să se bizuie pe căpitan, astfel că se

apropie de el şi-l întrebă:

— Ascultă-mă, ştii ceva despre un oarecare Tişcerin, care ocupă cabina de lângă a mea?

Suedezul îl privi mirat, apoi zise:

— De ce îmi pui această întrebare, domnule Orensen?

— Pentru că văd că se interesează foarte mult de persoana mea, deşi nu ştiu ce l-o fi îndemnând la asta. De pildă, astă-noapte a găurit, în câteva locuri, peretele cabinei mele…

Căpitanul clătină capul.

— Atunci, bagă de seamă, domnule Orensen, zise el. Tişcerin ăsta e socotit drept unul din cei mai destoinici agenţi ai Cekei şi călătoreşte foarte adesea pe bordul vasului meu. Acum vreo trei săptămâni, un alt călător a prins o convorbire pe care dânsul a avut-o cu un rus, anume Semov. Era vorba de un oarecare Boris Verodin, pe care vor să pună mâna cu orice chip, căci acesta a dosit o comoară, foarte preţioasă pentru noul regim.

Suedezul izbucni într-un hohot de râs, apoi urmă:

— Ştiţi, domnule Orensen, dacă Verodin ăsta, sau cum l-o fi chemând, a izbutit să facă o asemenea ispravă, atunci merită toată stima şi admiraţia noastră…

Tânărul se întunecă la faţă. Totuşi, nu-şi pierdu cumpătul, ci îşi luă rămas bun de la căpitan şi, după ce o rugă pe Agata să-l aştepte puţin, coborî scara, îndreptându-se spre cabina lui. Tocmai voia să pună mâna pe clanţă, când un individ deschise uşa şi încercă să se strecoare pe lângă el. Dar Boris nu stătu la gânduri şi-l înşfăcă de guler.

— Ei, ce cauţi în cabina mea, stimabile? se răsti el, scuturându-l cu putere.

— Cum vă trece prin minte… am greşit doar uşa! răspunse celălalt, cu îndrăzneală.

Boris Verodin îi dădu drumul şi privi întunecat după el. În cele din urmă intră în cabină şi-şi cercetă valiza. Dar aceasta era neatinsă, pe semna că individul îl auzise apropiindu-se şi atunci renunţase la hotărârea lui.

Revoluţionarul încuie cu grijă uşa cabinei, apoi reveni pe punte.

În acea zi, cei doi ruşi nu se arătară deloc.

Din când în când, Boris Verodin dădea o raită prin cabină, pentru a se încredinţa dacă totul e în ordine. Deoarece ştia că e iscodit prin găurite făcute în perete, rămase tot timpul cu barba şi peruca falsă.

215. Printre barajele de mine

Căpitanul vasului păru foarte nemulţumit, când, a doua zi dimineaţă, unul din cei doi ruşi se apropie de el.

Marea era iarăşi agitată şi valurile se izbeau cu putere de pereţii vasului, care era azvârlit încoace şi încolo, ca o minge.

Individul îl rugă pe căpitan să-i acorde o scurtă convorbire.

— Ce vrei de la mine? întrebă acesta, supărat. Vezi, doar că n-am vreme de pierdut! Dacă nu sunt cu ochii în patru, zburăm în aer cu toţii, căci marea e plină de mine... Dacă e vorba de un lucru însemnat, spune ce ai de spus, dar cât mai pe scurt...

— Bine, domnule căpitan, n-am să-ţi răpesc timpul. Voiam să trimit, prin telegrafia fără fir, o depeşă adresată unui crucişător rusesc, care se află prin apropiere.

— O depeşă? făcu suedezul, privindu-l cercetător. Şi, ce vrei să telegrafiez!?

— Doar câteva cuvinte... E vorba de un călător, care se află pe bordul acestui vapor, sub numele de Cristian Orensen.

Căpitanul se uită speriat la omul dinaintea lui.

— Ce ai cu domnul Orensen? întrebă el. Te sfătuiesc să-l laşi în pace, căci e un om cinstit.

— Zău? Un om cinstit? făcu celălalt, batjocoritor. Atunci cum se face că a şterpelit Statului câteva milioane de ruble în aur?... Ascultă-mă, omul acesta trebuie arestat şi ca să nu ne mai pierdem vremea cu fel de fel de formalităţi, propun să-l transportăm pe bordul crucişătorului nostru.

Căpitanul, se întorsese iarăşi, căci trebuia să fie cu luare-aminte la talazurile furioase.

— Nu, nu se poate, răspunse el, apoi. Chiar dacă ar fi aşa cum spui dumneata, încă nu ţi-aş îngădui să-l arestezi, fiindcă

paşaportul lui e în regulă şi poartă viza consulului suedez din Petrograd.

— Bine, dar nu vrei să pricepi că e vorba de un hoţ? strigă rusul, înfuriat. De luni întregi suntem pe urmele lui, toate vasele care au părăsit Rusia au fost cercetate de agenţii noştri, tocmai acum, când să punem mâna pe el, vrei să ne încurci dumneata toate socotelile?

— Eu nu-mi fac decât datoria şi aceasta este ca toţi călătorii de pe bordul vasului meu să ajungă nevătămaţi la Stockholm – răspunse căpitanul. Restul nu mă priveşte… Ţara mea e neutră… Dacă Orensen n-a călcat legile ei, n-avem niciun motiv ca să-l dăm pe mâna urmăritorilor săi.

— Domnule căpitan, lucrul e foarte simplu… n-ai de ce să-ţi faci mustrări… Gândeşte-te, doar câteva cuvinte prin telegrafia fără fir şi crucişătorul nostru îţi iese în cale, silindu-te să ni-l predai. După aceea, părăsim şi noi vaporul, iar dumneata îţi urmezi călătoria nestingherit. Nimeni nu-ţi poate cere socoteală, căci ai fost silit să-l predai… Chiar dacă s-ar isca un mic conflict diplomatic, tot n-ai de ce să-ţi fie teamă, căci pe vremurile astea asemenea lucruri se potolesc foarte repede.

Suedezul dăduse mereu semne de enervare. În cele din urmă, izbucni în râs:

— Da, la dumneata toate merg foarte simplu… Eu, însă, îmi cunosc prea bine datoria şi nu mi-o voi încălca niciodată. Aşadar, nu te mai osteni zadarnic. Rămân la hotărârea mea! Cum ai s-o scoţi la capăt cu el, treaba dumitale!

Tişcerin – căci el era – mormăi o înjurătură şi se apropie de tovarăşul său, care îl aştepta nerăbdător.

— Ei, ce s-aude? întrebă Sernov.

— Nu vrea. Cu omul ăsta nu poţi ieşi niciodată la capăt! Nici n-am încercat să-i ofer ceva bani, căci atunci s-ar fi înfuriat şi mai rău. Asemenea lupi de mare sunt cinstea întruchipată.

— Hm, proastă afacere! mormăi Sernov. Ce facem, deci?

Tişcerin clipi din ochi cu înţeles, apoi cei doi agenţi se retraseră în partea dindărăt a vaporului, unde căpitanul nu putea să-i vadă.

— Blestemaţi indivizi! bombăni suedezul. Trebuie neapărat să dau de veste lui Orensen şi tovarăşei sale. Mi-ar părea tare rău dacă li s-ar întâmpla ceva – fie că el e sau nu Boris Verodin.

Abia după asfinţitul soarelui avu timp căpitanul să se ocupe de cei doi călători. Agata se îndrepta tocmai spre el.

— Bună seara, domnişoară! o salută suedezul.

Tânăra îi răspunse foarte prietenos. Aruncând o privire în jurul său şi încredinţându-se că cei doi ruşi nu erau de faţă, căpitanul aşternu în grabă câteva rânduri pe o bucată da hârtie şi o înmână apoi frumoasei fete.

— Dă-o tatălui dumitale! şopti el. E vorba de un lucru foarte însemnat – şi cu o privire îngrijorată, adaugă: Feriţi-vă de cei doi ruşi... sunt spioni!

Agata bâigui câteva cuvinte de mulţumire, apoi se îndreptă spre cabina lui Boris Verodin. Între timp, acesta se pusese la adăpost de privirile curioase ale vecinului său, căci atârnau nişte haine în dreptul găurilor pe care spionul le făcuse în perete.

Tânăra fată îi întinse biletul şi Boris citi cu înfrigurare următoarele rânduri:

„Fiţi cu băgare de seamă! Cei doi ruşi, Tişcerin şi Sernov, vor să vă aresteze. Mi-au propus să dau o radiogramă unui crucişător rusesc, care se află prin apropiere, pentru ca acesta să pornească în urma noastră, şi să pună mâna pe voi. Am refuzat propunerea făcută de cei doi spioni.

Căpitanul vasului.”

Boris Verodin rămase cu privirile aţintite în gol. Cât despre el, nu se temea de cei doi ticăloşi. Agata, însă, îi stătea în cale. Abia acum îşi dădea seama ce povară însemna pentru el tânăra fată.

Aceasta păru să-i ghicească gândurile, căci se apropie de dânsul şi zise cu glas tremurat:

— Spune-mi, Boris, nu-i aşa că-ţi stau în cale?

Tânărul o privi cu milă. Nu, nu putea s-o mâhnească şi mai mult.

— Ce vrei să spui cu asta, draga mea? zise el, dezmierdând-o.

Agata zâmbi fericită şi o rază de nădejde îi încolţi în suflet. Nu mai vorbiră nimic despre asta.

A doua zi urmau să sosească la Helsinki. Ţinând seama de acest fapt, Boris Verodin îşi schimbă planul pe care-l făurise şi se hotărî să debarce acolo, împreună cu Agata, nădăjduind că astfel va scăpa de urmărirea spionilor. Când aceştia vor băga de seamă dispariţia lor de pe vapor, va fi prea târziu, căci vor fi nevoiţi să-şi urmeze călătoria până la Stockholm.

A doua zi, însă, tânărul făcu o constatare care îl îngrijoră foarte mult. Îndărătul lor, deşi la mare depărtare, se afla un vapor care părea să-i urmărească. Boris luă un ochean şi aşezându-se la fereastra cabinei, privi cu încordare spre vasul suspect. Deodată, vaporul suedez făcu un viraj mare. Nu trecu mult şi celălalt porni şi el în aceeaşi direcţie.

Boris păli. Toate schimbările petrecute în drumul vasului suedez fură imitate de vasul dindărătul lor. Nu mai încăpea nicio îndoială, erau urmăriţi şi după cât se părea, de un vas de războiul rusesc.

După puţin timp, Boris urcă pe punte, unde căpitanul îl întâmpină foarte îngrijorat.

— Ştiu ce vrei să-mi spui, începu el. Suntem urmăriţi… de jumătate ceas îmi tot bat capul să aflu cum e cu putinţă una ca asta… Stai, mi-a venit o idee… Cum de nu m-am gândit mai înainte?

Se depărtă în grabă, urcând scara îngustă ce ducea la cabina telegrafistului.

— Ticălosule! scrâşni el. Cât ai primit de la cei doi ruşi ca să transmiţi radiograma?

Celălalt încercă să tăgăduiască, dar căpitanul îi curmă vorba, strigând cu glas poruncitor.

— Pleacă, eşti vrednic de dispreţul tuturor!

După ce telegrafistul se depărtase, încuie cabina, luă cheia cu el şi se înapoie lângă Boris Verodin.

— Cu toate astea, am să încerc să scap de urmăritorul nostru, zise dânsul. Din păcate, bănuiala mea s-a adeverit…

Telegrafistul s-a lăsat cumpărat de cei doi spioni. Voi face tot ce-mi va sta în putinţă să nu cazi în mâna lor... Ne vom apropia cât mai mult de coastă, şi deşi acolo primejdia e mult mai mare, din pricina minelor, care sunt foarte numeroase – totuşi vom fi mai la adăpost, căci crucişătorul nu va cuteza să ne urmărească, fiindcă aceasta ar însemna pieirea lui.

— Domnule căpitan, n-aş vrea să primejduiţi vasul din pricina mea! răspunse Boris, îngrijorat.

Suedezul, însă, se şi îndepărtase, dând câteva ordine timonierului. Acesta clătină capul în semn de încuviinţare, apoi vasul îşi schimbă direcţia apropiindu-se tot mai mult de coasta finlandeză.

În acelaşi timp, însă, crucişătorul făcu şi el aceeaşi manevră, părând că nu vrea să se îndepărteze cu niciun chip de vasul suedez.

Boris Verodin coborâse iar în cabina lui, privind cu încordare spre urmăritor.

— Agata, zise luntraşul la un moment dat, s-ar putea întâmpla să fim nevoiţi să ne despărţim... În acest caz, vei lua cu tine valiza mea şi-ţi vei însuşi ceea ce se află înăuntru... Când voi fi iarăşi liber, voi veni să te văd la Londra, unde cred că vei ajunge cu bine.

Tânăra fată păli.

— Ce tot spui? exclamă ea, încleştându-se de braţul său. Nu, nu mă despart de tine, Boris... Dacă te vor aresta... te însoţesc şi eu... n-am să te părăsesc pentru nimic în lume!

— Ascultă-mă, Agata, nu se poate, încercă el să se împotrivească. Trebuie să înţelegi că nu te poţi înapoia în Rusia... Făgăduieşte-mi că-ţi vei urma călătoria spre Londra şi vei lua cu tine valiza mea. Am acolo acte însemnate, care nu trebuie să cadă în mâinile altora.

Fireşte, prin aceasta Boris nu urmărea decât s-o abată de la hotărârea ei – şi izbuti să-şi ajungă ţinta.

— Atunci... atunci n-am încotro! bâigui fata. Cine şi-ar fi închipuit că vom fi nevoiţi să ne despărţim?

Deznădăjduită, frumoasa copilă se aruncă de gâtul său şi Boris se văzu nevoit să se lase dezmierdat. La un moment

dat, tânărul se hotărî să-i destăinuie adevărul, spunându-i că nu va putea niciodată să fie a lui – dar se răzgândi, înduioşat de durerea ei.

În acest timp, crucişătorul părea că se depărtează de vasul suedez. Poate că viteazul căpitan izbutea să se sustragă urmăririi!

Boris Verodin se ridică şi vru să părăsească încăperea, pentru a sta de vorbă cu căpitanul. Când deschise uşa, rămase locului îngrozit, căci cei doi ruşi se aflau înaintea sa, cu revolverele în mâini, privindu-l batjocoritor.

— Degeaba, dragul meu Boris Verodin! zise Tişcerin. Rămâi frumuşel în cabină, altminteri o să cam faci cunoştinţă cu noi... În ultimele câteva luni, am făcut de douăsprezece ori călătoria spre Stockholm, sperând mereu să punem mâna pe tine... În sfârşit, iată-ne ajunşi la ţintă!

Boris Verodin nu răspunse nimic, ci se retrase în cabină, zăvorând uşa după el. Agata plângea în hohote. Fără să-şi piardă cumpătul, tânărul revoluţionar se apropie de ferestruică şi privi cu încordare spre crucişător. Coasta era apropiată şi se zărea destul de lămurit, deşi era învăluită în ceaţă.

Deodată răsună o bubuitură asurzitoare şi vasul se ridică, trosnind din toate încheieturile. Apa năvăli înăuntru, acoperind zgomotul maşinilor, care totuşi mai funcţionau încă.

Cuprins de groază, Boris Verodin luă în braţe pe Agata, care leşinase.

Vasul se izbise de o mină plutitoare, pricinuind explozia acesteia.

Ţipetele şi vaietele nenorociţilor călători răsunau sfâşietor în văzduh.

216. Străduinţe zadarnice

Iarna aspră îşi întinsese iarăşi asupra Rusiei linţoliul ei alb. Un viitor întunecat se desfăşura înaintea bieţilor oameni, care n-aveau ce mânca, n-aveau lemne şi nici măcar vreo nădejde

că situaţia se va îmbunătăţi vreodată.

Omenirea, îngrozită de ororile războiului, încheiase pace, după ce milioane de oameni nevinovaţi căzuseră pe câmpul de luptă.

În acest timp, Rusia luase înfăţişarea unui cimitir uriaş. Foametea bântuia cumplit, frigul făcea mii de victime. Cea mai mare parte din ogoare fuseseră lăsate în părăsire, iar acolo unde pământul fusese lucrat, recoltele erau foarte slabe.

Din sudul ţării se îndreptau spre capitală nenumărate convoaie de înfometaţi care alcătuiau o primejdie pentru locuitorii din oraşe. Uneori, sărmanii nici nu mai apucau să ajungă la ţintă, ei mureau pe drum.

Într-una din aceste zile friguroase, cam spre înserat, o femeie îndoliată, care se sprijinea pe un toiag gros, păşea pe şoseaua ce ducea spre Cronstadt.

Părea să fie încă tânără, căci mişcările-i erau agile, iar ochii – atât se mai putea vedea din toată faţa – scânteiau ca doi cărbuni aprinşi.

Ajungând la o răscruce, se opri, lăsându-şi privirile să alunece peste arborii desfrunziţi.

— Da, aici trebuie să fie, murmură ea. De aici porneşte poteca ce duce spre mănăstire şi spre coliba cărbunarului. Ce dracu, doar n-oi fi atât de uitucă, încât să nu-mi mai amintesc ce înfăţişare aveau locurile!

Mai privi o dată în jurul ei, se uită îngrijorată spre cer, căci în curând avea să se înnopteze, – apoi porni mai departe, cu paşi siguri.

— Hm, n-ar fi deloc plăcut să rătăcesc drumul şi să fiu nevoită să rămân noaptea în pădure, îşi zise ea. Nu, mai am de îndeplinit o misiune sfântă, înainte de a porni spre lumea cealaltă… Nenumăraţi tovarăşi au pierit din pricina mea – acum vreau să-i salvez pe cei rămaşi în viaţă, vreau să redau guvernului comoara care va îndestula nevoile atâtor nenorociţi…

Femeia îndoliată nu era nimeni alta decât Sonia Petrovici, care pornise la drum în urmă cu două zile.

Nimeni nu-i putuse da vreo lămurire asupra cărbunarului şi celor doi tineri. Află doar că nenumăraţi împuterniciţi ai guvernului şi agenţi ai Cekei fuseseră la faţa locului şi răscoliseră tot ţinutul, fără să ajungă la vreun rezultat.

Cărbunarul şi fiul său – care fusese văzut doar de câteva ori în satul vecin – dispăruseră fără urmă, împreună logodnica lui Osip.

Luna răsărise pe cer, când Sonia Petrovici ajunse la mănăstirea distrusă de foc. Din depărtare se auzea fluieratul prelung al unei locomotive care tocmai trecea pe acolo.

Nenorocita femeie rămase nemişcată în faţa ruinelor sfântului lăcaş. Deodată îşi aminti de călugărul care căzuse jertfă soldaţilor sălbăticiţi. Fiori de groază îi străbătură trupul, gândindu-se la clipele petrecute între zidurile mănăstirii – totuşi atunci trăise şi clipele cele mai fericite din viaţa ei, fusese a lui Boris Verodin. Atunci, fără să ţină seama de nimic, fără să le pese de moartea care îi pândea la câţiva paşi, sorbiseră cu nesaţ din cupa dragostei.

Apoi devenise fiinţa cea mai nenorocită de pe pământ, căci toţi o ocoleau şi niciun bărbat n-avea să se mai atingă de dânsa vreodată. Dar nici nu dorea asta, căci voia să păstreze curată amintirea aceluia care îi cucerise inima.

Sonia scoase un suspin adânc şi porni spre coliba cărbunarului, căci era prea târziu ca să-şi înceapă cercetările printre ruine.

După puţin timp ajunse la colibă, despre care ştia că nu era locuită, de aceea îşi adusese cu dânsa o pătură, câteva lumânări şi ceva de-ale mâncării.

Uşa era încuiată, însă din câteva opintiri ea o deschise. Când să treacă pragul, însă, un şobolan, o zbughi printre picioarele ei.

Aprinse o lumânare şi un ţipăt uşor ieşi de pe buzele ei, zărind alte lighioane alergând speriate prin încăpere. După cât se părea, o întreagă familie de şobolani se aciuise în coliba părăsită.

Sonia privi în jurul ei. O mare neorânduială domnea pretutindeni. Păturile de pe paturi erau roase de şobolani,

care săreau din toate părţile. Ea mai aprinse două lumânări şi, cu ajutorul unui ciomag, pe care-l găsi într-un colţ, izbuti să alunge urâcioasele animale. Apoi propti uşa şi se aşeză pe marginea patului în care zăcuse atâtea săptămâni Boris Verodin. Rămase astfel câtva timp, cu gândurile cufundate în trecut şi văzu, cu ochii minţii, chipul supt de boală al iubitului, care plutise atâta vreme între viaţă şi moarte.

Cam pe la miezul nopţii aprinse alte lumânări, căci celelalte erau pe sfârşite, apoi se ghemui pe culcuşul tare şi adormi. Făcându-se linişte, şobolanii se strecuraseră iarăşi în odaie şi, deodată, unul din ei răsturnă o lumânare.

Spre norocul Soniei, un alt şobolan se căţără pe pat şi o trezi din somn. Biata femeie sări în sus, speriată. Un fum înăbuşitor îi tăia răsuflarea.

Abia atunci îşi dădu seama de primejdie: lumânarea căzuse pe o cârpă uscată şi flăcările ameninţau să se întindă mai departe.

Repede ea luă pătura şi o azvârli peste flăcări şi izbuti să le înăbuşe. Apoi deschise uşa ca să iasă fumul din încăpere.

Nu mai închise ochii toată noaptea şi era bucuroasă când, se iviră zorile. Desprinse câteva scânduri dintr-un grajd pe jumătate năruit, aprinse focul, şi, în curând, o căldură plăcută domnea în cele două încăperi.

După ce îşi pregăti dejunul ei sărăcăcios, deretică puţin prin colibă, căci se aştepta să mai petreacă acolo cel puţin o noapte. Descoperind gaura prin care pătrunseseră şobolanii în casă, o astupă cu cioburi şi pământ, apoi începu să scotocească prin sertare. Cărbunarul nu luase nimic cu el. Tot ce făcea parte din gospodăria lui sărăcăcioasă se mai afla în colibă.

Deodată, dădu peste o foaie de hârtie transparentă, pe care era desenat un plan.

Un gând îi trecu fulgerător prin minte. Era planul mănăstirii.

Dar cine îl făcuse? Nu cumva Boris Verodin?

Privi hârtia mai cu luare-aminte, o întoarse pe partea cealaltă şi băgă de seamă că nu era vorba de un plan original, ci de o copie.

Toate cercetările ei pentru a descoperi originalul, rămaseră zadarnice. În cele din urmă împături hârtia, o vârî în sân şi părăsi coliba, pornind spre mănăstire.

Ajungând acolo, găsi lesne intrarea în pivniţă. Fiori îi străbătură trupul, când coborî scara pe jumătate năruită, care ducea în bolta unde se aflau osemintele călugărilor. Ajungând jos aprinse o lumânare, cu care lumină locul.

— Ah, un om... mort! strigă ea, deodată. Cine o fi oare? Cum a ajuns aici?

Se apropie cu teamă de trupul neînsufleţit şi-i lumină faţa. Era mâncată de şobolani. Două şiruri de dinţi păreau că rânjesc la dânsa. Sonia se dădu înapoi, îngrozită.

De unde să ştie ea că era vorba de cadavrul căpitanului Semelov, care îşi găsise în pivniţă o moarte înfiorătoare?

Revoluţionara scoase la iveală copia găsită în colibă. Da, totul se potrivea întocmai. Şi, cu cât se gândea mai mult, cu atât rămânea mai încredinţată că planul fusese făcut de cineva care avusese de-a face cu preţioasele lăzi ascunse în pivniţă. Şi cine altul putea să fie, decât Boris Verodin? Numai el şi dânsa mai rămăseseră în viaţă dintre toţi aceia care ştiau că aurul fusese dus în pivniţă.

Se apropie de locul unde ascunseseră lăzile şi, vârând capul prin deschizătura din zid, văzu că încăperea era goală. Aşadar, nu mai avea ce căuta aici. Un suspin de uşurare îi scăpă de pe buze, când ajunse iarăşi la lumina zilei şi simţi aerul curat.

Înapoindu-se la colibă, rămase pe gânduri vreme îndelungată. Un glas tainic îi spunea că planul acesta se afla în oarecare legătură cu aurul dispărut. Oare Boris îl desenase în timpul convalescenţei sale, ca să-şi mai omoare vremea sau ca să nu uite locul unde ascunsese comoara? Dar ce se făcuse cu originalul planului? Cine îl avea?

De aici până la descoperirea adevărului nu mai era decât un pas. Şi Sonia făcu acest pas, călăuzită de înţelepciunea ei.

Da. Numai aşa trebuie să se fi petrecut lucrurile! Boris întocmise planul. Logodnica lui Osip, tânăra Pavlovna, care părea foarte lacomă de bani, îl spionase, şi, când se ivi

momentul prielnic, făcu o copie a planului, zicându-şi că trebuie să fie rost de vreun câştig din asta.

Abia acum îşi aminti de purtarea ciudată a Pavlovnei şi şuşotirile tainice ale celor doi logodnici.

La gândul acesta ea zâmbi cu amărăciune. Ştia dânsa ce putere aveau unele femei asupra bărbaţilor. Cărbunarul şi fiul său erau, fără îndoială, oameni cinstiţi. Pavlovna, însă, îi îndemnase să fure preţioasele lăzi, peste care o fi dat ea, cu ajutorul planului. Dar unde le-o fi dus?

Lăzile fuseseră încărcate în patru vagoane, iar pământul era îngheţat pe vremea când dispăruseră din pivniţă. Aşadar, nu mai încăpea nicio îndoială că aurul se mai afla prin împrejurimi, căci nu putea fi transportat cu atâta uşurinţă.

Sonia îşi făcu rost de o sapă şi un târnăcop, pe care le găsi în curte, apoi porni spre pădure, unde îşi urmă cercetările. Dar nici de astă dată nu ajunse la vreun rezultat.

Mai petrecu o noapte în colibă, căci nu voia nici în ruptul capului să lase lucrurile baltă. A doua zi porni iarăşi în căutarea aurului, care nu putea să fie decât prin apropierea colibei.

Dar şi de astă dată se văzu înşelată în speranţele ei, ceea ce îi zdruncină bănuiala. Nu cumva pornise pe o cale greşită? Nu cumva hoţii erau mai vicleni decât îşi închipuise ea?

După-amiază se pregăti de drum, căci nu mai avea niciun rost să rămână acolo şi, pe de altă parte, voia să străbată satele până la Cronstadt, nădăjduind că va izbuti să capete ceva lămuriri asupra celor dispăruţi.

Dar nu află nici ea mai mult decât aflase Potcikev, anume că nişte căruţe misterioase fuseseră văzute în timpul nopţii, îndreptându-se spre Cronstadt. Unii susţineau că era şi o femeie, alţii tăgăduiau. În orice caz, individul era un om bine făcut la trup.

Aşadar, singurul lucru vrednic de reţinut, era că misterioasele căruţe se opriseră la Cronstadt sau Peterhof.

217. O aterizare forţată

Aproape de graniţa Poloniei, luptele continuau cu înverşunare şi izbânda era când de partea unora, când de partea celorlalţi. Germanii îşi retrăseseră armatele, însă polonezii alcătuiseră legiuni de voluntari şi porniseră un război aprig pentru eliberarea patriei lor, care fusese robită atâta vreme.

Cel mai rău o duceau acei care locuiau în zona de luptă, căci avutul lor era când în mâna polonezilor, când în cea a ruşilor, – şi ambele tabere erau deopotrivă de sălbatice.

Într-unul dintre cele mai frumoase castele de lângă Varşovia, locuia contele Stanislas de Zielinski, căruia îi mersese vestea de bogat ce era.

Festivităţile pe care le dăduse pe vremuri în cinstea împuterniciţilor Ţarului erau vestite în toată ţara. Însă, chiar şi în timpul războiului contele ştiuse să facă în aşa fel ca să se pună bine cu toţi, astfel că nu prea avusese mult de suferit.

Cu toate acestea, îşi iubea ţara mai presus de orice şi n-ar fi pregetat o clipă să jertfească avutul său pentru binele ei. În ultima vreme ruşii revoluţionari încercaseră să-l silească să treacă de partea lor, dar nobilul rămase neînduplecat. Şi nu-şi părăsise castelul, deşi primejdia îl ameninţa la tot pasul.

Contele Zielinski era un om de vreo şaizeci de ani şi, înainte vreme, făcuse parte dintr-un regiment de gardă, bucurându-se de multă trecere la Curtea Ţarului. O întâmplare îl silise, însă, să-şi dea demisia din armată, şi să se ocupe numai de administrarea moşiilor sale.

În ultimul timp lucrurile se înrăutăţiseră. Cu patru zile în urmă, o patrulă din armata roşie pătrunsese în castel, sub cuvânt că nobilul dăduse adăpost unui fugar. Era vorba de un bărbat, care fusese condamnat la moarte în Petrograd şi care izbutise să fugă şi să se strecoare printre liniile armatei roşii.

Contele făcu o plecăciune înaintea conducătorului patrulei, apoi zise:

— Fugarul nu se află aici şi nici nu l-am văzut în ochii mei. Totuşi, dacă doriţi, puteţi cerceta castelul.

— Asta o s-o facem în orice caz! răspunse revoluţionarul. Dar dacă, fugarul va fi descoperit aici, vom da foc castelului, iar dumneata vei i pus la zid.

Nicio fibră nu tresări pe chipul bătrânului conte, care făcu doar o mişcare cu mâna, arătând că n-are nimic împotrivă.

După trei ceasuri de cercetări amănunţite, soldaţii se retraseră, înjurând de zor – cu toate că nobilul castelan poruncise ca să fie ospătaţi din belşug.

Conducătorul lor ridică revolverul şi strigă cu glas ameninţător:

— Las' că mă întorc eu şi dau de fugar! Atunci vom face ceea ce n-am făcut acum.

Un suspin de uşurare scăpă de pe buzele contelui, când patrula revoluţionară părăsi castelul. Acum începu să-şi dea seama că va fi nevoit să plece din ţinut. Doar şi soţia lui trăia la Paris şi nu-şi văzuse patria de multă vreme.

Soarele asfinţise. Bătrânul conte stătea singur în sala de mâncare, luminată de lumânări mari. Strămoşii familiei Zielinski păreau că privesc posomorâţi, din portretele lor încadrate în rame mari, aurite, spre singuraticul bărbat. Mulţi dintre aceştia se distinseseră în luptele pentru eliberarea Poloniei din jugul aspritorilor. Regii îi răsplătiseră cu mari onoruri, şi le dăduseră slujbe de cinste.

Masa contelui era, de obicei, foarte simplă. Lângă cina lui sărăcăcioasă se afla o cană mare de apă, şi o sticluţă cu vin negru.

Deodată, bătrânul trase cu urechea. Afară, vântul sufla cu putere – totuşi, ceea ce auzea el nu era şuieratul acestuia, ci uruitul unui avion care pe semne că se rătăcise şi înaintase prea mult în zona de luptă. Îngrijorat, contele se apropie de fereastră, o deschise şi încercă să străbată întunericul cu privirea. Împuşcături dese răsunau la nu prea mare depărtare de castel, bubuitul tunurilor se auzea înăbuşit în noapte, apoi răpăitul unei mitraliere – toate acestea dovedeau că o luptă se încinsese iarăşi prin împrejurimi.

În cele din urmă, bătrânul închise fereastra la loc, aprinse o lumânare stinsă de vânt, apoi se aşeză la masă, spre a-şi

sfârşi cina.

În acea clipă se auzi o bătaie în uşă şi un servilor bătrân intră în sala de mâncare. Era Ladislaus, credinciosul camerist al contelui, care, împreună cu o fată în casă şi bătrâna bucătăreasă erau singurii servitori care mai rămăseseră la castel.

— Ce s-a întâmplat, Ladislaus? întrebă contele, neliniştit.

— Domnule conte… un avion a aterizat în pădure… Cred că a fost nevoit să coboare pe pământ, răspunse cameristul.

— Şi ştii ce fel de avion e? Ai văzut pilotul? întrebă contele.

— Nu, n-am văzut decât aparatul, care a făcut câteva viraje deasupra luminişului din pădure, apoi s-a lăsat pe pământ.

Bătrânul nobil se ridicase de pe scaun şi măsura încăperea cu paşi mari.

— N-avem încotro, trebuie să-i venim în ajutor fie că e prieten sau duşman, zise el, în cele din urmă. Lucrul de căpetenie e să se înalţe cât mai repede şi să dispară de aici.

— Poate că aviatorul nu găseşte drumul spre castel şi…

Contele îi curmă vorba, zâmbind.

— Pare-mi-se că se şi apropie cineva, zise el, auzind zgomote în curte.

Cameristul se depărtă, apoi paşi răsunară pa trepte şi uşa încăperii se deschise din nou.

Bătrânul conte privi uimit spre cele patru persoane care intrară înăuntru. Erau două femei foarte frumoase – pesemne mamă şi fiică – şi doi bărbaţi.

Unul dintre aceştia părea foarte bătrân, căci avea părul şi barba albă da zăpada, iar celălalt era pilotul, care privi cu neîncredere în jurul său.

— Lasă-mă pe mine să vorbesc! zise femeia mai în vârstă, adresându-se pilotului, care tocmai voia să dea lămuriri castelanului. Eu mă pricep mai bine, cu atât mai mult cu cât cunosc şi limba poloneză.

Apoi, înclinându-se, se adresă contelui Zielinski.

— Suntem fugari din Rusia, domnule… Ne îngăduiţi, mie şi însoţitorilor mei, să rămânem aici peste noapte? Nădăjduiesc că mâine vom putea să ne urmăm drumul.

— Fireşte, doamnă, casa mea vă stă la dispoziţie, răspunse contele, curtenitor. Vă atrag însă luarea-aminte că viaţa vă e în primejdie, căci mai în fiecare zi patrulele roşii cercetează castelul şi împrejurimile.

— Ah, atunci nu e nimic de făcut! murmură femeia îngrijorată.

Şi întorcându-se spre pilot, urmă:

— Spune, domnule Rokkartin, cât timp îţi trebuie ca să repari aparatul?

Omul înălţă din umeri.

— Deocamdată, nu ştiu nici eu, căci n-am cercetat avionul, şi nici nu pot să-l cercetez astăzi, fiindcă e prea întuneric. În orice caz, suntem nevoiţi să aşteptăm până la răsăritul soarelui.

Femeia tălmăci contelui spusele tânărului pilot, apoi se prezentă:

— Numele meu e Gloria Tatiana Worchester, iar aceasta e fiica mea.

— Ah, sunteţi englezi? făcu bătrânul, surprins.

Contesa dădu din cap în semn de încuviinţare şi aruncă spre tovarăşa ei o privire plină de înţeles. Aceasta – în care desigur că cititorii noştri au recunoscut-o pe Irina – nu scoase nicio vorbă lăsând totul în seama ocrotitoarei sale.

Bătrânul prinţ fu şi el prezentai de nobila femeie, care spuse că e tatăl ei.

După aceea, Ladislaus conduse pe cei patru oaspeţi în odăile rezervate oaspeţilor, urmând ca a doua zi dimineaţă să se ia o hotărâre în legătură cu plecarea lor.

Din păcate, nădejdile contesei nu se înfăptuiră. Avionul suferise mari stricăciuni, iar una din piese trebuia înlocuită neapărat. Şi deoarece nu avea asemenea piese la îndemână, pilotul se văzu nevoit să şi-o facă singur, astfel că nu puteau porni mai departe atât de curând.

Între timp, contesa avu o convorbire cu bătrânul castelan, care fireşte că le oferi tot sprijinul său, dar adăugă:

— Trecem prin vremuri nespus de grele, stimată doamnă. Nu putem şti ce se va întâmpla dintr-o clipă într-alta. Ţinutul e

ocupat ba de trupele roşii, ba de cele albe, sau chiar de luptătorii polonezi. Dacă aceştia din urmă ar izbuti să-l ţină în stăpânirea lor, atunci aţi fi salvaţi, căci la nevoie aţi putea să vă urmaţi drumul cu trăsura, apoi cu trenul. În schimb, dacă roşii ocupă castelul şi sunteţi descoperiţi, atunci situaţia devine foarte neplăcută, căci aceştia nu ştiu de glumă – mai ales când e vorba de fugari. Nu mai încape nicio îndoială că pilotul va fi împuşcat, pentru că şi-a însuşit un avion al statului.

Contesa dădu din cap, cu mâhnire.

— Da, aveţi dreptate, domnule conte, zise ea. Să nădăjduim, totuşi, că lucrurile nu vor ajunge până acolo… În orice caz, vă mulţumesc din suflet pentru sprijinul pe care ni l-aţi făgăduit.

Bătrânul nobil făcu o plecăciune, apoi urmă:

— Îmi îngăduiţi o întrebare, doamnă? Cunosc pe ducele de Worchester… nu cumva sunteţi soţia lui?

— Nu, domnule conte, vă înşelaţi, răspunse misterioasa femeie – nu sunt nobilă… De altminteri, spor că revoluţionarii nu vor cuteza să-mi facă, vreun rău, căci sunt englezoaică şi mă aflu sub scutul ţării mele.

— Vă sfătuiesc să nu vă bizuiţi mult pe asta, replică bătrânul. Ştiţi, doar, că ambasadorul Germaniei la Petrograd a fost ucis. Revoluţionarii nu obişnuiesc să facă multă vorbă când au de-a face cu oameni care le stau în cale. Dar aveţi dreptate, nu trebuie să ne pierdem niciodată nădejdea…

Trecuseră cinci zile de când fugarii se aflau pe moşia contelui Zielinski.

Contesa devenea tot mai nerăbdătoare şi se interesa mereu de mersul reparaţiei avionului. Rokkartin, însă, făcea o mutră posomorâtă şi înălţa din umeri, căci aflase că trupele roşii înaintau tot mai mult spre castel, iar aparatul nu putea fi folosit încă.

De o vreme încoace, pilotul începuse să regrete că făcuse târgul. La ce îi foloseau banii, dacă avea să se teamă mereu de răzbunarea tovarăşilor săi? Dacă aceştia izbuteau să-l prindă, atunci nu-i mai rămânea nicio scăpare. Înainte cu o zi

fusese la castel o patrulă de cazaci, care întrebaseră iarăşi dacă fugarul nu se ivise pe acolo, căci, după cât ştiau, cel căutat se aţinea prin împrejurimi. Din fericire, niciunul din cei patru oaspeţi ai castelanului nu fu descoperit de soldaţi.

Avionul se afla într-un luminiş înconjurat de copaci înalţi şi foarte apropiaţi unul de altul. Cu toate acestea, în împrejurări normale ar fi fost cu neputinţă să se ascundă prezenţa lui acolo, căci pe moşia castelanului lucrau mulţi oameni şi fără îndoială că unul din ei l-ar fi descoperit. Acum însă, contele avea în serviciul lui doar trei servitori, astfel că nimeni nu ştia de cele întâmplate.

Rokkartin muncea cu multă râvnă la reparaţia avionului, căci ştia prea bine ce-l aşteaptă dacă nu va izbuti să dispară cât mai curând. De ce nu rezistase motorul încă un ceas? Atunci, ar fi fost salvaţi cu toţii. Acum, însă, se aflau într-o situaţie din cele mai primejdioase.

În acea zi, Irina se apropie de aviator, ca de obicei, urmărind cu luare-aminte munca lui. Tânăra fată, însă, nu băgase de seamă privirile pe care i le arunca adesea omul acesta tăcut şi nu observase sclipirea de patimă care se aprindea în ochii săi, când dânsa se ivea în luminiş.

Rokkartin fusese cuprins de o dragoste pătimaşă pentru drăgălaşa copilă, cu toate că-şi dădea seama prea bine că nădejdile lui nu se vor înfăptui niciodată. Căci, în primul rând, tânăra fată nu-i dădea nicio atenţie – deşi îi vorbea foarte prietenos, – iar în al doilea rând, ar fi fost o mare îndrăzneală din partea lui să-şi ridice ochii spre fiica bogatei doamne, care îl cumpărase.

Dar cu cât timpul trecea, cu cât Rokkartin privea mai des în ochii minunaţi ai Irinei, cu atât mai îndrăzneţe deveneau gândurile sale, cu atât mai primejdioase planurile care se ţeseau în mintea lui. Nu se întâmplase, oare, de atâtea ori ca bărbaţii cei mai săraci să izbutească să cucerească inimile femeilor bogate? De ce n-ar fi şi el în stare de aşa ceva?

Şi, cu toate că era chinuit de teama că va fi descoperit, cu toate că ştia că tovarăşi săi îl vor ucide dacă vor pune mâna pe el – el tărăgăna tot mai mult repararea aparatului, pentru

ca plecarea lor să mai întârzie.

Într-una din zile, deşi avionul se afla în stare de funcţionare, Rokkartin spuse contesei că mai avea de lucru încă vreo câteva zile.

Seara, când se aşezară la masă, şi aviatorul nu era de faţă, contesa zise celorlalţi:

— Nu-mi place defel acest Rokkartin… E mereu posomorât şi tăcerea lui îmi dă de bănuit… Tare bine am fi făcut dacă nu ne-am fi bizuit pe el!

— Cred că vă înşelaţi, doamnă! răspunse bătrânul conte, care ştia tot ce se întâmplase. Nu uitaţi că şi-a trădat tovarăşii, care nu vor şovăi să-l împuşte dacă ar pune mâna pe el. Aşadar, socot că are tot interesul să plece de aici cât mai curând. În orice caz, mâine am să vorbesc cu el şi am să-l îndemn să se grăbească, spunându-i că zilele astea cazacii vor fi încartiruiţi în castel, ceea ce va duce la descoperirea avionului. După răspunsul său am să pot recunoaşte dacă amână plecarea într-adins…

Contesa clătină capul, cu tristeţe.

— Mamă, socot că eşti nedreaptă cu el, interveni Irina, apucând-o de braţ. L-am privit adeseori în timp ce lucra şi am văzut că-şi dă toată silinţa s-o scoată la capăt, căci muncea cu încordare.

Tatiana Gloria ridică din umeri, ca şi cum nu şi-ar fi putut alunga bănuiala care se trezise în mintea ei.

A doua zi dimineaţa, o patrulă de soldaţi din armata roşie îşi făcu, într-adevăr, apariţia la castel, cerând să vorbească bătrânului conte. Conducătorul ei, un bărbat cu o fâşie la braţ, păşi cu mândrie înaintea castelanului.

— Ştiţi că armatele noastre au ieşit biruitoare pretutindeni? zise el, cu glas aproape ameninţător.

— Nu, nu ştiam, răspunse bătrânul, foarte liniştit.

— Cu toate acestea se poate întâmpla să fim nevoiţi să ne retragem cu vreo douăzeci, treizeci de kilometri, urmă revoluţionarul. În acest caz, castelul dumneavoastră, ca şi celelalte clădiri din împrejurimi, vor rămâne în linia de foc. Fireşte că vă puteţi retrage în cuprinsul ţării sau să locuiţi mai

departe în castel... Vă încunoştinţăm, însă, că vom aşeza în curte câteva tunuri, iar ferestrele clădirii vor fi împodobite cu ţevi de mitraliere.

Contele păli. Ce era de făcut? Nu se temea pentru persoana lui – cât despre el, ar fi rămas acolo până la urmă – dar ce făcea cu femeia, fiica ei şi bătrânul? Apoi, – un fior rece străbătu trupul castelanului – pilotul şi aparatul său? Dacă acesta era descoperit, nenorociţii nu mai aveau nicio scăpare, căci ar fi ieşit la iveală pe dată că avionul aparţinea statului, aşa că toţi aceia care veniseră pe bordul lui intraseră în conflict cu legea.

Cu toate acestea, contele îşi păstră sângele rece şi nu şi-l pierdu nici atunci când Gloria Tatiana Worchester se ivi în pragul încăperii. Ea şovăi, vru să se retragă, dar conducătorul patrulei o şi zărise şi, după ce aruncă spre bătrân o privire întrebătoare, se înclină uşor înaintea ei.

— Vino încoace, scumpa mea Tatiana, zise contele, foarte liniştit. Vreau să vorbesc ceva cu tine.

Contesa fu prezentată drept soţia lui, apoi bătrânul îi repetă ceea ce spusese conducătorul patrulei.

— Bine, am să chibzuiesc... peste câteva ceasuri vei afla hotărârea mea, răspunse contesa, fără să trădeze nimic din tulburarea ei.

— Dar să nu staţi prea mult la gânduri, făcu revoluţionarul, cu glas batjocoritor. Nu uitaţi că suntem în vreme de război şi lucrurile merg foarte repede.

Contesa se înclină uşor, în timp ce conducătorul patrulei nu-şi dezlipi ochii de la dânsa.

— Cred că ştiţi că n-aveţi să mai rămâneţi multă vreme stăpânii acestui castel şi că totul va trece în seama statului? urmă el.

— Da, ştiu, domnule, răspunse bătrânul, liniştit.

— Cine mai locuieşte în castel afară de dumneavoastră? cercetă celălalt.

— Tatăl meu, fiica mea, două slujnice, şi un camerist.

— Sub noul regim nu mai există servitori, ci doar tovarăşi... nu uitaţi asta!

Bătrânul înălţă din umeri.

— Nu cunosc legile noului regim, căci nu m-am ocupat de ele.

— În curând le vei cunoaşte şi… le vei respecta!

— Se poate!

În acea clipă, conducătorul patrulei se îndreptă repede spre uşă, căci o salvă de împuşcături răsunase în apropierea castelului.

Bătrânul şi contesa păliră, în timp ce patrula se năpusti afară din încăpere.

— Proastă afacere, mai ales pentru dumneavoastră, doamnă! zise contele, mâhnit. Tare mi-e teamă că vom fi nevoiţi să ne supunem.

— Ah. Zborul ăsta nenorocit! murmură contesa. Mult mai bine aş fi făcut dacă aş fi plecat cu vaporul.

În acest timp, împuşcăturile continuau fără încetare.

— Aşadar, nu ne rămâne decât să aşteptăm desfăşurarea evenimentelor, încheie contele, resemnat. În cazul cel mai rău, dacă vom fi bombardaţi, ne putem retrage în pivniţă, unde vom fi la adăpost. De altminteri, mai avem şi alt mijloc de scăpare, căci dedesubtul castelului se află un gang secret, care duce într-o colibă aşezată în inima pădurii. În această colibă se găsesc merinde pentru câteva săptămâni, în timpul cărora lucrurile pot lua altă întorsătură, ţinutul căzând în mâna legiunilor poloneze.

— Dea Domnul să scăpăm teferi! oftă contesa.

După vreun ceas, patrula se înapoie. Conducătorul ei, care părea foarte agitat, se năpusti pe trepte, dar, deodată, se opri fără voie, văzând înaintea lui o fată blondă, nespus de frumoasă.

Un zâmbet de mulţumire se ivi pe buzele lui, – ochii-i începură să sclipească, dar îşi reluară repede expresia de mai înainte.

— Desigur că dumneata eşti fiica bătrânului castelan? întrebă el, mângâindu-şi barbişonul.

— Da, eu sunt, răspunse Irina, care ştia tot ce se întâmplase. Doriţi… să vorbiţi cu tatăl meu?

Celălalt clătină capul în semn de încuviinţare.

În acea clipă se ivi şi contele.

— De două săptămâni suntem în urmărirea unui individ care se aţine prin împrejurimi, zise revoluţionarul. A încercat să străbată printre rândurile noastre, dar am pus mâna pe el şi deoarece nu ne venea să dăm crezare spuselor sale, am cerut lămuriri la Petrograd. E vorba de un criminal de origină foarte nobilă – un bărbat care a fost condamnat la moarte. Din păcate, ticălosul a izbutit să fugă, după ce a împuşcat o santinelă… Totuşi, avem informaţii sigure că se mai aţine prin împrejurimi. Aşadar, te previn, domnule conte… Dacă vei cuteza să-i dai adăpost, vei fi pedepsit cu foarte mare asprime. Datoria dumitale e să ne dai de veste, dacă individul se va arăta pe la castel. Şi, după toate probabilităţile, o să se ivească aici în curând, căci nu mai are ce mânca. Postul nostru se află la o depărtare de jumătate ceas, în moara de pe malul râului.

După ce mai aruncă o privire lacomă asupra Irinei, revoluţionarul se depărtă în grabă.

— Mamă, aş vrea să fugim, căci mi-e teamă! îngână tânăra fată, adresându-se contesei.

— Da, aş vrea şi eu, copila mea, răspunse nobila femeie. Dar cum să scăpăm de aici? Să cădem iar în mâinile oamenilor aceia înfiorători?

— Nu, sunt bucuroasă, că mă văd dincolo de graniţele Rusiei! Am să mai vorbesc o dată cu pilotul, reluă Irina. Poate că va fi în stare să ne ducă măcar la jumătate ceas depărtare de aici, unde vom fi în afară de zona de luptă.

— Bine, copila mea, vorbeşte cu el, încuviinţă contesa. Nădăjduiesc că ne vom putea folosi iarăşi de avion, altminteri vom lua o altă hotărâre, căci dacă revoluţionarii vor fi adăpostiţi în castel, nu va trece multă vreme şi aparatul va fi descoperit Ah, dacă am putea cel puţin să-l distrugem sau să-i facem în aşa chip ca să nu dea de el!

— Lasă, mamă, vom vedea noi ce e de făcut… Mă duc să vorbesc cu Rokkartin.

Contesa o sărută pe frunte, apoi Irina se depărtă, urmărită

de privirile îngrijorate ale binefăcătoarei sale, care o iubea din toată inima, căci era singura care mai rămăsese în viaţă dintre toţi aceia care îi fuseseră dragi.

218. Doi nelegiuiţi

Rokkartin se prefăcea că lucrează de zor la repararea avionului. Adeseori un zâmbet de mulţumire se ivea pe buzele sale şi, după cât se părea nu prea se temea de apropierea foştilor săi tovarăşi.

Deodată, aviatorul se opri din lucru şi duse mâna la buzunarul din spate al pantalonului. Înainte însă, de a-şi duce hotărârea la îndeplinire, un bărbat cu înfăţişare aspră îşi făcu apariţia lângă el. Chipul său murdar şi supt de foame era încadrat de o barbă lungă, neîngrijită; o tunică zdrenţăroasă, plină de pete, îi acoperea partea de sus a trupului, iar pantalonii erau la fel de murdari şi rupţi. Pe cap, purta un chipiu soldăţesc.

— Iartă-mă, te rog! făcu el, batjocoritor, îndreptând revolverul spre pieptul lui Rokkartin. Retrage-ţi mâna de acolo, căci n-am de gând să-ţi fac vreun rău.... Vin ca prieten sau, cel puţin, nu ca duşman.

Aviatorul se supuse, dându-şi seama, în mod instinctiv, că n-avea ce să se teamă din partea acestui om.

— Aşa! urmă necunoscutul. Şi, ca să vezi că sunt un om cinstit, am să golesc încărcătorul armei. Fii atent!

Zicând acestea, scoase gloanţele din încărcător, le vârî în buzunar, apoi, după ce arma dispăru în acelaşi chip, rămase tăcut, cu privirile ţintă spre aviator.

— Hm! frumos avion! murmură el, după un răstimp.

Rokkartin tresări.

— Cine eşti dumneata? întrebă el, cu glas şovăitor.

— Ar trebui să mă cunoşti, dragul meu Rokkartin! răspunse celălalt, mângâindu-şi barba.

— Eu… să te cunosc… de unde? murmură aviatorul.

— Ei, ia gândeşte-te niţel!

— Nu… nu te cunosc!

— Ascultă-mă, ai făcut o mare prostie! Am aflat din ziare despre aventura dumitale. Ia spune, ce-or să se facă acum bieţii comisari ai poporului? Cine o să-i transporte în călătoriilor lor de inspecţie?

— Nu cumva… eşti un agent al Cekei? bâigui aviatorul, cu fruntea îmbrobonită de năduşeală.

— Nu-ţi fie teamă, Rokkartin… sunt prietenul dumitale după cum ţi-am mai spus, încercă celălalt să-l liniştească. Revoluţionarii sunt duşmanii mei cei mai înverşunaţi şi, dacă aş putea, i-aş nimici pe toţi dintr-odată, chiar dacă ar fi ca Rusia să rămână cu jumătate din locuitorii ei. Ei mi-au răpit avutul şi m-au lăsat sărac lipit pământului…

— De ce nu vrei să-mi spui cine eşti? exclamă aviatorul, scos din sărite.

— Proastă memorie mai ai! răspunse celălalt. Nu recunoşti pe fostul dumitale comandant, prinţul Potcikev?

Aviatorul se dădu înapoi, cuprins de spaimă şi holbă ochii, ca şi cum ar fi avut o nălucă înaintea sa. Oare acesta să fie vestitul şi temutul general? Lucrul părea aproape cu neputinţă!

Totuşi, glasul… privirea ochilor săi… da, el era, abia acum îl recunoscu Rokkartin, după o cicatrice pe care prinţul o avea deasupra ochiului drept.

— Da, da, vă recunosc! bâigui el.

— Ei, ascultă-mă, cred că ţi-am fost un comandant bun, Rokkartin… nu e aşa? Astăzi sunt prietenul dumitale. Cunosc faptele dumitale vitejeşti… Ştiu că ai furat avionul şi că ai scos pe cineva din Rusia… Cine anume, nu-i treaba mea! Bănuiesc, însă, că ai primit o sumă foarte mare pentru asta… Uite ce e, astăzi sunt un om sărac dar cunosc a taină, care ne poate face nespus de bogaţi… E vorba de mai multe sute de milioane…

— Mai multe sute de milioane? repetă aviatorul, cu glas tremurător şi ochii sclipind de lăcomie. Mai multe sute de milioane…

Prinţul Potcikev clătină capul în semn de încuviinţare şi-şi dădu seama că nu-i va fi prea greu să-l câştige pe aviator de

partea lui.

— Ah, am mai auzit eu de asta, zise deodată Rokkartin. Nu cumva e vorba de comoara pe care Kerenski…

— …voia s-o ducă la adăpost înainte de a fugi, întregi celălalt. Ştiu unde se află aurul, deşi nu cunosc precis ascunzătoarea lui. Dar lasă c-o descopăr eu… trebuie doar să mă aţin câteva zile colo sus, în munţi. Îţi propun, deci să mă iei pe bordul avionului şi să mă duci la locul cu pricina, unde vom rămâne câtva timp. Apoi vom lua cu noi atâta aur cât poate să ducă avionul, urmând să ne înapoiem mai târziu ca să încărcăm altă cantitate. În felul acesta, încetul cu încetul putem transporta întreaga comoară.

Aviatorul rămase cu privirile aţintite în gol. Să se lase târât în această aventură? Mintea lui ţesuse, doar, alte planuri… foarte îndrăzneţe, ce-i drept. Dar, nu putea să le ducă la îndeplinire şi în acest chip?

Un zâmbet de mulţumire se ivi pe buzele sale.

— Sunt de acord, prinţe Potcikev! exclamă el deodată, întinzându-i mâna.

Celălalt i-o strânse cu căldură, abia putându-şi stăpâni bucuria. De paisprezece zile era hărţuit fără încetare. Până aici venise sub alt nume şi cu acte false, iar tocmai când să treacă dincolo de liniile duşmane, puseseră mâna pe el. În timp ce se aşteptau lămuriri de la Petrograd, izbutise să fugă, dar nu ajunse prea departe, căci urmăritorii săi împănaseră ţinutul cu spioni. Aşadar, se văzu nevoit să se aţină prin împrejurimi, hrănindu-se cu ceea ce fura de pe la ţăranii polonezi, sau cu ceea ce căpăta de la locuitorii care-i urau pe ruşi. Tocmai când ajunsese la deznădejde, găsi ascunzătoarea avionului.

Potcikev fusese întotdeauna un om favorizat de noroc, care nu-l părăsise nici de astă dată. Rokkartin slujise în armată sub comanda lui şi păstrase o frumoasă amintire superiorului său. Aşadar, nu mai încăpea nicio îndoială că avea să-i ajute la ridicarea comorii.

— Ei, când plecăm? întrebă prinţul.

Aviatorul se gândi puţin.

— Poate chiar astăzi, răspunse el, apoi. Rămâneţi prin apropiere, ca să vă pot vedea la nevoie. Dar să ştiţi că nu plecăm singuri, ci va trebui să ne însoţească încă o persoană.

— Încă o persoană? repetă Potcikev, neliniştit. Nu se poate altfel?

— Nu! răspunse pilotul, cu hotărâre neclintită.

Prinţul îşi dădu seama că orice împotrivire ar fi fost zadarnică, şi zise:

— Bine, fireşte că mă învoiesc. Dar cine o această persoană?

— O femeie… logodnica mea.

— Ah, cu ea ai fugit din Petrograd? Ei, atunci se schimbă lucrurile. Vezi, nu mă gândeam decât la planul nostru, căci cu cât am fi avut cu noi mai puţin balast, cu atât puteam încărca o cantitate mai mare de aur.

— Asta aşa e… totuşi, ne va însoţi!

Prinţul îi mai strânse mâna o dată, apoi se retrase în pădure.

— Acum voi deveni bogat, poate de zece ori mai bogat ca mama acestei fete frumoasei, murmură Rokkartin, cu ochii scânteietori. Da, trebuie să fie a mea… numai a mea! Va fi fericită alături de mine… colo, departe, unde ne vom clădi căminul şi unde nu ne va găsi niciun agent al Cekei.

Aviatorul izbucni într-un hohot de râs, dar tresări deodată, auzind un glas lângă el.

— De ce eşti atât de vesel, domnule Rokkartin? Nu cumva ai terminat cu reparaţia avionului? Ar fi şi timpul, căci altminteri situaţia ar putea deveni foarte primejdioasă, atât pentru dumneata cât şi pentru noi. În curând se vor da lupte şi în acest ţinut. Chiar acum a fost la castel o patrulă, care era în căutarea unui criminal. Conducătorul ei ne-a spus că revoluţionarii sunt în retragere şi vor ocupa castelul peste scurt timp.

Rokkartin nu-şi pierdu cumpătul şi se strădui să pară cât mai mâhnit.

— Hm, stăm prost, domnişoară, răspunse el. În orice caz, am să-mi dau toată silinţa s-o scot la capăt. Vino peste două

ceasuri şi atunci am să-ţi spun precis cum stau lucrurile. Dacă nu izbutesc să repar motorul în aşa fel ca să putem trece de liniile duşmane vom fi nevoiţi să căutăm alt mijloc de scăpare, iar avionul îl voi distruge.

Irina clătină capul în semn de încuviinţare şi nici prin minte nu-i trecea să se îndoiască de vorbele aviatorului.

Dacă ar fi izbutit, însă, să citească în sufletul său, ar fi rămas îngrozită, aflând crudul adevăr.

219. Moartea unui nevinovat

Prinţul Potcikev nu se retrăsese prea adânc în pădure, când glasurile celor doi tineri îi ajunseră la ureche. Da, Rokkartin vorbea cu cineva – pe semne cu logodnica lui.

— Hm, păcat că trebuie, s-o luăm cu noi! murmură prinţul. Totuşi n-am încotro, căci mi l-aş face duşman dacă aş încerca să mă împotrivesc...

Potcikev se afla la marginea luminişului şi un arbore gros îi acoperea trupul. Deodată tresari, căci glasul pe care îl auzise i se părea cunoscut.

Ce însemna, oare, aceasta?

Din păcate, nu putea să-şi dea seama cine era tânăra fată, căci aparatul o ascundea aproape cu totul.

Furişându-se de la un copac la altul, prinţul izbuti să-i zărească chipul.

— Drace, ea e! bâigui el, cuprins de tulburare. Da, e tânăra aceea care mi-a scăpat din mână de două ori până acum... Ei, scumpul meu Rokkartin, fapta asta preţuieşte pentru mine mai mult decât îţi închipui! Aşadar, de acum încolo n-am să mă mai împotrivesc să ia parte la zborul nostru!

Ciuli urechile, nădăjduind să prindă ceva din convorbirea celor doi tineri, dar în zadar! Oare copila pleca de bunăvoie împreună cu Rokkartin? Nu, nu prea îi venea să creadă una ca asta.

Desigur că aviatorul se hotărâse s-o răpească iar el, Potcikev, avea să-i ajute... dar numai ca să poată pune el însuşi mâna pe dânsa. Fireşte, asemenea fiinţe nu erau făcute

pentru oameni de rând, ci ele trebuiau să fie amantele prinţilor.

În timp ce el era preocupat de aceste gânduri, tânăra fată îşi luă rămas bun de la aviator şi se depărtă. Potcikev mai rămase câtăva vreme la adăpostul copacilor, dar văzând că Rokkartin privea mereu spre pădure, semn că voia să-i vorbească, ieşi iarăşi la iveală şi se apropie de aviator.

— Ei, ce s-aude? întrebă el. Decolăm astăzi încă?

Celălalt încuviinţă, dar părea foarte agitat, şi nu scoase nicio vorbă.

— Când? urmă prinţul.

Rokkartin se uită la ceas, spuse ora hotărâtă pentru decolare, apoi adăugă:

— Peste puţin timp se va întuneca afară şi… mai aveam să-ţi comunic ceva…

— Despre ce e vorba, dragul meu?

— Fata… logodnica mea… o să se cam împotrivească să plece cu noi… Aşadar, am să fiu nevoit să mă folosesc de forţă, iar dumneata trebuie să mă ajuţi. Vei sta ascuns îndărătul aparatului şi, când ea se va apropia, te vei năpusti asupra ei şi o vei târî în carlingă. După aceea, dau drumul la motor… Vrei?

Potcikev abia izbuti să-şi ascundă bucuria. Aşadar, era întocmai cum bănuise el! Rokkartin voia s-o răpească şi-i dăduse însărcinarea s-o târască în avion. Fireşte, tânăra era voinică, totuşi de astă dată orice împotrivire nu-i va mai folosi la nimic.

Un zâmbet diabolic încolţi pe buzele prinţului. Nu, nimeni nu va izbuti să-l abată de la hotărârea lui, nimic nu-l va putea face să renunţe la această fermecătoare fată, care-i aprinsese simţurile.

Fireşte, deocamdată nu ştia nici el cum avea s-o scoată la capăt cu Rokkartin. Cât despre asta, însă, Potcikev nu era omul care să nu ştie să iasă din încurcătură.

Trecuse vreun ceas. Cei doi bărbaţi priveau nerăbdători spre direcţia de unde urma să se ivească tânăra fată. Dar aceasta întârzia. Nu cumva se răzgândise?

Dar nu… un pas uşor se auzi pe cărare şi, după câteva clipe, o făptură zveltă se ivi la marginea luminişului, apropiindu-se grăbită de avion. Era Irina. Purta o mantie preţioasă de blană, iar în jurul gâtului avea un fular alb, de lână.

Rokkartin se plecă spre motor. Tremura din tot trupul de emoţie.

— Trebuie să mai aşteptăm câteva clipe, căci aş vrea să încerc motorul, zise el, cu glas tremurător.

Tânăra îl urmări cu încordare. Deodată se întoarse, căci un individ cu mutră sălbatică îşi făcuse apariţia lângă ea. O spaimă nemărginită puse stăpânire pe inima bietei copile.

Cine era acest om şi ce căuta el aici?

Dar înainte de a-şi aduna gândurile, se simţi înşfăcată de două braţe vânjoase. Fără cea mai mică sforţare, individul o ridică, ducând-o spre carlinga avionului. Irina începu să ţipe din răsputeri, se zbătu, îl izbi cu pumnii ei mici şi… deodată, îşi dădu seama cu cine avea de-a face…

În acea clipă, membrele îi înţepeniră de groază. Cum ajunsese aici omul acesta înfiorător?

Răsuflând anevoie, Potcikev o vârî în carlingă, apăsând-o cu toată puterea pe unul din scaunele acesteia.

Irina mai făcu o încercare deznădăjduită să scape din strânsoarea ticălosului, dar în acea clipă se auzi zgomotul elicei şi aparatul se puse în mişcare. Mai trecură doar vreo câteva secunde şi castelul se ivi dedesubtul lor.

— Ajutor! Ajutor! strigă nenorocita.

Dar era prea târziu… Zadarnice fură toate sforţările, zadarnic se prinse cu braţele de marginea aparatului, încercând să sară jos. Potcikev o smulse cu violenţă, în timp ce sărmana copilă mai văzu, ca prin vis, pe terasa castelului, pe contesă, bătrânul prinţ şi contele Zielinski.

Uriaşa pasăre se înălţă maiestos spre cer, apoi porni în direcţia Rusiei.

Ce soartă era hărăzită sărmanei copile?

Contesa auzise cea dintâi zgomotul elicei. Cum îndrăznise Rokkartin să facă o asemenea încercare? Dacă, soldaţii

revoluţionari se aflau prin apropiere, atunci nu mai încăpea îndoială că avionul avea să fie descoperit.

Însoţită de bătrânul prinţ şi contele Zielinski, misterioasa femeie păşi pe terasă, unde ochii tuturor se holbară de groază, când văzură drama care se petrecea în văzduh.

Biata fată se lupta deznădăjduită cu un bărbat, al cărui trup nu se zărea decât de la piept în sus. Cele trei persoane urmăriră cu încordare mişcările lor.

Ce se întâmplase oare? De ce pornise Rokkartin numai cu Irina şi cine era individul acela?

Nimeni nu era în stare să le dea vreo lămurire. Istovită, sărmana contesă se prăbuşi la pământ, în nesimţire.

Contele Zielinski o privi îngrijorat, apoi chemă servitorii, care transportară pe leşinată în sala de mâncare, unde o aşezară pe o canapea. Bătrânul prinţ şi castelanul rămaseră tăcuţi la căpătâiul ei, în timp ce bucătăreasa şi camerista se străduiau din răsputeri s-o readucă în simţiri.

Când frumoasa contesă deschise ochii, paşi grei tropăiră afară, pe coridor.

— Vin soldaţii revoluţionari! şopti contele Zielinski. Ah, Domnul să se îndure de noi!

Bătrânul castelan avusese dreptate. Uşa se deschise şi o patrulă de soldaţi din armata roşie se năpusti în odaie. În fruntea lor se afla comandantul postului care fusese aşezat la moară.

— Ce se petrece aici? strigă el, cu glas ameninţător, rotindu-şi privirile de la unul la altul.

— Soţia mea şi-a pierdut cunoştinţa, căci s-a speriat auzind uruitul avionului, răspunse bătrânul conte, care îşi păstrase cumpătul.

— Dar ce-a căutat avionul aici? întrebă celălalt cuprins de bănuială.

— Habar n-am! L-am zărit şi noi pentru întâia oară…

Comandantul zâmbi cu răutate.

— Cred că sunteţi nişte trădători, se răsti el la contele Zielinski. Castelul va fi păzit cu străşnicie! Nimeni n-are voie să-l părăsească, altminteri riscă să primească un glonţ în

ceafă. Voi raporta celor în drept!

După ce mai aruncă asupra persoanelor de faţă o privire care nu prevestea nimic bun, se depărtă din încăpere.

Contesa se ridicase în capul oaselor. Faţa-i era acoperită de o paloare cadaverică.

— Ah, e îngrozitor! murmură ea. Iată, acum te-am târât şi pe dumneata în nenorocire, domnule conte!

Castelanul zâmbi împăciuitor.

— Nu, doamnă, nici să nu vă treacă prin minte aşa ceva… mă aşteptam să ajungem aici… Fiţi fără teamă, vom ieşi noi din încurcătură.

Şi, întorcându-se spre slujnică, adăugă:

— Fii bună, te rog, şi pregăteşte-ne cina!

— Nu, nu mi-e foame, interveni contesa.

— Lăsaţi-o să plece, voiam să scap de ea, îi şopti repede castelanul.

Bătrânul conte începu să măsoare încăperea cu paşi mari, apoi se apropie de fereastră şi privi afară, în curte, unde santinelele făcuseră piramide din puşti.

Nu, n-aveau încotro, trebuiau să fugă. În acest scop, Zielinski avu o scurtă consfătuire cu ceilalţi doi.

— Cât despre mine, eu nu mai am nicio nădejde, murmură prinţul, cu resemnare. Singura mea părere de rău e că v-am căzut povară.

— Nu, nu-i adevărat, prinţe Orlinski, se împotrivi castelanul. Un nobil nu-şi va părăsi niciodată tovarăşii! Dacă va fi nevoie, voi muri împreună cu dumneata. Deocamdată, însă, n-am ajuns atât de departe… Aşadar, luaţi-vă haine şi pături din odăile voastre, apoi veniţi îndărăt aici. Dar băgaţi de seamă să nu vă zărească santinelele, căci atunci tot planul nostru ar da greş. Până când comandantul se va ivi iarăşi în castel, noi trebuie să fi dispărut.

Contesa şi bătrânul prinţ se supuseră şi peste puţină vreme se înapoiară în încăpere, fără ca vreunul din ei să fi fost zărit de soldaţi.

Castelanul trase cu urechea, dar nu se auzea niciun zgomot. Totuşi, când deschise uşa, glasuri puternice răsunau

la parter. Revoluţionarii se înapoiaseră să-i aresteze.

Fără să mai stea la gânduri, bătrânul conte se repezi spre unul din pereţi, făcând celorlalţi semn să-l urmeze. Apoi, apăsă pe un buton care se afla cam la un stat de om şi nu se deosebea de tapet.

În clipa următoare, unul din portretele mari se dădu într-o parte, lăsând să se vadă o gaură pătrată, cu latura de vreo doi metri.

Cea dintâi păşi contesa, apoi bătrânul prinţ şi, la urmă, contele Zielinski, care împinse portretul la loc.

— Aşa, deocamdată suntem la adăpost, şopti el, răsuflând uşurat. De aici porneşte o scară care duce în pivniţă. Într-un loc anumit, zidul de acolo e dublu, alcătuind gangul al cărui capăt se află în coliba din pădure. Urmaţi-mă, vă rog!

Şi pe când cele trei persoane coborâră scara, sub conducerea contelui, soldaţii revoluţionari pătrunseră în sufragerie, unde, fireşte, nu găsiră pe nimeni.

Castelul fu cercetat cu amănunţime. Bieţii servitori, care tremurau din tot trupul, nu izbutiră să dea nicio lămurire asupra stăpânului lor.

Cuprinşi de furie, soldaţii răsturnară totul cu susul în jos. Pernele de mătase fură străpunse cu baionetele, dulapurile grele sfărâmate, tot ce le ieşea în cale fu distrus fără milă – dar în zadar!

— Unde e contele… unde e soţia lui? Răcni comandantul, alergând ca un nebun dintr-o încăpere în alta.

Totuşi, cele trei persoane dispăruseră fără urmă. După jumătate ceas, limbi uriaşe de flăcări se înălţau din impunătorul castel. Aşa se obişnuiseră în război soldaţii sălbăticiţi. Dacă nu puteau să se folosească de asemenea locuinţe, atunci nici alţii nu trebuiau să aibă parte de ele.

În curte, bătrânul camerist stătea sub ameninţarea baionetelor soldaţilor, care voiau să-l silească la mărturisiri. Comandantul se apropie de el.

— Dacă nu ne spui încotro s-au îndreptat stăpânii tăi, atunci vei fi împuşcat chiar astăzi!

— Să mă bată Dumnezeu, dacă ştiu ceva, bâigui

nenorocitul, abia ţinându-se pe picioare.

— Şi dacă ai şti ne-ai spune? se răsti celălalt, cu ochii sclipind de mânie.

— Eu… nu… nu mi-aş trăda stăpânul pentru nimic în lume!

În clipa următoare, bătrânul camerist se prăbuşi rănit la pământ, cu ţeasta găurită de un glonţ.

Aceeaşi încercare fu făcută şi cu cele două slujnice, dar nici ele nu izbutiră să le dea vreo lămurire, astfel că fură lăsate în pace.

În timp ce flăcările mistuiau mândrul castel al familiei Zielinski, credinciosul servitor se zbătea în chinuri cumplite.

— Fiţi blestemaţi, ticăloşilor! murmură el, cu ochii holbaţi. Nu veţi aduce niciodată fericirea poporului…

Un alt glonţ îi închise gura pe vecie.

Conducătorul soldaţilor se depărtă, posomorât. Toată cruzimea lui nu folosise la nimic.

220. Doctorul Barickin şi fiica lui

Cam pe vremea aceea două persoane traseră la un hotel din Berlin: un omuleţ bine îmbrăcat, cu un început de chelie, şi o tânără nespus de frumoasă, care era, însă, foarte tristă.

Servitorii hotelului alergară, care mai de care, să dea ajutor la descărcarea bagajelor, care nu erau prea numeroase, şi la transportarea lor în odăile noilor călători.

Aceştia urcară în ascensor, care îi duse până la etajul al treilea, unde servitorul le arătă încăperile.

— Cobor numaidecât ca să mă înscriu în registru, zise străinul, adresându-se băiatului de la ascensor. Probabil că voi rămâne aici câteva săptămâni.

— Prea bine, domnule! răspunse tânărul, înclinându-se până la pământ.

Abia dispăruse servitorul, că noul sosit îşi scoase şuba şi începu să măsoare încăperea cu paşi mari.

— În sfârşit, iată-ne la adăpost! murmură el. Acum, însă, sunt nerăbdător să aflu dacă voi fi primit printre fraţii mei din Germania… Hm, e greu să-ţi faci legături… După câte ştiu,

Protoff a dat oarecare desluşiri doctorului Arnberger, dar habar n-am dacă acesta ştie mai multe decât mine… În sfârşit, vom vedea noi cum stau lucrurile!

Apoi se întoarse spre fermecătoarea fată şi zise, cu glas poruncitor:

— Ei, ce-ai rămas acolo ca o momâie! Scoate-ţi paltonul şi pălăria… Nu cumva vrei să-ţi amintesc mereu ce ai de făcut? Şi apoi, poartă-te aşa cum se cuvine să se poarte o fiică ascultătoare!

Necunoscutul vorbea în limba germană, însă cu un pronunţat accent rusesc.

Tânăra îşi desfăcu agrafa de la gât, apoi îşi scoase mantia de blană. Rareori îşi poate cineva închipui o fiinţă mai fermecătoare decât această fată. Ochii ei mari, negri, aveau o strălucire plină de blândeţe, iar părul ei era ca pana corbului. Deasupra urechilor ei mici, se încolăceau două bucle de păr, care încadrau un chip, cam palid, dar cu trăsături fine.

Străinul se depărtă iarăşi de lângă dânsa, reîncepându-şi plimbarea prin odaie.

— Ţi-e foame? întrebă el, deodată.

— Nu, nu mi-e foame, răspunse fata, clătinând capul, obosită.

Celălalt nici n-o mai luă în seamă şi continuă să măsoare încăperea cu paşi mari, uitându-se mereu la ceas, ca şi cum ar fi aşteptat pe cineva.

— Va veni, oare? murmură el, din când în când.

Deodată se auzi o bătaie în uşă. Străinul o deschise şi un chinez mic de statură, cu o mutră cam suspectă, se strecură în odaie.

— Bună ziua, May-tang! salută necunoscutul pe vizitator.

Acesta îşi aţinti privirile scânteietoare spre tânăra fată.

— Ah, ce fiinţă fermecătoare! murmură el, plin de admiraţie. Între Peking şi Berlin nu mai întâlneşti o fată atât de frumoasă. De unde ai…

Celălalt îi curmă vorba, făcând o mişcare cu mâna, apoi zise foarte liniştit:

— E fiica mea… Du-te, copila mea, se adresă el, în cele din

urmă, tinerei fete.

Aceasta se ridică şi părăsi încăperea, în timp ce chinezul o urmărea cu luare-aminte.

— Ia loc, May-tang! zise călătorul. Nu-i aşa că te miri că-ţi cunosc adresa?

Omuleţul înălţă din umeri.

— Nu mă mir de fel, doctore Barickin, răspunse el. Doar era foarte firesc să vin încoace, căci în Rusia nu mai e de trăit.

— Da, aşa e, încuviinţă medicul. Acolo nu-ţi mai poţi face rost de cele trebuincioase, oricâţi bani ai avea… Dar ia spune, ştiai că mai sunt în viaţă? Sau nici n-ai citit măcar despre explozia din Cronstadt?

— Nu, n-am citit, dar am auzit. De curând am primit vizita unui oarecare Sobels, pe care cred că-l cunoşti şi dumneata. El mi-a spus că locuinţa dumitale a fost nimicită.

— Da, îl cunosc dar ce căuta el aici?

— Ce să caute? Acelaşi lucru, pe care îl căutăm cu toţii. Vrem să ne câştigăm existenţa… atâta tot!

— Hm, cât despre asta, mă cam îndoiesc, dragă May-tang! Dumneata ai fost un om deştept fiindcă ai ştiut să-ţi pui avutul la adăpost… acum, însă, vei fi mirosit ceva pe aici şi bănuiesc că vrei să începi vreun negoţ cu locuitorii acestei ţări… ştii, un negoţ în care se câştigă sută la sută!

Chinezul zâmbi uşor.

— N-am izbutit să duc la adăpost decât o mică parte din avere! răspunse el. Mai ales în Reval am fost nevoit să cheltuiesc multe parale… căpitanul unui vapor, care m-a luat cu el, mi-a stors o sumă atât de mare, încât aş fi putut cumpăra trei vapoare cu ea. Dar n-am avut încotro, căci a doua zi, când revoluţionarii intrară în oraş, m-aş fi pomenit cu ţeasta găurită de un glonţ.

— Ascultă-mă, ce se aude cu asociaţia noastră? întrebă, deodată, Barickin.

— Care asociaţie? făcu omuleţul.

— Ia nu mai face pe prostul! Ştii, doar, că, în ultimul timp am fost asistentul profesorului Protoff şi în această calitate, am condus toate afacerile lui…

— Pentru numele lui Dumnezeu, nu vorbi atât de tare! şopti chinezul, cuprins de teamă. Astea sunt lucruri despre care nu putea discuta decât cu prietenii săi cei mai buni…

— Fii fără grijă, dragul meu! îl linişti Barickin. Eu sunt succesorul bătrânului învăţat şi toate însemnările privitoare la marea lui descoperire se află în stăpânirea mea. Mai mult decât atât: sunt în stare să creez oameni artificiali tot atât de bine ca şi el… pot transforma protoplasma…

Chinezul se simţi străbătut de fiori.

— Grozavă descoperire! murmură el. Cel mai bun lucru ar fi s-o lăsăm dracului.

Medicul îi puse mâna pe umăr.

— Nu vorbi prostii, May-tang! Ai jertfit şi înainte mari sume de bani pentru scopul nostru, şi vei fi nevoit să jertfeşti şi de acum înainte. De altminteri, e în interesul dumitale, căci asta ne va aduce bogăţie.

Chinezul sări în sus, ridicând braţele, în semn de împotrivire.

— Nu, niciodată! strigă el. Nu mai vreau să am de-a face cu asta?

Şi apropiindu-se de medic, îi şopti la ureche:

— Am auzit despre cadavrele groaznic mutilate, care s-au descoperit în ultima vreme… Nu, eu unul mă retrag din afacere. Nu mai dau niciun ban pentru descoperirea aceea grozavă… caută-ţi un altul… De altminteri, nici nu mai am prea mulţi bani, astfel că sunt nevoit să mă retrag.

Barickin rămase foarte liniştit, înălţă din umeri, apoi schimbă vorba:

— Ştii, am fost şi eu în Reval şi mult nu mai lipsea ca să dau de dracu'. Am avut însă noroc, izbutind să mă salvez, împreună cu fiica mea.

— Hm, n-ar fi fost păcat de dumneata! mormăi chinezul.

— Cum, ai spus ceva? întrebă medicul, ca şi cum n-ar fi auzit.

— Repet că nu vreau să mai am de-a face cu descoperirea voastră.

— Ascultă-mă, nu-mi vine să cred că vorbeşti serios, May-

tang! urmă medicul, netulburat. Uiţi că ai vârât în această afacere o mulţime de parale?

Chinezul rămase pe gânduri.

— Şi cum îţi închipui dumneata lucrurile, aici, în Germania? întrebă el, după un răstimp.

— Fabricăm protoplasmă şi o vindem.

— Cu alte cuvinte, ucidem oameni într-un chip înfiorător, pentru ca să înlesnim viaţa altora? adăugă chinezul, măsurând încăperea, cu paşi mari, urmărit de privirile iscoditoare ale medicului.

— Ei, ce s-aude? stărui Barickin. Nu uita ce câştiguri putem avea!

— Câţi bani îţi trebuie? se răsti omuleţul cele din urmă.

— Hm, nu prea mult… În primul rând, vreo zece de mii de mărci pentru instalarea laboratorului.

— Treizeci de mii de mărci? Dumnezeule, dar de să iau atâţia bani!

— În schimb, vom câştiga milioane, dragul meu.

Chinezul se apropie de Barickin:

— Bine, îţi dau banii, dar nu vreau să am de-a face cu descoperirea… Banii îi dau pentru instalarea unui laborator. Şi, înainte de toate, nu-i depun pe numele dumitale.

— Nici nu-i nevoie, răspunse medicul repede, în orice caz, sunt hotărât să trăiesc aici sub alt nume, căci doctorul Barickin e prea vestit în Rusia.

— Sau, mai bine zis, blestemat, adăugă chinezul. Aşadar, cum te vei numi în Berlin?

— Doctorul Maskotcin.

— Cum ai ajuns la numele ăsta?

— Nu ştiu nici eu… am avut, însă, un prieten, pe care îl chema astfel.

— Aha, îmi aduc aminte. Era un individ care, în urmă cu mulţi ani, se ocupa cu sugestia şi hipnotismul.

— Întocmai, răspunse Barickin. Aşadar, când pot căpăta banii?

— Trebuie să mai aştepţi câteva zile, până voi face rost de ei.

— Bine, între timp voi căuta un apartament, unde să mă pot stabili. Ce cartier socoţi că e mai prielnic pentru scopul meu?

— În orice caz, cât mai departe de centru. Lasă, am să mă ocup eu şi de asta.

— Ţi-aş fi foarte recunoscător! Dar ia spune, de câtă vreme eşti în Berlin?

— De vreo şase luni.

— Atunci, trebuie să cunoşti oamenii şi locurile… Ai auzit de un oarecare doctor Arnberger?

Chinezul rămase câtva timp pe gânduri, apoi clătină capul:

— Nu, n-am auzit. Dar ce-i cu el? Vă cunoaşteţi?

— Nu, dar caut să mă pun în legătură cu dânsul. După câte ştiu, locuieşte în Zellendorf.

— În Zellendorf? repetă omuleţul. Ştii ce s-a petrecut acolo?

Şi văzând privirea întrebătoare a medicului, chinezul urmă:

— S-a descoperit un cadavru tot atât de ciopârţit ca şi cele găsite în Rusia acum câtva timp.

Barickin îl încleştă de braţ.

— Când… când s-a întâmplat asta? întrebă el, agitat.

— Acum vreo câteva luni… Cred că era cam pe la sfârşitul războiului… Da, da, aşa este, tocmai se dăduseră ultimele lupte.

Barickin abia mai izbutea să-şi stăpânească tulburarea. Totuşi, pe chipul său nu se putea citi nimic din gândurile care i se încrucişau în minte.

— Hm, trebuie să văd mai de aproape ce e cu doctorul acela, îşi zise May-tang. După cât se pare, Arnberger prezintă pentru mine un interes îndoit.

Chinezul mai rămase câteva minute, apoi îşi luă rămas bun de la Barickin şi părăsi încăperea.

— Bine am făcut că mi-am vârât nasul prin corespondenţa profesorului, murmură medicul, după ce se văzu singur. Aşadar, Arnberger cunoaşte taina! Am să-l silesc să mi-o dezvăluie şi mie, apoi vom crea împreună oameni artificiali… vom câştiga sume enorme cu ajutorul protoplasmei…

Medicul îşi frecă mâinile, plin de mulţumire.

— Idiot mai e şi chinezul ăsta! Nu cumva îşi închipuie că am să-l iau tovarăş! Nu, n-am nevoie decât de banii lui… după aceea, nici n-o să mai dau ochii cu el…

Zâmbind mulţumit, Barickin încuie uşa şi coborî în biroul hotelului, unde se înscrise în registrul de pasageri, sub numele de doctor Maskotcin cu fiica lui.

După ce aruncă o privire în jurul său şi se încredinţă că nu era observat, medicul copie câteva nume apoi vârî hârtia în buzunar.

Înapoindu-se în vestibul, fu întâmpinat de portarul hotelului.

— Dacă nu mă înşel, aici locuiesc câteva personalităţi cu vază? zise Barickin. De pildă, prinţul de Eichenstein… nu-i ăsta vestitul proprietar de mine?

— Da, domnule, încuviinţă portarul, umflându-şi pieptul de mândrie. De când s-a sfârşit războiul, nu locuiesc la noi decât oameni de seamă. Hotelul nostru e cel mai elegant din tot oraşul.

În acea clipă, privirile lui Barickin se îndreptară spre o doamnă grasă, care îşi făcuse apariţia într-o toaletă minunată şi care purta nişte giuvaieruri de-ţi luau ochii.

— Doamna aceea pe care bătrânul o ţine de braţ, nu e prinţesa de Ilsenberg? întrebă medicul.

Portarul zâmbi.

— Nu, domnule, asta e marchiza Marinio. Soţul ei are în America de Sud, plantaţii atât de întinse cât toată Germania. N-ai auzit încă despre el? Aprovizionează cu zahăr întreaga Americă.

— Asta a spus-o chiar el? glumi Barickin.

— Nu, ci camerista… Tot ea mi-a destăinuit că, înainte vreme, marchiza era o vestită cântăreaţă de operă şi că bogătaşul s-a îndrăgostit de ea.

— Ah, îmi amintesc, încuviinţă Barickin, deşi habar n-avea unde cântase odinioară doamna cea grasă.

Ceea ce îl preocupa, însă, erau minunatele ei bijuterii, de la care nu se îndura să-şi dezlipească privirile.

Cu toate astea, mai trase de limbă pe vorbăreţul portar,

fără ca acesta să prindă cea mai mică bănuială.

Deodată, câţiva lachei aduseră în vestibul mai multe buchete de flori.

— Pentru cine sunt toate florile astea, care, acum, în timpul iernii, trebuie să coste o adevărată avere? întrebă medicul, surprins.

— Astă-seară va avea loc recepţia unei comisiuni străine, răspunse portarul. Florile sunt plătite de direcţiunea hotelului, care nu cruţă nimic pentru a-şi mulţumi oaspeţii.

Barickin clătină capul în semn de încuviinţare, apoi se depărtă, înapoindu-se în odaia lui.

221. Ocrotitorul tainic

După ce privi cu luare-aminte bileţelul pe care notase numele copiate din registrul de pasageri, Barickin îşi chemă fiica, şi aceasta se aşeză înaintea lui, fără să scoată o vorbă.

— Astă-seară va avea loc recepţia unei comisiuni, zise el, cu glas aproape poruncitor. Vei îmbrăca rochia pe care ţi-am cumpărat-o de curând... După ce vei fi gata, vom coborî împreună în hol, dar vei intra singură în sala de festivităţi, unde te vei apropia de masa pe care ţi-o voi arăta eu de afară şi vei întreba chelnerul dacă nu l-a văzut pe tatăl tău. Un domn, de la această masă îţi va atrage privirile... Alături de el, se va afla o doamnă grasă cu care vei căuta să fii cât mai prietenoasă, în timp ce însoţitorului ei nu-i vei da nicio atenţie sau în orice caz, vei fi cât mai rezervată faţă de dânsul. M-ai înţeles?

Fata clătină capul, cu supunere. Da, îl înţelesese. De altminteri nu-l înţelegea decât pe el – ceilalţi oameni n-aveau nicio însemnătate, numai de voinţa lui asculta sărmana fată.

Nici nu căuta să-şi amintească cine fusese ea înainte. Judecata care la început se împotrivise voinţei străine, o părăsise aproape cu totul în ultimele săptămâni.

Ca prin vis îşi aducea aminte că fusese într-o casă, unde voia să vorbească cu cineva. Deodată un bărbat dăduse buzna înăuntru, o privi ţintă în ochi – şi această privire o făcu

să se înfioare – apoi, îl urmă ca un câine credincios. La un moment dat, se auzi o bubuitură asurzitoare, care aproape o trântise la pământ. Ceea ce se petrecuse în urmă era cufundat în uitare. Doar din când în când, icoana unui tânăr chipeş i se ivea înaintea ochilor minţii. Tânărul se numea Boris Verodin şi, când rostea numele său, o sclipire de fericire se întipărea în ochii minunaţi ai fetei.

În sfârşit, aceasta se ridică şi începu să se îmbrace. Barickin o privea nepăsător. Pentru el, femeile nu erau decât mijlocul prin care îşi putea ajunge ţinta – încolo nu simţea niciun fel de atracţie spre ele.

Presupusa lui fiică era minunată în rochia de mătase verde, care îi scotea în evidenţă trupul plin de graţie. Nu, nu mai încăpea nicio îndoială că privirile tuturor se vor îndrepta cu admiraţie spre fermecătoarea făptură.

Ticălosul ştia asta şi tocmai de aceea zâmbi atât de mulţumit.

Trecea drept tatăl ei – vârsta o avea. Fireşte ar fi putut să se dea drept soţul ei, dar atunci bărbaţii n-ar fi cutezat să se apropie de ea cu atâta uşurinţă.

Doctorul Barickin – sau Maskotcin, cum se numea acum – îmbrăcă şi el un elegant costum de seară, apoi oferi braţul tinerei fete şi o conduse spre hol.

— Ştii cine eşti? o întrebă el, în timp ce coborau.

Fata dădu din cap, în semn de încuviinţare.

— Ia spune-mi! porunci el.

— Mă numesc Lydia Maskotcin.

— Bine, draga mea. Şi vei fi veselă, vei distra societatea, căci aşa vreau eu! M-ai înţeles?

Lydia clătină capul, fără să scoată o vorbă. Expresia de tristeţe, întipărită pe chipul ei, îi scotea şi mai mult în evidenţă frumuseţea.

Când păşi în sala de festivităţi, orchestra cânta tocmai marşul de deschidere, care făcuse pe toţi să tacă. Dar muzica nu-i încătuşă decât o clipă, căci imediat după aceea privirile tuturor se îndreptară spre uşă, unde se ivise o făptură încântătoare. Unii dintre bărbaţi rămaseră cu gura căscată,

alţii mai avură putinţa să ducă la ochi monoclul.

— Ca din poveşti!

— Aşa ceva n-am văzut de când sunt!

— Cine e tânăra?

Asemenea exclamaţii ieşiră de pe buzele tuturor.

După cum i se poruncise, Lydia se apropie de una din mese, rotindu-şi privirile în jur, ca şi cum ar fi căutat pe cineva. Apoi, ochii-i se aţintiră asupra bogatei marchize – dar cu o expresie nespus de rugătoare.

— Doamne, ce frumoasă e! murmură marchiza. Cum poate fi o femeie atât de fermecătoare?

Soţul ei duse monoclul la ochi.

— Ei, nu fi atât de emoţionat, dragul meu! îi şopti marchiza. Înainte vreme, erai mai stăpân pe tine!...

Bătrânul îi luă mâna şi o duse la buze.

— Iar faci prostii, Luigi! îl mustră soţia lui. Mai bine du-te şi vezi ce-i cu sărmana copilă... mi-e milă de dânsa. Întreab-o ce caută... poate că primeşte să ia masa cu noi...

Marchizul se ridică, plin de bucurie, căci tocmai asta dorise şi el. Se înclină adânc înaintea minunatei făpturi, apoi, netezindu-şi cu amândouă mâinile părul său pomădat, întrebă:

— Pe cine răutăţi, stimată domnişoară? Nu cumva aş putea să vă fiu de folos?

Lydia îi aruncă o privire plină de recunoştinţă, care înflăcără peste măsură pe marchiz.

— Caut pe tatăl meu, răspunse ea, cu glas slab. Astă-seară trebuia să luăm masa împreună.

— Ah, n-a venit încă? făcu bătrânul. Îmi îngăduiţi să vă întreb cine e stimatul dumneavoastră părinte?

— Doctorul Maskotcin... Dar n-aveţi de unde să-l cunoaşteţi, căci am sosit abia aseară.

— Aşa! Atunci v-aş ruga să luaţi loc la masa noastră... Scumpa mea soţie, marchiza Marinio, se va bucura mult să facă cunoştinţă cu dumneavoastră.

Lydia se apropie de masa lor, luă loc pe scaunul de lângă distinsa doamnă, apoi privirile i se îndreptară spre cei din jur.

— Ce frumoasă e! se mai auzi şoptindu-se pe ici, pe colo.

Cu toate că, din timp în timp, unii bărbaţi mai aruncau câte o privire spre minunata făptură, totuşi clipa de vrajă trecuse şi acum fiecare îşi vedea de rostul lui – mai ales că marchiza şi curtenitorul ei soţ se întreceau, care mai de care, să cucerească simpatia Lydiei.

Aceasta îşi învinse tulburarea de la început şi deveni veselă, păstrând însă o anumită rezervă faţă de marchiz, după cum îi poruncise presupusul ei tată.

Fosta cântăreaţă de operă era entuziasmată de noua ei cunoştinţă şi nu mai ştia cum să-şi arate bucuria.

— Trebuie să ne împrietenim, copila mea, zise ea, deodată. Noi amândouă suntem făcute una pentru alta.

În acea clipă, doctorul Barickin se apropia de masa lor.

— Iartă-mă, draga mea! zise el, cu blândeţe. Ştiu, am cam întârziat, dar am făcut-o fără voia mea...

Aruncă o privire mirată în jurul său, apoi urmă:

— După cât se pare, însă, ai ştiut să-ţi găseşti repede o tovărăşie plăcută.

Şi, înclinându-se curtenitor înaintea celor doi soţi, adăugă:

— Vă mulţumesc din toată inima că aţi fost atât de amabili cu fiica mea! Biata fată e întotdeauna singură şi se bucură dacă poate face cunoştinţă cu cineva.

Marchiza cuprinse mâna Lydiei.

— Demult ţi-ai pierdut mama, copila mea? întrebă ea.

Tânăra tresări şi rămase cu ochii holbaţi în gol. Sus, în vârful unui munte, vedea un castel mândru, la poalele căruia curgea un fluviu larg. Era Volga. Făpturi îmbrăcate în zdrenţe, cu feţele scăldate de năduşeală, trăgeau de-a lungul ţărmului corăbii grele. Dar printre nenorocirii luntraşi se afla şi un tânăr chipeş, care avea înfăţişarea unui prinţ. Ochii-i erau poruncitori, dar plini de blândeţe, ţinuta mândră, iar trăsăturile regulate, distinse.

Această imagine se trezise în mintea Lydiei la întrebarea marchizei. Şi, în acelaşi timp, o altă imagine se mai zugrăvi înaintea ei. Se vedea şezând lângă mama ei, care o dezmierda cu dragoste, cântându-i melodia luntraşilor de pe

Volga. Totul i se părea nespus de frumos – un vis minunat.

Marchizul şi soţia lui văzură cu uimire schimbarea produsă pe chipul fermecătoarei fete.

Ce însemna, oare, aceasta? Nu cumva era bolnavă?

Doctorul Maskotcin se plecă spre urechea presupusei sale fiice, pe care o încleştă de braţ, şoptindu-i:

— Stăpâneşte-te şi răspunde la întrebarea care ţi-a fost adresată.

Lydia păru că se trezeşte dintr-un vis şi un oftat adânc scăpă de pe buzele ei.

— Da, mama a murit de multă vreme, răspunse ea.

Marchiza o dezmierdă cu dragoste. Apoi convorbirea se însufleţi încetul cu încetul. Maskotcin, însă, se ţinea de-o parte, urmărind cu luare-aminte pe ceilalţi şi bucurându-se că frumoasa lui fiică ştiuse să câştige atât de repede simpatia tuturor.

Marchizul dansă de câteva ori cu Lydia, care părea că pluteşte pe parchetul lucios. Şi medicul se văzu nevoit să invite la dans pe durdulia soţie a bogătaşului, care îşi dădu toate silinţele să nu-şi chinuiască partenerul. Cu toate acestea Maskotcin scoase un suspin de uşurare, când ajunseră iarăşi la locurile lor.

În cele din urmă, cele patru persoane se despărţiră cu călduroase strângeri de mână.

— Dezbracă-te! porunci medicul fiicei sale, după ce intrară în apartamentul lor. Mâine dimineaţă la ora zece vei face o vizită marchizei! Dar să bagi bine de seamă, adăugă el, plecându-se spre urechea Lydiei şi şoptindu-i ceva.

Fata tresări speriată şi văzând privirea străpungătoare a călăului ei, clătină capul în semn de încuviinţare.

Un zâmbet triumfător se ivi pe buzele lui Barickin. Era mulţumit de victima lui; aceasta avea să-l asculte şi mai departe, avea să se supună tuturor poruncilor sale.

În holul hotelului, doi bărbaţi de vârstă mijlocie stăteau de vorbă, tolăniţi în fotoliile scumpe. Fiecare din ei ţinea în mână o ceşcuţă de cafea neagră şi, în timp ce sorbeau băutura

aromată, priveau îngânduraţi înaintea lor.

— Ce-i cu tine, Kurt? întrebă unui din ei. Nu cumva ai privit şi tu prea adânc în ochii minunatei fiice a doctorului?

Cel întrebat ridică din umeri.

— Într-adevăr, fata e minunată, totuşi nu e lucru curat cu dânsa.

— Ei, iar începi cu presupunerile tale? zâmbi celălalt.

— N-ai decât să crezi ce vrei, dragul meu Lotar! Eu, însă, ştiu ce spun… Înainte de toate, sunt sigur că m-am mai întâlnit în viaţă cu omul acesta şi trebuie să fi fost un prilej însemnat, căci chipul lui mi-a rămas întipărit în minte. Numele lui, însă, nu mi-l pot aminti defel… În orice caz, nu-l cheamă Maskotcin, sau, cel puţin, eu nu l-am cunoscut sub numele ăsta.

— Hai, nu mai vorbi prostii, dragul meu!

— Ba nu vorbesc deloc prostii! se încăpăţână celălalt. Ştii că am fost mai mulţi ani ataşat pe lângă legaţia noastră din Petrograd. Ei bine, acolo trebuie să-l fi cunoscut!

— Poate că e vreun nobil care, vrând să fie la adăpost de urmărirea agenţilor Cekei, şi-a schimbat numele?

— Tot ce se poate, dragul meu Lotar. În orice caz, fermecătoarea fată mă interesează prea mult, ca s-o părăsesc din ochi.

— Ia vezi să nu dai de dracu’! îl preveni tovarăşul său. Ştii, doar, din proprie experienţă, că, uneori, lucrurile pot lua o întorsătură foarte neplăcută.

Kurt von Tollwitz oftă din adâncul inimii.

— Vei fi având tu dreptate, dar nu mă lasă inima să fac altfel, răspunse tânărul, cu tristeţe. Simt că mi s-au aprins călcâiele după fata asta şi, apoi, nu ştiu ce mă îndeamnă să rămân mereu în apropierea ei.

Lotar Wengeler izbucni într-un hohot de râs.

— În cazul ăsta o să cam ai de furcă cu moşneagul ăla! Bănuiesc că-şi păzeşte copila ca pe ochii din cap.

Kurt von Tollwitz clătină capul, apoi cei doi prieteni porniră la braţ, spre odăile lor, care erau una lângă alta. După ce-şi spuseră noapte bună, se duseră la culcare, căci era târziu.

Dar nu apucase bine să se dezbrace, când Lotar auzi o bătaie în uşă. Aceasta se deschise apoi şi prietenul său se ivi în prag.

— Ei, ce s-a mai întâmplat? făcu Lotar, mirat.

— Trebuie să-ţi mai spun ceva, dragul meu. Acum ştiu cu cine avem de-a face, o greşeală e cu neputinţă… Dar mai ştiu că acela n-avea nicio fiică. Aşadar, nu poate fi vorba decât de un copil adoptiv sau individul urmăreşte scopuri necurate – ceea ce nu pare de crezut însă, căci ştiu că se bucura de o situaţie materială destul de bună. Dar stai să-ţi povestesc cum stă chestia…

Kurt von Tollwitz se aşeză pe marginea patului, rămase tăcut câteva clipe, apoi începu:

— Vezi, aveam dreptate când îţi spuneam că-l cunosc din Rusia! E vorba de un medic foarte vestit şi am făcut cunoştinţă cu el cu un an înainte de izbucnirea războiului, adică, pe vremea când Rasputin ajunsese în culmea puterii sale. Tot pe atunci locuia la Petrograd şi un profesor universitar, anume Protoff, care fusese un timp medicul Ţarului, apoi, în colaborare cu un vestit medic francez se ocupă de boala Ţareviciului. După aceea, izbucni războiul şi eu mă văzui nevoit să părăsesc Rusia. Totuşi, îmi amintesc, bine că acest Maskotcin era neînsurat şi-şi pusese ochii pe fiica profesorului Protoff. Ce-i drept, şi aceea era tânără şi frumoasă, dar nici nu se poate asemui cu fermecătoarea făptură pe care medicul rus o dă drept fiica sa. Copila profesorului era mult mai slabă şi părea chiar bolnăvicioasă. Stai, acum mi-am amintit şi numele lui! E vorba de un oarecare doctor Barickin. Da, aşa este, sunt sigur că nu mă înşel!

Prietenul său îl ascultase în tăcere, totuşi chestia îl cam plictisea, mai ales că era obosit şi voia să doarmă.

— Bine, dar ce găseşti tu interesant în toate astea? zise el. Fără îndoială că medicul o fi având motive să se teamă de spionii Cekei, aşa că şi-a schimbat numele ca să fie mai la adăpost. Şi eu aş face la fel.

— Şi fiica lui?

— Ei, nu-ţi mai frământa mintea în zadar! Şi asta o fi având o explicaţie oarecare! În curând se va lămuri toată chestia.

Kurt von Tollwitz clătină capul, dar nu mai răspunse nimic, ci se retrase în odaia lui. Cu toate astea, îşi puse în gând să nu lase din ochi pe cei doi călători, căci un glas lăuntric îi şoptea că minunata copilă e ameninţată de o mare primejdie.

222. Salvaţi din valurile mării

Furtuna bântuia cu putere pe coasta Finlandei, izbind valurile de ţărmul stâncos.

Vreo cinci, şase bărbaţi voinici, îmbrăcaţi în haine impermeabile de pescar, stăteau pe ţărm, agitând felinarele, pentru ca cei care se aflau pe mare să recunoască drumul.

— Ah, iată şi luntrea lui Tom Jörgens! strigă deodată unul din ei, ridicând felinarul.

— Slavă Domnului! exclamă altul. Începusem să cred că n-o să se mai întoarcă. Ia veniţi să-i dăm o mână de ajutor… sărmanii, or fi trecut prin clipe grozave!

Cei câţiva bărbaţi alergară spre o punte îngustă care fusese aruncată între două stânci şi, după multe sforţări, izbutiră să tragă luntrea la ţărm.

Curajoşii pescari fură întâmpinaţi cu strigate de bucurie. Erau şase la număr. În fruntea lor se afla bătrânul Jörgens, iar ceilalţi cinci erau fiii săi, care se îndeletniceau cu pescuitul încă din fragedă copilărie. Strămoşii lui Tom Jörgens fuseseră şi ei pescari şi această meserie se moştenea din tată în fiu.

Trei din fiii bătrânului Tom erau însuraţi şi nu locuiau în casa părintelui lor. Nevestele acestora se iviră şi ele pe ţărm, fluturând basmalele.

Revederea fu înduioşătoare, căci bietele femei şi începuseră să creadă că bărbaţii lor erau pierduţi.

— Ei, copii, nu uitaţi de naufragiaţii noştri! strigă bătrânul Jörgens.

Pescarii se desprinseră din îmbrăţişările nevestelor lor, săriră iarăşi în luntre şi, în timp ca ceilalţi locuitori ai satului priveau cu încordare, tinerii aduseră pe ţărm două trupuri

învăluite în pături groase. Apoi porniră cu toţii de-a lungul malului spre micul sat de pescari.

— E vorba de un bărbat şi o femeie, istorisi pe drum unul din fiii lui Tom. Bărbatul e un flăcău chipeş. Se încleştase de o grindă şi sângera la cap. Era în nesimţire şi în braţe ţinea o fată plăpândă nespus de frumoasă. Deşi furtuna bântuia cu furie, am izbutit să-i tragem în luntre, unde i-am învelit în pături. Până acum nu ne-am putut ocupa de ei. Bărbatul a dat într-un rând semne de viaţă, dar fata nu ştiu dacă mai trăieşte.

— Dar cum au ajuns aici? întrebă cineva.

— Spre mirarea noastră, zărirăm un vas suedez, plutind printre barajele de mine, deşi orice marinar ştie cât de primejdios e să te apropii de ţărm, aici… Pesemne că suedezul era urmărit de un vas de război rusesc şi asta a fost pieirea lui. Vaporul s-a izbit de o mină, care l-a distrus. În orice caz, cei doi naufragiaţi vor putea să ne dea lămuriri mai amănunţite, dacă or scăpa cu viaţă…

Convoiul ajunsese în sat.

Bătrâna Jörgens, o femeie înaltă, uscăţivă, cu ochi albaştri şi faţa plină de zbârcituri, stătea în uşa colibei, aşteptându-şi bărbatul şi copiii. Nicio lacrimă nu se vedea în ochii ei, niciun suspin de uşurare nu scăpă de pe buzele ei încleştate, nimic nu trăda spaima prin care trecuse, îngrijorată de soarta celor dragi, care se aflau pe mare în timpul furtunii.

În lupta lor pentru pâinea zilnică, oamenii aceştia erau mereu hărţuiţi de forţele naturii şi bietele femei nu ştiau niciodată dacă bărbaţii lor se vor înapoia de pe mare, unde porniseră cu luntrile lor uşoare, să ademenească peştele în plasă.

Bătrâna Jörgens întinse doar mâna bărbatului ci, şi-l privi ţintă în ochi. O strângere de mână din partea lui Tom pecetlui urarea de bun-venit.

Deodată, o lucire de spaimă se ivi în ochii bătrânei, când văzu cele două trupuri nemişcate. În clipa următoare, însă, teama se risipi, căci îşi dădu seama că toţi fiii ei se aflau în viaţă.

— Naufragiaţi! zise Tom Jörgens, în felul sau scurt de a vorbi. I-am pescuit din mare şi nu ştiu dacă mai trăiesc. Pregăteşte-le un culcuş cald.

Femeia porni înainte şi intră într-o încăpere scundă, dar mare, în unul din colţurile căreia se afla o laviţă pe care dormeau cu toţii.

În timp ce bătrâna se ocupă de sărmana fată pescuită din valuri, cei doi fii mai tineri dezbrăcară pe salvat şi-i cercetară rănile.

Naufragiatul, care nu era altul decât Boris Verodin, dădu semne de viaţă. Deschise ochii şi privi în jurul său. Deodată, un fior îi străbătu trupul şi, înainte ca cei doi bărbaţi să-l poată împiedeca, sări jos de pe laviţă şi-şi roti privirile prin încăpere.

— Unde e Agata? strigă el, neliniştit.

În clipa următoare dădu cu ochii de tânăra fată şi un oftat adânc ieşi din pieptul său.

Oare glasul său puternic o trezise din leşin, sau conştiinţa că iubitul ei era lângă dânsa dădu noi puteri de viaţă sărmanei copile? Ea deschise ochii, privi o clipă spre frumosul revoluţionar, apoi închise ochii din nou şi un zâmbet de fericire se înfiripă pe buzele ei.

Boris Verodin răsuflă uşurat. O mare povară i se luase de pe inimă. Până acum izbutise să ocrotească pe frumoasa fată şi era hotărât s-o facă şi de aici încolo, căci făgăduise tatălui ei că se va îngriji de dânsa. Însă, dacă îndrăzneţii pescari l-ar fi salvat numai pe el, atunci cugetul l-ar fi mustrat mereu, căci ar fi fost încredinţat că nu şi-a respectat făgăduiala.

În cele din urmă, se apropie de culcuşul Agatei şi-i dezmierdă faţa aprinsă de friguri. Copila îi sărută mâna, mai deschise ochii o dată şi rosti numele iubitului.

Bătrânul Jörgens acoperi până la gât trupul fetei, apoi pregăti un ceai fierbinte, întăritor, în timp ce bărbaţii îşi scoaseră hainele umede şi se spălară.

Boris Verodin se aşezase pe banca de lângă vatră, unde rămase adâncit în gânduri. Doar din când în când, privirile sale alunecau asupra salvatorilor săi.

După ce băutura fu gata, bătrâna o duse la patul bolnavei, care o sorbi cu lăcomie. Mama Jörgens mai aruncă o privire îngrijorată asupra ei, o acoperi bine cu pătura, apoi se duse să pregătească mâncarea.

Nu trecu mult timp şi o strachină mare, din care ieşeau aburi se afla pe masă în fruntea căreia luase loc bătrâna. Fără să scoată un cuvânt, aceasta arătă lui Boris un scaun de lângă dânsa şi în timp ce bărbaţii se aşezară în jurul mesei, Boris Verodin veni şi el să ia parte la cina lor sărăcăcioasă.

Mâncară în tăcere. Abia la sfârşitul mesei, tânărul revoluţionar găsi cu cale să deschidă vorba.

— Desigur că vreţi să ştiţi cine suntem? se adresă el bătrânului pescar.

Acesta ridică mâna în semn de împotrivire.

— Înainte de toate, trebuie să vă mulţumesc, dragii mei, urmă revoluţionarul. Vă datorăm viaţa…

Tom Jörgens clătină capul şi arătă în sus.

— Vieţile tuturor se află în mâinile Domnului! zise el, cu glas solemn.

— Da, ai dreptate, dar vouă vă datorăm salvarea mea şi a însoţitoarei mele. De altminteri, n-am mult de spus, dragii mei… Ne-am urcat la Cronstadt pe bordul unui vas suedez, care porni spre Stockholm. Pe drum, ne izbirăm de o mină şi vaporul începu să se scufunde din pricina apei care năvălea înăuntru cu furie. Abia am mai avut vreme să-mi duc tovarăşa pe punte, când vasul dispăru. Atât îmi mai amintesc doar, că mă agăţasem de o grindă şi când mă trezii, eram în luntrea voastră… Vă mulţumesc încă o dată, dragii mei!

Ceilalţi clătinară capul, şi nu mai puseră niciun fel de întrebări, mulţumindu-se cu lămuririle tânărului. Doar naufragiaseră atâtea vapoare în apropiere şi întotdeauna curajoşii pescari săriseră în ajutorul nenorociţilor.

Boris Verodin se întinse şi el în culcuşul pregătit şi, după puţin timp, toţi erau cufundaţi într-un somn adânc. Doar dinspre laviţa pe care zăcea Agata, alături de bătrâna femeie, se auzea din când în când un geamăt slab.

Groaznica întâmplare avu urmări rele asupra nenorocitei. A

doua zi dimineaţa, tot trupul îi era scuturat de friguri. Bătrâna clătină capul îngrijorată, apoi privi spre Boris Verodin.

— Trebuie neapărat să aducem un doctor, zise acesta.

— Da, însă locuieşte departe, răspunse ea. Până acolo e drum de douăsprezece ceasuri, aşa că dacă se duce cineva să-l cheme nu poate fi aici decât după o zi şi o noapte… Noi, ăştia de pe nici, murim fără doctor, căci n-avem cu ce-l plăti şi el nu vine până nu i se dă bani.

Boris Verodin se gândi. Avea bani la el, altfel că-şi putea îngădui să cheme medicul.

— Ascultă-mă sunt hotărât să plătesc oricât ar cere, răspunse dânsul.

— Atunci, are să te ducă mezinul cu luntrea până la locuinţa lui. Când vrei să porneşti la drum?

— Cât mai curând… chiar acum, dacă se poate.

Bătrâna dădu din cap, în semn de încuviinţare, apoi părăsi coliba, îndreptându-se spre ţărm, unde pescarul şi fiii săi se pregăteau să se ducă iarăşi la pescuit.

După puţin timp se înapoie, însoţită de fiul ei cel mai mic.

Cei doi bărbaţi porniră la drum într-o luntre uşoară şi, după mari sforţări, ajunseră în orăşelul unde locuia medicul. Din fericire, acesta era acasă, astfel că nu mai pierdură vremea în zadar şi se învoiră să plece numaidecât spre coliba pescarului.

Boris Verodin vâsli întruna, strecurându-se cu îndemânare printre nenumăratele stânci din apropierea ţărmului, ceea ce stârni admiraţia medicului şi a tânărului pescar. Dar el nici nu-i luă în seamă şi când ajunse mai în larg, se lăsă cu totul pradă amintirilor. Imagini din trecut începură să se perinde înaintea ochilor minţii sale. Viaţa lui din ultimii ani fusese foarte bogată în întâmplări. Jertfise totul, chiar şi dragostea, pentru a-şi vedea împlinit visul său de atâta vreme. Şi acum, când acesta se înfăptuise, – care era recunoştinţa? Urmărit ca un criminal, trebuia să fugă din oraş în oraş, din ţară în ţară, spre a nu cădea în mâinile foştilor săi tovarăşi. Ar fi îndurat, însă, orice, numai să ştie că poporul său e fericit.

Dar era el fericit? Va fi vreodată fericit? Drumul pe care

porniseră, era cel bun?

Tânărul părea adânc mâhnit. În orice caz, viitorul avea să arate dacă temerile sale erau întemeiate sau nu.

Deodată, îşi aminti de clipele înfiorătoare petrecute pe bordul vasului suedez. Cu un ţipăt de groază, Agata se încleştase de el, pierzându-şi cunoştinţa. Atunci o cuprinse în braţe şi, îmbrâncind deoparte pe spion, care tot mai încerca să-i aţină calea, porni în goană spre punte. Când ajunse sus vaporul începuse să se scufunde. Fără să mai stea la gânduri, se aruncă, împreună cu povara lui, în apa rece ca gheaţa, căci voia să încerce să ajungă înot până la mal. Izbuti să se agaţe de o grindă, ceea ce îi îngădui să se mai odihnească puţin. În clipa următoare, însă, o altă grindă, azvârlită de explozie, îl izbi în cap, făcându-l să-şi piardă cunoştinţa…

Sărmana Agata! Această copilă părea menită să fericească un bărbat şi, când colo, soarta îi hărăzise atâtea necazuri! Poate că nici n-avea să mai trăiască multă vreme…

Cuprins de îngrijorare, Boris îşi îndoi sforţările şi în cele din urmă, luntrea ajunse în dreptul satului de pescari.

După puţin timp, medicul stătea la căpătâiul bolnavei, pe care o cercetă cu multă luare-aminte.

— Trebuie să rămân aici până mâine, zise el, apoi. Deocamdată nu pot să-mi dau părerea. În orice caz, cred că e vorba de o pneumonie.

Se scurseră ceasuri chinuitoare, pe care Boris le petrecu afară, la ţărmul mării, privind spre coasta Suediei. Demult ar fi fost ei acolo, dacă vasul n-ar fi pierit în valuri. Inima i se strânse de durere, gândindu-se la curajosul căpitan care căzuse victimă datoriei şi mărinimiei sale.

După asfinţitul soarelui, Boris se afla singur în cârciuma satului, încercând să se ameţească cu băutura tare a pescarilor finlandezi.

Se scurseră câteva zile şi bolnava trecu criza. Acum, medicul putea să se înapoieze acasă şi însuşi Boris Verodin îl însoţi, după ce îi plătise suma cerută.

De astă dată, tânărul îşi îngădui să rămână o noapte în orăşel, căci primejdia trecuse şi pe de altă parte, avea de

făcut oarecare cumpărături. Cu prilejul naufragiului, îşi pierduseră toate lucrurile, astfel că trebuia să-şi faci rost de haine atât pentru el cât şi pentru Agata.

Seara, revoluţionarul mâncă într-o cârciumă din port. Era prima dată când mânca cu poftă, după atâtea zile petrecute în zbucium.

Localul avea puţini muşterii. Într-un colt se aflau câţiva bărbaţi mai în vârstă, foşti marinari, iar afară de ei încă vreo trei sau patru oameni împrăştiaţi la diferite mese.

Gândurile tânărului se îndreptară spre scumpa Nataşa, căreia voia să-i telegrafieze imediat după sosirea lui în Stockholm sau Londra. Ea urma sa vină însoţită de Saşa, şi după ce o va fi îmbrăţişat după ce va fi îngrijit de un adăpost, în care Agata va fi lipsită de griji, el, Boris, va porni cu toată hotărârea pe urmele acelora care furaseră aurul. Ştia că va avea de înfruntat noi primejdii, căci trebuia să se înapoieze în Rusia, dar numai în acest chip putea şterge pata care îi mânjise numele.

Oare nu făgăduise lui Ilino – care avea încredere în el – că va face tot ce îi va sta în putinţă, spre a recuceri comoara?

Deodată, Boris Verodin se simţi atins pe umăr. Îndărătul său se afla un bărbat înalt, cu ochii albaştri, înroşiţi de băutură, care abia se ţinea pe picioare şi-i zâmbea mieros. Era unul din muşterii, care până atunci stătuse liniştit la locul său, deşi băuse cam mult.

— Ce doreşti? întrebă Boris Verodin, cuviincios, părând totuşi că n-avea deloc chef să facă noi cunoştinţe.

— Îmi dai voie să iau loc? zise celălalt.

— Mă rog, n-am nimic împotrivă! Fiecare poate să se aşeze unde îi place.

— Ei, că arţăgos mai eşti! replică necunoscutul, zâmbind. Am, oare, o mutră atât respingătoare, încât nu merit şi eu o vorbă mai prietenoasă?

Tânărul zâmbi fără voie şi, regretând purtarea lui, zise cu mai multă bunăvoinţă:

— M-ai înţeles greşit! Dacă ai ceva pe inimă, spune!

— Îmi dai voie să te cinstesc cu un pahar de vin? urmă

necunoscutul, aşezându-se.

Boris Verodin vru să se împotrivească, însă nu făcu decât să înalţe din umeri, nepăsător.

După ce cârciumarul aduse vinul cerut, suedezul – căci suedez părea să fie necunoscutul – continuă:

— Uite ce e, dragul meu îmi eşti pe plac şi aş avea de făcut o afacere cu dumneata… Vrei să câştigi multe parale?

— Îmi pare foarte rău, dar sunt nevoit să refuz căci n-am vreme de pierdut. Mâine părăsesc orăşelul pentru totdeauna.

— Hm, nu cumva eşti bogat? Ascultă-mă e vorba de bani, nu glumă!… Multe, multe milioane… În primul rând, află că am fost căpitan pe un vas suedez, care s-a scufundat în urma exploziei unei mine. Numai eu am mai rămas în viaţă dintre toţi aceia care se aflau pe bord. Vasul era încărcat cu aur şi ştiu locul unde a pierit în valuri. Vrei să facem tovărăşie ca să scoatem comoara la suprafaţă?

— Îmi pare rău, totuşi rămân la hotărârea mea, răspunse Boris Verodin. Caută-ţi un alt tovarăş…

Suedezul se ridică, supărat.

— Hm, ciudat mai eşti! făcu el. Nu-ţi voiam decât binele şi, când colo, mă lovesc de împotrivirea dumitale… Bună ziua!

223. O telegramă însemnată

A doua zi dimineaţă, când Boris Verodin coborî în sala de consumaţie, birtaşul se apropie de el.

— Ciudat individ suedezul ăla, nu e aşa?

Revoluţionarul se uită la el mirat.

— Ce voia de la dumneata? urmă birtaşul, iscoditor.

— Mi-a propus o afacere…

— Aha, ştiu eu ce fel de afacere. A mai propus-o şi altora… Toată ziulica stă afară, la ponton, şi priveşte îngândurat spre mare, iar noaptea se îmbată ea un porc. Înainte vreme se ocupa cu contrabanda şi adeseori a fost nevoit să arunce în mare încărcătura vasului. La urmă, însă, trebuie să fi făcut o încercare foarte îndrăzneaţă, căci susţine că a încărcat la Cronstadt un transport preţios, de pe urma căruia ar fi

câştigat multe parale. Şi bănuiesc că aşa şi este, fiindcă plăteşte întotdeauna cu ruble de aur pe care le cheltuieşte cu nemiluita. După, cum spune el, ar fi putut să mai transporte zeci de încărcături de felul ăsta, ceea ce i-ar fi adus câştiguri uriaşe... Acum păzeşte ca nu cumva să scoată cineva comoara înghiţită de valuri odată cu vasul său.

Vorbăreţul cârciumar nu băgă de seamă tulburarea lui Boris Verodin, care ascultase la început cu nepăsare.

Tânărul însă chibzuia cu înfrigurare la cele auzite. Aşadar, căpitanul suedez plătea numai cu ruble de aur? Nu cumva?...

Boris se străduia din răsputeri să nu trădeze nimic din ceea ce se petrecea în mintea lui. Fără să dea de bănuit, trase de limbă pe birtaş, şi află, că afară de căpitan, mai scăpaseră cu viaţă încă trei persoane – o fată tânără şi frumoasă şi doi bărbaţi, dintre care unul mai bătrân – care îşi urmaseră apoi călătoria, în timp ce suedezul rămăsese în port, probabil spre a scoate comoara din fundul mării.

De asemenea, birtaşul auzise cum cele trei persoane se certaseră sus în odaia lor şi tânăra spusese că n-ar avea niciun rost să rămână acolo, deoarece în curând urma să se aducă un nou transport de bani.

— Ai auzit dumneata asta? întrebă Boris, silindu-se să zâmbească, deşi era tulburat peste măsură.

Cârciumarul clătină capul în semn de confirmare, apoi se depărtă. Luntraşul rămase pe gânduri. Se hotărî să mai rămână în port câteva zile şi la nevoie, chiar şi mai mult, numai spre a lămuri taina misteriosului transport.

Nu cumva o putere nevăzută îi mânase paşii spre această cârciumă? Nu cumva cele trei persoane salvate din naufragiul vasului suedez erau bătrânul cărbunar, fiul său şi logodnica acestuia? Dacă aflaseră, într-un chip oarecare, despre existenţa comorii din pivniţa mănăstirii, dacă furaseră aurul de acolo şi se învoiseră cu suedezul să-l transporte dincolo de graniţele ţării?

Cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât era mai încredinţat că nu se înşela în presupunerile sale.

Da, se afla pe urmele hoţilor care furaseră uriaşa sumă de

bani.

Între timp furtuna se stârnise din nou şi marea era agitată astfel că, în niciun caz, n-ar fi putut pleca în acea zi.

Boris Verodin părăsi cârciuma şi se îndreptă spre ţărm. La marginea pontonului stătea o făptură nemişcată, care era, desigur, căpitanul suedez. Tânărul se apropie de el şi-l salută.

— Ei, te-ai răzgândit? întrebă celălalt, batjocoritor. Cu muncă cinstită nu se câştigă atât de uşor sute de mii… şi încă în aur curat.

— Ascultă-mă, zise Boris, toată noaptea m-am gândit la propunerea dumitale, dar nu-mi vine să cred că ai vorbit serios. Cine mai are bani de aur în vremurile astea? Desigur că e vorba de bancnote, care, însă, nu se mai pot folosi căci au fost distruse de apa mării.

— Ia te uită la el! se răsti suedezul, cu mâinile în şolduri. Nu e vorba de bancnote, ci de ruble de aur, ascultă-mă ce-ţi spun, căci eu nu mint!

— Mă rog, am toată încrederea! răspunse Boris, curtenitor. Fără îndoială că s-o fi descoperit vreo comoară nesecată…

— Ce-mi pasă mie de unde au pus mâna pe bogăţii cele trei persoane! zise căpitanul, înălţând din umeri. Atâta ştiu doar, ca aş putea să mai transport patruzeci, cincizeci de încărcături şi de fiecare dată mi-ar rămâne câteva sute de mii de ruble. Din păcate, călătoriile astea nu sunt lipsite de primejdii, căci ruşii au devenit foarte bănuitori în ultimul timp. Aşadar, mi-am pus în gând să nu-mi mai risc pielea; în schimb, voi scoate comoara care se află în fundul mării, la o depărtare de vreo trei verste de ţărm. Pentru asta am nevoie de un tovarăş îndrăzneţ şi dibaci. Rămân aici până se topeşte gheaţa, apoi aduc un scafandru din Helsinki şi, cu ajutorul lui, pun mâna pe lăzile cu aur.

— Aşadar, aurul se află în lăzi? întrebă Boris Verodin.

Suedezul clătină capul în semn de încuviinţare.

— Hm, afacerea nu e rea! murmură el. Şi când crezi că am putea începe?

— Deocamdată, nu ştiu nici eu. Probabil, însă că peste vreo trei luni.

— Bine, primesc! zise Boris, întinzându-l mâna. Trebuie să plec pentru câteva zile, în satul din care am venit, apoi mă înapoiez ce să încheiem târgul.

— Vezi, nu ţi-am spus cu că vom cădea la învoială? zise căpitanul, cu bucurie. Ştiam doar că nimeni nu e atât de prost să dea norocului cu piciorul!

— A fost o mare prostie din partea mea că n-am vrut să dau crezare de la-nceput vorbelor dumitale, zise Boris. Acum, însă, nu mă mai îndoiesc defel.

— Aşa şi trebuie!

— Dar nu cumva proprietarul aurului va veni să-şi ceară drepturile?

Celălalt păru surprins de întrebarea tânărului şi-i aruncă o privire bănuitoare.

— Proprietarul e mort şi aurul îmi aparţine! răspunse el, apoi.

— Dar dacă se ivesc moştenitori?

— Ia lasă prostiile astea! izbucni suedezul, scos din sărite. Fii fără teamă, căci nu există niciun fel de moştenitori. După ce vom scoate aurul din fundul mării putem face cu el orice, căci nimeni n-o să ridice vreo pretenţie!

— Atunci, totul e în ordine! încheie tânărul, luându-şi rămas bun de la căpitan şi pornind iarăşi spre cârciumă.

Fără să trezească vreo bănuială, revoluţionarul îşi urmă cercetările şi izbuti chiar să-şi facă rost de câteva monezi de aur, de care birtaşul le primise de la căpitan.

Acum Boris nu se mai îndoia defel că bătrânul cărbunar, fiul lui şi Pavlovna furaseră aurul şi că izbutiseră să treacă peste graniţă o mică parte din el.

Birtaşul îi spusese că cele trei persoane scăpaseră cu viaţă şi plecaseră din oraş. În acest timp, suedezul, mânat de lăcomie, aştepta un prilej prielnic să pună mâna pe comoară, pentru ca să nu mai fie nevoit să întreprindă primejdioasele călătorii.

Boris Verodin îşi ticlui repede planul. În primul rând avea să se înapoieze în sat, urmând să caute un prilej pentru ca Agata să ajungă la Stockholm sau Londra. Apoi, se va împrieteni cu

căpitanul, de la care voia să afle tot ce ştia acesta despre comoară.

Se înapoie într-adevăr în satul de pescari, unde Agata îl întâmpină cu ochii sclipind de bucurie. Tânăra îşi revenise întrucâtva şi se vedea că învinsese boala.

Boris mai rămase în sat patru zile, până ce fata se înzdrăveni atât încât putea să-şi urmeze călătoria, apoi îşi luară rămas bun de la mărinimoşii pescari, care nici nu vrură să audă de răsplată şi se împotriviră să primească bani.

Boris Verodin vârî o sumă mai mare într-un plic pe care îl strecură în pat şi, în cele din urmă, părăsi locuinţa pescarului, însoţit de Agata.

Cum ajunse în orăşelul apropiat, făcu rost de o cameră pentru tovarăşa lui, apoi se înapoie la hanul unde locuia suedezul şi întrebă de acesta.

Birtaşul înălţă din umeri.

— Din păcate, nu mai e aici, răspunse dânsul. Dar ce voiai cu el? Nu cumva eşti hotărât să-i primeşti propunerea?

Boris Verodin tresări, dar nu lăsă să se bage de seamă nimic din tulburarea lui.

— Când a plecat? întrebă el.

— Acum două zile, pe bordul unui vapor care a pornit spre Anglia.

— Aşa, pe neaşteptate? Doar voia să…

— Ei, ăsta voia multe! zâmbi cârciumarul. A primit însă o telegramă, care l-a hotărât să plece numaidecât.

— Spre Londra?

— Da, cel puţin aşa mi-a spus mie.

Boris Verodin rămase posomorât. Abia avusese norocul să descopere o urmă preţioasă şi o şi pierduse. Totuşi, nu trebuia să deznădăjduiască, ci să-şi urmeze cercetările pentru a da de ciudatul căpitan.

— Când pleacă primul vapor spre Londra? întrebă el, după un răstimp.

— Pe vremurile astea vapoarele nu mai fac curse regulate, ci ridică ancora când au poftă comandanţii lor. Ce-i drept, războiul s-a sfârşit, dar ştii şi dumneata cum stau lucrurile

astăzi în Rusia. Dacă vrei să pleci la Londra, nu-ţi rămâne decât să aştepţi până ce ridică ancora vreun vapor englezesc sau suedez.

Tânărul părea deznădăjduit. Să aştepte plecarea unui vapor? Dar asta se putea întâmpla tocmai peste o lună!

— Şi nu există niciun mijloc să pornesc mai curând? întrebă el, apoi.

— Ai putea pleca la Helsinki, unde ai mai multe şanse să-ţi urmezi călătoria spre Londra.

— Bine, atunci plec la Helsinki, răspunse Boris, hotărât.

Şi începu imediat pregătirile de drum.

Deodată, fu străbătut de un gând. Nu cumva putea găsi telegrama pe care o primise căpitanul?

Mai rămase câtva timp în local şi intră iarăşi în vorbă cu birtaşul, pe care îl rugă să-i închirieze odaia în care locuise suedezul.

— Te-ai răzgândit, carevasăzică? întrebă cârciumarul. Odaia e foarte frumoasă şi o să te simţi bine aici.

Boris Verodin fu condus în camera cu pricina. Îşi roti ochii prin încăpere, trase sertarele, însă nu găsi ceea ce căuta. În cele din urmă, ochii-i se aţintiră asupra sobei, şi deschise portiţa. O hârtie mototolită căzu afară. Luntraşul abia putu să-şi înăbuşe un strigăt de bucurie, căci era o telegramă. Cu mâini tremurătoare, desfăcu hârtia şi citi următoarele:

„Domnului căpitan Bartuschen.
Vino imediat. O nouă comandă bine plătită.
Longlin”.

Telegrama fusese expediată din Cannes.

Tânărul rămase cam dezamăgit.

— Oare aceasta să fie telegrama primită de suedez? îşi zise el.

Se uită la dată. Totul se potrivea întocmai. Dar nu cumva, căpitanul prinsese vreo bănuială şi încerca să-l pună pe o cale greşită?

Nu, nu-i venea să creadă una ca asta. Pesemne că suedezul nu voise să spună birtaşului că, de la Londra, pleacă mai

departe, în Sudul Franţei, la Cannes, vestita staţiune climaterică.

Boris vârî telegrama în buzunar, apoi coborî în cârciumă şi se apropie de birtaş.

— M-am răzgândit, voi pleca mai departe, zise el. Te-aş ruga, însă, să-mi faci un mare serviciu.

— Păcat că nu rămâi la noi, căci mai ales iarna nu prea avem muşterii, răspunse cârciumarul, cu părere de rău. Dar despre ce serviciu e vorba?

— Un lucru foarte simplu... Te rog să-mi telegrafiezi la Londra, pe adresa asta, de îndată ce suedezul s-o arăta iarăşi aici. Am de încheiat o afacere cu el, aşa că mă voi înapoia la dumneavoastră îndată ce primesc telegrama. Însă nu trebuie să spui nimic căpitanului despre asta.

— Bine, sunt gata să-ţi împlinesc dorinţa, numai că nu prea îmi vine să cred că o să se întoarcă atât de repede. După cât ştiu, urmează să vină abia după Anul Nou, când gheaţa începe să se topească.

— Treaba lui! Lucrul de căpetenie e să-mi dai de veste îndată ce s-o ivi aici, răspunse Boris. Şi primeşte, te rog, asta, drept răsplată pentru bunăvoinţa dumitale.

Birtaşul rămase cu ochii holbaţi la bancnota de zece lire sterline pe care o ţinea în mână.

— Cum, mi-ai dăruit-o mie? bâigui el.

— Da, însă trebuie să-mi mai făgăduieşti o dată că-mi vei împlini dorinţa.

— Cum de nu, cu multă plăcere!

Boris Verodin îi dădu adresa bancherului din Londra, pe care o primise de la misterioasa lui binefăcătoare. Deşi nu ştia ce ar fi putut el să caute la omul acela, totuşi era hotărât să urmeze sfatul primit şi să facă o vizită bancherului englez.

După vreo două săptămâni, Boris Verodin şi însoţitoarea lui ajunseră la Londra, unde traseră la un hotel de mâna întâi.

Tânărul revoluţionar voia să-şi îndeplinească îndatoririle sale cât mai repede cu putinţă, apoi să pornească mai departe spre Cannes.

Chiar în aceeaşi zi, trimise o telegramă Nataşei, rugând-o să plece la Londra.

224. Tainele doctorului Arnberger

La oarecare depărtare de linia ferată care trece prin Zehlendorf, se afla, în mijlocul unei grădini minunate, o vilă mică, iar îndărătul ei o clădire de formă dreptunghiulară, din cărămidă roşie.

Adeseori, din hornul acestei clădiri – care avea întotdeauna ferestrele oblonite – se înălţa o dâră de fum, care, mai ales în timpul nopţii, avea o înfăţişare ciudată. Culoarea lui, roşie ca para focului, sau verde ca smaragdul, se îmbina cu alte nuanţe, dând naştere unor plăsmuiri fantastice, care umpleau de fiori pe toţi aceia care treceau din întâmplare pe acolo.

În popor, clădirea era numită „fabrica de otravă”, iar proprietarul ei, un oarecare doctor Arnberger, „fabricantul de otravă”; despre acesta se ştia doar că fusese medic şi acum se ocupa cu prepararea diferitelor leacuri şi otrăvuri, pe care le vindea farmaciştilor.

Parterul vilei era locuit de doi bătrâni, care n-aveau niciun fel de rubedenii. Bărbatul, care era surd cu desăvârşire, fusese pe vremuri grădinar, apoi zidar şi căzuse de pe o schelă, cu care prilej se rănise foarte grav. Soţia lui era o femeie tăcută, care nu-şi vedea decât de treburile ei.

La etaj locuia chiar doctorul Arnberger, dar nu se folosea de locuinţă decât noaptea, când se ducea la culcare. Restul timpului şi-l petrecea în laborator, unde bătrâna Krawuschke – aşa se numeau cei doi servitori – îi aducea mâncarea până la uşă, peste pragul căreia nu trecuse încă până atunci. De fiecare dată, femeia apăsa pe un buton alb şi aştepta ivirea stăpânului ei, care îi lua tava cu mâncare, întrebând-o dacă nu cumva se întâmplase ceva între timp.

Doctorul Arnberger nu-şi ieşise încă niciodată din aceste obiceiuri şi acelaşi lucru se întâmpla în fiecare zi, cu o regularitate matematică. La rândul lor, soţii Krawuschke duceau o viaţă tihnită, căci în afară de mâncare mai primeau

şi o leafă destul de bună.

Întruna din zile, bătrânul – care cu prilejul accidentului îşi pierduse şi un ochi – stătea la fereastră, privind afară liniştit.

Deodată, o maşină se opri înaintea porţii şi un omuleţ, cu gulerul paltonului ridicat până peste urechi, coborî dintr-însa, rotind în jurul său priviri iscoditoare. În cele din urmă, apăsă pe butonul soneriei, după ce şoptise ceva şoferului, care porni cu maşina mai departe şi se opri la oarecare distanţă de vilă.

Krawuschke porni el însuşi spre poartă. În uşă, se întâlni cu soţia lui, căreia îi făcu semn să se înapoieze în bucătărie.

Surdul se ivi înaintea vizitatorului şi, din mişcările buzelor sale, înţelese că acesta voia să vorbească cu medicul.

— Stăpânul meu nu poate primi pe nimeni acum, răspunse bătrânul.

Barickin – căci el era vizitatorul – făcu o mutră supărată, încercă să stăruie, dar bagă de seamă că avea de-a face cu un surd. În acea clipa se ivi şi bătrâna.

— Stăpânul nostru e în laborator şi acolo nimeni n-are voie să-l stingherească, zise ea. Dacă aveţi treabă cu dumnealui, lăsaţi-mi o carte de vizită pe care veţi scrie în ce chestiune doriţi să-i vorbiţi.

— Trebuie neapărat să-l văd acum! răspunse Barickin, cu glas atât de poruncitor, încât femeia îl privi speriată.

— Atunci, aşteptaţi până ce duc dejunul domnului doctor în laborator, cu care prilej îl voi încunoştinţa de vizita dumneavoastră, zise ea.

Barickin clătină capul în semn de încuviinţare, apoi fu condus într-un salonaş, unde scoase carnetul din buzunar, rupse o foaie de hârtie şi aşternu pe ea câteva rânduri.

După ce luă biletul în primire, femeia aruncă o privire asupra lui, dar rămase dezamăgită, căci era scris într-o limbă pe care n-o pricepea.

Barickin păşi nerăbdător, prin încăpere. Va fi, oare, primit de ciudatul său confrate? Un zâmbet se ivi pe buzele lui. Da, fireşte, numele profesorului Protoff va stârni uimire.

Şi într-adevăr nu se înşelase, căci peste cinci minute însuşi Arnberger îşi făcu apariţia înaintea lui. Era pentru prima dată

– de când soţii Krawuschke se aflau în slujba lui – când îşi părăsea laboratorul, pentru a primi vizita unui străin.

Doctorul Arnberger era un bărbat de vreo cincizeci de ani, cu o frunte lată şi ochi mici, adânciţi în orbite, care aveau însă o expresie de inteligenţă şi priveau uneori plini de nevinovăţie, cu teamă chiar. O şuviţă de păr alb îi cădea pe frunte, iar ici colo erau împrăştiate câteva fire de păr. Era foarte prost îmbrăcat şi purta un guler moale şi o cravată roasă. Se vedea cât de colo că omul acesta nu prea punea preţ pe îmbrăcăminte.

— Veniţi din partea profesorului Protoff? întrebă el, cu voce cam tremurătoare. Aveţi să-mi comunicaţi ceva?

Barickin îşi drese glasul. Înainte de toate, voia să-l iscodească pentru a afla ce ştia omul acesta din tainele lui Protoff.

— Da, domnule doctor, răspunse el. Trebuie să vă fac nişte comunicări foarte însemnate.

— Mă rog, vă stau la dispoziţie!

— Domnule doctor, ştiţi cine sunt eu?

— La drept vorbind, nu ştiu.

— N-aţi auzit încă despre doctorul Barickin, colaboratorul şi viitorul ginere al profesorului Protoff?

— Da, îmi amintesc că mi-a vorbit despre asta.

— Atunci ştiţi că puteţi avea toată încrederea în mine?

Arnberger părea că mai şovăie încă.

— Aveţi dovezi că sunteţi într-adevăr doctorul Barickin? întrebă el, după un timp.

Vizitatorul scoase la iveală un pachet mare de scrisori şi acte şi întinse celuilalt câteva.

— Iată dovezile, încredinţaţi-vă! zise el.

După ce aruncă o privire asupra hârtiilor, Arnberger părea că nu se mai îndoieşte că avea într-adevăr de-a face cu ginerele lui Protoff.

— Da, cred că sunteţi acela drept care v-aţi dat, răspunse el, înapoind hârtiile. Acum, vă rog să-mi spuneţi ce vă aduce la mine.

Barickin rămase o clipă tăcut, apoi se plecă spre urechea

medicului şi-i şopti:

— La ce rezultat aţi ajuns în urma experienţelor făcute cu protoplasma?

Doctorul Arnberger se dădu înapoi, holbând ochii la vizitatorul său.

— Cum, v-a destăinuit profesorul asta? bâigui el.

Celălalt zâmbi triumfător. Aşadar, izbutise să-l ia pe neaşteptate.

Bătrânul savant nu pomenise nimic ginerelui său despre acest doctor Arnberger şi toate amănuntele pe care le ştia despre el se datorau numai faptului că cercetase corespondenţa lui Protoff. Dar, cu acest, prilej, Barickin mai aflase că şi în Tokio, Paris şi Filadelfia existau oameni iniţiaţi în tainele profesorului. Singurul lucru pe care nu-l putuse afla, era cât anume ştiau ei din grozava descoperire.

— Da, ştiu totul, zise Barickin. Doar am fost atâta vreme mâna lui dreaptă. Şi, afară de asta, urmând să devin şi ginerele său, mi-a dezvăluit taina până în cele mai mici amănunte.

Arnberger tresări, cuprins de spaimă. Se lăsă greoi într-un scaun şi, cu mâinile împreunate, atârnând între genunchi, rămase cu privirile pironite în gol.

— Ia spune-mi şi mie, cum stă chestia cu cadavrul mutilat care a fost găsit aici, în Zehlendorf? întrebă Barickin, iscoditor.

— Cine… cine ţi-a vorbit despre asta? strigă celălalt.

— Ei asta-i! Te miră că cei care fac parte din asociaţie ştiu totul?

— Nu există niciun fel de asociaţie… totul nu e decât închipuire, răspunse Arnberger. Dumneavoastră… cei din Rusia, poate că… Ei, dar ce tot vorbesc?!

Barickin se apropie de confratele său şi-i puse mâna pe umăr.

— Nu-ţi fie teamă, domnule doctor! Vin din partea profesorului Protoff… Suntem cu toţii în slujba ştiinţei şi nu trebuie să ne facem mustrări de cuget… Descoperirea maestrului e spre binele omenirii, cred că înţelegi asta? Dacă

până acum n-ai izbutit încă să transformi protoplasma în materie vie, atunci vei căpăta de la mine ultimele lămuriri… De aceea am şi venit încoace. În acelaşi timp, profesorul mi-a dat însărcinarea să duc mai departe opera începută.

Ochii doctorului Arnberger începură să strălucească, iar în locul expresiei de nevinovăţie se ivi o sclipire de hotărâre neclintită. Îndreptându-şi trupul puţin încovoiat, medicul întinse mâna colegului său.

— Dacă aşa stau lucrurile, atunci te rog să mă însoţeşti, zise el. Am să-ţi arăt laboratorul meu şi unde am ajuns cu cercetările. Din păcate, trebuie să mărturisesc că ultima fază nu mi-a izbutit… protoplasma trăieşte, dar nu pot să-i dau energia de viaţă, aşa cum a făcut profesorul Protoff… Asta a fost întotdeauna taina lui.

Soţii Krawuschke rămaseră cu gura căscată de uimire, când văzură că străinul e introdus în laborator, unde nu le era îngăduit să arunce nici măcar o privire, căci stăpânul lor îi ameninţase că-i va da afară dacă ar cuteza vreodată să calce această poruncă.

Un zâmbet drăcesc flutură pe buzele lui Barickin, când uşa laboratorului se închise în urma lui şi mirosul acela caracteristic, care domnea şi în laboratorul său, îi gâdilă nările.

În încăperea din faţă se aflau câteva piuliţe ruginite. O presă de tablete, câteva aparate şi nişte săculeţi cu diferite produse chimice. Barickin ştia ce rost aveau toate acestea. Dacă autorităţile ar fi făcut vreodată o descindere în laborator, n-ar fi descoperit decât o mică fabrică de medicamente. Apoi intrară într-o încăpere, în care se vedeau doar lădiţe, cutii şi butoiaşe.

Doctorul Arnberger împinse deoparte o ladă pusă pe rotile şi un gang de vreo cinci metri se ivi înaintea lor. La capătul acestuia se afla o uşă, prin care intrară cei doi medici.

Barickin privi în jurul său, rânjind cu răutate. Cunoştea el toate aceste instalaţii minunate, care fuseseră ticluite cu răbdare de fier şi care aveau nevoie mereu de noi îmbunătăţiri.

— Arată-mi protoplasma lipsită de viaţă, zise el, după un răstimp.

Arnberger se îndreptă spre un dulap, îl deschise şi scoase de acolo un borcan. Deşi uşa fusese închisă cu mare repeziciune, Barickin băgă de seamă că înăuntrul dulapului se mai aflau vreo câteva borcane asemănătoare.

Un zâmbet flutură pe buzele rusului. Celălalt, însă, nu observă nimic şi se apropie de masa de marmură, unde aşeză vasul de sticlă. Apoi, puse în mişcare un motoraş şi, în timp ce medicii priveau cu încordare, lichidul se întinse pe placa de marmură.

225. Un hoţ nevinovat

Cei doi bărbaţi rămaseră nemişcaţi înaintea pastei cleioase, sclipind în mii de culori, care începu să se agite pe masa de marmură. Spre margini se ridicară mici părticele din protoplasmă, luând forme nelămurite, apoi din mijlocul ei se înălţă un ghemuleţ cu înfăţişarea unui cap omenesc. În clipa următoare, însă, totul reveni la loc şi pasta urmă să se agite, fără să mai ia vreo formă anumită.

— Vezi, lipseşte energia de viaţă! zise Arnberger, cu tristeţe, în timp ce Barickin rămăsese cu ochii pironiţi la protoplasmă.

În cele din urmă, ridică şi el capul.

— Ai ajuns departe, doctore! murmură dânsul. Profesorul Protoff nu ţi-a destăinuit nimic din ultimele sale cercetări?

— Nu, nu mi-a destăinuit nimic, acest rezultat se datorează numai experienţelor făcute de mine.

— Ai lucrat frumos, colega şi ceea ce mai lipseşte îţi voi arăta eu, urmă Barickin.

Şi arătând spre protoplasmă, întrebă:

— Asta e bărbatul care a fost găsit mort?

Arnberger clătină capul în semn de confirmare, în timp ce turnă pasta în vas, folosindu-se în acest scop de un fel de pompă.

— Şi numărul doi? cercetă Barickin, după ce vasul fusese

aşezat la locul lui.

— Care numărul doi? murmură Arnberger, pălind.

— Ascultă-mă, nu căuta să mă înşeli pe mine! zise Barickin. Doar ai în dulap patru borcane… Arată-mi-le şi pe celelalte, căci aş vrea să văd care dintre ele ţi-a reuşit mai bine.

Doctorul Arnberger se întoarse, fără să spună un cuvânt, şi aduse un al doilea vas.

— Acesta e bărbatul care a fost găsit mort?

— Un necunoscut.. Într-o noapte, auzii bătăi în uşa mea. Coborând din pat, mă dusei să deschid şi văzui înainte-mi un bărbat care abia mai răsufla. Fusese grav rănit la stomac, aşa că nu mai avea zile multe. L-am dus în laborator şi, după ce l-am narcotizat, i-am scos protoplasma, căci tocmai ajunsesem la o fază însemnată a descoperirii.

Barickin dădu din cap, privind spre masa de marmură pe care fusese turnat şi conţinutul celui de al doilea borcan. Acelaşi lucru se petrecu şi de astă dată – pasta începu să se agite, un cap omenesc se desprinse din ea, apoi totul reveni la loc, fără vlagă.

— Aceeaşi meteahnă… lipseşte puterea de viaţă zise Arnberger, ca şi cum ar fi vrut să se scuze.

— Nici celelalte preparate protoplasmice nu sunt mai bune?

— Nu. Mai am un bărbat şi o femeie pe care i-am găsit leşinaţi de foame în apropierea casei mele. Pe atunci tocmai cumpărasem vila asta şi i-am luat în slujba mea… După patru săptămâni le-am scos protoplasma, căci nu mai aveam trupuri pentru experienţe.

— Totul e în ordine, lipseşte numai puterea de viaţă, zise Barickin, frecându-şi mâinile, mulţumit. Dar încă ceva, unde sunt cadavrele celorlalţi trei, căci numai unul a fost găsit?

Arnberger îşi înălţă trupul, cu mândrie.

— S-au irosit, întocmai ca şi sufletele lor.

— Nu înţeleg ce vrei să spui.

— Asta e descoperirea mea, doctore! Nici chiar profesorul Protoff nu ştie despre ea! Trupurile se transformă în lichid, datorită unei substanţe descoperite de mine. În acest chip, se pot turna în canal, odată cu apa, fără ca cineva să prindă vreo

bănuială.

— Cum, ai izbutit dumneata să faci una ca asta? exclamă Barickin. Atunci ne putem face rost de oricâtă protoplasma şi nimeni n-ar fi în stare să aducă vreo dovadă împotriva noastră.

— Da, aşa e, încuviinţă Arnberger.

În clipa următoare, însă, fu cuprins iarăşi de căinţă. Bucuria şi mândria dispăruseră, făcând loc grozavului adevăr, care îl pecetluia ca pe un criminal fioros.

Barickin cunoştea această stare, care ducea la nebunie, în urma mustrărilor de cuget şi a zbuciumului sufletesc pricinuit de fărădelegile săvârşite.

Poate că până atunci nu mai erau decât vreo câteva luni, sau chiar săptămâni? Cu fiecare jertfă se înrăutăţea această stare. Numai el, Barickin avea nervi de oţel.

— Dar cum stai cu banii? întrebă rusul, după ce părăsiră laboratorul.

— Cea mai mare parte din avutul meu se află învestit în întreprindere, iar restul e în bancnote germane, care îşi pierd valoarea pe zi ce trece.

— Aşadar, ai nevoie de bani?

— Fireşte.

— Ascultă-mă, vrei să lucrăm împreună? La început aduc treizeci de mii de mărci, iar mai târziu o sumă mai mare.

— Cum, nu vrei să te înapoiezi la profesorul Protoff? întrebă Arnberger, mirat.

— Nu… nu se mai poate!

— De ce?

— Profesorul a pierit într-o explozie care a distrus laboratorul nostru din Cronstadt. Abia am mai avut vreme să mă salvez. Eu însă sunt moştenitorul lui şi… am în mână toate documentele privitoare la marea lui descoperire.

— Profesorul Protoff nu mai e în viaţă? Atunci… m-ai minţit?

— Da, căci altminteri n-ai mai fi avut încredere în mine de la început.

Neamţul îşi dădu seama că celălalt avea dreptate, astfel că se întoarse la chestiunea lor, pe care o discutară în

amănunţime.

După câtăva vreme, Barickin îşi luă rămas bun de la noul său tovarăş şi părăsi locuinţa acestuia.

Între timp, şoferul adormise la volan, astfel că tresări speriat când Barickin îl zgâlţâi de umăr.

— Hm, frumoasă afacere! mormăi şoferul. Am aşteptat aproape trei ceasuri.

— Bine, dar plătesc cât face! îl linişti pasagerul său.

Maşina porni în goană spre Berlin.

După ce ajunse la hotel, Barickin plăti maşina apoi urcă în apartamentul său. Un plan drăcesc se ţesea în mintea ticălosului. Presupusa lui fiică, – care nu era nimeni alta decât nenorocita prinţesă Nataşa de Gogineff – stătea la fereastră, privind îngândurată în stradă. Întotdeauna făcea la fel, când era singură. Gândurile-i se încâlceau în minte şi avea simţământul că duce o viaţă dublă, iar când amintirile o năpădeau, sărmana femeie cădea bolnavă. Atunci, imagini din trecut i se perindau prin minte şi un bărbat chipeş se înfăţişa înaintea ochilor ei, era Boris Verodin.

Dar când privirile-i deveneau nelinişţite, când mâinile-i începeau să-i tremure, atunci Barickin ştia ce are de făcut. O străfulgerare a ochilor săi negri şi nenorocita se transforma iarăşi într-o sclavă credincioasă.

— Spune-mi ce ai făcut! porunci rusul, în timp ce-şi scotea paltonul.

Tânăra îi dădu raportul, pe care călăul şi îl ascultă cu luare-aminte.

— Şi ascunzătoarea giuvaierurilor? întrebă Barickin.

Nataşa răspunse că lucrurile de preţ ale marchizei se află într-o casetă, ascunsă sub perne.

— Ţi-a arătat-o chiar marchiza?

— Nu, am zărit în oglindă, pe când dânsa îşi lua un inel din casetă.

— Minunat! exclamă Barickin, începând să măsoare încăperea cu paşi mari. Când trebuie să te mai duci pe la ei? întrebă el, deodată, oprindu-se înaintea Nataşei.

— Azi după-amiază, dacă îmi dai voie. Acum, marchiza şi

soţul ei sunt în oraş, unde s-au dus după cumpărături.

— Şi când se înapoiază?

— Nu ştiu.

Un fulger se ivi în ochii lui Barickin, care începu să zâmbească, mulţumit. Apoi, se apropie de Nataşa şi-i vorbi cu glas poruncitor.

— M-ai înţeles? întrebă el, după ce sfârşi.

— Da, răspunse ea, cu supunere.

Barickin deschise uşa şi privi în coridor, unde nu se zărea nici picior de om.

— Hai, repede! şopti el Nataşei.

Aceasta, care între timp îşi pusese pălăria şi paltonul, coborî în vestibul, zâmbi prietenos portarului, apoi atârnă în tablou o cheie pe care i-o dăduse Barickin. Portarul o salută cu respect. În acea clipă sună telefonul.

— Trebuie să mă înapoiez căci am uitat ceva, râse Nataşa, întinzând mâna spre tabloul de chei.

Portarul clătină capul în semn de încuviinţare şi, preocupat să răspundă la chemarea telefonică, nu băgă de seamă că tânăra femeie luase altă cheie.

Fără să mai stea la gânduri, Nataşa se înapoie în apartamentul lor şi înmână cheia lui Barickin, care o luă repede şi dispăru din încăpere.

După vreo jumătate de ceas, când se întoarse, părea foarte agitat şi ţinea sub braţ un pachet. Îi clipa următoare, cineva bătu în uşă.

— Ia caseta şi du-te în odaia ta! şopti medicul.

Abia dispăruse Nataşa că vicleanul May-tang se ivi în încăpere, zâmbind prietenos.

— Ei, ai adus banii? întrebă Barickin, nerăbdător.

— A mers foarte greu, totuşi am izbutit să fac rost de ei, răspunse chinezul. În acelaşi timp, ţi-am găsit şi un loc unde ai putea să-ţi instalezi laboratorul. Afară din oraş, la Weissensee…

Barickin îl întrerupse cu un gest.

— Am fost la doctorul Arnberger, care locuieşte în Zehlendorf. El are un laborator minunat şi ne-am învoit să

lucrăm împreună, căci medicul nu mai poate ţine piept greutăţilor pe care le întâmpină în cale.

— El e autorul crimei cane a fost descoperită deunăzi? întrebă May-tang, cu teamă!

— Nu l-am întrebat nimic despre asta, răspunse Barickin.

— Las’ că ştiu eu, nu vrei să-l trădezi! Dar nici nu mă interesează chestia asta şi ţin să-ţi atrag din nou atenţia că nu vreau să mi se pomenească numele cu niciun chip. Eu nu fac decât să avansez banii, în aşteptarea unui câştig mare, pe care am să-l capăt când ne vom putea folosi de marea descoperire. Ia spune, când crezi că vom izbuti să ajungem la un rezultat practic?

Barickin păru că stă la gânduri, apoi răspunse:

— Peste vreo trei luni.

— Atât de repede?

— Da, căci descoperirea noastră e pusă la punct. Vom realiza câştiguri fabuloase şi, după ce nu voi mai avea ce face aici, voi pleca în America, unde mă voi adresa mai întâi bogătaşilor bătrâni, oferindu-le tinereţe şi viaţă lungă. Şi, fireşte că aceste două lucruri vor fi plătite cu milioane. Ascultă-mă ce-ţi spun eu, dragă May-tang… o să ne îmbogăţim fără prea mare osteneală.

Ochii chinezului sclipiră de lăcomie.

— Dar unde e fiica dumitale! întrebă el după un răstimp, aruncând o privire spre uşa de legătură.

— Nu se simte bine, răspunse Barickin foarte liniştit!

— Şi când aş putea să văd şi eu laboratorul doctorului Arnberger?

— Am să-ţi dau răspunsul într-una din zilele următoare. Deocamdată n-aş putea să-ţi spun nimic hotărât, căci trebuie să lucrez şi eu câteva zile împreună cu Arnberger, care e foarte bănuitor.

May-tang vârî mâna în buzunar şi scoase portofelul în care se aflau cele treizeci de mii de mărci. După ce numără banii, ceru lui Barickin o chitanţă, pe care acesta i-o dădu fără nicio împotrivire.

— Cum, ai semnat cu adevăratul dumitale nume? întrebă

chinezul, aruncând o privire asupra hârtiei.

— Ce nu-ţi convine? răspunse Barickin, nepăsător. Mi-e totuna, dacă vrei semnez doctor Maskotcin.

Chinezul împături chitanţa, o vârî în buzunar, apoi întinse medicului mâna.

— Am nişte bijuterii pe care aş vrea să le vând, zise Barickin. Nu cumva te ocupi şi cu asemenea afaceri?

— Hm, ia să le văd şi eu, răspunse chinezul, cu nepăsare.

Barickin dispăru în odaia alăturată şi se înapoie cu caseta pe care o depuse pe masă.

Mii de sclipiri umplură odaia când capacul cutiei fu ridicat.

— Ei, dragul meu? întrebă medicul, în timp ce May-tang cerceta cu luare-aminte frecare giuvaer în parte.

— De unde ai bijuteriile astea?

— Nu te priveşte! chestia e, vrei să faci afacerea, sau nu?

— Cât ceri?

— Optzeci de mii de mărci.

Chinezul izbucni într-un hohot de râs şi se dădu înapoi cu câţiva paşi.

— Glumeşti, prietene! făcu el. Îţi dau treizeci de mii de mărci, niciun ban mai mult. În schimb, nu caut să aflu de unde provin giuvaierurile. Şi, în asemenea afaceri, acesta cred că e lucrul de căpetenie.

— Nu cumva îţi închipui că nu le-am căpătat pe cale cinstită? întrebă Barickin, jignit.

Cămătarul râse iarăşi.

— Ştii ce, mai dau încă zece mii de mărci, dar niciun ban mai mult! răspunse el. Îţi mai făgăduiesc că n-o să iasă nimic la iveală.

Cei doi bărbaţi se învoiră şi medicul vârî banii în buzunar, în timp ce chinezul ascunse bijuteriile în servieta sa.

Apoi îşi luă rămas bun de la Barickin, care îl însoţi până la uşă. După ce paşii chinezului se pierdură pe coridor, un zâmbet se înfiripă pe buzele hoţului, care îşi frecă mâinile mulţumit.

226. Descoperirea furtului

La vreun sfert de ceas după ce May-tang părăsise hotelul, bogatul marchiz şi soţia lui se înapoiată şi ei acasă.

Istovită de oboseală, marchiza Marinio scoase de la gât un preţios colier de perle şi se apropie de pat, unde ştia că se afla caseta cu bijuterii.

Deodată, un ţipăt izbucni de pe buzele ei.

— Ce s-a întâmplat, scumpa mea Victoria? întrebă marchizul, neliniştit.

— Caseta… Emanuel, bâigui femeia.

— Ei, ce-i cu ea?

— A dispărut… ştiu cu hotărâre că am pus-o la căpătâiul patului… n-am vrut s-o las în biroul hotelului, căci aveam nevoie de giuvaieruri mai în fiecare zi.

Cei doi soţi cercetară patul cu laure-aminte, răscoliră prin dulapuri şi cufere, însă caseta dispăruse fără urmă.

Marchiza începu să ţipe ca o disperată, apoi îşi pierdu cunoştinţa, spre groaza soţului ei, care nu mai ştia ce să facă. În cele din urmă, se puse în legătură cu direcţiunea hotelului, căreia îi aduse la cunoştinţă cele întâmplate.

Peste câteva clipe, directorul se ivi în apartamentul bogătaşului.

— S-au furat bijuteriile soţiei mele, care erau în valoare de un sfert de milion de mărci, zise marchizul, în timp ce medicul hotelului se ocupa de leşinată.

— Bine, dar până acum nu s-a întâmplat la noi niciun furt! făcu directorul. E cu neputinţă…

— Aşadar, mă mai faci şi mincinos? se răsti marchizul, scos din sărite. Acum două ceasuri am ieşit în oraş, iar când ne-am înapoiat, caseta nu mai era la locul ei.

— Dar unde aţi lăsat cheia apartamentului?

— Jos, la portar.

Directorul se năpusti afară, în timp ce marchiza, care îşi revenise în fire, începu iar să se tânguie.

— Îţi aminteşti când a părăsit hotelul marchizul Marinio şi soţia lui? întrebă directorul, adresându-se portarului.

— Da, domnule director, era cam între zece şi unsprezece.

— Şi după plecarea lor n-a venit nimeni să ceară cheia apartamentului?

— Nu, nimeni, până la înapoierea marchizului, care a sosit de vreo zece minute.

— Dar nu cumva cheia a fost luată, între timp, de altcineva?

— Asta e cu neputinţă, domnule directori Am stat tot timpul cu ochii la tabloul de chei şi nu m-am mişcat o clipă de la locul meu.

Directorul rămase câteva clipe pe gânduri, apoi se puse în legătură cu prefectura poliţiei, rugând să se pornească cercetări pentru descoperirea hoţului. După aceea se înapoie în apartamentul marchizului, unde găsi pe soţia acestuia plângând deznădăjduită.

— Am făcut oarecare cercetări, însă din nefericire n-am izbutit să aflu nimic cu privire la furtul comis, zise directorul hotelului. În orice caz, am anunţat şi poliţia, care va sosi în curând.

În acea clipă se auzi o bătaie în uşă şi Nataşa intră în încăpere, privind mirată în jurul ei. Când dădu cu ochii de directorul hotelului, biata femeie vru să se retragă, dar marchizul o cuprinse de mână, zicând, cu glas deznădăjduit:

— Ah, scumpă domnişoară, dacă ai şti ce nenorocire s-a abătut asupra noastră! Închipuie-ţi, am fost prădaţi!

— Prădaţi! repetă Nataşa, uimită. Dar ce vi s-a furat?

— Toate giuvaierurile mele, mândria şi bucuria mea! răspunse marchiza, ridicându-se spre a-şi îmbrăţişa noua prietenă.

— Dar cine e frumoasa doamnă? întrebă directorul, privind cu admiraţie spre Nataşa.

— Cum, n-o cunoşti? făcu bogătaşul. E fiica doctorului Maskotcin, care a tras şi el aici la hotel.

— Aşadar, o rusoaică?

— Da, pe semne că au fost nevoiţi să fugă din patria loc. Bieţii oameni sunt de compătimit.

În acest timp, marchiza îşi uitase durerea. Avea doar un soţ

destul de bogat, care putea să-i cumpere alte bijuterii. Şi, afară de asta, directorul hotelului o încredinţase că societatea de asigurare va suporta o parte din pagubă.

Deodată, paşi repezi se apropiară de uşă, care fu deschisă şi doi bărbaţi se iviră în prag. Unul, din ei se îndreptă spre director, în timp ce însoţitorul său rămase pe loc.

— Am să te chem eu, dacă voi avea nevoie de dumneata, domnule Riemann – îi zise cel dintâi, făcându-i semn să închidă uşa.

Apoi se adresă celor de fată:

— Sunt comisarul Krause de la prefectura poliţiei din Berlin.

— Unschlitt, directorul hotelului, se prezentă acesta.

— Mă rog, cine sunt păgubaşii?

— Dumnealor, răspunse directorul, arătând spre cei doi soţi. Marchiza şi marchizul Marinio au lipsit din hotel două ceasuri şi la înapoiere au constatat că dispăruse caseta în care îşi ţineau bijuteriile.

— Ce valoare aveau acestea? cercetă comisarul, luând însemnări în carnetul său.

— Vreun sfert de milion de mărci.

Poliţistul aruncă o privire bănuitoare asupra celor doi soţi, ca şi cum s-ar fi îndoit dacă aceştia erau într-adevăr atât de bogaţi.

— Un sfert de milion? repetă el, apăsând pe fiecare cuvânt. Hm, e o sumă enormă! De ce n-aţi depus bijuteriile la casa de păstrare a hotelului? În vremurile astea omul trebuie să fie cât se poate de prevăzător.

Marchizul păru să ghicească bănuiala poliţistului.

— Domnule comisar, zise el, nu prea ar fi avut rost să depun giuvaierurile la birou, atâta vreme cât ştiam că n-am să lipsesc decât două ceasuri. Şi, afară de asta, uşile au broaşte foarte bune, iar direcţiunea hotelului ne-a încredinţat că suntem atât le bine păziţi, încât nici nu poate fi vorba de furt.

Comisarul se apropie de uşă şi, cercetând broasca acesteia, îşi dădu seama că susţinerile marchizului erau întemeiate. Uşile acestea nu puteau fi descuiate cu chei potrivite şi, apoi,

examinând broasca nu izbuti să descopere nicio urmă de stricăciune.

— De cât timp locuiţi aici? întrebă comisarul.

— De o săptămână, răspunse marchizul.

— Ştia cineva că aveţi bijuterii atât de preţioase?

— Soţia mea le purta întotdeauna şi tocmai de aceea nu le-am depus la birou.

— În această privinţă avem păreri deosebite, replică poliţistul. Acum, însă, vă rog să-mi spuneţi cu cine aţi făcut cunoştinţă aici.

— Asta n-are nicio legătură cu furtul, zise marchizul. Ţinem cu tot dinadinsul să nu facem neplăceri altora, căci oamenii cu care venim în contact sunt mai presus de orice bănuială.

— După cât mi se pare, doriţi să va recăpătaţi bijuteriile, nu e aşa? întrebă poliţistul, zâmbind uşor.

— Da, aşa e, recunoscu celălalt, dar am dori ca prietenii noştri să nu fie câtuşi de puţini stingheriţi…

— Domnule marchiz, sau răspundeţi la întrebarea mea, sau sunteţi hotărâţi să renunţaţi la giuvaieruri… De altminteri, vă făgăduiesc că prietenii dumneavoastră nu vor avea nicio neplăcere.

Marchizul schimbă o privire cu soţia lui, care clătină capul în semn că poate împlini dorinţa comisarului. Atunci Marinio, spuse numele câtorva familii, pe care poliţistul le notă în carnetul său.

— Şi cine e tânăra doamnă? întrebă el, apoi, privind cu admiraţie spre Nataşa, care semăna foarte mult cu un portret pe care îl văzuse de curând într-un ziar.

— E o bună prietenă de a mea, răspunse marchiza, cuprinzând-o pe după mijloc.

— Numele?

— Of, poliţiştii ăştia sunt groaznici… vor să afle totul! îşi zise fosta cântăreaţă.

Cu toate acestea, răspunse la întrebarea comisarului.

— Doamna e rusoaică? urmă acesta.

— Da, a sosit aici acum două zile, însoţită de tatăl ei, doctorul Maskotcin.

— Ştia cineva unde aveaţi obiceiul să ţineţi caseta? cercetă comisarul mai departe.

— Nu, nimeni.

— Nici chiar domnişoara Maskotcin? şopti comisarul la urechea marchizului.

— Nu, nici ea! răspunse nobilul, aruncând spre fermecătoarea femeie o privire îngrijorată.

— Sunteţi sigur că nu ştia nici ea? stărui poliţistul.

— Domnule, cum te încumeţi să-ţi exprimi o asemenea bănuială?

Comisarul înălţă din umeri şi nu mai spuse nimic. După ce făgădui înc-o dată că-şi va da toată osteneala să descopere hoţii bijuteriilor, salută politicos pe cei de faţă, apoi părăsi încăperea.

— Îngrozitori oameni şi poliţiştii ăştia! murmură bogătaşul.

227. O scrisoare misterioasă

Lotar Wengeler aştepta cu nerăbdare înapoierea de la birou a bunului său prieten Kurt von Tollwitz, care era funcţionar la Ministerul de Externe. Pe vremea aceea, însă, slujbaşii aveau de lucru mai mult ca de obicei, căci, din pricina tulburărilor, guvernele se schimbau mereu şi fiecare ministru nou aducea reforme noi.

Cei doi tineri locuiau într-o singură cameră din hotel, căci totul era foarte scump, iar moneda germană pierdea tot mai mult din valoarea ei, astfel că fiecare trebuia să se întindă cât îl ţinea plapuma. Numai străinii o duceau bine, căci pentru câteva monezi din ţara lor căpătau munţi întregi de bancnote germane.

Într-un târziu se ivi şi Kurt von Tollwitz.

— Noroc, Lotar! îşi salută el prietenul, care abia mai izbutea să-şi stăpânească nerăbdarea.

Peste câteva clipe, cei doi tineri se aşezară la masă.

— Ascultă-mă, ştii că astăzi s-a făptuit în hotel în furt în stil mare? zise deodată Lotar Wengeler.

— De unde vrei să ştiu? replică prietenul său. Cine a fost

prădat?

— Marchizul Marino şi soţia lui. E vorba de giuvaierurile pe care durdulia doamnă le purta întotdeauna când luau masa. Azi, înainte de prânz, caseta cu bijuterii a fost furată din apartamentul lor. După cât s-aude e vorba de giuvaieruri în valoare de un sfert de milion.

— Ca să spun drept, nu prea îmi pare rău de oamenii ăştia! zise Kurt, cu nepăsare. De ce vor cu tot dinadinsul să ne scoată ochii cu bogăţia lor?

— Ai dreptate, dragul meu, nici eu nu prea îi compătimesc, totuşi furtul e foarte ciudat. Cei doi soţi n-au lipsit decât două ceasuri din apartamentul lor şi, în acest timp, hoţii au izbutit să pătrundă înăuntru şi să şterpelească preţioasa casetă.

— Las' că dă poliţia de urma lor!

— Crezi?

— De ce nu? Avem doar poliţişti destul de dibaci, căci în ultimul timp au izbutit să pună mâna pe mulţi hoţi internaţionali. Şi mai mult ca sigur că şi în cazul de faţă e vorba tot de vreunul dintr-ăştia. Dacă s-ar cerceta cu luare-aminte toţi pasagerii din hotel, sunt sigur că s-ar descoperi hoţul giuvaierurilor.

— Aceeaşi părere o am şi eu, încuviinţă Lotar. Aş pune rămăşag că hoţul se află printre pasagerii hotelului. Gândeşte-te, oamenii au lipsit doar două ceasuri şi, în timpul ăsta, s-a şi comis furtul.

— De ce stărui atâta asupra acestui lucru?

— Hm, Kurt, bănuiesc pe cineva…

— Zău? Atunci dă de veste poliţiei?

— Ei, dacă ar fi atât de simplu, n-aş mai sta eu la gânduri! oftă Lotar.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Iată cum stă chestia, dragul meu… Azi dimineaţă voiam tocmai să ies din cameră, când zării pe frumoasa fată de care te-ai îndrăgostit ca un nebun… Era îmbrăcată într-o toaletă de stradă şi se îndreptă spre portar ca să-i predea cheia de la odaia ei. În acea clipă sună telefonul, astfel că portarul nu putea să ia cheia în primire.

— Bine, dar ce are de-a face asta cu furtul?

— Mai mult decât îţi închipui, replică Lotar Wengeler. Mă cunoşti doar şi nu poţi să întorci capul, că de, om eşti! Şi, astfel am băgat de seamă că tânăra fată a atârnat cheia în tablou, dar a luat alta în locul ei… şi anume o cheie care purta numărul 115.

— Nu te mai înţeleg! murmură Kurt von Tollwitz. Ce înseamnă toate astea?

— Vei vedea îndată care e scopul povestirii mele. Tânăra fată părăsi hotelul printr-o uşa laterală – sau, cel puţin, se părea că vrea să-l părăsească, deoarece privi cu teamă în jurul ei, apoi urcă iarăşi treptele care duc la apartamentul ei. Această purtare îmi dădu de bănuit şi mă interesai cine locuieşte în apartamentul numărul 115. În acest chip aflai că e ocupat de marchizul Marinio şi soţia lui.

— Şi mai departe? îl zori Kurt.

— Rămăsei în vestibul, răsfoind ziarele… Ceva mai târziu, tânăra se ivi din nou şi, ciudat! căuta să facă în aşa fel ca să se creadă că se înapoiază din oraş. Dar, lucru şi mai ciudat, în acea clipă, portarul avea iarăşi o convorbire telefonică, astfel că fata se văzu nevoită să umble din nou la tabloul de chei. Ei bine, am zărit-o, atârnând cheia cu numărul 115 şi luând-o în schimb pe a ei. Portarul îi zâmbi, măgulit de purtarea ei prietenoasă, apoi tânăra se depărtă, urcându-se în ascensor… Spune, nu-i ciudat că furtul a fost săvârşit tocmai în vremea asta?

Kurt von Tollwitz răsufla din greu.

— Ascultă-mă, nu cumva te-ai înşelat? murmură el, punând mâna pe umărul prietenului său.

— Mi-e milă de tine, Kurt, fiindcă văd că suferi nespus! răspunse Lotar…

— Da, e adevărat, sufăr foarte mult! încuviinţă tânărul. Ah, Lotar, de ce mi-ai spus toate astea?

— Pentru că voiam să aud şi părerea ta – voiam să ştiu ce e de făcut, căci am încredinţarea că această fată fermecătoare nu e decât complicea doctorului Maskotcin, sau Barickin – cum spui tu că îl cheamă.

— Ah, e îngrozitor! îngână Kurt. Nu-mi vine să cred… trebuie să fie vreo greşeală la mijloc!

— Nu e nicio greşeală, fii sigur de asta! răspunse celălalt. Greşeala poate fi de altă natură… Cel puţin, după mine, nu mai încape nicio îndoială că această fată încântătoare şi doctorul Barickin nu sunt decât nişte escroci rafinaţi. Revoluţia rusească a abătut din calea cea dreaptă sute de mii de oameni… de ce n-ar fi şi aceştia doi printre ei?

— Ah, Lotar, simt că-mi pierd minţile… Ascultă-mă, sper că n-ai dat de veste poliţiei sau, direcţiunii hotelului despre cele ce ai văzut?

— Nu, n-am făcut niciun demers. L-a urma urmei, n-am niciun interes să ajut îngâmfatei marchize să-şi recapete giuvaierurile! Dacă oamenii sunt atât de nesocotiţi şi se poartă în aşa fel ca să aţâţe lăcomia celorlalţi, atunci n-au decât să suporte şi pagubele…

— Ascultă-mă, Lotar. Crezi… că… această frumoasă Lydia… e hoaţa bijuteriilor? bâigui Kurt.

— Asta nu ştiu nici eu… poate că a luat cheia din ordinul lui Barickin?

— Eu nu pot crede că e vinovată… nu pot! Ai privit-o vreodată în ochi? Pare atât de nobilă şi curată la suflet! Nu, nu, Lydia nu e o hoaţă!

Lotar Wengeler căută să se împotrivească, să-i spună ca există femei fără suflet, dar renunţă la hotărârea aceasta, căci îşi dădea seama de zbuciumul prietenului său.

— Ei, şi acum? întrebă Kurt von Tollwitz, după ce-şi mai revenise puţin. Ce-i de făcut acum? Nu e datoria noastră să…

Lotar Wengeler îl întrerupse cu un gest.

— Datorie încolo, datorie încoace, chestia e că nici eu nu prea am chef să dau pe mâna poliţiei o fată atât de frumoasă – deşi eu nu sunt îndrăgostit de ea… În schimb, trebuie să dăm celor doi să înţeleagă că i-am descoperit.

— Şi cum vrei să faci asta? întrebă Kurt.

— Las’ pe mine! Am să-ţi spun eu mai târziu.

Şi fiindcă celălalt nu răspunse nimic, Lotar Wengeler părăsi încăperea şi nu se înapoie decât după vreo două ceasuri,

când găsi pe masă un bileţel din partea prietenului său, prin care acesta îl înştiinţa că ieşise în oraş pentru a face o vizită.

— Bietul băiat! murmură Lotar. Mi-a părut nespus de rău că i-am pricinuit o durere atât de mare… dar n-aveam încotro, trebuia să-l scap cât mai era vreme… Să sperăm că o să-şi înăbuşe dragostea pentru tovarăşa unui hoţ.

Doctorul Barickin primise şi el vizita comisarului anchetator.

— Ce am eu de-a face cu toată chestia asta, domnule comisar? întrebă el, supărat.

Poliţistul păru încurcat.

— Trebuie să-mi fac datoria, domnule doctor, răspunse el. Îmi daţi voie să văd şi cu actele dumneavoastră? De altminteri, nu sunteţi singurul pe care l-am deranjat cu întrebările mele; la fel am procedat, şi cu alte câteva familii. Totuşi, dacă voi primi răspunsuri lămurite, nu voi rămâne aici multă vreme…

— Mă rog, îţi stau la dispoziţie… iată paşaportul meu!

Comisarul cercetă paşaportul eliberat sub numele de doctor Maskotcin, apoi i-l înapoie, căci era în ordine. Nu prea avea de pus multe întrebări căci omul acesta părea să n-aibă nicio legătură cu furtul bijuteriilor.

— Sunteţi bogat? cercetă el.

Barickin îşi muşcă buzele, şi o privire duşmănoasă se ivi în ochii săi. În cele din urmă, însă, scoase portofelul din buzunar, îl deschise şi arătă poliţistului o mare sumă de bani.

Acesta mai puse câteva întrebări, apoi făcu o plecăciune şi părăsi încăperea.

Doctorul Barickin îl urmări cu o privire dispreţuitoare.

— N-ai să mă prinzi tu pe mine, mojicule! murmură el. Degeaba te frământi să afli cine a furat bijuteriile gâsculiţei ăleia îngâmfate!

Comisarul rămase o clipă afară, lângă uşă, notându-şi ceva în carnet. După ce mai aruncă o privire spre odaia doctorului, ca şi cum ar fi vrut să descopere ce se petrecea înăuntru, înălţă din umeri şi coborî în vestibul, unde era aşteptat de subalternul său.

— Ascultă-mă, Riemann, îi zise el, cei doi ruşi, doctorul Maskotcin şi fiica lui, trebuie supravegheaţi pas cu pas, căci mi-e teamă că nu e lucru curat cu ei… M-ai înţeles?

— Da, domnule comisar.

— Aşadar, nu-i laşi din ochi!

— Am să mă ţin după ei ca un scai, domnule comisar.

Comisarul se depărtă, în timp ce agentul rămase în hotel.

După amiază, doctorul Barickin primi o scrisoare pe cale foarte neobişnuită. Auzind o bătaie în uşă, se duse şi o deschise. Pe prag se afla o scrisoare, care purta adresa lui.

Barickin privi în jurul său, dar nu zări nici picior de om. Alergă până la cotitura coridorului, însă nici aici nu descoperi cine adusese scrisoarea.

Înapoindu-se în odaie, zăvorî uşa după el. Inima îi spunea să nu deschidă plicul, ci să-l distrugă, căci acesta cuprindea veşti foarte neplăcute. Totuşi, numai deschizându-l putea să ia măsuri de apărare, dacă era ameninţat de vreo primejdie.

Dar abia aruncase o privire asupra rândurilor aşternute pe hârtie, şi Barickin simţi că se întunecă înaintea ochilor, iar broboane mari de sudoare i se iviră pe frunte.

— Drace! exclamă el. Cine mă cunoaşte, cine ştie ceva despre mine?

Şi, cu glas tremurător, citi următoarele rânduri:

„Doctore Barickin, ai fost recunoscut! Ştim că eşti părtaş la furtul giuvaierurilor. Totuşi, îţi dăm răgaz să fugi. Până acum n-am dat încă de veste poliţiei, şi asta numai din pricina femeii care te-nsoţeşte”.

Biletul n-avea iscălitură.

Doctorul îşi reveni în fire încetul cu încetul. Nu cumva poliţia îi întinsese o cursă? Nu cumva voiau să-l îndemne la fugă, pentru ca apoi să pună mâna pe el, încredinţaţi că e vinovat?

Dar alungă repede acest gând. De unde să ştie poliţia adevăratul lui nume?

O teamă nelămurită puse stăpânire pe el. Unde se afla duşmanul? Cine era misteriosul trimiţător al scrisorii?

În cele din urmă, Barickin hotărî să urmeze sfatul primit şi să părăsească hotelul chiar în aceea seară.

228. Tripoul

Agentul Riemann, încercă să pătrundă în apartamentul celor doi ruşi, dar toate sforţările sale rămaseră zadarnice.

— Ce faci acolo? auzi el, deodată, un glas supărat. Nu-ţi dai seama că distrugi broasca?

Poliţistul se întoarse şi dădu cu ochii de unul din oamenii hotelului, care avea în grijă această aripă.

— Trebuie să intru în odaie! zise agentul.

— Cu ce scop? Aici locuieşte doctorul Maskotcin, care, însă, e plecat de opt zile.

— Plecat de opt zile? repetă celălalt, aiurit. Şi-a luat şi bagajul cu el?

— Asta e de la sine înţeles.

O înjurătură grosolană scăpă de pe buzele agentului.

— Aoleo, ce papară o să mănânc de la domnul comisar! mormăi el. Aş fi în stare să pun rămăşag pe capul meu, că cei doi ruşi n-au să se mai arate.

În cele din urmă, bietul poliţist îşi luă inima în dinţi şi raportă comisarului cele întâmplate.

— Ei, Riemann, cei doi au fost mai şmecheri decât dumneata! zise acesta. Nu ştiu de ce, dar am presimţirea că or să ne mai iasă ei o dată în cale.

— Ah, dacă ar fi aşa, vă asigur că nu-mi mai scapă din gheare! Credeţi într-adevăr, că ei au furat giuvaierurile?

— Asta n-aş putea s-o spun, totuşi e ceva cu rusul ăsta, dragă Riemann! Poate că se teme de altceva! Dumnezeu ştie!

— N-ar fi bine să dăm o raită pe la cămătari? propuse agentul. Poate că găsim vreuna din bijuteriile furate.

— Nu, n-are niciun rost, răspunse Krause. Asemenea giuvaieruri sunt trimise în străinătate, pentru a fi transformate în aşa fel ca nimeni să nu le mai recunoască.

Astfel luă sfârşit convorbirea dintre cei doi poliţişti.

Peste câteva săptămâni, comisarul Krause primi însărcinarea să descopere tripourile clandestine şi să aresteze pe proprietarii acestora.

Patru din agenţii săi erau zi şi noapte pe urmele indivizilor suspecţi.

Într-o seară, cam pe la zece, – comisarul Krause era de serviciu în acea noapte – agentul îşi făcu apariţia în birou, părând foarte bine dispus.

— Ei, Riemann, ai dat de cei doi ruşi? întrebă el, zâmbind, adresându-se agentului.

— Nu, domnule comisar, răspunse acesta, mofluz. În schimb am izbutit să aflu că în strada Uhland s-a deschis un nou tripou, unde se joacă în stil mare. Ştiu şi cuvântul de ordine, astfel că puteţi descoperi cuibul chiar astă-noapte.

Comisarul Krause părea foarte bucuros de această veste.

— Deocamdată n-aş vrea să ne arătăm pe acolo, răspunse el, căci am aflat că Oberman, care a delapidat o mare sumă de bani de la Banca Naţională, se mai aţine prin Berlin, vizitând mai ales casele de joc. De aceea aş vrea să mai amân descinderea, până ce pun mâna pe el. Ia gândeşte-te, casa noastră de pensii primeşte vreo treizeci de mii de mărci, dacă hoţul e descoperit împreună cu o parte din prada lui.

Agentul dădu şefului său lămuririle privitoare la tripoul clandestin.

— E cu neputinţă să dăm greş, încheie Riemann. Vila se află chiar în mijlocul grădinii şi nu e luminată. La intrarea ei străjuiesc doi stâlpi de gresie şi în vârful fiecăruia se află o pasăre cioplită în piatră.

— Şi cum se intră înăuntru?

— Stai liniştit în faţa casei, până ce vezi un individ suspect, căruia nu-i spui decât „tripou”. Individul are la el o cheie, cu ajutorul căreia descuie poarta şi-ţi dă drumul în grădină, unde se află ascuns un tovarăş de al său, care îţi înlesneşte intrarea în vilă… Dacă credeţi de cuviinţă să vă însoţesc, domnule comisar…

— Nu, dragă Riemann, mă duc singur, îi curmă vorba superiorul său. Dumneata eşti prea cunoscut, în timp ce eu nu

prea am avut de-a face cu tripourile.

Comisarul se duse întâi acasă, unde îşi schimbă hainele, apoi luă o maşină, cerând şoferului să pocnească spre strada Uhland.

La o mică depărtare de vila cu pricina se afla o cârciumă, căreia îi dădea târcoale un individ suspect. Cum dădu cu ochii de comisar – care fireşte că nu putea fi recunoscut – individul se apropie de el cu paşi grăbiţi, trecu înainte, apoi se opri, îndreptându-se iarăşi spre cârciumă.

Poliţistul rosti cuvântul de ordine, la auzul căruia individul îi zâmbi prietenos.

— Vezi, îmi închipuiam eu! murmură el. Hai, urmează-mă, căci avem de lucru, nu glumă.

Comisarul se strecură prin grădina cufundată în beznă, călăuzindu-se, însă, după o dâră de lumină care străbătea prin intrarea vilei. Astfel, ajunse la o alee lată, care ducea în sus, îngustându-se tot mai mult. La dreapta şi la stânga ei se aflau, cei doi stâlpi de gresie.

După ce aruncă o privire îndărătul lui, şi se încredinţă că individul dispăruse, poliţistul bătu la o uşă care fu deschisă de o femeie cu bonetă albă. Într-o parte a vestibulului se afla un cuier de care atârnau vreo patruzeci-cincizeci de paltoane bărbăteşti şi de damă. După ce îşi dădu la garderobă paltonul şi pălăria, comisarul păşi într-o încăpere luminată, în care se aflau mai multe măsuţe de joc. În fund se zărea o draperie. Se îndreptă spre ea, o dădu la o parte şi intră în altă încăpere. În mijlocul ei era o masă lungă, acoperită cu postav verde, la care luaseră loc bărbaţi şi femei, jucătorii obişnuiţi ai tripourilor.

Fără să ia în seamă pe cei de faţă, comisarul se apropie de masă şi urmări jocul cu încordare. Deodată, privirile-i rămaseră aţintite la cel care ţinea banca. Doi ochi străpungători îi întâlniră, pe ai săi. Unde îl mai văzuse pe omul acesta care mânuia cărţile cu atâta îndemânare?

Se juca bacara şi ochii tuturor străluceau de bucurie. Cu toate acestea bancherul arunca, din când în când, câte o privire spre comisar, care îşi schimbă locul, băgând de seamă

că celălalt părea foarte curios.

În acest chip, poliţistul ajunse alături de un bărbat de vârstă mijlocie, care avea înfăţişarea unui om de afaceri.

— Cine e ăla care ţine banca? îl întrebă comisarul, deodată.

— Un rus.

— Un rus? Şi cum îl cheamă?

— Doctor Barickin.

Poliţistul tresări.

— Drace, ăsta e doar doctorul Maskotcin, murmură el. Cei drept, acum poartă barbă, totuşi, sunt sigur că nu mă înşel. Ce coincidenţă!

În acest timp, bancherul păru că se liniştise. După vreo jumătate de ceas, se ridică de la locul său, căscând, şi intră într-o încăpere alăturată. Nu trecu mult şi un jucător se ivi lângă el – era comisarul.

În clipa următoare, o uşă se închise repede şi un întuneric de nepătruns învălui încăperea. Poliţistul bâjbâi în jurul său şi ajunse la altă uşă, dar şi aceasta era încuiată! Nu mai încăpea nicio îndoială că fusese prins într-o capcană.

— Deschideţi, în numele legii! răcni el, izbind cu pumnii în uşă.

— Nu te osteni în zadar, stimate domn! îi răspunse un glas batjocoritor.

În clipa următoare, se auziră zgomotele făcute de jucători, care se grăbeau să şteargă putina. După vreo jumătate de ceas, când izbuti să deschidă uşa şi să iasă din încăpere, găsi celelalte odăi cufundate în întuneric. Pesemne că siguranţele fuseseră scoase.

Ceva mai târziu, după ce anunţase telefonic prefectura poliţiei, vila fu împresurată de agenţi care o scotociră până în cele mai mici colţuri. Dar nu găsiră decât o servitoare buimăcită de somn, care se culcase în odaia ei de la mansardă. Aceasta îi lămuri că proprietara casei era o doamnă bătrână, care plecase de o lună la nişte rude din Köln, urmând ca de acolo să pornească spre Riviera.

Între timp, vila fusese închiriată unui bogătaş, întrucât bătrâna intenţiona să lipsească de acasă mai multă vreme.

Servitoarea, era în slujba proprietarei şi purta de grijă ca odăile să fie întotdeauna curate. Încolo, nu izbuti să dea nicio lămurire privitoare la tripou.

Spumegând de furie, comisarul se văzu nevoit să se retragă.

— Vezi, Riemann, am fost şi eu tras pe sfoară! zise el agentului, ceva mai târziu. Ce-i drept, m-am întâlnit cu rusul, dar n-am putut să pun mâna pe el, căci a fost mai şiret ca mine.

— Domnule comisar, mi-e teamă că omul acesta e mult mai primejdios decât ne-am închipui noi, răspunse Riemann.

— Tot ce se poate, dar fii sigur că a treia oară nu ne mai scapă el! Nu eşti de aceeaşi părere?

— Fireşte, domnule comisar. Şi bănuiesc că vom face o captură mult mai însemnată decât ne închipuim. Acum ştiu că individul se mai foloseşte şi de alt nume, căci la club s-a dat drept doctorul Barickin – şi poate că aceasta ne va pune pe o urmă nouă.

Astfel se sfârşi convorbirea dintre cei doi poliţişti cu privire la ciudatul medic rus.

Peste vreo săptămână, – era cam pe la începutul primăverii – se produse un denunţ care deocamdată nu prea dădea poliţiei mult de lucru.

O chinezoaică durdulie, puţin cam în vârstă, care părea să fi avut şi parte de vremuri mai bune, – căci purta o rochie de mătase şi nişte cercei cu briliante, – se înfăţişă la comisariatul unei circumscripţii şi se plânse că chiriaşul ei nu mai dăduse pe acasă de trei zile. Acesta, un oarecare May-tang, care ocupa două încăperi – un dormitor şi un birou – nu lipsea niciodată mai multe zile, fără să dea de veste proprietăresei sale. De astă dată, însă, plecase fără să spună nimic şi de atunci nu mai dăduse niciun semn de viaţă.

— Probabil că o fi fost prins cu mâţa în sac şi stă acum la răcoare – zise comisarul, batjocoritor. Ia să vezi ce frumos are să-şi facă apariţia peste câteva zile!

Femeia plecă îngrijorată, căci avea presimţirea că bunului

ei chiriaş i se întâmplase o mare nenorocire.

229. Caseta cu bijuterii

Chinezoaica mai aşteptă câteva zile, apoi se înfăţişă iarăşi înaintea comisarului. De astă dată, însă, izbucni în lacrimi, implorând să se pornească cercetări pentru descoperirea lui May-tang.

În cele din urmă, comisarul raportă cazul prefecturii poliţiei, care trimise un agent la faţa locului, spre a încheia un proces-verbal.

Era agentul Riemann, pe care proprietăreasa îl conduse în cele două odăi ocupate de May-tang.

— Iată, aici a locuit, zise chinezoaica, cu lacrimi în ochi. Era un chiriaş bun, liniştit şi îmi dădea foarte puţin de lucru. Totuşi, dacă nu mai vine înapoi, voi fi nevoită să închiriez odăile, căci n-am din ce trăi.

— Atunci, n-ai decât să împachetezi într-o ladă sau un cufăr, lucrurile care îi aparţin şi să le depui undeva, zise agentul.

— Vasăzică am dreptul să fac asta? întrebă chinezoaica. Bine, dar cum rămâne cu casa de bani, care e tot a lui? adăugă dânsa, arătând spre un dulăpior de oţel, care se afla într-un colţ al încăperii.

Agentul se apropie de acesta şi-l cercetă cu luare-aminte. Nu cumva se aflau înăuntru lucruri preţioase?

„Hm, chestia nu e atât de simplă pe cât se pare! îşi zise poliţistul. Trebuie neapărat să dau de veste superiorilor, ca să se constate ce cuprinde casa de bani.”

— Chiriaşul dumitale n-a lipsit încă niciodată atâta vreme? întrebă el, îngândurat, scotocind printre hârtiile care erau înfipte într-un cârlig din perete.

— Nu, niciodată! răspunse femeia. N-a lipsit nici măcar o noapte, până acum câtva timp, când a făcut o călătorie cu avionul la Londra. După patru zile, însă, s-a înapoiat, aşa cum îmi spusese la plecare. Ah, tare mi-e teamă că i s-a întâmplat o nenorocire... Şi era, doar, un chiriaş atât de bun!

— Dacă am avea vreo cheie, am putea arunca o privire în dulăpior, zise agentul. Dar poate că nu sunt decât registre înăuntru.

Chinezoaica dădu din cap.

— A luat cheia cu dânsul, răspunse femeia. Dar, ştiu că ţinea în casa de bani numai lucruri preţioase. Poate că erau împrumutate sau amanetate. Într-o zi mi le-a arătat şi mie, întrebându-mă cam ce valoare au. După părerea mea, giuvaierurile reprezentau o adevărată avere.

— Cum, te pricepi la bijuterii? întrebă Riemann, oarecum mirat.

— Asta nu trebuie să te mire, căci părinţii mei aveau înainte vreme un mare magazin de bijuterii în Friedrichstrasse. Poate că-ţi aminteşti şi dumneata, era în apropierea bulevardului Unter den Linden.

— Nu, nu-mi amintesc, răspunse agentul, scoţând deodată o hârtie dintre cele care atârnau în cârlig.

Cuprinsul acesteia părea să-l intereseze mult. Era o chitanţă pentru primirea sumei de treizeci de mii de mărci, care purta semnătura doctorului Barickin.

— Drace, omul ăsta a putut să împrumuta dintr-odată atâţia bani! exclamă dânsul. Ei, atunci se vede că lucra pe picior mare! Te pomeneşti că teama dumitale e îndreptăţită! Dacă aşa stau lucrurile, n-ar fi cu neputinţă ca May-tang să fi fost atras într-o cursă, spre a fi jefuit.

— Vezi, acum îmi dai dreptate! se tângui femeia, cu lacrimi în ochi.

— Nu-ţi dau încă dreptate, dar s-ar putea să fie şi aşa cum spui dumneata, răspunse Riemann. În orice caz, am să vorbesc şi cu şeful meu, ca să luăm o hotărâre. Până una-alta, nu lăsa pe nimeni în cele două încăperi. Chitanţa de treizeci de mii de mărci o iau cu mine şi-ţi las în schimb o adeverinţă, cu cave vei fi acoperită faţă de chiriaşul dumitale, dacă acesta s-ar ivi între timp.

— Nu, nu mai vine înapoi! zise femeia, cu tristeţe.

Agentul îi dădu adeverinţa, apoi se depărtă.

— Ciudat! murmură el, în timp, ce cobora treptele. Pare-mi-

se că am mai auzit odată numele ăsta! Zău, nu mai ieşi la capăt cu ruşii aceştia… Pe toţi îi cheamă la fel!

După puţin timp raportă superiorului său cele întâmplate şi-i arătă chitanţa doctorului Barickin.

— O fi şi ăsta unul din pungaşii care s-au aciuit acum prin Berlin, zise Riemann.

Comisarul dădu din cap.

— Spuneai că dispărutul are şi bijuterii? întrebă el, privind chitanţa. În cazul ăsta trebuie neapărat să deschidem casa de bani, căci altminteri femeia e răspunzătoare dacă o lipsi ceva…

În acea clipă, Krause tresări şi duse mâna la frunte.

— Ei, domnule comisar, poate ştiţi dumneavoastră cine e acest Barickin? întrebă agentul, zâmbind. Mi-am bătut şi eu capul, dar n-am izbutit să-mi amintesc unde am mai auzit numele lui.

— Bine, dar ăsta e… nu mai încape nicio îndoială… ăsta e numele individului care a ţinut banca şi m-a încuiat în odaia din tripoul clandestin! murmură comisarul.

— Drace, acum îmi aduc şi eu aminte! încuviinţă Riemann. Cu toate astea poate nu e vorba chiar de el, căci or fi existând mai mulţi cu numele Barickin?

— Da, ai dreptate, totuşi e cu putinţă să fie acelaşi, mai ales că e tot doctor.

— Hm, aşa e! murmură agentul.

— Ştii ce, Riemann, du-te la hotelul unde a tras doctorul Maskotcin şi cercetează registrul pasagerilor. Îţi aminteşti cam când a sosit acolo? Vezi dacă scrisul e acelaşi şi în chipul ăsta putem afla cel puţin dacă datornicul care a iscălit chitanţa e unul şi acelaşi cu Maskotcin şi cu individul care a ţinut banca.

Agentul se depărtă pentru a îndeplini ordinul superiorului său.

După puţin timp se înapoie, raportând că nu mai încăpea nicio îndoială că cele două iscălituri fuseseră scrise de aceeaşi mână.

— Asta-i interesant! făcu Krause, frecându-şi mâinile. Am

avut o idee bună, trimiţându-te să compari semnăturile. Acum, însă, vom face o vizită la locuinţa dispărutului, unde poate că găsim vreun indiciu asupra adăpostului în care s-a retras misteriosul doctor Barickin.

Cei doi poliţişti porniră spre casa chinezoaicei, iar în drum mai luară cu ei şi un lăcătuş, care să deschidă casa de bani.

Totul merse destul de repede, căci broasca nu era prea complicată.

Proprietăreasa fu chemată înăuntru, pentru ca, împreună cu lăcătuşul, să fie de faţă la cercetarea casei de bani, căci trebuia neapărat să ia parte doi martori.

În afară de câteva registre, dulăpiorul mai conţinea un portofel vechi, plin de bancnote străine şi hârtii de valoare.

Comisarul numără banii, îi trecu în procesul-verbal, apoi făcu din ei un pachet pe care îl legă cu sfoară şi-l pecetlui cu ceară roşie. Actele şi scrisorile fură cercetate cu luare-aminte, dar nu se găsi nimic care să dea o lămurire asupra dispariţiei bogatului chinez.

În cele din urmă, ieşi la iveală o casetă de bijuterii.

— Aici se află giuvaierurile, zise proprietăreasa.

— Să sperăm că mai sunt înăuntru, observă comisarul, încercând să deschidă caseta, care era încrustată cu sidef şi pe capacul căreia era lipită o tăbliţă cu o monogramă.

Deodată, poliţistul se opri din lucru şi zise, adresându-se subalternului său:

— Ascultă-mă, Riemann, ştii ce bănuiesc eu? Nici mai mult, nici mai puţin că am pus mâna pe bijuteriile furate de la marchizul Marinio…

— Poate aveţi dreptate, domnule comisar, încuviinţă agentul, cu ochii scânteietori, căci dacă descoperiseră într-adevăr bijuteriile americanului, sau chiar o parte din ele, atunci îl aştepta o răsplată mare şi, mai ales, se ridica în ochii superiorilor săi, căci el dăduse de urma lor.

Capacul sări în sus şi scânteierile nestematelor orbiră pe cei de faţă.

— Aici e o adevărată avere, murmură lăcătuşul. Hotărât lucru, proprietarul lor nu mai are nevoie să muncească…

Comisarul schimbă o privire cu subalternul său apoi scoase giuvaierurile din casetă şi le împrăştie pe masă, pentru a cerceta dacă se potrivesc cu cele furate, a căror descriere o avea în buzunar.

— Nu lipseşte nimic, zise el, în cele din urmă. Ce-o să se mai bucure doamna marchiză! Mare noroc au şi oamenii ăştia!

Comisarul puse la loc bijuteriile în casetă, închise capacul, apoi o legă cu o sfoară ale cărei capete le pecetlui cu ceară.

Acum nu mai rămăsese decât să se găsească vreo urmă a chiriaşului dispărut. Ştia el că era vorba de lucru de furat? Cumpărase bijuteriile sau le primise numai în păstrare?

— Nu cumva ai vreo fotografie a dispărutului? întrebă comisarul pe proprietăreasă.

— Nu, căci nu-i plăcea să se fotografieze, răspunse chinezoaica.

— Dumneata rămâi pe loc, Riemann, zise comisarul, agentului. Celelalte lucruri trebuie şi ele împachetate şi transportate de aici, pentru ca doamna să-şi poată închiria odăile.

— Şi cine plăteşte chiria pe luna din urmă? întrebă femeia.

— Opreşte-ţi dulapul şi ceva îmbrăcăminte. Dacă după un timp anumit, chiriaşul nu dă niciun semn de viaţă, poţi vinde lucrurile.

— Ah, inima îmi spune că May-tang a murit, se tângui proprietăreasa. Şi era un om atât de bun…

— N-ai putea să-mi spui ce s-a întâmplat în ziua dispariţiei sale? întrebă comisarul.

— Nu… nu-mi mai aduc aminte! răspunse femeia.

— Ia gândeşte-te! A fost cineva la el? A plecat singur de acasă?

— Am uitat tot! zise chinezoaica, străduindu-se să-şi adune gândurile. Dar stai, acum îmi amintesc că a avut o convorbire telefonică, puţin înainte de a pleca… Iată, carnetul mai e pe birou… May-tang îşi nota întotdeauna numerele telefonice pe care le chema. Poate că izbutiţi să aflaţi ceva în acest chip! Mie nu mi-a spus decât că se va înapoia peste puţin timp.

Krause cercetă carnetul, pe care erau scrise câteva numere de telefon. După ce şi le notă, părăsi încăperea. Riemann, însă, mai rămase, pentru a împacheta lucrurile dispărutului.

În primul rând, Krause se duse la hotel, unde ceru să vorbească marchizului Marinio. Spre marea lui părere de rău, află că cei doi soţi plecaseră de multă vreme la Paris, fără să lase nicio adresă. Aşadar comisarul se vedea nevoit să pornească în urmărirea lor, pentru a le preda bijuteriile.

— Câte familii sărmane ar putea fi scăpate de mizerie cu ajutorul acestor nestemate! murmură Krause. Statul ar trebui să aibă dreptul de a le confisca... Şi când te gândeşti că bogatul marchiz n-a vrut nici măcar să-şi dea osteneala să lase poliţiei adresa lui, pentru ca să-l putem înştiinţa dacă giuvaierurile vor ieşi la iveală.

230. Taina dispariţiei lui May-tang

Doctorul Barickin se mutase într-o pensiune, unde se dădu drept un baron finlandez cu fiica lui. De altminteri, îşi schimba locuinţa mai în fiecare săptămână, căci poliţia îşi vâra nasul pretutindeni şi voia să cerceteze cu amănunţime toate persoanele care locuiau în pensiunile din Berlin.

De la o vreme, rusul se ducea foarte des în Zehlendorf, la laboratorul doctorului Arnberger, de la care izbutise să afle ultima fază a grozavei descoperiri, şi care îi rămăsese ascunsă până acum.

Cei doi medici lucrau ziua şi noaptea pentru desăvârşirea operei lor şi, în cele din urmă, obţinură rezultate foarte bune, care trebuiau însă încercate pe un trup omenesc. Ce-i drept, experienţele făcute cu câteva maimuţe erau destul de mulţumitoare, totuşi nu se putea şti dacă şi o încercare asupra omului va fi încununată de izbândă.

Aşadar, trebuia jertfit un alt nenorocit, ceea ce pricinuia mari griji doctorului Arnberger, care nu-şi mai găsea linişte nici noaptea.

Barickin nu prea avea mustrări de cuget şi propuse, foarte liniştit, să se folosească de cei doi servitori. Celălalt, însă, se

împotrivi cu hotărâre.

— Nu, jertfele trebuie să fie oameni necunoscuţi, altminteri nu mi-aş mai găsi linişte toată viaţa.

— Eu unul nu te mai înţeleg defel, replică Barickin, ridicând din umeri. Ce-mi pasă mie cine sunt victimele? Chestia e, cum facem rost de ele?

— Lasă-mă, lasă-mă, simt că înnebunesc… nu mai pot îndura… mi se întunecă mintea! strigă medicul german.

— Hm, se poartă întocmai ca şi profesorii Protoff! se gândi celălalt. Nu cumva soarta vrea iarăşi să-mi încurce socotelile? Nu, nu, de astă dată trebuie să izbutesc. Încă o experienţă, două şi vom şti totul.

Veni şi noaptea când Barickin se întâlni cu comisarul în vila din strada Uhland. Rusul era un om care simţea nevoia să-şi biciuiască nervii, iar constituţia lui robustă îi îngăduia să colinde noaptea localurile de joc şi ziua să lucreze cu încordare în laborator. Astfel se explică prezenţa lui în tripoul clandestin, unde era cât p-aci să cadă în mâinile comisarului Krause.

Nataşa îi stătea în cale şi nu ştia ce să facă cu dânsa, căci planurile lui se desfăşurau acum pe alt tărâm. La un moment dat se hotărî s-o ucidă, dar se răzgândi repede, căci un simţământ tainic îl îndemna s-o lase în viaţă. Pe de altă parte, îşi zicea că putea să-şi încerce, din când în când, asupra ei, puterea demonică a ochilor săi. În schimb îşi pusese în gând să n-o cruţe defel, dacă nenorocita i-ar deveni primejdioasă, izbutind să se descătuşeze din vraja lui.

Când se înapoie acasă, după întâlnirea cu comisarul, Barickin se hotărî să fie mai prevăzător. Ştia prea bine că nu trebuia să se mai arate în niciun tripou, dacă nu voia să-şi expună viaţa.

A doua zi descinse, împreună cu Nataşa, în altă pensiune. Biata femeie era nevoită să-şi petreacă tot timpul în casă, de unde privea îngândurată în stradă.

Trecură iarăşi câteva săptămâni. Certurile dintre Arnberger şi Barickin deveneau tot mai dese, căci acesta din urmă, ţinea cu orice preţ să se facă o încercare asupra unui trup

omenesc.

— Oare ţinta noastră e să creăm şi să prelungim viaţa maimuţelor şi a iepurilor? spunea el tovarăşului său. Vrem doar să zămislim fiinţe noi, cu ajutorul protoplasmei… Aşadar, alţi oameni trebuie să fie jertfiţi pe altarul ştiinţei şi e o laşitate din partea dumitale dacă te împotriveşti la aceasta.

Doctorul Arnberger nu dormea nopţi întregi, căci ştia prea bine că rusul era încăpăţânat şi nu se va lăsa până nu vor face încercarea asupra unui om viu.

Într-una din zile, Barickin socoti că venise clipa hotărâtoare, când putea să-şi pună tovarăşul în faţa unui fapt împlinit.

Chinezul May-tang îl chemase la telefon, căci voia să vadă laboratorul, şi să se încredinţeze unde ajunseseră cu grozava descoperire.

Şi, pe acest fapt îşi ticlui Barickin planul său, deoarece ştia că May-tang nu va destăinui nimănui unde plecase.

Într-adevăr, chinezul porni într-o maşină spre vila doctorului Arnberger, dar porunci şoferului să oprească la vreun sfert de ceas depărtare de aceasta şi să aştepte acolo înapoierea sa. În acest chip, nimeni nu ştia în ce casă intrase bogatul chinez.

Barickin nu spusese nimic tovarăşului său despre vizita lui May-tang. Nevasta portarului se dusese în oraş, după cumpărături, iar bătrânul Krawuschke tocmai se culcase puţin după masă.

Aşadar, când May-tang îşi făcu apariţia, Barickin însuşi se duse să-i deschidă, îl întâmpină cu o caldă strângere de mână, apoi îl conduse în casă.

După ce ajunseră în vestibul, cei doi bărbaţi luară loc în nişte fotolii de piele şi discutară chestiuni fără însemnătate. Barickin însă, încercă să-l iscodească pe chinez dacă nu cumva ştia cineva despre vizita lui.

— Ei, că doar n-oi fi atât de prost! exclamă chinezul. Dacă iese vreodată ceva la iveală, eu unul nu ştiu nimic… nu te cunosc nici pe dumneata nici pe doctorul Arnberger. La drept vorbind nici nu prea aş avea chef să fac cunoştinţă cu el… Se poate asta?

— Hm, om vedea! răspunse Barickin, înălţând din umeri, în

timp ce o sclipire sălbatică se ivi în ochii săi.

May-tang, însă, nu băgă de seamă nimic şi se ridică spre a porni în urma doctorului.

— Ce mi-o fi dat, oare, să văd acum? se întrebă el.

Cei doi bărbaţi intrară în laborator şi, cuprins de tulburare, chinezul nu observă că Barickin se apropiase de un comutator fixat în peretele încăperii, unde se aflau aparatele electrice.

— Închide uşa, te rog! zise rusul, întorcându-se spre el.

May-tang puse mâna pe clanţă, dar în clipa următoare un ţipăt sălbatic ieşi de pe buzele lui. Cât ai clipi din ochi, Barickin, se şi năpustise asupra lui şi-l legase zdravăn, astupându-i gura cu un căluş.

Nenorocitul chinez fusese străbătut de un puternic curent electric care trecea prin clanţa uşii când se răsucea comutatorul...

Venindu-şi în fire, se văzu singur în încăpere, căci Barickin se afla în laborator cu doctorul Arnberger, care se împotrivea din răsputeri propunerii tovarăşului său. Totuşi, în cele din urmă rusul rămase învingător.

— Niciodată nu vom avea un prilej mai bun, zise el. Gândeşte-te, nimeni nu ştie că omul acesta se află aici, căci n-a destăinuit nimănui unde s-a dus.

Arnberger se lăsă înduplecat, căci ştia că orice împotrivire ar fi fost zadarnică. Rusul se înapoie lângă victima lui, spre a o transporta în laborator.

Când îl zări, May-tang încercă să-şi rupă legăturile, dar toate sforţările sale rămaseră zadarnice.

— Nu te mai osteni degeaba, May-tang! îl sfătui Barickin. Tocmai aveam nevoie de un trup pentru experienţele noastre, când ne-ai picat în gheare. Aşadar, mângâie-te cu gândul că vei trăi mai târziu în corpul altui om.

Prin uşa tăinuită, nenorocitul fu transportat în laborator, unde Barickin îi lăsă la pământ. În acest timp, Arnberger făcea pregătirile pentru înfiorătoarea experienţă, fără să arunce măcar o privire asupra chinezului, care urmărea cu înfrigurare mişcările celor doi medici. Apoi auzi zgomotul motorului, în timp, ce minunatele efecte de lumină ameninţau

să-i ia vederea. Albia fu umplută cu un lichid care începu să fiarbă, în clocot.

În cele din urmă, sărmanul chinez îşi pierdu cunoştinţa. Când îşi reveni în fire, se şi afla în albie, dar era prea târziu. Un ţipăt deznădăjduit fu cel din urmă semn de viaţă din partea sa, înainte de a păşi pe calea veşniciei.

231. O vizită nedorită

— Ei, Riemann, ai aflat ceva? întrebă comisarul Krause, adresându-se subalternului său.

De câteva zile, agentul era mereu pe drumuri pentru a stabili ce legături existau între May-tang şi persoanele ale căror numere telefonice şi le notase în carnetul său. În acest chip, poliţistul izbutise să afle când avuseseră ele de-a face, pentru cea din urmă oară, cu chinezul dispărut. Nu mai rămăsese decât un singur număr de telefon – tocmai acela cu care vorbise May-tang cu puţin timp înaintea dispariţiei sale.

— E vorba de un oarecare doctor Arnberger, care locuieşte în Zehlendorf, unde are un laborator, raportă agentul. Am fost pe acolo şi am cules informaţii de la oamenii din apropiere. Se spune că doctorul fabrică fel de fel de otrăvuri, pe care le vinde cu ridicata. Nu prea e cunoscut şi oamenii l-au poreclit „fabricantul de otravă” iar laboratorului său i se zice „fabrica de otravă”.

— Ai vorbit cu el?

— Nu, domnule comisar, căci voiam întâi să vă raportez cum stau lucrurile.

Krause rămase câtva timp pe gânduri, apoi chemă la telefon comisariatul de poliţie din Zehlendorf. Ceru informaţii asupra doctorului Arnberger, dar primi aceleaşi lămuriri pe care i le dăduse şi subalternul său.

— Vreţi să dăm o raită pe acolo, domnule comisar? întrebă Riemann.

— Da, chestia mă interesează, aşa că vom încerca să aflăm ce se petrece în vila doctorului. Poate că descoperim vreo crimă, căci e foarte ciudat că May-tang a avut ultima

convorbire tocmai cu acest „fabricant de otravă”.

Agentul clătină capul în semn de încuviinţare, apoi cei doi poliţişti porniră la drum. Ca să nu trezească bănuieli, coborâră din maşină la cotitura şoselei şi străbătură pe jos distanţa până la vila doctorului Arnberger.

În partea dindărăt a acesteia se înălţa o dâră de fum, ceea ce însemna că era cineva acasă.

După ce aruncă o privire asupra faţadei, comisarul apăsă pe butonul soneriei. Aşteptară în zadar însă, căci bătrâna plecase în oraş, iar Krawuschke n-auzea nimic.

— Ce-i de făcut acum? zise Krause, supărat. Să fi bătut degeaba drumul până aici?

— Totuşi, trebuie să fie cineva acasă, căci iese fum pe coş, răspunse Riemann.

— Atunci vom pătrunde înăuntru…

Comisarul vârî mâna în buzunar, dar făcu o mutră dezamăgită.

— Nu cumva ai la dumneata vreo cheie universală, căci pe a mea am uitat-o acasă? întrebă el.

Celalalt scoase cheia cerută şi o înmână şefului său, care o vârî în broască. Limba dinăuntru sări de la locul ei. Dar poarta nu se deschise.

— Hm, o fi zăvorâţi pe dinăuntru mormăi comisarul.

— La fel bănuiesc şi eu încuviinţă celălalt.

— Aşadar, nu vor să ne dea drumul în casă! adăugă Krause, izbind cu pumnii în poartă.

Dar toate străduinţele celor doi poliţişti rămaseră zadarnice, căci nimeni nu veni să le deschidă.

În cele din urmă, Riemann arătă spre fereastra care se afla lângă uşa casei, la parter.

— Da, e singurul lucru care ne-a mai rămas de făcut, încuviinţă comisarul. Sări gardul şi sparge geamul! Când cei din casă vor auzi zăngănitul cioburilor, îşi vor da şi ei seama că trebuie să ne lase înăuntru.

Agentul se săltă peste gard, sări în grădină şi bătu în geam. Deoarece nici de astă dată nu primi vreun răspuns, îşi înfăşură pumnul în batistă şi izbi în sticlă, care se sparse cu

zgomot. Aşteptă iarăşi câteva minute, însă nimic nu tulbură tăcerea care domnea în casă.

În cele din urmă, Riemann vârî mâna prin gaură şi trase cârligul, după care sări pe fereastră, urmat de comisar, care între timp escaladase şi el gardul. Intraseră într-o simplă odaie de locuit, a cărei uşă dădea în vestibul. Aceasta nu era încuiată, astfel că ajunseră cu uşurinţă la poartă, care era într-adevăr, zăvorâtă pe dinăuntru, ceea ce însemna că se aflau oameni în casă.

Poliţiştii se înapoiară şi cercetară cu luare-aminte toate încăperile, în care nu găsiră pe nimeni. În cele din urmă ajunseră la o odăiţă de lângă bucătărie. Când deschiseră uşa, bătrânul Krawuschke sări de la locul său cu pumnalul în mână şi rămase cu gura căscată la cei doi musafiri nepoftiţi.

— Cum aţi intrat aici? bâigui el. Uşa era încuiată doar şi…

În zadar încercă comisarul să-l lămurească asupra faptului că nimeni nu-i răspunsese, deşi sunase mult timp la poartă. În cele din urmă poliţiştii îşi dădură seama că aveau de-a face cu un surd şi se îndreptară spre laborator. Bătrânul servitor se făcu galben ca ceara şi-i rugă să se îndepărteze, căci altminteri îşi va pierde slujba.

— Dumneata vei rămâne aici! îi ţipă comisarul în ureche, însoţind cuvintele cu un gest poruncitor. Am venit în calitate oficială, nu uita asta!

Krawuschke se văzu nevoit să se supună, deşi se vedea dat afară din slujbă.

După ce rămase câtva timp în faţa uşii laboratorului, comisarul se hotărî să intre înăuntru şi apăsă îndelung pe butonul soneriei.

— Te pomeneşti că şi ăştia sunt surzi! murmură el.

După vreun minut răsunară paşi îndărătul uşii, apoi, însă, se făcu iarăşi tăcere.

— Deschideţi! răcni Krause, scos din sărite. Ei, n-auziţi? Sau aşteptaţi să aduc un lăcătuş?

Zadarnic însă.

— Ascultă-mă, Riemann, bănuiesc că suntem pe urmele unor oameni care au toate motivele să teamă de poliţie, şopti

comisarul, subalternului său.

— Aşa mi se pare şi mie, domnule comisar, încuviinţă agentul. N-ar fi rău să ne dăm niţel la o parte.

Abia făcură asta, că o detunătură înăbuşită răsună în laborator. Cei doi poliţişti tresăriră speriaţi. În clipa următoare se auziră şoapte îndărătul uşii, apoi ţâşni o flacără.

— Înapoi! strigă comisarul. Poate că sunt explozivi în laborator!

Poliţiştii o luară la goană spre poartă, târând după ei pe bătrânul năucit de spaimă.

Când ajunseră în stradă, o privelişte înfiorătoare li se înfăţişă înaintea ochilor. Laboratorul fu distrus cu desăvârşire. După vreun sfert de ceas nu mai rămăsese din el decât o grămadă de ruine fumegânde.

Peste puţin timp, pompierii îşi făcură apariţia la faţa locului, dar era prea târziu. Flăcările mistuiseră laboratorul, iar partea din faţă a casei rămăsese neatinsă şi nici nu era vreo primejdie ca focul să se întindă şi asupra ei.

Comisarul Krause se înapoie la Berlin foarte posomorât. Ce se petrecuse în laborator? Ce fusese detunătura aceea? Se va lămuri oare vreodată misterul acestui foc, care mistuise clădirea cu atâta repeziciune?

În orice caz, comisarul se hotărî ca a doua zi să se ducă iarăşi la Zehlendorf, pentru a face oarecare cercetări printre ruine. Poate că avea să găsească vreo urmă care să-i înlesnească dezlegarea uneia din întrebările care îl frământau.

Barickin se certa, mai în fiecare zi, cu tovarăşul său. De la moartea lui May-tang, doctorul Arnberger deveni tot mai posomorât, vorbea foarte rar, şi nu-i păsa de cele ce se petrec în jur.

— Cele mai sigure semne de nebunie! murmură Barickin, aţintind o privire duşmănoasă asupra nenorocitului, care avea cugetul împovărat de crimele săvârşite în slujba ştiinţei.

Neîncrederea rusului creştea din zi în zi, şi cu drept cuvânt. Oare nu se purta Arnberger în acelaşi fel ca şi profesorul

Protoff? Nu cumva laboratorul său va avea aceeaşi soartă ca şi cel din Cronstadt?

Dar asta trebuia împiedecat cu orice preţ şi Barickin se gândea foarte serios să-şi transforme tovarăşul în protoplasmă, ca să scape de el. După aceea bătrânii servitori vor muri în acelaşi chip ca şi stăpânul lor.

Totuşi, medicul rus mai amână săvârşirea planului criminal, până ce într-o bună zi, îşi făcură apariţia Krause şi subalternul lui. Barickin se duse la uşă, în timp ce Arnberger nici nu se sinchisi de loviturile celor doi poliţişti. Dar abia aruncase o privire prin deschizătura mică din faţă, când îşi recunoscu duşmanul şi rămase locului, ca trăsnit.

— Cum dracu' a izbutit să dea de mine spionul ăsta?! murmură el. Nu, mai înţeleg nimic… Dar las' că nu le cad eu în mână.

Alergă iarăşi în laborator, unde Arnberger îi întâmpină.

— Poliţia, nu-i aşa?

— Da, din nenorocire! scrâşni Barickin. Dar nu trebuie să le cădem în gheare! Ne vom strecura printre tufişuri. Hai, vino, doctore! În timp ce noi vom sări pe fereastră, laboratorul va fi mistuit de flăcări, ca să nu se găsească nimic împotriva noastră. Cât despre descoperire, ea se afli la loc sigur, în minţile noastre…

Rostind ultimele cuvinte, Barickin se întoarse să-şi vadă tovarăşul, însă acesta dispăruse.

— Idiotul s-a dus să deschidă uşa! murmură el.

Deschise oblonul greu. Înaintea lui se întindea un câmp liber. În clipa următoare se auzi detunătura care îl făcu să se înfioare. Totuşi, mai avu vreme să arunce un pumn de pulbere în încăpere, îi dădu foc, apoi sări afară.

Un nor de fum negru năvăli pe fereastră şi, în acelaşi timp, flăcările îşi croiră drum prin acoperiş.

Barickin însă, alerga înainte, nevăzut de nimeni şi nu se opri decât când ajunse în pădure. Răsufla din greu şi un zâmbet diabolic flutura pe buzele sale. În aceeaşi clipă, îşi aminti că banii săi fuseseră mistuiţi de flăcări, căci n-avusese răgaz să-şi schimbe haina. Cât ai clipi din ochi, devenise un

om sărac lipit pământului.

Noaptea, târziu, medicul ajunse acasă şi se furişă în odaia sa, unde fu întâmpinat de Nataşa, care-l privi cu teamă.

— Mare noroc că am lăsat-o în viaţă! murmură Barickin. Acum ea îmi va ajuta să ies din încurcătură.

Bine nu ştia nici el ce se întâmplase. Totuşi, mintea lui porni să ţească planuri noi pentru alte fărădelegi.

Vai de tine, sărmană Nataşa, vai de tine, fiinţă nenorocită, pe care întâmplarea te-a smuls din ghearele morţii, aruncându-te în puterea unui vampir!

232. Sir Fred Lincoln

Sir Fred Lincoln era unul din cei mai cunoscuţi bancheri londonezi, iar întreprinderea lui dăinuia de o sută douăzeci de ani, fiind moştenită din tată în fiu. Legăturile sale se întindeau foarte departe şi mai că nu exista vreo exploataţie nouă de minerale, petrol sau aur, în care banca Lincoln să nu-şi aibă învestit capital.

Şeful băncii, era un om de vreo şaizeci de ani şi avea în apropierea Londrei un castel minunat, în care locuia împreună cu soţia şi cei doi fii ai săi.

În tinereţea lui, Sir Fred Lincoln făcuse foarte multe călătorii şi acelaşi obicei îl aveau şi fiii săi, care abia se înapoiaseră din Australia.

Înainte cu o zi, bancherul fusese primit în audienţă de regele Angliei, cu care vorbise despre întâmplările din Rusia.

— Nu, nu le dau niciun ban, Maiestate! zise bancherul. Nu vreau să am nimic de-a face cu oamenii aceia, care se dedau la cele mai fioroase crime.

Suveranul clătină capul, cu gravitate.

— Şi eu crezusem că vei lua în mână proiectul pentru finanţarea ruşilor! zise dânsul.

— Nu, Maiestate, aceşti ucigaşi nu vor primi niciun ban de la mine, răspunse bancherul. În schimb, sunt gata să dau tot sprijinul armatelor albe şi să le pun la dispoziţie orice sumă.

— Da, poate că ai dreptate, sir Lincoln! Trecem prin

vremuri grele… acest război a zdruncinat toată omenirea… Dar ce se aude cu ducesa? A mai dat vreun semn de viaţă? Numai să nu i se fi întâmplat ceva! Ciudată femeie!… De când n-ai mai auzit nimic despre dânsa?

— De doi ani, Maiestate.

— Doi ani! repetă regele. Mai e şi acum în Rusia?

— Cel puţin aşa bănuiesc. Mi-e teamă că revoluţionarii nu-i îngăduie să plece… Sau, poate că nici nu mai e în viaţă! Oamenii aceştia fioroşi ucid doar pe toţi aceia care nu sunt de o seamă cu ei!

— Şi ce se aude cu tânărul duce? Nici el nu s-a arătat încă?

— Nu, Maiestate! De altminteri, ducesa m-a lăsat în nedumerire asupra lui… Cine ştie unde putrezesc oasele tânărului bărbat! În cei din urmă douăzeci de ani, ducesa s-a înconjurat de atâtea taine, încât nu poţi şti niciodată cum stai cu ea.

— Totuşi, cred că nu te îndoieşti că a fost, într-adevăr, măritată în Rusia?

— Nu, nu mă îndoiesc, Maiestate, totuşi, nu-mi vine să cred că voi căpăta vreodată dovada… Ah, dacă ar fi bănuit răposatul duce Charles, ce viaţă aventuroasă era hărăzită unicului său copil!

— Ducele a fost prietenul dumitale?

— La drept vorbind, nu, Maiestate; era mai mult sfătuitorul meu.

Regele rămase pe gânduri. În cele din urmă vru să spună ceva, dar se răzgândi şi păstră tăcerea mai departe. După puţin timp, sir Fred Lincoln părăsea palatul regal.

A doua zi, bancherul stătea îngândurat în biroul său din impunătoarea clădire a băncii, de unde, printr-o singură apăsare pe un buton, putea să se pună în legătură cu orice secţie din întreprinderea lui.

— Încă doi ani! murmură el. Dacă tânărul duce nu se arată între timp, atunci moştenirea s-a dus. Mai trăieşte oare?

Bancherul privi câtăva vreme ţintă înaintea sa, apoi apăsă pe un buton.

Nu trecu mult şi o uşă mascată se deschise în eleganta încăpere. Un bărbat se apropie de Birou.

— M-aţi chemat, Sir Lincoln? întrebă el.

— Da, ia loc, dragă Mongrave! răspunse bancherul.

Sir Mongrave era un bătrân puţin cam adus din spate şi cu părul alb ca zăpada. Avea vreo şaptezeci de ani şi era procuristul şi cel mai vechi funcţionar al băncii, unde îşi avea depus şi capitalul său. Deşi patron, bancherul era foarte bun prieten cu el şi-i cerea întotdeauna sfatul când avea de încheiat o afacere mai însemnată.

— Ei, Mongrave, ce mai nou? întrebă bancherul, prietenos. Acţiunile „Canada” s-au mai urcat sau…

— Nu, Sir Lincoln, îi curmă vorba procuristul[1]. În schimb s-a întâmplat o minune…

— Ce fel de minune?

— El e aici.

— Cine?

Bătrânul se aplecă spre urechea patronului său şi-i şopti câteva cuvinte, în urma cărora Lincoln sări în sus, tremurând.

— Să fie adevărat, oare? exclamă el, cu ochii ţintă la procuristul său.

— Da!

— Eşti încredinţat că nu poate fi vreo greşeală la mijloc?!

Bătrânul râse.

— Veţi vedea dumneavoastră înşivă, domnule Lincoln! Un tânăr chipeş, plin de demnitate. Te-ai putea îndrăgosti de el!

Mongrave se îndepărtă, în timp ce bancherul începu să măsoare încăperea cu paşi mari. Din când în când un zâmbet încolţea pe buzele sale, apoi încreţea fruntea, îngândurat.

Deodată, uşa biroului se deschise şi Lincoln rămase cu ochii holbaţi la tânărul chipeş care se ivise în prag.

— Faţa asta oacheşă, fruntea lată… da, el e, şi nimeni altul! murmură, închizând ochii pentru o clipă.

În acest timp, o tânără cu chipul palid se ivi îndărătul vizitatorului.

---

[1] Mandatar având de obicei împuterniciri pentru îndeplinirea actelor juridice în numele cuiva.

— Boris Verodin! se prezentă acesta, înclinându-se.

— Boris Verodin! repetă bătrânul bancher, cu evlavie parcă.

Surprins de purtarea ciudată a englezului, revoluţionarul se apropie de el şi urmă:

— Da, domnule, eu sunt Boris Verodin. De altminteri, nu vă pot spune nimic mai mult, căci am venit aici numai din pricină că o doamnă mi-a dat însărcinarea să mă înfăţişez înaintea dumneavoastră.

— Şi unde se află acum această doamnă? întrebă Lincoln, cu înfrigurare, oferind un scaun vizitatorului său.

Boris nu răspunse însă la întrebare.

Procuristul, care rămăsese ceva mai retras, oferi un alt scaun tinerei fete.

— Fii binevenit, domnule Verodin! urmă bancherul, întinzându-i mâna. Vii din Rusia?

— Da, domnule, vin din patria mea! răspunse tânărul, oftând.

— Nu e tocmai bine pe acolo nu e aşa?

Boris Verodin clătină capul în semn de încuviinţare.

— Şi tânăra doamnă? cercetă Lincoln.

— E... o prietenă bună... tatăl ei mi-a cerut, pe patul de moarte, să n-o părăsesc...

Agata privi spre Boris cu ochii înlăcrimaţi.

— Pentru ce am fost trimis la dumneavoastră, domnule Lincoln? întrebă tânărul, uitându-se la bancher.

Acesta păru vădit încurcat. Acum venea greul. Ce să răspundă la întrebarea vizitatorului său?

De ani de zile ştia că tânărul trebuia să vină şi, totuşi, nu-şi ticluise încă niciun plan, căci nu-i era îngăduit să spună adevărul. Un jurământ solemn îi încătuşa buzele.

— În primul rând, te rog să fii oaspetele meu, răspunse bancherul, după ce schimbase o privire cu Mongrave.

Boris Verodin încreţi fruntea.

— Din nefericire, mă văd nevoit să vă refuz propunerea, domnule Lincoln, căci trebuie neapărat să plec mai departe, răspunse el. În acelaşi timp, vă atrag luarea-aminte că aştept de la dumneavoastră destăinuiri foarte însemnate pentru

mine.

Bancherul schimbă iarăşi cu procuristul său o privire plină de înţeles, apoi zise:

— Domnule Verodin, spune-mi ce ştii, apoi vei afla de la mine ceea ce am fost însărcinat să-ţi destăinui.

— Am făcut cunoştinţă în Rusia cu o femeie, care s-a îngrijit de mine cu nespus devotament, în vremea când zăceam bolnav în coliba unui cărbunar, nu departe de ţărmul mării… Această femeie era o călugăriţă din ordinul „Maicilor cenuşii” din Moscova. Fireşte că după însănătoşirea mea, am vrut să-i mulţumesc, dar n-am izbutit să dau ochi cu dânsa, ci am primit doar o scrisoare, prin cave mă ruga să mă înfăţişez la mănăstirea „Maicilor cenuşii” din Moscova sau la dumneavoastră, domnule Lincoln. În aceeaşi scrisoare mi se spunea că urmează să primesc lămuriri foarte interesante pentru mine.

— Asta e totul? întrebă bancherul.

— Da, tot ce ştiu. În timpul din urmă, hotărâsem să fug din Rusia, împreună cu însoţitoarea mea, fiica profesorului Protoff, deşi ştiam că vom întâmpina în drum primejdii foarte mari. Totuşi, am trecut frontiera şi, deoarece calea noastră ducea prin Londra, m-am hotărât să urmez sfatul misterioasei călugăriţe şi să vin la dumneavoastră.

— Aţi fugit din Rusia? făcu bancherul. Aşadar, ai avut de suferit şi sub noul regim?

Boris Verodin se posomorî, apoi îşi îndreptă trupul şi roti privirile în jurul său, ca şi cum ar fi dispreţuit tot luxul ce-l înconjura.

— Sunt un om din popor, domnule Lincoln, şi am fost întotdeauna nevoit să muncesc din greu. Împreună cu tovarăşii mei am tras de-a lungul Volgăi corăbiile încărcate cu grâne, totuşi am rămas mereu cu inima alături de ei, deşi astăzi mă urmăresc cu înverşunare… Da, sunt învinuit de o crimă josnică, dar va veni o zi când adevărul va ieşi la iveală, când voi izbuti să şterg pata care îmi mânjeşte numele. Nădăjduiesc că această zi nu mai e departe…

Ochii lui Boris Verodin sclipeau de însufleţire, şi o hotărâre

dârză se întipărise pe chipul său. Bancherul părea speriat de aceste cuvinte, iar cât despre Mongrave, era pur şi simplu îngrozit.

Acesta să fie omul pe care îl aşteptaseră cu atâta nerăbdare?

— Vrei să rămâi câteva săptămâni la mine, domnule Verodin? întrebă bancherul.

— Nu, nu pot! Mi-e foarte neplăcut că trebuie să refuz amabila dumneavoastră propunere, totuşi n-am încotro, căci sunt nevoit să plec mai departe peste trei sau patru zile, având de îndeplinit o misiune secretă. Şi aş fi foarte bucuros dacă aş putea părăsi Anglia cu avionul.

— Cu avionul? Dar unde vrei să pleci?

— La Cannes, în sudul Franţei.

— Asta e în legătură cu misiunea dumitale?

Boris Verodin clătină capul în semn de încuviinţare.

— V-aş fi foarte recunoscător, dacă mi-aţi da o mână de ajutor ca să găsesc un avion, mai zise el. Vreţi să-mi împliniţi rugămintea?

— Fireşte, domnule Verodin! Numai că pregătirile de zbor ţin câteva zile, răspunse bancherul, care voia să câştige timp.

— Bine, dacă nu se poate altfel, trebuie să am răbdare! încuviinţă revoluţionarul.

— Şi ai cu ce să-ţi plăteşti călătoria cu aeroplanul? întrebă Lincoln.

Boris Verodin zâmbi.

— Pot să-l şi cumpăr, dacă vreau, răspunse el.

Celălalt nu mai spuse nimic, deşi era foarte nedumerit. Cine să fie tânărul acesta, care vorbea cu uşurinţă mai multe limbi şi care se purta ca un boier şi nu ca un luntraş, cum voia să pară? Misterul trebuia lămurit cu orice preţ – dar aceasta nu se putea, decât dacă Boris Verodin rămânea câteva zile sub supravegherea lui. Şi, afară de asta, trebuia să fie cu mare băgare de seamă, căci tânărul părea foarte mândru şi o singură vorbă nesocotită ar fi putut strica totul.

— Sir Mongrave, dumneata vei purta de grijă să închiriezi un aeroplan, se adresă bancherul procuristului său. Cred că

ştii ce ai de făcut?

— Da, Sir, răspunse bătrânul, înclinându-se, apoi părăsi încăperea.

Boris Verodin vru să se retragă şi el, dar marele financiar se împotrivi, zicând cu blândeţe:

— Fireşte că rămâi oaspele meu, domnule Verodin… atât dumneata, cât şi domnişoara.

— Nu, nu, vă mulţumesc, domnule Lincoln căci am ocupat două încăperi la hotelul „Westminster” şi vă rog să mă înştiinţaţi acolo, când va fi pregătit avionul.

Bancherul îşi muşcă buzele.

— Ce fel de om mai e şi ăsta? îşi zise el. Susţine că e luntraş şi, când colo, se poartă ca un rege.

Curiozitatea îl frământa tot mai mult, astfel că luă hotărârea să-şi pună în joc toată isteţimea, pentru a descoperi adevărul.

— Bine, domnule Verodin, fie cum vrei dumneata! Un singur lucru însă, trebuie să primeşti… Am o proprietate în apropiere de Londra, unde obişnuiesc să mă retrag când vreau să mă odihnesc câteva zile. Te poftesc acolo astă-seară. Maşina mea vine să mă ia de la birou la ora cinci şi aş fi foarte bucuros, dacă mi-ai îngădui să trec pe la hotel şi să te iau şi pe dumneata, împreună cu domnişoara Protoff. Cu acest prilej, veţi face cunoştinţă cu familia mea. Am doi fii care au făcut războiul şi au călătorit foarte mult. Te încredinţez că vor fi nespus de bucuroşi să poată petrece câteva ceasuri în tovărăşia dumitale.

Boris Verodin rămase pe gânduri. Aruncă o privire spre Agata, care îl privea tăcută, apoi făgădui să vină la locuinţa bancherului, căci gândul de a rămâne singur cu sărmana fată, îi era foarte neplăcut. Numai împreună cu alţi oameni avea putinţa să-i abată gândurile pe altă cale.

Fred Lincoln abia izbuti să-şi stăpânească bucuria. Primul pas era făcut, ceilalţi aveau să urmeze de la sine.

— Vom vedea noi! Poate că între timp se iveşte şi ducesa! murmură el, după plecarea celor doi.

Peste puţin timp, bătrânul procurist se afla iarăşi înaintea

patronului şi prietenului său.

— Ce părere ai dumneata, Mongrave? întrebă bancherul.

— Fireşte că nu vă vine să credeţi că el este, într-adevăr?

— Nu, nu-mi vine să cred, încuviinţă celălalt. Dar dumneata? Nu te îndoieşti şi dumneata?

— Nu, căci l-am privit cu prea multă luare-aminte şi am observat o mare asemănare…

Bancherul clătină capul.

— Te-ai lăsat orbit de atitudinea lui mândră, dar dacă te gândeşti mai bine, îţi dai seama că e cu neputinţă… Cum să ajungă un revoluţionar moştenitorul şi succesorul unui… ah, să nu mai vorbim de asta – se întrerupse bancherul, aproape fără voie. Nu, nu vreau şi nu pot să mă împac cu acest gând! În zilele următoare voi avea putinţa să-l supraveghez, iar astă-seară e oaspetele meu, împreună cu frumoasa fată. Cu acest prilej sper să-l fac să renunţe la cele două odăi închiriate la hotelul „Westminster” şi să se mute în castelul meu. Dumneata trebuie să amâni cât mai mult plecarea avionului, care va fi pilotat de fiul meu Reginald. Acest Boris Verodin nu trebuie să ştie că „Rândunica” e pusă la punct şi aparţine băiatului meu.

— Hm, bună idee, Sir Lincoln! încuviinţă bătrânul procurist. Dar ce credeţi despre tânăra fată?

— O găsesc fermecătoare. E foarte ciudat ce obiceiuri domnesc în vremurile de azi şi chiar din asta se poate vedea că Rusia merge spre pieire. Când şi unde s-a mai întâmplat ca o fată cultă şi de familie bună să călătorească prin lume cu un tânăr cu care nu e căsătorită?

— Da, ruşii sunt sălbăticiţi cu totul, asta e tot ce se poate spune. Totuşi, trebuie să recunosc că acest tânăr are maniere cu care nu s-ar ruşina nici chiar un lord.

— Şi toate astea numai ca să ne înşele pe noi, crede-mă!

— Sir Lincoln, aş avea să vă fac o propunere, zise procuristul. Ce-ar fi să punem un detectiv să observe dacă cei doi tineri locuiesc la hotel în încăperi separate? Poate că în chipul ăsta izbutim să aflăm ceva?

— N-ar fi rău, încuviinţă Lincoln. Te rog, ia dumneata

măsurile trebuincioase, căci aş vrea să ştiu încă astăzi ce fel de viaţă duc cei doi tineri. Dacă e aşa cum bănuim noi, nu pot să-i introduc în cercul familiei mele.

Procuristul se depărtă.

Peste vreo două ceasuri se şi ivi detectivul, care raportă lucruri uimitoare:

— Tânărul nu e cunoscut sub acest nume, ci se dă drept un oarecare Cristian Orensen, suedez de origină. Numai telefonista hotelului ştie că trebuie să i se adreseze lui dacă cineva întreabă de Boris Verodin. Fata trece drept fiica sa şi locuiesc în două odăi separate. În timpul zilei, însă, sunt mereu împreună... L-am văzut eu însumi pe acest Cristian Orensen şi am constatat că poartă barbă şi are părul cărunt. După cât se pare, atât barba cât şi părul sunt false.

— Hm, ciudat, domnule Miller! murmură bancherul. Dar nu cumva te înşeli?

— Nu, sunt sigur de ceea ce spun! răspunse detectivul, cu hotărâre.

Lincoln şi Mongrave ţinură sfat şi ajunseră la următoarele hotărâri: Detectivul să se înapoieze numaidecât la hotel, continuând cu supravegherea celor doi tineri. Bancherul îi atrase mai ales luarea-aminte că în acea zi, la ora cinci, va veni să-i ia de la hotel cu maşina, astfel că trebuia stabilit dacă Boris Verodin iese din odaia lui Cristian Orensen sau dacă nu cumva mai ocupă şi altă încăpere în hotel, sub numele celui dintâi.

Spre seară, când bancherul veni cu maşina la ora hotărâtă, cei doi tineri ieşiră în stradă, urmaţi de detectiv. Din semnele acestuia, financiarul înţelese că Boris Verodin nu mai ocupă altă încăpere, ci că a închiriat sub numele de Cristian Orensen, împreună cu presupusa lui fiică, cele două odăi separate.

233. Durerile dragostei

La castelul Lincoln, bancherul şi musafirii săi fură primiţi de

o femeie mai în vârstă, cu chipul foarte distins. Era Lady Lincoln, soţia bancherului.

După cât se părea, aceasta primise de la soţul ei lămuririle trebuincioase – şi aşa şi era, căci Lincoln îi dăduse instrucţiuni prin Mongrave, despre ceea ce-i era îngăduit să vorbească.

Nobila femeie era foarte tulburată când îi văzu pe cei doi tineri coborând din maşină. Boris Verodin – care îşi făcuse rost în Stockholm de haine elegante – făcea impresia unui tânăr dintr-o familie foarte nobilă.

La rândul ei, Agata era foarte bine îmbrăcată, astfel că putea să se arate în societatea cea mai aleasă.

După ce se făcură prezentările, urcară cu toţii scara largă, la stânga căreia se afla o terasă înconjurată cu pereţi de sticlă, ceea ce îngăduia să fie încălzită în timpul iernii.

Pe această terasă fusese pusă masa. Lady Lincoln se aşeză cea dintâi. Doi câini de vânătoare se tolăniră la picioarele ei, alcătuind un tablou idilic.

După câteva minute, doi tineri zvelţi, cu rachetele de tenis în mână, îşi făcură apariţia pe scară. Unul din ei avea chipul blând şi ochi albaştri, celălalt era ars de soare.

Boris Verodin încruntă sprâncenele.

— Doi minunaţi pierde-vară! îşi zise el, începând să-i pară rău că primise invitaţia bancherului.

Cei doi tineri fură prezentaţi oaspeţilor şi, cu acest prilej, Boris îşi dădu seama că fusese cam aspru în aprecierea lui. Fiii bogatului bancher erau oameni foarte prietenoşi şi, mai ales Pat Lincoln, tânărul cu ochi albaştri, avea în ei ceva fermecător.

Reginald, cel mai în vârstă, era un vânător iscusit şi un sportiv minunat, care câştigase multe premii.

Pat părea să fie favoritul mamei. El luă loc lângă distinsa femeie, care îl privea cu dragoste părintească. Tânărul, însă, nu-şi mai dezlipea ochii de la fermecătoarea însoţitoare a lui Boris, care se uita la el cam încurcată, apoi întorcea privirile către luntraş, spre marea părere de rău a lui Pat.

După puţin timp se încinse vorba. Părerile lui Boris Verodin neliniştiră pe ceilalţi, dar tânărul izbuti să-i împace prin, chipul

cum lua apărarea schimbărilor pricinuite de marea revoluţie din Rusia. Cu toţii îşi dădură seama, însă, că acest tânăr chipeş, e revoluţionar din cap până în picioare. După sfârşitul mesei, gazda încercă să-i îndemne pe musafiri să rămână la castel, însă Boris Verodin se împotrivi cu hotărâre. Deşi i se spusese că motorul automobilului se defectase şi trebuiau să aştepte până a doua zi dimineaţă, el se arătă neînduplecat şi ceru lămuriri asupra plecării trenurilor spre Londra, întrucât voia cu orice preţ să ajungă în capitală chiar în acea noapte.

În cele din urmă, Boris şi Agata porniră spre oraş în maşina lui Mongrave, care… putuse fi reparată.

Pat Lincoln, însă, rămase cu inima întristată când se gândea la fermecătoarea fiică a profesorului Protoff, căci nu mai încăpea îndoială că aceasta era logodnica lui Boris Verodin.

În noaptea aceea, Pat Lincoln nu-şi găsi odihnă; rămase cu ochii pironiţi spre tavan, frământat mereu de gânduri negre. O ură înverşunată se născu în inima lui împotriva chipeşului rus cu ochi albaştri, care izbutise să cucerească inima tinerei fete.

Boris Verodin venea în fiecare zi la banca Lincoln, spre a lua lămuriri asupra avionului cerut. De unde să fi ştiut tânărul că acesta era pregătit, că Reginald Lincoln avea să-l piloteze până la Cannes şi că toate amânările erau făcute numai spre a prelungi şederea lui în capitală?

A şasea zi, Boris nu se mai lăsă dus cu vorba şi vesti bancherului că se va adresa în altă parte.

Fred Lincoln îi puse mâna pe umăr şi zise, zâmbind:

— Dragul meu prieten, dorinţa dumitale a fost îndeplinită, dar voiam să-ţi vestesc asta pe neaşteptate. Avionul e la dispoziţia dumitale! Fiul meu, Reginald, care e un pilot minunat, trata de multă vreme cumpărarea unui avion. Ieri, aparatul a aterizat la moşia noastră, fiind condus chiar de Reginald. Tot el te va duce la Cannes.

Boris Verodin cuprinse mâna bătrânului bancher şi răspunse, adânc mişcat:

— Vă mulţumesc din suflet, domnule Lincoln. N-am să uit niciodată ce aţi făcut pentru mine, căci, nici nu vă puteţi închipui ce însemnătate are pentru mine faptul că pot ajunge cât mai curând la Cannes.

— Nu vreau să aud de niciun fel de mulţumiri, replică bancherul. Totuşi, trebuie să-mi îndeplineşti şi dumneata o rugăminte…

Boris Verodin privi întrebător spre bancher.

— Vrei să vii cu mine astă-seară la castelul meu şi să rămâi până mâine oaspetele meu? De acolo veţi putea porni oricând spre Cannes.

— Dacă ţineţi cu tot dinadinsul, primesc bucuros propunerea dumneavoastră, domnule Lincoln, zise tânărul, după o scurtă şovăială.

— Îţi mulţumesc, dragul meu! Fireşte că vine şi logodnica dumitale, nu e aşa?

— Logodnica mea? murmură Boris, surprins. Vă înşelaţi, domnule Lincoln… eu sunt însurat.

— Însurat? Aşadar, Agata Protoff e tânăra dumitale soţie?

Boris Verodin râse cu amărăciune.

— Şi asta e o greşeală, răspunse el. Cu Agata Protoff am făcut cunoştinţă în Cronstadt, la casa tatălui ei, unde am fost adăpostit, fiind grav rănit.

Tânărul se opri. Ce să mai spună bancherului? Era doar cu neputinţă să-i destăinuie întâmplările petrecute în ziua aceea de groază.

— Tatăl ei a murit pe neaşteptate, domnule Lincoln, urmă el. Înainte de moarte, mi-a cerut să-i făgăduiesc că n-o voi părăsi pe Agata.

— Şi… ştie tânăra că eşti însurat, domnule Verodin?

— Nu… n-am îndrăznit să i-o spun, deşi mi-a părut rău, adesea, că nu i-am destăinuit totul. Acum îmi vine foarte greu.

— Tânăra fată te iubeşte?

Boris Verodin plecă privirile, ca un om vinovat.

— Aşa bănuiesc, răspunse el.

Îngândurat bancherul începu să măsoare încăperea cu paşi

mari, apoi se opri înaintea lui Boris şi zise:

— Te afli într-o situaţie foarte neplăcută, domnule Verodin! Ai aşteptat prea mult… Trebuia să i-o spui mai devreme. Fiecare privire a frumoasei fete e pentru dumneata. Îmi pot închipui mâhnirea ei, când va afla ceea ce trebuie totuşi să afle odată şi odată.

Boris Verodin clătină capul, în semn da încuviinţare.

— Am să mă depărtez de ea, lăsându-i o scrisoare prin care îi voi lămuri totul. Soţia mea va sosi în curând la Londra şi se va îngriji de sărmana copilă.

— Soţia dumitale vine aici? întrebă Lincoln, mirat.

— Da, i-am trimis o telegramă, şi răspunsul trebuie să sosească pe adresa dumneavoastră domnule Lincoln… deşi nu e cu neputinţă ca soţia mea să vină fără să anunţe din vreme. În acest caz, v-aş ruga să-i îngrijiţi de un adăpost. Vreţi să-mi împliniţi această rugăminte? După ce-mi voi duce la capăt misiunea, mă voi înapoia la Londra şi vă voi mulţumi personal pentru bunăvoinţă.

Bancherul îi întinse mâna şi-l privi ţintă în ochi.

— Mă voi îngriji de soţia dumitale, ca şi cum ar fi copilul meu, zise el.

— Vă mulţumesc din toată inima! murmură Boris, mişcat.

— Aş mai avea însă ceva de vorbit cu dumneata dragul meu, urmă bancherul.

— Cu plăcere.

— Ce ai de gând cu tânăra fată? O iei cu dumneata la Cannes?

— Nu, dânsa rămâne în Londra.

— Ştie de asta?

— Nu.

Bancherul rămase pe gânduri.

— Va primi să se despartă de dumneata? întrebă el, după un răstimp.

— Trebuie, trebuie să se supună! exclamă Boris Verodin.

— Ei bine, acum, dragul meu, îţi voi spune de ce ai fost îndemnat să vii la mine, zise Lincoln. Nu-ţi pot da toate lămuririle, căci nu-mi e îngăduit s-o fac şi, afară de asta, nu

ştiu nici eu totul.

Revoluţionarul păru uimit.

— După cât s-arată, eşti un om bogat, domnule Verodin, continuă englezul. Mi s-a dat ordin să-ţi pun la dispoziţie suma de o sută de mii de lire sterline.

— Cum? făcu Boris, căruia nu-i venea să-şi creadă urechilor. O sută de mii de lire sterline? Cine a depus banii ăştia? Cine?

— Ţi-am spus de la început că nu-mi este îngăduit să vorbesc prea mult, răspunse Lincoln. Trebuie, însă, să primeşti banii, căci sunt ai dumitale… Mai târziu ţi se vor da toate lămuririle cuvenite.

— Nu, nu-i primesc! răspunse Boris, cu hotărâre. Dacă mi-ai spune de unde provin banii şi de ce mi se cuvin, atunci ar fi altceva, dar aşa nici nu mă gândesc să-i iau…

— Domnule Verodin, nu face copilării! zise bancherul. Te poţi folosi de bani, care între timp s-au înmulţit prin dobânda lor, adică cu aproape jumătate din capital.

Dar revoluţionarul rămase neînduplecat.

— Atunci, te-aş ruga cel puţin să iei un carnet de cecuri, ca să te poţi folosi de bani când vei voi dumneata, stărui celălalt. În acest chip eşti liber să întrebuinţezi suma sau nu, – eu, însă, îmi voi fi făcut datoria.

Boris Verodin chibzui. Avea de dus la îndeplinire o misiune foarte grea şi cu acest prilej putea întâmpla să cheltuiască mulţi bani. De unde să facă rost de ei? Poate că toată întreprinderea lui va da greş numai din lipsă de bani!

— Bine, domnule Lincoln, încuviinţă el, în cele din urmă. Îţi voi da o chitanţă de primire şi voi lua carnetul de cecuri.

— Îmi iei o mare povară de pe suflet, oftă bancherul, strângând cu căldură mâna lui Boris Verodin. Dar mai ai de îndeplinit o mică îndatorire…

— O îndatorire?

— Da, ceva foarte simplu… La fiecare trei luni, trebuie să ne trimiţi adresa dumitale.

— Şi de ce asta?

Bancherul ridică din umeri.

— Hai, făgăduieşte, că doar nu e mare lucru ceea ce ţi se cere. De ce să nu ştim şi noi unde te afli?

— Bine, vă făgăduiesc, deşi nu pricep ce rost are să-mi ştiţi adresa.

— Ei, vezi că ne înţelegem? exclamă Lincoln, cu bucurie. Aşadar, astă-seară eşti oaspetele meu, împreună cu domnişoara Protoff, iar mâine dimineaţă îţi iei zborul spre Cannes.

Boris Verodin se înapoie la hotelul „Westminster”, unde avu cu Agata o convorbire foarte puţin plăcută pentru el. În cuvinte cât mai prietenoase tânărul îi destăinui că va fi nevoit să plece la Cannes, iar dânsa va trebui să rămână în Londra până la înapoierea lui.

Agata îl privi cu spaimă.

— Cum, nu vrei să fiu alături de tine? întrebă ea, cu glas tremurător. Nu vrei să te însoţesc?

— Nu, fiindcă misiunea mea e plină de primejdii şi tu mi-ai sta în cale, răspunse el.

Sărmana fată începu să plângă.

Când bancherul veni să-i ia cu maşina, Agata părea iarăşi destul de veselă şi doar o umbră de tristeţe plutea pe chipul ei palid.

Între timp, Lady Lincoln avu o convorbire cu copilul ei favorit.

Pat stătea pe un fotoliu înaintea mamei sale şi fuma o ţigaretă, dus pe gânduri. Din când în când privirile duioase ale nobilei femei se ridicau de pe broderia la care lucra şi se îndreptau spre frumosul tânăr.

— Pat, nu mai eşti acelaşi! Ai griji! zise, deodată, dânsa. Nu vrei să-mi spui ce te apasă, dragul meu?

Pat Lincoln tresări şi se făcu roşu ca para focului.

— Te înşeli, mamă! răspunse el. Ce griji pot avea eu?

Nobila femeie îl privi cu duioşie, apoi şopti:

— Iubeşti, Pat!

— Iubesc? făcu el, cu un zâmbet silit. De unde poţi şti tu asta?

— Vezi, aşa îmi pierdusem şi eu capul, când tatăl tău îmi

încătuşase inima şi nu ştiam dacă dragostea mea e împărtăşită, reluă soţia bancherului.

— Mamă! îngână tânărul, plecându-se spre dânsa şi sărutându-i mâna.

— Ştiu, iubeşti pe tânăra Agata, însoţitoarea lui Boris Verodin! spuse Lady Lincoln, dezmierdându-l cu dragoste.

Suspinul adânc al fiului era destul de grăitor pentru nobila femeie.

— Iar el… el n-o iubeşte! murmură Pat.

— Aşa e, dar asta nu poate să-ţi fie decât o mângâiere. După cât se pare însă, au avut mult de îndurat împreună.

— Vasăzică el nici n-o ia în seamă şi totuşi, ea îl iubeşte cu aprindere! răspunse tânărul.

— Eşti nedrept, fiul meu! îl mustră Lady Lincoln. L-am urmărit mereu şi mi-am dat seama că face tot ce-i stă în putinţă ca să evite orice lucru care ar putea-o încredinţa că ţine la dânsa. Ce-i drept, e foarte binevoitor cu ea, îi poartă de grijă, dar n-o iubeşte!

— Ah, Doamne, de ce nu sunt şi eu ca Boris Verodin! exclamă tânărul. Da, ştiu că el e un erou, un bărbat aşa cum îşi doresc femeile, iar eu…

— Copilul meu, e adevărat ce spui, dar nu trebuie să fii nedrept… Omul acesta nu caută să se deosebească de ceilalţi, nu se bucură de calităţile lui şi în curând va dispare din preajma tinerei fete. După ce îl va fi uitat… vei putea să te apropii de dânsa şi sunt încredinţată că nu vei fi alungat, căci eşti în situaţia să faci fericită o femeie ca Agata Protoff.

— Ce bine ar fi dacă ai avea dreptate! murmură Pat.

— Să avem răbdare, dragul meu! Mâine, Boris Verodin pleacă în sudul Franţei cu Reginald.

— Şi ea îl însoţeşte?

— Nu, tatăl tău mi-a dat de veste prin telefon că Agata rămâne aici. Tot astăzi am mai aflat un lucru, care va despărţi pe Boris pentru totdeauna de tânăra fată.

— Ce anume?

— Boris Verodin e însurat.

— Însurat? Şi nici nu i-a spus-o măcar?

— Nu.
— Bine, dar asta e o adevărată ticăloşie! strigă fiul bancherului, înfuriat.
— Linişteşte-te, dragul meu! Iarăşi trebuie să-ţi atrag atenţia să nu fii nedrept! Dacă Boris a trecut sub tăcere acest fapt, desigur că o fi fost el îndemnat de motive puternice… probabil că a vrut s-o cruţe, să n-o mâhnească. Fireşte, acum îi pare rău, căci biata fată va simţi şi mai greu această lovitură.
După puţin timp, Pat părăsi încăperea şi se duse în grădină, unde porni printre arbori, îngândurat. În acea seară, frumoasa fată avea să vină la ei. De ce nu-l iubea? De ce ţinea la celălalt, care era însurat?
Sărmanul tânăr mai era preocupat de aceste gânduri, când auzi maşina tatălui său. Tulburat, alergă înaintea oaspeţilor, pe care îi salută.
După ce luară masa, Reginald Lincoln făcu un semn lui Boris să-l urmeze. Cei doi tineri se îndepărtară.
— Nădăjduiesc că vom avea un zbor minunat! zise aviatorul, vesel. Aparatul e straşnic! Te vei încredinţa numaidecât de asta!
Nu trecu mult şi cei doi bărbaţi se aflau înaintea hangarului. Reginald descuie uşa şi însoţitorul său privi minunata pasăre de metal. Mai stătură de vorbă câtăva vreme, apoi se depărtară.
Agata le ieşi în întâmpinare şi fiul bancherului, bănuind că era de prisos, se retrase, lăsându-i singuri.
— Unde ai fost până acum? întrebă fata, bănuitoare. Ce-ai avut de vorbit cu Reginald Lincoln?
Boris Verodin zâmbi.
— Aşadar, ai băgat de seamă că pun ceva la cale! răspunse el, bucuros că adusese vorba de asta, căci era hotărât să-i destăinuie adevărul.
— Da, bănuiam, Boris! murmură fata, lipindu-se de el şi punându-i mâna pe umăr.
Tânărul se desprinse, cu blândeţe.
— Ah, Boris, eşti atât de crud… nu mă iubeşti! şopti ea, cu

glas tremurător.

— Agata... vreau... să-ţi mărturisesc ceva, dar îmi vine foarte greu... Nu-ţi dai seama că sufăr nespus? Trebuie neapărat să-ţi vorbesc şi, după ce vei şti totul, atunci... atunci ai să mă şi înţelegi!

— Vorbeşte! îngână ea. Nu, nu, mai bine nu vorbi, adăugă, cuprinsă de teamă. Nu vreau să ştiu nimic... păstrează totul pentru tine, Boris... dar iubeşte-mă... iubeşte-mă cât de puţin, căci altminteri aş fi foarte nenorocită!

Şi, înainte ca el s-o poată împiedeca, ea îl cuprinse de gât şi-şi apăsă buzele de gura lui.

Boris Verodin se desprinse din îmbrăţişarea ei.

— Ah, ştiu... ştiu că nu mă iubeşti! îngână Agata, cu disperare.

— Ascultă-mă, trebuie să fim îngăduitori unul faţă de celălalt, încercă Boris s-o mângâie. Când am făgăduit tatălui tău să-ţi port de grijă, să nu te părăsesc niciodată, nu dragostea m-a îndemnat să fac asta. Tatăl tău îşi simţea sfârşitul aproape, ştia că într-o bună zi va fi cuprins de nebunie... dar ştia şi mai mult, şi tocmai de aceea m-a rugat să fiu ocrotitorul tău. Şi-a închipuit că-ţi voi deveni soţ... însă s-a înşelat amarnic... Agata, îţi jur că n-aş şovăi nicio clipă să te iau de soţie, dacă... dacă... ah, îmi vine atât de greu să-ţi mărturisesc... dacă n-aş fi însurat!

Agata scoase un ţipăt şi rămase cu ochii holbaţi la tânăr.

— Însurat... eşti însurat! bâigui ea.

— Da, am o soţie pe care o iubesc cu toată patima!

Nenorocita se împletici şi era cât p-aci să se prăbuşească la pământ dacă Boris n-ar fi sprijinit-o. În clipa când o aşeză în iarbă, tânărul auzi un zgomot îndărătul său şi, întorcându-se, dădu cu ochii de Pat Lincoln, care îl privea cu ură.

— Repede... fă rost de un medic! şopti Boris. I s-a făcut rău... Între timp o duc în castel.

Tânărul revoluţionar o luă în braţe şi o transportă în clădire, unde o lăsă în grija doamnei Lincoln.

În curând se ivi şi medicul, un om mai în vârstă, care fu condus în odaia unde se afla leşinata.

Boris Verodin rămase afară în parc, până ce doctorul se ivi, insoţit de soţia bancherului.

— O să-şi vină repede în simţiri, Mylady, zise el. A fost un acces de slăbiciune, un şoc nervos. Tânăra pare să fie foarte sentimentală. Dacă va rămâne câtva timp aici, la aer curat, se va înzdrăveni în curând.

Bătrânul se înclină şi se depărtă, în vreme ce soţia bancherului se îndreptă iarăşi spre casă. Boris Verodin vru să se apropie de dânsa, când Pat Lincoln se desprinse de lângă stâlpul îndărătul căruia se ţinuse ascuns şi păşi spre mama lui.

— Ah, dacă ai şti cât de mult o iubesc! murmură el.

— Sărmanul băiat! şopti femeia. Poate că dorinţa i se va împlini! Poate că Agata va fi fericită alături de el!

Aşteaptă până ce totul reintră în tăcere, apoi intră în castel. Era miezul nopţii.

A doua zi dimineaţă, Boris urma să pornească spre Cannes cu avionul. În noaptea aceea el nu-şi găsi odihnă. Gândurile-i erau mereu la sărmana fată. Făcuse bine oare că nu-i destăinuise adevărul mai înainte? Şi n-ar fi trebuit să i-l mărturisească şi tatălui ei?

Acum, însă, era prea târziu. Nenorocita aflase totul şi trebuia să-şi adune puterile, ca să-şi îndure soarta cu bărbăţie. Când el va fi departe de dânsa, când ea nu-l va mai vedea, sărmana se va linişti încetul cu încetul.

În dimineaţa următoare, Boris Verodin se îndreptă spre hangar, unde Reginald îl şi aştepta. Pasărea de oţel fusese scoasă afară şi sclipea în bătaia soarelui.

— Cu ajutorul tău, voi izbuti să dau de urmele ticăloşilor care mi-au pătat onoarea! murmură Boris, privind minunatul avion.

După câtva timp îşi făcu apariţia şi bancherul, urmat de fiul său cel mai mic.

— Suntem gata! zise Reginald, ştergându-şi cu o cârpă mâinile pline de ulei.

Boris Verodin îşi roti privirile în jur, părând foarte neliniştit. Unde era Agata? De ce nu se arăta şi dânsa? Nu cumva era

reţinută în pat?

În acea clipă se apropiară două femei. Erau Lady Lincoln şi Agata.

Tânăra fată zâmbea, dar o mâhnire adâncă era întipărită pe chipul ei palid.

În cele din urmă Boris strânse mâinile celor de faţă şi se urcă în avion, luând loc în spatele lui Reginald.

Motorul se puse în mişcare şi elicea începu să se învârtească. În acea clipă, revoluţionarul se plecă puţin în afară, căci un servitor alerga spre ei, fluturând o hârtie în mână.

Reginald Lincoln care îşi îndreptase toată luarea-aminte asupra motorului, nu vedea nimic din ceea ce se petrecea îndărătul său.

Servitorul se opri, gâfâind, lângă bancher, şi-i întinse hârtia.

— O telegramă… din Rusia… pentru domnul Verodin! murmură el, abia ţinându-şi răsuflarea.

— Din Rusia? repetă revoluţionarul, care apucă telegrama, o desfăcu şi… mâna-i rămase atârnând afară, în timp, ce avionul îşi lua zborul spre înălţimi.

Hârtia scăpă din mâna lui Boris, pluti deasupra copacilor şi căzu la picioarele bătrânului procurist care tocmai se apropiase de hangar.

Mongrave aruncă o privire asupra telegramei, care cuprindea doar câteva cuvinte:

„Nataşa a murit în Cronstadt – Saşa”.

În clipa următoare un ţipăt răsună în apropiere, un ţipăt scos de Agata, care citise telegrama peste umerii bătrânului. Apoi, privirile i se îndreptară spre uriaşa pasăre de oţel care îi răpise bărbatul iubit.

Agata porni în goană spre castel, căci nu voia să i se vadă lacrimile care îi şiroiau pe obraji. Plângea de durerea pricinuită de dragostea pentru frumosul revoluţionar, dar plângea şi de bucuria care o cuprinsese pe neaşteptate.

Nu-i spusese oare Boris că, dacă n-ar fi însurat, nimic n-ar mai sta în calea unirii lor?

În acea zi Agata rămase închisă în odaia ei, căci nu voia să vadă pe nimeni, nu voia să vorbească cu niciunul din cei care erau în preajmă.

Soarta începuse să-i surâdă.

234. Descoperirea agentului Riemann

— Aşadar, dumneavoastră, sunteţi soţii Krawuschke? întrebă comisarul Krause, privind cu luare-aminte spre cei doi bătrâni, care se aflau înaintea lui.

— Da, noi suntem, răspunse femeia, căci bărbatul ei era surd şi n-auzise întrebarea.

— Cum aţi ajuns la doctorul Arnberger? urmă comisarul.

Bătrâna istorisi cum intraseră în slujba medicului.

— Povesteşte tot ce s-a petrecut acolo! porunci Krause, făcând un semn secretarului său să stenografieze declaraţia femeii.

— Nu prea am multe de spus, replică bătrâna, oarecum neliniştită. O duceam foarte bine pentru că stăpânul nostru îşi pierdea mai toată vremea în laborator şi nu se arăta decât atunci când îi aduceam mâncarea până la uşă, sau seara când se ducea la culcare.

— Dar purtarea lui ciudată nu v-a dat de bănuit?

— Defel, domnule comisar! Învăţaţii ăştia îşi au întotdeauna toanele lor. Stăpânul nostru nu îngăduia nimănui să-l stingherească de la lucru.

— Nu cumva ştiţi cu ce se ocupa?

— Nu, căci n-am văzut nimic din ce se fabrică în laborator.

— Bine, dar asta trebuia să vă pună pe gânduri?

Cei doi bătrâni rămaseră tăcuţi.

„Păcat că sunt atât de proşti, încât n-au avut curiozitatea să vadă ce tot făcea medicul în laborator” îşi zise comisarul.

Mai puse câteva întrebări, dar nu izbuti să afle nimic.

La un moment dat, bătrâna privi spre soţul ei, care clătină capul în semn de încuviinţare.

„Aha, ştiu ei ceva!” se gândi Krause, urmându-şi interogatoriul.

— Înainte cu câteva săptămâni s-a mutat la noi un domn, care dormea acolo adesea, şi era bun prieten cu stăpânul nostru.

— Cum îl chema?

— Doctorul Maskotcin.

— Doctorul Maskotcin? repetă comisarul. Aşadar, suntem pe calea cea bună... Şi spuneai că acesta era prieten cu stăpânul vostru? Nu cumva ştiţi ce făceau ei?

— Nu, nu ştim! În urma poruncii doctorului Arnberger, îi aduceam şi lui mâncarea în laborator.

— Stăpânul vostru nu primea scrisori? Dacă se ocupa cu fabricarea medicamentelor, trebuie să fi avut şi legături de afaceri!

— Scrisori nu primea, însă era chemat la telefon adesea.

— Hm, chestia devine tot mai misterioasă! mormăi comisarul. Zilele trecute a fost pe acolo un chinez, pe care trebuie să-l fi văzut careva din voi.

— Nu l-am văzut! De altminteri, e cu neputinţă să fi fost în vilă, căci atunci l-am fi zărit şi noi.

— Totuşi, a fost acolo. Doctorul Maskotcin a vorbit cu el la telefon şi chinezul a pornit spre locuinţa stăpânului vostru.

— N-am văzut pe nimeni! stărui femeia, înălţând din umeri.

— Uite ce e! hotărî Krause, în cele din urmă. Vă veţi înapoia acasă, unde veţi rămâne până ce poliţia îşi va fi terminat cercetările. M-aţi înţeles?

Bătrâna încuviinţă, apoi părăsi încăperea, însoţită de bărbatul ei.

— Hm, n-am făcut nicio scofală! mormăi Krause, după plecarea lor. Înainte de toate, habar n-am dacă vreunul din cei care se aflau în laborator a scăpat cu viaţă! Apoi, cine s-a sinucis? Sau glonţul era îndreptat împotriva noastră? În orice caz, în laborator trebuie să fi fost multe materii inflamabile, căci a ars până în temelii. Cât despre cadavre carbonizate, nici urmă. Dar poate că aduce Riemann vreo veste, căci e la Zehlendorf de azi dimineaţă şi sper că până acum molozul a fost înlăturat!

Agentul îşi făcu apariţia abia spre seară. Era însoţit de un

bărbat, care se dădu drept grădinar, susţinând că grădina lui se învecina cu proprietatea doctorului Arnberger.

— Domnul Edler ne poate da câteva informaţii preţioase, zise agentul, ştergându-şi fruntea de năduşeală.

Comisarul privi întrebător spre grădinar.

— Am văzut un bărbat care se depărta în grabă după izbucnirea focului, începu acesta. Necunoscutul alerga spre pădure şi dacă nu mă înşel, a sărit pe fereastra clădirii mistuite de flăcări.

— L-ai văzut la faţă? Eşti sigur că a sărit pe fereastră?

— Sunt aproape sigur de asta, răspunse grădinarul. Tocmai aveam treabă la brazdele de legume, când auzii detunătura şi ridicai capul. În acea clipă izbucni şi flacăra, iar un bărbat se desprinse de lângă casă, pornind în goană spre pădure, unde dispăru printre copaci. Una din ferestrele casei era deschisă, pe când cealaltă mai avea obloanele trase. Din asta am tras concluzia că necunoscutul a fugit pe fereastră.

— Şi cum arăta? Era înalt sau scund?

— Mai mult scund.

— Nu cumva poţi să ne dai şi alte amănunte cu privire la înfăţişarea sa?

Grădinarul înălţă din umeri.

— Nu l-am văzut decât în treacăt şi, apoi, depărtarea era destul de mare.

Poliţistul începu să măsoare încăperea cu paşi mari.

— Altceva nu ne mai poţi spune? întrebă el, după un răstimp.

— Poate că e o prostie, totuşi am să vă destăinui, căci cred că nu mă înşel, răspunse Edler, după câteva clipe de şovăială. Într-una din zile, aveam treabă în apropierea laboratorului, unde săpasem o brazdă de încercare. La un moment dat, auzii un ţipăt grozav, care nu putea să vină decât din laborator, apoi se făcu iar linişte.

— Asta e totul?

Grădinarul clătină capul, în semn de încuviinţare.

— De ce n-ai dat de veste autorităţilor?

— Ce rost ar fi avut? răspunse Edler, zâmbind. Se putea

foarte bine să mă fi înşelat şi, afară de asta, e musai să te gândeşti numaidecât la ceva rău, când auzi un ţipăt?

— Dar era un ţipăt omenesc?

— Nici asta n-aş putea s-o spun! La drept vorbind, n-am auzit niciodată ţipătul unui muribund, totuşi îmi închipui că numai un om cure se află în ghearele morţii, poate să scoată un strigăt atât de înfiorător.

— De pildă, un om înjunghiat, nu e aşa? întrebă Krause, aţintind asupra grădinarului o privire cercetătoare.

— Da, aşa e, încuviinţă acesta.

— Şi asta e tot ce ştii, domnule Edler? urmă comisarul.

— Da!

— Bine, dacă voi mai avea nevoie de dumneata, am să-ţi dau de veste.

Grădinarul se îndepărtă, în timp ce Krause se întoarse spre subalternul său, pe chipul căruia se citea o mare îngrijorare.

— Ei, Riemann, ce-i cu dumneata? întreba comisarul, mirat. Faci o mutră de parcă ai fi văzut năluci.

— Mai că-mi vine să spun că aşa a şi fost, răspunse agentul. Da, am văzut lucruri grozave, domnule comisar… sau, cel puţin, atât de ciudate, încât nu mai ştiu ce să cred.

— Ei, ia s-auzim şi noi despre ce e vorba? zise Krause.

Celălalt se scărpină după ureche.

— După cum ştiţi, am pus să se înlăture molozul, raportă el. Din tot laboratorul nu mai rămăseseră decât vreo câteva traverse de fier şi nişte grinzi arse. La o adâncime de vreo cinci metri e apă, care pare neagră ca smoala. Nu ştiu dacă s-a adunat acolo în urma încercărilor făcute de pompieri pentru înăbuşirea focului, sau dacă a ţâşnit din pământ. Când am sosit la faţa locului, oamenii tocmai îşi luau dejunul şi, după ce flecării câtva timpi cu ei, mă apropiai de ruine şi privii în apă cu luare-aminte. Deodată, mă cuprinse groaza, căci mi se părea că un chip omenesc se ivise la suprafaţă, holbând spre mine doi ochi înfiorători. Ridicai o clipă privirile, ca să-mi dau seama dacă nu cumva eram victima unei năluciri. Când mă uitai din nou în adâncime, zării iarăşi chipul acela care acum se înălţase din apă pe jumătate. Şi, în timp ce privirile-mi

rămăseseră aţintite spre el, un bulgăre cleios se ridică la suprafaţă, capul se făcu una cu acesta şi, după ce clocoti câtva timp, un braţ şi un picior se desprinseră din ciudatul bulgăre. Apoi capul ieşi la iveală. Jocul ţinu vreo cinci minute, până ce bulgărele dispăru în apă… Ce spuneţi dumneavoastră de asta?

Comisarul, care ascultase cu încordare, începu să zâmbească neîncrezător.

— Ai martori care să întărească spusele dumitale? întrebă el, după câtva timp.

— Martori n-am, răspunse celălalt. Lucrătorii spuneau că au zărit un animal ciudat, care se ivea, din când în când, la suprafaţa apei. Dar nu e adevărat ce spun ei, domnule comisar, căci atunci când au înlăturat molozul, mai era încă întuneric afară. Vă asigur că nu e vorba de un animal, ci de…

— Ce vrei să fie, atunci, dragă Riemann? întrebă comisarul.

— O fantomă, domnule comisar… o fantomă înfiorătoare…

Krause se uită îndelung la subalternul său.

— Ascultă-mă, nu cumva te-ai abătut pe la vreo cârciumă? întrebă el, batjocoritor..

— Nu, vă rog să mă credeţi că am fost şi sunt treaz!

Comisarul începu să se plimbe prin încăpere cu mâinile împreunate la spate.

— Am văzut şi auzit multe în viaţa mea, urmă el, după câtva timp, oprindu-se în faţa agentului. Mai ales în război am fost martor la chestii nespus de ciudate… Îmi amintesc de o întâmplare petrecută în Rusia, sau, mai bine zis în Polonia… Într-una din zile, găsirăm un cadavru groaznic la vedere… părea strivit şi avea la gât o rană adâncă. Medicul diviziei noastre, care cercetă cadavrul, dădu din cap, cu neîncredere, apoi porunci ca trupul să fie îngropat. Fiind nevoiţi să ne retragem din faţa ruşilor, care porniseră la atac cu înverşunare, lăsarăm cadavrul în urma noastră, căci nu mai avuseserăm vreme să-l îngropăm. A doua zi, înaintarăm din nou şi ajunserăm iarăşi în satul unde fusese găsit ciudatul cadavru. Dar acesta dispăruse, pesemne că ruşii îl aruncaseră în vreo mlaştină, împreună cu ceilalţi morţi. Dezertorii ruşi,

însă, ne povestiră că mai fuseseră găsite şi alte trupuri ciopârţite în acelaşi chip sălbatic, dar că nimeni nu putea să-şi lămurească această taină. Ruşii aveau cu ei pe vestitul profesor Protoff şi umbla vestea că acesta face în spitale fel de fel de operaţii ciudate, pentru ca, pe de o parte să scape de la moarte soldaţi foarte grav răniţi, iar pe de alta, spre a scoate sângele muribunzilor. Fireşte că nu ne venea să credem, căci astea ar fi fost adevărate crime, totuşi fugarii susţineau cu tărie spusele lor. Ţi-am povestit faptul, fiindcă înainte cu câteva luni s-a găsit şi la Zehlendorf un asemenea cadavru, a cărui identitate n-a putut fi stabilită. Nici medicii n-au putut să-şi lămurească cum a ajuns mortul în această stare, până când au tras concluzia că fărădelegea fusese săvârşită de un nebun, care se ocupa cu medicina şi voise să facă o experienţă cu cine ştie ce scop tainic. Căci, un lucru era neîndoielnic: victima fusese ciopârţită când mai trăia. Nu e ciudat că acest cadavru a fost descoperit în Zehlendorf şi tocmai în apropierea „fabricii de otravă”?

Agentul clătină capul în semn de încuviinţare.

— Vom pleca la Zehlendorf, urmă comisarul. Una din două: sau dumneata ai dreptate, sau lucrătorii. Dacă e vorba de vreun animal, atunci trebuie neapărat să-l găsim.

— În orice caz, e mai mult decât ciudat că acest animal nu scoate niciun sunet, şi dispare în apă, ivindu-se totuşi la suprafaţă după câtva timp. Dacă ar fi un câine sau altceva – după cum susţin lucrătorii – atunci cum e cu putinţă să rămână atâta vreme în apă?

— Aici ai dreptate, încuviinţă Krause. Cu toate astea, poate că există vreun loc ascuns unde n-a pătruns apa. Dacă animalul se aciuieşte într-o astfel de ascunzătoare şi-şi face apariţia după un timp anumit, atunci se poate crede că a rămas mereu în apă, când în realitate el a fost la adăpost.

— Mai bine să mergem la faţa locului, domnul comisar, zise Riemann, nerăbdător. Sunt curios să văd dacă vietatea aceea mai există sau a dispărut.

Cei doi poliţişti porniră la drum şi ajunseră în Zehlendorf cam pe la amiază, când lucrătorii se odihneau.

Supraveghetorul lor ieşi în întâmpinarea lui Krause şi Riemann.

— Drace, nu e lucru curat, acolo jos! zise el, tulburat. Pun capul că n-avem de-a face nici cu un câine, nici cu o pisică, ci cu un animal care are înfăţişare omenească…

Comisarul se apropie de locul nenorocirii.

— Fiţi cu băgare de seamă să nu alunecaţi, domnule comisar! îl preveni supraveghetorul. Pivniţa pare să fie foarte adâncă.

— Abia înainte ieşise la iveală, dar acum a dispărut iarăşi, zise unul din lucrători.

Comisarul se apropie de surpătură şi privi în adâncime. Da, Riemann avea dreptate, apa era atât de neagră, încât îţi venea să crezi că se turnaseră înăuntru câteva butoaie cu păcură.

— Vedeţi ceva? întrebă comisarul, adresându-se lucrătorilor.

— Nu, acum a dispărut, răspunse unui din ei. Chiar înainte cu câteva minute mai era aici. Dar aşteptaţi niţel, căci o să se ivească iarăşi… Urât mai arăta la faţă! Şi uneori se vedeau braţe şi picioare omeneşti, dar după cât se pare, făptura aceea ciudată n-are oase în trup.

Comisarul zâmbi batjocoritor, însă nu răspunse, ci privi mai departe în groapă. Deşi cam începuse să fie şi el neliniştit, totuşi nu se trădă prin nimic şi-şi luă un aer nepăsător.

Rămase multă vreme cu privirile aţintite spre suprafaţa apei, dar ciudata făptură nu se mai arătă. În cele din urmă, Krause îşi îndreptă trupul şi întrebă:

— Ei, unde vă e animalul? Tare mi-e teamă că aţi avut năluciri cu toţii!

Deodată, supraveghetorul arătă spre ceva rotund, ca un fel de băşică.

— Ăsta e ochiul! şopti el.

Comisarul izbucni într-un hohot de râs.

— Ăsta să fie un ochi? strigă el. Nu, dragul meu, nu e decât o băşică de aer care s-o fi format sub apă! Ia daţi-mi o scară!

Scara fu adusă şi, în timp ce agentul şi supraveghetorul o

ţineau de un capăt, Krause mişcă piciorul ei în aşa fel că împinse sub apă aşa-zisul ochi.

În clipa următoare, cei doi bărbaţi care ţineau scara, fură smuciţi cu atâta putere, încât nu mai lipsi mult şi ar fi căzut amândoi în surpătură. Scara începu să se bălăbănească încolo şi încoace, apoi câteva braţe şi picioare buretoase, lungi, încercară să se agaţe de treptele ei, dar căzură îndărăt, fără vlagă.

Se ivi şi un cap omenesc – doi ochi îndobitociţi se holbară spre cei adunaţi la marginea gropii, care priveau încremeniţi cele ce se petreceau înăuntru.

Comisarul, care se aplecase mult deasupra surpăturii, scoase încetişor revolverul, căci bănuia mereu că avea de-a face cu un animal. Îndreptă ţeava spre ciudata făptură şi trase.

Apa începu să plescăie în jurul „animalului”, care se năpusti spre scară, braţe lungi, fantomatice, cu degete mari, se încleştară de treptele ei, capul se umflă – apoi misterioasa plăsmuire dispăru iarăşi în apa neagră ca smoala.

— Ei, ce mai spuneţi acum, domnule comisar? întrebă supraveghetorul. E o pisică sau un câine?

Krause nu răspunse, ci porunci lucrătorilor să apuce scara şi s-o scufunde cu putere în apă, vrând în acest chip să ademenească făptura să iasă iarăşi la iveală.

Oamenii se supuseră şi izbiră cu scara în diferite locuri. Deodată, se auzi un vâjâit, apa începu să scadă şi, după puţin timp ieşi la iveală pardoseala de piatră a pivniţei, în mijlocul căreia se căsca o gaură cu un diametru de vreo jumătate metru, prin care se scursese lichidul negru. Cât despre ciudata făptură, nu rămăsese nicio urmă.

Comisarul coborî în groapă, urmat de agent şi supraveghetor. Pereţii erau netezi, iar groapa părea să aibă o mare adâncime. Cu ajutorul unei prăjini, încercară să-i pipăie fundul, ceea ce le izbuti. Făptura, însă, rămase dispărută.

— S-a târât în gaură! murmură supraveghetorul, înfiorându-se.

Krause făcu o mutră îngândurată, căci nu ştia ce să mai

creadă despre cele ce se petrecuseră chiar sub ochii săi.

În cele din urmă, porni înapoi spre Berlin, însoţit de subalternul său.

— Trebuie să ne străduim din răsputeri să punem mâna pe Barickin sau Maskotcin ăla, cum îi mai zice, căci numai el ne poate lămuri, zise comisarul către Riemann. Bănuiesc că grădinarul nu s-a înşelat şi doctorul a fugit, într-adevăr. Nu ştiu de ce, dar am presimţirea că am să mă mai întâlnesc o dată cu omul acesta…

235. Castelul prezicătoarei

În apropiere de Fontainebleau, în Franţa, se afla un castel minunat, pe frontispiciul căruia era scris cu litere de aur, cuvântul „Denise”. Castelul aparţinea prezicătoarei Denise Barobleur.

Bătrâna franţuzoaică stăpânea de multă vreme această proprietate, dar locuitorii din împrejurimi nu prea o cunoşteau pe locatară şi, mai ales în anii din urmă, n-o văzuseră deloc, căci, după cum ştim, prezicătoarea locuia la Petrograd.

Administratorul moşiei din jurul castelului, – care era foarte întinsă, din care pricină o bună parte din ea fusese arendată ţăranilor – era un oarecare Petroneff, pe care localnicii îl vedeau însă foarte rar.

La drept vorbind, toţi erau mulţumiţi de proprietarul domeniului, care nu prea se ocupa de acesta şi nu lua nicio măsură când nu se plătea arenda la timp. Se întâmplase adesea ca recoltele să fie slabe şi atunci ţăranii erau iertaţi de tot de plata arenzii.

Nimănui nu-i trecea prin minte că doamna Barobleur avea în Petrograd o locuinţă modestă, unde primea pe cei mai de seamă oameni din întinsul imperiu rusesc, cărora le făcea horoscopul vieţii. Fiecare îşi închipuia că bătrâna era atât de bogată, încât putea să-şi îngăduie luxul de a nu se sinchisi de valoroasa moşie.

În sfârşit, după o lipsă atât de îndelungată, stăpâna castelului îşi anunţă sosirea. Intendentul, un om mai în vârstă,

cu o barbă respectabilă, păru pătruns de marea însemnătate a persoanei sale. Îmbrăcat în cea mai bună haină din câte avea, bătrânul nu-şi mai găsea răgaz de dimineaţă până seara şi, întocmai ca un general care dă directive de luptă soldaţilor săi, se plimba şi el prin castel, dând porunci celor două femei de serviciu.

Se grăbea tare, deoarece stăpâna lui putea pica de la o zi la alta. Apoi, mai aştepta încă o vizită – era vorba de un domn şi două doamne.

În cele din urmă, monsieur Alfons Bouillon – cum se numea intendentul – făcuse ordine în tot castelul. De la Paris, adusese o bucătăreasă, două fete în casă, o cameristă şi un servitor, căci aşa îi scrisese doamna Denise Barobleur.

Acum musafirii n-aveau decât să vină. Monsieur Bouillon îşi aranja haina de douăzeci de ori pe zi, iar privirile-i erau îndreptate mereu spre aleea dreaptă, care se întindea de la portalul aurit al castelului până la şosea.

Într-una din zile, un bărbat distins, cu chipul grav şi ochi albaştri, se opri înaintea castelului. Nu se înşela oare? Aceasta să fie „vila” doamnei Denise Barobleur?

După ce şovăi câtva timp, el deschise poarta şi se îndreptă spre portal, deasupra căruia strălucea în litere aurite numele proprietarei.

Castelul acesta minunat, aparţinea într-adevăr bătrânei prezicătoare, care dusese în Petrograd o viaţă atât de misterioasă?

În timp ce mai stătea nehotărât înaintea scării largi de piatră, care ducea spre intrare, îşi făcu apariţia un bărbat bătrân.

Vasilieff – căci el era străinul – îl salută politicos, aşa cum îi era obiceiul.

— Mă rog, cu cine am onoarea? întrebă monsieur Bouillon, înclinându-se.

„Hm, străinul ăsta nu o om de rând! O fi vreun marchiz, un conte, sau poate şi mai mult!” se gândi el.

— Aş vrea să vorbesc cu stăpâna castelului, răspunse Vasilieff, ocolind întrebarea celuilalt.

— Din păcate, doamna Denise Barobleur nu e încă aici, dar trebuie să pice azi sau mâine.

— Nu e aici? repetă vizitatorul. Hm, ciudat!... Mi s-a spus că doamna se află la proprietatea ei din Fontainebleau.

Intendentul înălţă din umeri.

— E adevărat, trebuia să fie aici, dar până acum n-a sosit încă.

— Atunci, desigur că a sosit o tânără fată cu numele de Irina Verodin? urmă Vasilieff.

— Cine?

— O tânără blondă şi frumoasă, anume Irina Verodin, care urma să rămână în castel, ca oaspete al doamnei Barobleur.

— Nu vă înţeleg, domnule...

— Cum, n-a sosit o fată cu avionul?

Bouillon zâmbi.

— Nu cumva e vreo greşeală la mijloc? întrebă el. Eu unul, habar n-am de vreo fată, care să fi venit cu avionul.

Vasilieff se posomorî la faţă.

— Să i se fi întâmplat ceva? murmură el.

După ce mai puse câteva întrebări, moşierul se îndepărtă, zicând că va reveni peste o zi sau două, când nădăjduia că o va găsi pe bătrâna doamnă.

Intendentul îl urmări cu privirea.

— Unde am mai văzut eu chipul acesta? se întrebă el.

Începu să-şi frământe creierul, dar nu izbuti să-şi amintească cu ce prilej se întâlnise cu străinul acela.

În cele din urmă, întâmplarea îi veni în ajutor. Trecând prin faţa bibliotecii, îşi aminti că stăpâna lui obişnuia să stea multă vreme înaintea tablourilor care atârnau de pereţii încăperii. Mânat de curiozitate, intendentul intră în bibliotecă, unde privirile-i căzură asupra unui portret în ulei, care atârna deasupra biroului şi care înfăţişa un tânăr cu trăsături distinse.

— Ăsta era străinul pe care l-am zărit, adineauri, murmură intendentul, lovindu-se cu palma peste frunte. Fireşte, acum arată altfel – a îmbătrânit, părul i-a albit, dar trăsăturile au rămas aceleaşi... E cu neputinţă să fie vreo greşeală la mijloc!

Rostind aceste cuvinte, bătrânul privi cu luare-aminte spre portret. Cine să fie oare? Nu cumva era fiul stăpânei sale?

În orice caz, când străinul avea să se înapoieze, bătrânul voia să-l întrebe de nume. După ce luă această hotărâre, monsieur Bouillon citi din nou o scrisoare care se afla pe birou şi sosise de curând.

Era din partea Denisei Barobleur, care îi dădea de veste că peste puţin timp două doamne şi un domn vor sosi la castel şi cerea să fie primiţi cât mai bine.

— Nu cumva una din acele doamne o fi tocmai tânăra de care a întrebat străinul? murmură Bouillon. Tot ce se poate… Dar au trecut atâtea săptămâni şi musafirii n-au dat niciun semn de viaţă! Cine ştie ce se mai poate întâmpla în vremurile astea tulburi?

După două zile, Vasilieff îşi făcu iarăşi apariţia la castel. De astă dată, bătrânul intendent îl privi cu multă luare-aminte.

— Doamna Barobleur n-a venit încă, dar trebuie să pice din clipă în clipă, zise el. Pe cine trebuie să anunţ?

Vasilieff îşi spuse numele şi adăugă:

— Nu cred să-şi mai amintească de mine. Dar după ce voi vorbi cu dânsa, sunt sigur că va şti despre cine e vorba.

Moşierul se depărtă iarăşi. De atunci revenea în fiecare zi. În acelaşi timp, o mare îngrijorare îl frământa cu privire la soarta Irinei, care trebuia să fi sosit de multă vreme. Unde rămăsese, oare, tânăra fată? Nu cumva i se întâmplase ceva pe drum? Nu cumva se prăbuşise avionul?

Vasilieff locuia în Fontainebleau, unde închiriase un apartament într-un hotel. Pentru a se putea duce cât mai des la castelul bătrânei prezicătoare, moşierul închiriase un automobil pe tot timpul şederii sale în oraş.

Într-una din zile, monsieur Bouillon stătea iarăşi la intrarea castelului, privind spre aleea mărginită de flori minunate. Deodată tresări, căci o maşină elegantă, mare, se apropia de castel. Nu cumva era iarăşi Vasilieff?

Nu, de astă dată se înşelase. Afară de şofer se mai aflau în automobil încă două persoane – o femeie şi un bărbat în

vârstă.

Aceştia trebuiau să fie musafirii despre care îi scrisese Denise Barobleur şi pe care urma să-i întâmpine în numele stăpânei sale.

Intendentul îşi aranjă nodul de la cravată, mai trase o dată de pulpana hainei – după cum îi era obiceiul – apoi îşi luă o ţinută ţanţoşă, aşa cum se cuvenea unui intendent. Aşteptă până ce maşina se opri înaintea porţii, apoi chemă servitorul, care de opt zile n-avea nicio treabă şi era nespus de bucuros că găsise o slujbă atât de bună.

— Jean, deschide poarta! porunci el, cu glas puternic.

Tânărul servitor porni în goană spre poartă şi o deschise, cercetând cu ochi de cunoscător eleganta maşină.

— Da, cu un asemenea automobil ai putea colinda toată lumea, îşi zise el, în timp ce maşina făcu un viraj şi se opri înaintea peronului.

— Dumneata eşti intendentul Bouillon? întrebă femeia, care coborî din maşină.

Celălalt făcu o plecăciune.

— Cu cine am onoarea? întrebă el.

— Sunt contesa Romanov, zise femeia, cu glas prietenos. Domnul e prinţul Vladimir de Orlinski, adăugă ea, arătând spre bătrânul cu barba albă.

— Fiţi bine veniţi! se grăbi să răspundă Bouillon. Poftiţi, vă rog!

După ce urcară scara largă, şi intrară în castel, bătrânul intendent arăta spre un şir de încăperi.

— Aceste odăi au fost puse la dispoziţia domniilor voastre, din ordinul stăpânei mele, zise el politicos. Sper că vă veţi simţi bine la noi.

— Asta sper şi eu, domnule Bouillon, răspunse femeia, care nu era alta decât misterioasa contesă care-l îngrijise de Boris Verodin.

— În partea dinspre fund, alături de încăperile doamnei contese, sunt odăile rezervate tinerei doamne, pe care o aşteptăm, urmă intendentul, arătând camerele respective.

Contesa, însă, tresări, şi schimbă o privire cu bătrânul prinţ,

care clătină capul cu tristeţe.

De când se afla în tovărăşia distinsei femei, acesta începuse iarăşi să simtă că făcea parte din altă lume, că fusese odinioară un om bogat şi puternic. Numai în Rusia se schimbaseră lucrurile, numai acolo nobilii fuseseră urmăriţi cu înverşunare.

Cei doi călători se şterseră de praf, îşi schimbară veşmintele, apoi se întâlniră cu toţii în salonul contesei, care ceruse să li se pregătească masa întrucât erau înfometaţi.

Atât nobila femeie cât şi însoţitorul ei plutiseră în primejdie de moarte. Când revoluţionarii pătrunseseră în castelul contelui polonez, cele trei persoane izbutiră cu mare greutate să scape de sălbaticii lor urmăritori. Aproape paisprezece zile fugarii rămaseră în coliba din pădure, tremurând de teamă, veşnic îngrijoraţi pentru viaţa lor.

O dată, în retragerea lor, ruşii se apropiaseră mult de colibă, dar din fericire fură ajunşi din urmă de legionarii polonezi, care îi alungară mai departe.

Cei trei fugari fură descoperiţi de polonezi, care îi priviră cu neîncredere şi încercară chiar să-i lege. În acea clipă, se ivi un tânăr ofiţer, cu care contele vorbi în limba maternă, lămurind astfel toată neînţelegerea.

Trecură cinci zile, până ce fugarii izbutiră să străbată zona de luptă, ajungând la graniţă. Contesa voia să plece în Anglia, dar asta fiind cu neputinţă, îşi urmă călătoria spre Paris, în timp ce contele Zielinski se despărţi de ei, zicând îndurerat:

— Castelul strămoşilor mei a fost distrus de flăcări, totuşi trebuie să rămân în apropierea lui şi să lupt alături de legionari, împotriva cotropitorilor patriei mele. Ar fi o laşitate să-mi părăsesc ţara, tocmai acum când se află în primejdie, după ce ani de-a rândul a lâncezit sub domnia Ţarilor.

Prinţul Vladimir de Orlinski şi contesa porniră mai departe. Grija pentru Irina, căreia îi fusese hărăzită o soartă atât de tragică, apropiase mult pe aceşti doi oameni atât de deosebiţi unul de altul. În timpul călătoriei, prinţul istorisi tovarăşei sale cum se împrietenise cu Irina în înfiorătoarea subterană din fortăreaţa Petru şi Pavel.

— Ah, cât ţi-a fost dat să înduri! murmură contesa, îngrozită.

— Da, încheiasem cu viaţa! oftă bătrânul. Şi dacă astăzi mai trăiesc totuşi, aceasta nu mai este decât o ultimă pâlpâire a existenţei mele. Nici nu vreau să mă întorc în lume, nu vreau să se ştie că prinţul Vladimir de Orlinski se mai află printre cei vii. Am să-mi aştept în singurătate sfârşitul apropiat.

— Prinţe, dacă nu mă înşel, aveai un fiu? întrebă contesa.

Bătrânul îşi îndreptă trupul şi ochii-i scânteiară.

— N-am avut niciun fiu, răspunse el. Copilul baronesei Augustina de Balten sau al prinţesei Augustina Orlinski – cum s-a numit ea mai târziu – e un bastard… Ce-i drept, e un bastard de viţă împărătească, dar nu fiul meu…

De atunci, contesa nu mai îndrăzni să aducă vorba despre asta, căci nu voia să mai amărască zilele nenorocitului bătrân.

Încolo, prinţul era cu totul sub înrâurirea însoţitoarei sale şi se supunea tuturor hotărârilor acesteia, care îl poftise la castelul Denisei Barobleur.

— Ce-o fi făcând sărmana copilă? întrebă contesa, în timp ce stăteau în salon.

— Dumnezeu ştie! murmură prinţul, îndurerat. Prin câte a trecut biata fată!

Când se aflau împreună, acesta era mereu subiectul discuţiei lor.

Acum, contesa ar fi vrut să-l vadă pe Petroneff, căci numai el putea să-i vină în ajutor. De ce nu se-arăta oare acesta? Doar hotărâseră să pornească la drum în urma lor? Era sigură că-l va întâlni aici, în castelul „Denise”, dar credinciosul servitor nu dăduse nici măcar un semn de viaţă.

Contesa mai era preocupată şi de altceva. Boris Verodin îşi găsise, într-adevăr, moartea în locuinţa medicului din Cronstadt? Dumnezeu nu-l ocrotise, oare? Nobila femeie se căia amarnic că nu-i spusese adevărul, că nu se destăinuise fiului ei. Adeseori plângea cu lacrimi amare, gândindu-se la chipeşul tânăr, care fusese îngrijit de mama lui, fără, să ştie cu cine avea de-a face.

— Fiul meu, scumpul meu fiu! murmura ea, cu duioşie.

Şi tânăra femeie, pe care el o iubea cu toată patima? Nataşa, fosta prinţesă de Gogineff, se dusese să-şi vadă soţul, tocmai atunci când casa fusese distrusă de explozie…

Biata contesă începuse să piardă încrederea în Dumnezeu. Cea din urmă bucurie a vieţii, drăgălaşa Irina, fusese smulsă şi ea de lângă dânsa, printr-o ticăloşie fără seamăn.

După puţin timp, intendentul veni să-i anunţe că masa era pregătită. Cei doi oaspeţi fură conduşi în sufragerie, unde mâncară în tăcere.

— Vino să-ţi arăt castelul, prinţe Orlinski! zise contesa, după ce sfârşiră masa.

— Dumneata, să mi-l arăţi, doamnă contesă? făcu bătrânul, mirat. Dacă nu mă înşel, intendentul nici nu te cunoştea măcar?

Nobila femeie se roşi, apoi zise, zâmbind:

— Cu toate astea, cunosc foarte bine clădirea. Vino, ai să rămâi uimit văzând ce comori de artă a adunat aici doamna Denise Barobleur.

Şi, într-adevăr, contesa nu exagerase defel. Bătrânul prinţ fu condus din încăpere în încăpere şi văzu tablouri minunate ale pictorilor vestiţi, sculpturi preţioase, obiecte de artă – în sfârşit, tot felul de obiecte de valoare, care fuseseră adunate de-a lungul anilor.

— Şi stăpâna acestui castel… e… aceeaşi femeie… care se ocupa în Petrograd…?

— …cu ghicitul, completă contesa, văzând nehotărârea prinţului.

Acesta o privi cu coada ochiului şi clătină capul, nedumerit.

— Şi cum ai ajuns la dânsa? întrebă el.

— Înainte vreme am fost mult timp împreună cu fiica ei, răspunse contesa.

— Ah, are o fiică?

— A avut, căci acum nu mai trăieşte.

Cei doi intrară în bibliotecă, ai cărei pereţi erau acoperiţi de rafturi pline de cărţi. Sute şi sute de volume frumos legate se aflau în încăpere, care avea şi un perete liber. De acesta

atârnau câteva portrete minunate, opera unor pictori vestiţi.

Deodată, prinţul şovăi şi duse mâna la frunte. Apoi se apropie pas cu pas de un colţ al odăii, unde se afla o fotografie mare, într-o ramă de preţ, înfăţişând o femeie nespus de frumoasă.

Contesa îl urmărea cu încordare.

Ajuns înaintea portretului, bătrânul rămase nemişcat, cu privirile aţintite asupra lui.

— Cine… cine e asta? îngână el, după un răstimp.

Însoţitoarea lui se prefăcu mirată.

— Habar n-am! răspunse ea. Trebuie să mărturisesc totuşi că e vorba de o femeie nespus de frumoasă, cum n-am mai văzut în viaţa mea.

— Dânsa e… nu mai încape nicio îndoială! bâigui bătrânul.

— Cine? întrebă contesa.

— Augustina… Augustina de Balten… soţia mea!

— Nu cumva te înşeli, prinţe Orlinski? Ce să caute aici portretul ei?

— Ea e… ea e! îngână bătrânul, cu glas stins. Aşa trăieşte în amintirea mea… aşa am fost nevoit s-o părăsesc atunci.. în Crimeea… când am văzut-o pentru ultima dată… Era atât de frumoasă, încât mi-a răpit-o un împărat, ca s-o facă amanta lui…

Prinţul îşi ascunse faţa în mâini. Amintirile erau atât de dureroase, încât ameninţau să-i ia minţile. Istovit peste măsură, bietul om se aşeză într-un fotoliu şi-şi roti privirile prin încăpere, apoi rămase cu ele aţintite asupra unui portret care atârna deasupra biroului.

— Nu cumva ştii şi cine este acest tânăr? întrebă contesa.

— Da, cred că ştiu! răspunse bătrânul.

— Cine?

— Bastardul! izbucni el, plin de ură. Copilul din flori… presupusul fiu al prinţului Orlinski, iar în realitate fiul lui Alexandru al treilea, Ţarul tuturor ruşilor…

Contesa, care tremura din tot trupul, se întoarse, cu ochii plini de lacrimi, şi privi spre portret adânc înduioşată.

— Cum îl chema pe fiul dumitale… sau, mai bine zis, al

împăratului? întrebă ea, după un răstimp.

— Nu ştiu… n-am aflat-o niciodată!

— Sărmane prinţ! murmură nobila femeie.

— Să mergem! exclamă prinţul, deodată. Această Denise Barobleur pare să fie o femeie foarte misterioasă, de vreme ce are în casa ei asemenea tablouri.

Cei doi părăsiră biblioteca şi porniră de-a lungul coridorului, în care lumina pătrundea din belşug.

În cele din urmă ajunseră la scara de piatră ce ducea în alee.

Deodată un fior străbătu trupul contesei, căci auzise un glas foarte cunoscut. Ea îşi apăsă mâinile pe inimă şi rămase nemişcată.

Prinţul o privi îngrijorat. Ce se întâmplase?

Glasul ajunse şi la urechile sale, un altul îi răspunse – era al bătrânului intendent. În cele din urmă contesa izbuti să mai facă vreo câţiva paşi, se aplecă deasupra balustradei, apoi…

Un ţipăt uşor ieşi de pe buzele ei, şi rămase cu privirile aţintite înainte, se sprijini de balustradă, ca să nu se prăbuşească la pământ.

— Morţii ies din morminte… el e… Vasilieff, bâigui ea şi-şi pierdu cunoştinţa.

Prinţul o cuprinse în braţe. O paloare cadaverică acoperise chipul ei frumos.

— Moare… moare! strigă bătrânul, îngrozit.

236. Înlănţuiri fatale

Vasilieff îşi făcu iarăşi apariţia la castel, unde fu întâmpinat de intendent, pe care îl întrebă, ca de obicei, dacă nu sosise tânăra blondină.

— Avem musafiri, însă aceea pe care o căutaţi n-a venit încă, răspunse bătrânul. În schimb, a sosit altă doamnă, despre care mi-a scris stăpâna mea.

— Altă doamnă? făcu moşierul. E prietenă cu doamna Denise Barobleur?

— Da, aşa se pare, căci stăpâna mea mi-a poruncit să-i

împlinesc orice dorinţă. În acelaşi timp a mai sosit şi un domn bătrân, – un prinţ rus.

Vasilieff abia auzise ultimele cuvinte ale flecarului intendent, căci era peste măsură de îndurerat că nici Irina, nici bătrâna prezicătoare nu sosise încă la castel.

— Iar am venit degeaba, zise el, cu tristeţe.

Vru să plece, dar se răzgândi şi se apropie iarăşi de intendent, zicând.

— Aş vrea să vorbesc cu doamna cea străină… poate că e în măsură să-mi dea ceva lămuriri.

— Bine, mă duc să vă anunţ, zise Bouillon. Aşteptaţi vă rog aici puţin!

În acea clipă se auziră strigătele prinţului.

— S-a întâmplat ceva! murmură bătrânul, pălind. Aveţi răbdare câteva clipe… trebuie să mă duc să văd ce e…

În timp ce Vasilieff se aşeză pe o bancă, intendentul urcă în grabă scara de piatră.

Din cealaltă parte a coridorului, venea una din fetele în casă şi camerista.

— Doamna contesă trebuie dusă în odaia ei! A leşinat… să sperăm că nu e nimic grav, zise cineva.

Când Bouillon ajunse şi el lângă grup, contesa tocmai îşi venea în simţiri.

— Vreau să… mă înapoiez… în încăperea mea! îngână ea.

Cu ochii închişi de oboseală, se lăsă condusă în odaia ei, unde se aşeză într-un fotoliu. Camerista îi frecă tâmplele cu apă de Colonia, în timp ce prinţul şi bătrânul intendent vrură să se retragă.

— Rămâi aici, prinţe Orlinski… şi dumneata, domnule Bouillon, zise contesa.

Cei doi bărbaţi rămaseră.

— Nu mai am nevoie de dumneata, Lisette, se adresă ea cameristei.

După ce fata se depărtă, o tăcere apăsătoare domni câtva timp în încăpere.

— Te simţi mai bine, doamnă contesă? întrebă prinţul, în cele din urmă.

— Da, totul a fost din pricina spaimei care m-a cuprins, răspunse ea şi aţinti asupra intendentului o privire cercetătoare. Domnule Bouillon… spune-mi, te rog, cine e străinul cu care ai stat de vorbă jos? Ce caută aici… cum îl cheamă?

— Vasilieff, răspunse omul, nedumerit de tulburarea contesei. Mi se pare că face parte din emigranţii ruşi… A fost de mai multe ori aici, aproape în fiecare zi, întrebând de o tânără blondină care urma să vină cu dumneavoastră. Afară de asta, ţine foarte mult să stea de vorbă cu stăpâna mea, doamna Denise Barobleur.

— Cum ai spus că-l cheamă… Vasilieff?

— Da, doamnă contesă.

— Vino mai aproape, domnule Bouillon… şi mai aproape, şopti contesa, cu glas stins.

După ce intendentul se apropie, ea adăugă:

— Să nu spui domnului cum mă cheamă…

— Dar voia să vorbească cu dumneavoastră…

— Şi nu cumva i-ai şi spus?

— Nu, doamnă, nu v-a aflat încă numele. I-am spus doar că o doamnă e în vizită la noi şi atunci şi-a exprimat dorinţa să vă vadă…

Contesa răsuflă uşurată, ca şi cum o mare povară i s-ar fi luat de pe inimă.

— Slavă Domnului! murmură ea. Domnule Bouillon, du-te şi spune-i că astăzi nu mă simt bine, astfel că nu pot primi pe nimeni.

— Am înţeles, doamnă.

— Şi încă ceva… dar vino mai aproape!

Contesa aruncă o privire, asupra bătrânului prinţ, care se retrase cu câţiva paşi.

— Să nu-i spui nici numele prinţului, şopti ea intendentului. M-ai înţeles?

Omul clătină capul în semn de încuviinţare, deşi era nedumerit asupra ciudatelor porunci ale contesei.

După câteva minute, se apropie de Vasilieff, care se ridică de la locul său.

— Doamna contesă nu vă poate primi astăzi, zise el. Poate mai treceţi pe aici mâine sau poimâine…

Moşierul dădu din cap.

— Nu face nimic, zise el, nepăsător. Eu doar voiam să vorbesc, cu doamna Barobleur, nu cu străina.

Îşi luă ziua bună de la intendent şi se îndreptă spre capătul aleii, unde îl aştepta maşina.

Când se văzu iarăşi singură, un noian de simţăminte copleşi inima contesei, care abia izbuti să-şi adune gândurile. O fericire fără seamăn pusese stăpânire pe inima ei la gândul că Vasilieff nu era mort, după cum crezuse. Deşi Urez şi Petroneff îi destăinuiseră că fostul prizonier din celula numărul optsprezece căzuse victimă zbirilor Cekei, totuşi acesta se ivise înaintea ei, teafăr şi nevătămat.

Gândurile i se încâlceau în minte, tâmplele îi zvâcneau cu putere. În cele din urmă se tolăni în pat, punându-şi comprese reci la frunte. Din când în când un murmur scăpa de pe buzele ei:

— Trăieşte… Vasilieff trăieşte!

Dacă, cel puţin, ar fi putut vorbi cu Petroneff! Unde se afla, oare, credinciosul servitor? Ar fi trebuit să fie demult în Franţa, căci călătoria ei până la Fontainebleau ţinuse aproape şapte săptămâni, iar Petroneff urma să plece imediat după dânsa.

Nu cumva i se întâmplase ceva pe drum? Nu cumva căzuse în mâinile agenţilor cekişti? Lucrul cel mai simplu ar fi fost să-l primească pe Vasilieff, care i-ar fi destăinuit cum izbutise să scape din mâinile zbirilor săi, care îl condamnaseră la moarte.

Contesa aflase din gura agitatorului ticăloşia care se urzise împotriva lui Vasilieff. Urez era prietenul ei credincios. Dacă s-ar pune în legătură cu el? Dar nu, nici asta n-avea rost.

În acea clipă, camerista deschise uşa, rămânând nehotărâtă în prag.

— Ce-i cu dumneata, Lisette? întrebă contesa, cu glas slab. Doar ştii că n-aş vrea să fiu stingherită?

— Intendentul mi-a predat o scrisoare sosită chiar acum, pentru doamna contesă.

— O scrisoare? zise contesa, ridicându-se în capul oaselor. Dă-o încoace!

Camerista se apropie şi întinse tava de argint pe care se afla scrisoarea, apoi se depărtă.

— Asta e scrierea lui Petroneff, murmură contesa. Slavă Domnului, că văd un semn de viaţă de la el. Scrisoarea e predată în Berlin. Ce o fi căutând Petroneff acolo?

Luă un cuţit de tăiat hârtie, care se afla pe măsuţa de lângă dânsa şi, cu ajutorul lui desfăcu plicul. Scrisoarea cuprindea următoarele rânduri:

„Prea stimată doamnă contesă,

Nădăjduiesc că aţi sosit cu bine la Fontainebleau, unde aş fi fost şi eu de multă vreme, dacă nu s-ar fi petrecut fapte care aproape par cu neputinţă. S-a produs o minune – o minune, care vă va copleşi de fericire, prea stimată doamnă! Domnul Vasilieff, cel crezut mort, a ieşit din nou la iveală. Da, trăieşte, şi e în afară de orice primejdie.”

Urma descrierea faptelor din noaptea, când Urez şi Petroneff se întâlniseră cu prinţul Potcikev şi-l urmăriseră până la închisoarea Cekei, unde Vasilieff îi descuiase poarta. Mai departe, credinciosul servitor descria plecarea lui Vasilieff la Moscova şi vizita lui în mănăstirea „Maicilor cenuşii”, unde vorbise şi cu Virubova, care, însă, fusese vestită mai dinainte că moşierul mai era în viaţă. Scrisoarea continua astfel:

„... şi în sfârşit, izbutirăm să părăsim Petrogradul. După vreo patru săptămâni Findley ne aduse în Germania. V-am trimis câteva scrisori şi telegrame din Petrograd şi Stockholm, însă fiindcă mă îndoiesc că acestea au ajuns la destinaţie, vă scriu şi din Berlin.

Domnul Vasilieff a încercat în nenumărate rânduri să afle de la mine lămuriri asupra dumneavoastră, şi vă puteţi închipui cât de greu mi-a fost să fac pe neştiutorul. Sufăr foarte mult din această pricină, căci ştiţi doar cât de mult îmi iubesc stăpânul.

Doamnă contesă, fie-vă milă de el, destăinuiţi-i totul, pentru ca să puteţi avea parte şi dumneavoastră de o viaţă fericită. Nici eu nu mai ştiu cum să ies la capăt din tainele ce mă înconjoară. La ce bun toate astea? Nu spuneaţi chiar dumneavoastră atunci când aţi aflat despre moartea lui, că vă căiţi amarnic fiindcă nu i-aţi destăinuit adevărul? Vă rog din suflet, spuneţi-i cine este misterioasa călugăriţă! Oricum, bănuieşte el ceva. În orice caz, se îndoieşte de moartea dumneavoastră, căci şi-a pus în gând să plece la Livadia şi să dezgroape mormintele. De asemenea, a vorbit în chip foarte stăruitor cu stareţa mănăstirii „Maicilor cenuşii".

Fiind nevoit să-i spun că Irina fusese descoperită, am trebuit să-i destăinui şi încotro se îndreptase, căci îmi luasem, doar, răspunderea pentru tânăra fată. Aşadar, în curând veţi primi vizita lui. I-am spus că Irina a plecat cu avionul însoţită de un bătrân venerabil, spre moşia doamnei Denise Barobleur. Ţinând seama de împrejurări, n-am putut să-i destăinui mai mult.

Nădăjduiesc, prea stimată doamnă contesă, că vă simţiţi bine şi aţi ajuns nevătămată la Paris, împreună cu Irina şi bătrânul prinţ. Din ordinul lui Vasilieff am mai rămas în Berlin, ceea ce mă bucură foarte mult, căci mai toţi locuitorii din Fontainebleau mă cunosc ca administratorul moşiei doamnei Barobleur. În cele din urmă, domnul Vasilieff tot ar fi trebuit să afle ceva şi atunci aş fi fost nevoit să-i fac mărturisiri.

Vă mai aduc la cunoştinţă că a luat hotărârea să pornească oarecare cercetări la Londra unde vrea să culeagă informaţii asupra familiei Worchester.

Rugându-vă să-mi daţi de veste cât mai curând despre cele întâmplate, rămân al dumneavoastră, prea supus,

Petroneff.

P.S. Notez aici adresa mea."

237. Prezicătoarea atotştiutoare

După ce citi scrisoarea de câteva ori, contesa! rămase pe

gânduri.

— Căile Domnului sunt minunate! murmură ea. Dar nu cumva are dreptate Petroneff, susţinând că nu trebuie să punem la prea multe încercări bunăvoinţa Celui de Sus? adăugă ea, oftând. N-ar fi trebuit oare să-i destăinui totul încă demult, în loc să mă înconjor de un văl de nepătruns? Totuşi, nu se poate! îşi urmă ea monologul. Nu, nu pot… sunt atât de nenorocită! Cum să-i destăinui adevărul?

Biata femeie chibzui multă vreme. Ce se petrecea, oare, în mintea ei?

În cele din urmă se ridică, apăsă pe butonul soneriei şi spuse cameristei să-l cheme pe bătrânul intendent.

După puţin timp, acesta se ivi în încăpere şi rămase lângă uşă.

— Nu mă cunoşti, domnule Bouillon? întrebă contesa, cu blândeţe.

— Nu înţeleg ce vrea să spună doamna contesă, răspunse bătrânul, nedumerit.

— În schimb, mă vei înţelege, după ce vom fi stat de vorbă! … Aşadar, nu mă cunoşti?

— Nu… nu vă cunosc decât de la sosirea dumneavoastră în castel.

— Aha!… După cât ştiu, doamna Barobleur ţi-a scris să-mi îndeplineşti toate poruncile, ca şi cum le-ar fi dat dânsa?

Intendentul se înclină respectuos.

— Sper că în această privinţă doamna contesă n-are ce să se plângă de mine, zise el.

— N-am vrut să spun asta, dragă domnule Bouillon. Aş vrea, însă, să-ţi dau câteva instrucţiuni, care sunt de mare însemnătate pentru mine… Mi-ai spus că un domn doreşte să-mi vorbească – nu e aşa?

— Da, doamnă, cred că va veni pe aici mâine sau poimâine. La drept vorbind, voia să vorbească cu doamna Barobleur. Dar pe semne că nădăjduieşte să capete de la dumneavoastră ceva lămuriri asupra stăpânei mele.

— Aşa cred şi eu… În acelaşi timp, însă, străinul se interesează şi de tânăra fată, care trebuia să sosească la

castel…

Contesa rămase tăcută câtva timp apoi urmă:

— Nu ştiu dacă va veni atât de curând. Pe semne că i s-a întâmplat ceva, după ce a părăsit Rusia.

— Sărmana fată! murmură intendentul.

— Iată ce vreau să-ţi spun, domnule Bouillon! urmă femeia. Deocamdată ştii că nu trebuie să pomeneşti nici numele meu, nici al bătrânului prinţ…

— Da, doamnă contesă.

— Bine, repet aceasta: domnul nu trebuie să afle cum ne cheamă… Apoi, îi vei zice că am plecat de aici, însoţită de prinţ. M-ai înţeles?

— Da, doamnă contesă, vă puteţi bizui pe mine. Dacă domnul mai vine pe aici, am să i spun că aţi părăsit castelul.

— Şi adaugă că doamna Barobleur se află la Paris în locuinţa ei din strada Voltaire, de unde te-a chemat la telefon, poruncindu-ţi ca vizitatorul să fie trimis acolo.

— Prea bine, doamnă!… Stăpâna mea se află, într-adevăr, la Paris? întrebă omul, mirat. Până acum nu ni s-a spus nimic despre asta.

— Da, a sosit la Paris de curând, dar n-a putut încă să vină aici. Peste scurt timp, însă, se va retrage în castel pentru totdeauna.

— Ce bine ar fi! exclamă Bouillon. De altminteri, n-are niciun rost ca o doamnă bătrână să pribegească prin lume în vremurile astea tulburi, când are un castel atât de minunat, unde poate trăi în tihnă. Nici domnul Petroneff nu s-a arătat demult pe aici… a trecut aproape un an de la plecarea lui… Moşia nu mai aduce niciun venit, pe câtă vreme odinioară era o adevărată mină de aur pentru stăpânii ei. Doamna Barobleur ar trebui să angajeze un administrator destoinic care să poarte grijă de întinsul ei domeniu.

— Probabil că aşa va şi face, când se va înapoia în castelul „Denise” ca să nu-l mai părăsească niciodată.

Astfel se sfârşi convorbirea lor şi Bouillon se depărtă.

Coborând scările, intendentul se simţi copleşit de fel de fel de gânduri. Slujea la castel de treizeci de ani şi se

schimbaseră în vremea asta trei stăpâni, dar la niciunul n-o dusese atât de bine ca la doamna Barobleur, care se arăta foarte rar pe acolo şi-i dăduse depline puteri, încât se putea socoti ca proprietarul castelului. Nici Petroneff, administratorul, nu se prea sinchisise de el, când se arăta la moşie.

Şi acum se ivise o contesă străină, căreia doamna Barobleur îi îngăduise să ia orice măsură în numele ei. Lucrul părea foarte ciudat. Apoi, cine era acest Vasilieff, care venea în fiecare zi şi nu trebuia să afle, cu niciun chip, numele contesei?

Faptul cel mai ciudat, din toate astea, era că portretul care atârna în bibliotecă deasupra biroului nu putea să înfăţişeze decât pe Vasilieff. Dar niciodată când venise şi ea la castel, doamna Barobleur nu pomenise cine era acest tânăr.

La urma urmei, însă, de ce să-şi bată capul cu toate astea? Într-o bună zi curiozitatea lui avea să fie satisfăcută.

După câteva ceasuri, Bouillon văzu sosind eleganta maşină a contesei, în care urcă aceasta împreună cu bătrânul prinţ.

Când trecură prin faţa lui, intendentul se înclină cu respect, apoi îi urmări cu privirea până ce automobilul dispăru.

Apoi se îndreptă spre castel, de unde răsuna râsul vesel al servitoarelor, care stăteau la taifas cu tânărul Jean.

— N-au decât! murmură intendentul, care de un timp încoace devenise foarte îngăduitor. La urma urmei, de ce n-ar râde şi glumi, dacă stăpâna sau musafirii ei nu sunt acasă?

În aceeaşi zi, mai târziu cu câteva ceasuri, Bouillon fu chemat la telefon de doamna Denise Barobleur.

— Ce mai e pe acolo, domnule Bouillon? întrebă ea.

— Hm, ar fi mult mai bine dacă doamna s-ar hotărî odată să vină la castel şi să îngrijească de treburi! răspunse intendentul.

Un râs scurt se auzi la celălalt capăt al firului.

— În curând se va întâmpla şi asta… Voiam, doar, să te întreb dacă oaspeţii mei mai sunt acolo.

— Doamna contesă a părăsit castelul acum câteva ceasuri, însoţită de bătrânul prinţ.

— Şi Vasilieff, despre care mi-a vorbit contesa la telefon? A mai dat pe la noi?

— Deocamdată nu, dar probabil că va veni mâine.

— Atunci, te rog să-l trimiţi la mine.

— Da, doamnă.

Intendentul vru să mai întrebe ceva, însă Denise Barobleur închisese aparatul.

Zadarnic aşteptă el în acea zi înapoierea contesei şi a prinţului.

A doua zi, Vasilieff îşi făcu apariţia, grav, ca de obicei.

— Din păcate, doamna a părăsit castelul, zise Bouillon. În schimb, vă voi da adresa stăpânei mele, care se află la Paris, şi mi-a poruncit să vă trimit acolo.

Chipul moşierului se însenină dintr-odată.

— Aşadar, îşi mai aminteşte de mine? întrebă el.

— Asta n-aş putea să vă spun, căci mi-a poruncit, doar să vă dau adresa ei.

Moşierul luă bucata de hârtie şi se depărtă în grabă. Acum nu se mai gândea la străină, ci numai la doamna Barobleur, care avea să-l lămurească dacă Tatiana mai e în viaţă.

Dădu şoferului adresa prezicătoarei şi maşina porni spre Paris. În marele oraş, se opri înaintea unei căsuţe, care avea aproape aceeaşi înfăţişare ca cea din Petrograd. Vasilieff rămase uimit de această asemănare. Şi aici nu se zărea decât o tăbliţă de aramă, cu numele prezicătoarei.

Moşierul bătu la uşă, care se deschise numaidecât şi un arab îmbrăcat într-o haină de mătase roşie şi pantaloni albaştri, se ivi în prag, zâmbindu-i prietenos. Pe cap, purta un fes.

— Aş dori să vorbesc cu doamna Barobleur, zise Vasilieff, oarecum neliniştit, căci după cât se părea, bătrâna se îndeletnicea şi aici cu aceeaşi meserie ca şi la Petrograd.

Dacă Vasilieff mai avea vreo îndoială asupra acestui lucru, atunci aceasta avea să se risipească foarte curând.

Arabul îl conduse într-o încăpere care era tot atât de întunecoasă ca şi sala de aşteptare a casei din Petrograd. O draperie se dădu deoparte şi bătrâna se ivi în prag, cu spatele

încovoiat de ani, sprijinindu-se în bastonul ei. Părul alb ca zăpada împodobea chipul ei distins, cu ochi mari, străpungători.

— Cum vă numiţi, domnule? întrebă ea în limba franceză, pe care o vorbea tot atât de bine ca şi pe cea rusă.

— Numele meu e Vasilieff, răspunse vizitatorul. Nu ştiu dacă vă mai amintiţi de mine, doamnă? adăugă el, tulburat. Am fost la dumneavoastră în Petrograd şi…

Bătrâna îi curmă vorba printr-un gest.

— O clipă, stimate domn, zise ea, ducând mâna la frunte. Hm, numele mi se pare cunoscut… ca şi glasul, de altminteri… Aha, acum îmi aduc aminte, te-ai interesat de fotografia pe care ţi-am trimis-o prin doamna Virubova?

— Da, aşa e, încuviinţă moşierul, cu bucurie. Aşadar nu m-aţi uitat?

Prezicătoarea zâmbi.

— Nu, fireşte că nu te-am uitat! Dar ce mai face doamna Virubova? A izbutit să-şi învingă câtuşi de puţin durerea pricinuită de moartea scumpei ei Ţarine?

Vasilieff înălţă din umeri, oftând.

— Ultima dată am văzut-o acum două luni, în mănăstirea „Maicilor cenuşii” de la Moscova. Am mângâiat-o cât mi-a fost în putinţă, dar nu cred s-o mai revăd vreodată, dacă va rămâne în Rusia.

— Cum, nu vrei să te mai înapoiezi acolo? întrebă prezicătoarea, tresărind. Nu eşti rus?

— Ba da, şi-mi iubesc patria mai presus de orice, răspunse Vasilieff, cu glas tremurător. Înapoierea mea, însă, depinde de lămuririle pe care le voi primi de la dumneavoastră.

Bătrâna clătină capul, prefăcându-se mirată.

— Nu înţeleg ce vriei să spui cu asta? Există vreo legătură între mine şi înapoierea dumitale în Rusia?

— Da. Dacă voi căpăta informaţii mulţumitoare, totul se va lămuri.

— Şi ce vrei să ştii, anume? întrebă prezicătoarea, aţintindu-şi ochii ei pătrunzători asupra vizitatorului.

Vasilieff răsuflă din adânc, ca şi cum ar fi vrut să-şi adune

puteri pentru ceea ce avea să spună.

— Cred că vă amintiţi că am stăruit o dată, foarte mult să-mi împliniţi o rugăminte, începu el.

— Era vorba de fotografia unei doamne, nu-i aşa?

— Da! Aceeaşi chestiune mă aduce şi astăzi la dumneavoastră. Această doamnă era odinioară foarte aproape de mine… Dacă vă amintiţi, v-am întrebat la Petrograd pe cine înfăţişează fotografia şi mi-aţi răspuns că e vorba de o fostă prietenă a răposatei dumneavoastră fiice.

Prezicătoarea clătină capul în semn de încuviinţare.

— Şi după cum spuneaţi, doamna murise de multă vreme!…

— Da, atât dânsa cât şi fiica mea.

— Nu, nu e cu putinţă! strigă Vasilieff. Am dovezi că acea doamnă mai e în viaţă!

— Cred că te înşeli, domnule! răspunse Denise Barobleur.

— Nu. Nu mă înşel, căci am fost îngrijit de ea pe când zăceam bolnav, anul trecut. Deşi am recunoscut-o, mai stăteam încă la îndoială dacă e dânsa într-adevăr şi, după ce m-am însănătoşit, încercai s-o regăsesc, dar totul a fost în zadar. Cercetările mele rămaseră fără niciun folos… în schimb izbutii să adun dovezi că nu mă înşelasem.

Denise Barobleur clătină capul, cu hotărâre.

— Atunci nu mai încape nicio îndoială că nu era vorba despre doamna a cărei fotografie ţi-am trimis-o cu fosta favorită a Ţarinei.

— Ba despre ea era vorba! stărui Vasilieff. Sunt sigur că nu mă înşel, căci tot pe atunci se întâmplă ceva ciudat cu un giuvaier în al cărui medalion se afla fotografia din tinereţe a acestei doamne… La un moment dat giuvaierul îmi dispăruse, dar după un timp oarecare îl primii înapoi într-un chip foarte ciudat, şi atunci băgai de seamă că în medalion se afla fotografia surorii de caritate care mă îngrijise în timpul bolii. Cele două portrete înfăţişau una şi aceeaşi persoană, sunt sigur de asta!

Prezicătoarea rămase pe gânduri.

— Totuşi, trebuie să fie o greşeală la mijloc! zise ea, după

un răstimp. Mai ai şi alte dovezi că acea doamnă e în viaţă?

— Da, o dovadă neîndoielnică.

— Şi anume?

— Bănuiala mea a fost întărită de un bărbat care o cunoaşte din tinereţe. E vorba de un om foarte temut, care pe vremuri se bucura de favoarea împăratului. Astăzi, omul acesta şi-a pierdut toată puterea, iar revoluţionarii l-au condamnat la moarte pentru crimă. Trebuie să mărturisesc că şi-a meritat pedeapsa… înainte de execuţie, însă, a izbutit să evadeze din temniţă şi desigur că acum e la adăpost. Aşadar, acest bărbat mi-a dat încredinţarea că doamna mai trăieşte, căci a văzut-o cu ochii lui.

— Şi care e numele său? întrebă prezicătoarea.

— Asta n-are nicio însemnătate, răspunse Vasilieff. Nutresc un dispreţ adânc pentru atest om, al cărui nume nici nu vreau să-l rostesc, totuşi sunt sigur că de astă dată nu m-a minţit. Doamnă, vă conjur pe tot ce aveţi mai scump în lume, spuneţi-mi dacă ştiţi precis că prietena fiicei dumneavoastră nu mai e în viaţă!

Denise Barobleur începu să tremure şi se sprijini în toiagul ei, ca şi cum ar fi părăsit-o puterile.

— Nu pot să adaug nimic la cele ce ţi-am spus o dată, zise ea, după un răstimp.

Moşierul îşi ascunse faţa în mâini şi oftă.

— Toate nădejdile mi le pusesem în dumneavoastră, zise el.

Bătrâna îl privi înduioşată, păru că vrea să vorbească, dar nu zise nimic.

— Îmi pare rău că nu-ţi pot fi de folos, murmură ea.

În cele din urmă, Vasilieff se ridică, vrând să se îndepărteze. Dar se răzgândi, adresându-se iarăşi bătrânei:

— Aţi avut bunăvoinţa să oferiţi adăpost unei tinere fete, anume Irina Verodin şi ştiu că această fată, la care ţin foarte mult, n-a sosit încă. Aş vrea să aflu, însă, cum aţi ajuns la ea?

Denise Barobleur zâmbi.

— Am cunoscut-o mai demult… Acum câtva timp, nişte prieteni m-au rugat să-i dau adăpost, ceea ce am primit,

deoarece castelul meu nu e locuit de nimeni.

— Sărmana a dispărut! murmură Vasilieff. Cine ştie ce i s-a întâmplat! Nici nu vă puteţi închipui cât de mult mă îngrijorează soarta ei!

— Dar cine e această falā? Nepoata dumitale?

— Nu... fiica mea!

— Un copil adoptiv, desigur?

— Nu, e fiica mea adevărată, răspunse moşierul cu glas solemn.

— Şi n-a avut pe nimeni care s-o ocrotească? întrebă prezicătoarea.

— Ba da, doamnă! Cu toate astea a dispărut... Cine ştie unde o fi acum? Poate că nici nu mai trăieşte! A plecat din Petrograd cu avionul şi ar fi trebuit să sosească acum două luni la castelul dumneavoastră.

— Da, e într-adevăr foarte trist! murmură bătrâna, cu milă.

— Vă îndeletniciţi şi aici cu aceeaşi ocupaţie ca şi în Petrograd? urmă moşierul, schimbând vorba.

— Da, n-am nici acum răgaz să mă odihnesc. Aici în Paris, sunt mii de emigranţi ruşi, în cea mai mare parte oameni bogaţi sau nobili şi toţi aceştia caută o mângâiere, căci au rămas fără patrie. De aceea mi-am reluat ocupaţia pe care o aveam în Petrograd. Spun oamenilor ceea ce vor să ştie... şi crede-mă că nu-i mint niciodată! Dar ce ai de gând să faci acum, domnule Vasilieff? Doreşti să aştepţi sosirea tinerei fete la Fontainebleau?

— Nu, nu pot să aştept.

— În orice caz, sigur că se va simţi foarte bine în castelul meu, dacă va veni într-adevăr. Poate că asta te mai linişteşte, domnule Vasilieff.

— Vă mulţumesc din toată inima! Asigurarea dumneavoastră e o mare mângâiere pentru mine... În ceea ce priveşte planurile mele de viitor, n-aş putea să vă spun nimic precis. Probabil, însă, că voi pleca în Anglia peste puţin timp.

— Atunci, îţi doresc drum bun! şi adăugă, zâmbind: Nu cumva doreşti să-ţi fac un horoscop?

Vasilieff se uită la bătrâna prezicătoare, vru să se

împotrivească, dar ochii ei frumoşi aveau o putere magică asupra sa. În cele din urmă clătină capul în semn de încuviinţare şi se lăsă condus în altă odaie, unde bătrâna luă loc la o masă.

Aceiaşi lumină roşietică învălui încăperea, ca şi altădată la Petrograd; moşierul abia izbutea să deosebească pe femeia, care se plecă peste mâna lui şi-i spuse, cu glasul ei melodios, tot cea se întâmplase în ultimul timp.

— Ai avut mult de suferit! începu ea. Revoluţionarii te-au urmărit cu înverşunare, silindu-te să părăseşti un oraş mare, de unde ai fugit în alt oraş.

— Asta trebuie să fie Moscova, atunci când am fost arestat de ticălosul acela de Iunistin, se gândi Vasilieff.

— Ai fost întemniţat… condamnat la moarte! urmă prezicătoarea. Dar Cel de Sus te-a avut în paza Lui şi ţi-a trimis prieteni cu ajutorul cărora ai putut scăpa din ghearele cekiştilor.

Bătrâna se opri, Vasilieff se simţi iarăşi cuprins de tulburare, ca şi atunci, în Petrograd, când mai fusese la dânsa. De unde ştia toate aceste lucruri misterioasa femeie? Avea, într-adevăr, darul să arunce o privire în trecutul sau viitorul oamenilor? Dar Vasilieff voia să afle şi mai mult, voia să ştie ce soartă îl aşteaptă.

— Îmi dau seama că puterea dumneavoastră e foarte mare, zise el. Dar aţi fi în stare să zugrăviţi şi viitorul?

Denise Barobleur îi luă mâna, privi cu luare-aminte liniile palmei, apoi urmă:

— Viaţa dumitale va fi luminoasă de acum încolo, căci steaua cea bună a răsărit! Văd un castel mare.. o tânără fată… alături de ea se află o doamnă frumoasă… Pe chipurile tuturor e întipărită o fericire nespusă… Totuşi, vei mai avea mari necazuri. Dar fereşte-te de a te înapoia în Rusia, unde eşti ameninţat de primejdii nebănuite.

Vasilieff zâmbi cu amărăciune.

— Ştiu, îmi vrea binele! îşi zise el.

Nu mai întrebă nimic, îşi luă rămas bun de la prezicătoare, apoi se depărtă, după ce depuse o sumă de bani în cutia de

ofrande, care se afla în coridor.

Se simţea istovit cu desăvârşire. Încă mai bâjbâia, încă nu ştia dacă Potcikev îl minţise sau nu. De ce îl chinuia îndoiala? Nu era, oare, aproape sigur ca Tatiana se afla în viaţă? Nu-l îngrijise dânsa, până ce se însănătoşise cu totul?

238. O încercare neizbutită

Când ajunse acasă, Vasilieff găsi o telegramă din partea lui Petroneff, care îl întreba dacă să plece spre Fontainebleau.

După o scurtă chibzuială, moşierul îi răspunse să mai rămână la Berlin, unde avea să sosească şi el peste câteva zile. Apoi se pregăti de drum, căci nu mai avea ce căuta în Franţa. Toate nădejdile sale, că va izbuti să dea de urma Tatianei aici, se spulberaseră iar Irina nu sosise la castel şi poate că nici n-avea să sosească vreodată.

Înainte de plecare, însă, mai făcu o vizită la castelul „Denise” spre a lăsa intendentului adresa, unde acesta să-l poată vesti, eventual, de sosirea Irinei.

Când maşina se opri la capătul aleii, moşierul coborî şi porni îngândurat spre minunatul castel, pe o potecă singuratică. Deodată privirile-i se îndreptară spre un lac care scânteia în mijlocul verdeţii. Pe suprafaţa lucie a apei pluteau uşor două lebede albe ca zăpada, iar în partea din fund se afla o peşteră care avea o uşă aurită.

În acea clipă se auzi râsul argintiu al unei femei, apoi un glas bărbătesc.

Temându-se să nu fie descoperit, moşierul vru să se depărteze, dar tresări deodată.

Colo, la o depărtare de vreo cincizeci de metri se aflau două persoane – un bătrân venerabil, cu barba albă ca zăpada, iar la braţul său păşea cu mândrie o femeie înaltă, al cărei chip îl zărea foarte bine.

Vasilieff rămase ca încremenit, gândurile i se încâlciră în minte şi un singur cuvânt scăpă de pe buzele sale:

— Tatiana!

Contesa – căci ea era – înălţă capul şi, zări pe moşier, se

întoarse repede şi dispăru printre copaci, împreună cu însoţitorul ei.

Vasilieff îşi veni în fire încetul cu încetul. Duse mâna la frunte, şi se-ntrebă dacă nu cumva îşi pierduse minţile?

Rămase câtva timp cu privirile aţintite spre locul unde se iviseră cele două persoane, apoi strigă iarăşi numele femeii, dar nu-i răspunse decât ecoul glasului său.

În cele din urmă se întoarse şi porni spre poarta castelului. Păşi pe alee cu ochii mereu pironiţi spre lac. Acolo zărise cele două persoane.

În clipa aceea intendentul Bouillon îşi făcu apariţia pe scara largă de piatră.

— Ei, aţi vorbit cu doamna Barobleur? întrebă el, venindu-i în întâmpinare.

— Da. Am fost la Paris – răspunse Vasilieff. Spune-mi, te rog, cine sunt cele două persoane, care au venit aici în vizită? Le-am văzut mai adineauri… Era o doamnă şi un bătrân.

Intendentul făcu o mutră mirată.

— Vă înşelaţi, domnul meu, răspunse el. Musafirii au plecat de ieri şi nu se mai înapoiază. După câte ştiu s-au îndreptat spre Paris, căci voiau să vorbească cu stăpâna mea.

— Domnule intendent, te rog… i-am văzut doar cu ochii mei! stărui moşierul.

— Asta e tot ce vă pot spune, răspunse bătrânul, înălţând din umeri.

— Bine, atunci spune-mi cum o cheamă pe doamna care a plecat ieri de aici!

Celălalt rămase o clipă foarte încurcat, amintindu-şi de făgădui ala dată. Totuşi, izbuti repede să născocească un nume.

— E contesa Burgestein, răspunse el.

— Şi bătrânul?

— Prinţul Barnovski.

Vasilieff privi cu neîncredere la celălalt. Nu cumva minţea bătrânul intendent?

În cele din urmă, un gând îi fulgeră prin minte.

— Aş putea să vorbesc la telefon cu doamna Barobleur?

întrebă el, deodată.

— De ce nu!

Vasilieff intră în castel şi încercă să se pună în legătură telefonică cu prezicătoarea. Dar totul fu în zadar, căci nimeni nu-i răspunse.

— Dacă doriţi neapărat să vorbiţi cu doamna Barobleur, lucrul cel mai simplu ar fi s-o vizitaţi iarăşi în locuinţa ei din Paris, îl sfătui intendentul.

Moşierul clătină capul în semn de încuviinţare, apoi îşi luă rămas bun şi se depărtă în grabă de-a lungul aleii, căci avea impresia că e supravegheat.

— Dă-i drumul repede peste câmp şi apropie-te iarăşi de castel, dar în aşa chip ca să nu fim zăriţi de cei dinăuntru, şopti el, şoferului.

După vreo câteva minute, automobilul se opri în spatele clădirii lângă un zid deasupra căruia se înălţau ramurile arborilor din parc. Vasilieff chibzui câteva clipe, apoi se adresă iarăşi şoferului:

— Ia-o încet de-a lungul zidului, căci vreau să sar în parc. Apoi, mă vei aştepta aici.

Şoferul se supuse şi, în timp ce maşina porni înainte foarte încet, moşierul se agăţă de o ramură groasă şi, trăgându-se în sus, sări zidul, înalt de vreo trei metri.

În clipa următoare se auzi un ţipăt.

— Vi s-a întâmplat ceva, domnule? întrebă şoferul, speriat.

— Cred… că mi-am rupt piciorul, răspunse Vasilieff, cu glas stins.

Fără să mai stea pe gânduri, şoferul se căţăra şi el pe zid, de unde îşi zări pasagerul zăcând în iarbă.

— Ce facem acum, domnule? întrebă el. Cum să vă scot de aici?

Moşierul încercă să se ridice, dar un geamăt de durere îi ieşi de pe buze şi se prăbuşi iarăşi în iarbă.

— Singurul lucru care ne rămâne de făcut e să ocolesc zidul şi să dau de veste celor din castel. Nădăjduiesc că avem de-a face cu oameni de inimă.. Vom izbuti să lămurim că n-am avut gânduri rele.

Vasilieff se împotrivi cu îndârjire, însă şoferul nu ţinu seamă de asta, şi, urcându-se în maşină, porni spre poarta castelului.

Intendentul se ivi numaidecât.

— Ce doreşti, mă rog? întrebă el.

Şoferul rămase încurcat, neştiind cum să înceapă.

— S-a întâmplat o nenorocire! zise el, în cele din urmă. Un domn şi-a îngăduit o glumă, sărind în parc. Cu acest prilej şi-a rupt sau şi-a scrântit piciorul, astfel că nu mai poate înainta.

— Aşteaptă puţin! răspunse bătrânul. Mă duc să văd ce e de făcut.

Dispăru, dar se întoarse repede înapoi.

— Vino înăuntru cu maşina şi urmează drumul pe care am să ţi-l arăt eu, zise el. Îl cunosc pe stăpânul dumitale.

Peste câteva minute, cei doi bărbaţi se aflau înaintea lui Vasilieff, care mai zăcea în iarbă, gemând de durere.

— Iartă-mă, te rog! murmură el, adresându-se intendentului. Voiam să mă încredinţez cu ochii mei dacă nu cumva m-am înşelat…

— Sprijiniţi-vă de umerii noştri, domnule Vasilieff, zise bătrânul.

În acest chip rănitul fu dus până la maşină, care porni din nou spre poartă.

Tocmai în acea clipă, o femeie se ivi la una din ferestrele castelului şi, apăsându-şi mâinile pe inimă, murmură, cu glas îndurerat:

— Sărmane Vasilieff! De ce sunt nevoită mereu să mă ascund de tine?

Apoi, nenorocita femeie se prăbuşi pe un divan şi izbucni în plâns.

239. Detectivul Jonny Walker

Petroneff, care, locuia într-o pensiune aleasă din Berlin, primise de la Vasilieff o însărcinare care îl uimise nespus.

Moşierul îi poruncise să se pună în legătură cu un foarte cunoscut detectiv londonez, căruia să-i dea misiunea de a culege informaţii asupra familiei ducale Worchester din

Anglia.

Întruna din zile, Petroneff primi o telegramă din partea lui mister Walker – aşa se numea detectivul – prin care acesta îi vestea sosirea lui la Berlin.

Până atunci, însă, Petroneff schimbase diferite scrisori şi telegrame, atât cu Vasilieff, cât şi cu contesa, care avea aceeaşi adresă ca şi doamna Denise Barobleur. Contesa îi scrisese despre aventura moşierului, iar o zi mai târziu primi o scrisoare de la Vasilieff, în care acesta îi arăta că-şi rupsese un picior, astfel că era nevoit să mai rămână în hotelul din Fontainebleau, aşteptând să se însănătoşească.

Petroneff se afla într-o dispoziţie foarte proastă.

— Toate astea se întâmplă numai din pricina blestematelor taine! mormăi el.

Deodată cineva bătu în uşă şi, o femeie frumoasă se ivi în încăpere, zâmbindu-i prietenos.

— Dumneavoastră, doamnă contesă? exclamă el, plăcut surprins. Cum aţi ajuns aici?

— Foarte simplu: am luat expresul, care m-a dus până la Berlin…

Credinciosul servitor îi ajută să-şi scoată paltonul, apoi contesa luă loc.

— Ei, acum putem sta iarăşi niţel de vorbă, dragă Petroneff! zise ea. Mi-ai adus la cunoştinţă tot felul de noutăţi, însă nu mi-ai pomenit nimic despre cele ce ţi s-au întâmplat după salvarea miraculoasă a lui Vasilieff şi, mai ales, cum ai ajuns în Germania.

— Nu prea am multe de spus, stimată doamnă! După ce am ieşit din apele ruseşti, căpitanul Findley a făcut un ocol cu iahtul său şi, în cele din urmă, am izbutit să ajung în Berlin.

— Şi detectivul englez? Ai vorbit cu el, sau ţi-a scris ce-a aflat cu privire la familia Worchester din Anglia?

— Nici una, nici alta. În schimb, aştept sosirea lui, care nu mai poate întârzia.

— Ia spune, Vasilieff ţi-a destăinuit cum s-a întâmplat că şi-a rupt piciorul?

— Nu mi-a amintit decât despre faptul în sine.

— Atunci am să ţi-o spun eu, dragă Petroneff! În ultimul timp, venea în fiecare zi la castelul „Denise” întrebând de Irina şi doamna Barobleur. Eu nu ştiam încă despre salvarea lui miraculoasă, căci telegramele şi scrisorile dumitale le-am primit abia acum două zile. Aşadar, îţi poţi închipui bucuria mea, când auzii în curtea castelului glasul bine cunoscut al lui Vasilieff! Rămăsei o clipă ca încremenită, şi-l văzui iarăşi aşa cum îl văzusem în ultimii doi ani: distins, grav şi plin de demnitate... În aceeaşi zi, primii şi scrisoarea dumitale. Vasilieff, însă, din îndemnul intendentului, făcu o vizită la Paris doamnei Barobleur, căreia îi istorisi durerile sale, cerând şi lămuriri asupra călugăriţei din tagma «Maicilor cenuşii».

Contesa oftă şi rămase tăcută câtăva vreme.

— Ah, iarăşi tainele astea! îşi zise Petroneff. Mare minune dacă sărmanul meu stăpân nu şi-o pierde minţile!

— Prezicătoarea însă, nu putea să-i vină în ajutor, urmă contesa. Aşadar, se înapoie la Fontainebleau şi nenorocirea făcu să mă zărească în parc, alături de bătrânul prinţ. Mă strigă pe nume, dar eu dispărui repede în castel. Atunci s-a dus să vorbească cu intendentul, pe care îl învăţasem ce să răspundă, astfel că nu află nimic din gura lui. Cu toate astea, Vasilieff nu se dădu bătut şi, ocolind domeniul, încercă să sară zidul din spatele castelului, probabil pentru a face oarecare cercetări. Cu acest prilej şi-a rupt piciorul.

În tot timpul povestirii, chipul lui Petroneff se posomorâse tot mai mult.

— Doamnă contesă, zise el, cu glas rugător, după ce femeia tăcu, nu vreţi să luaţi hotărârea de a ridica o dată vălul des în care v-aţi învăluit atâta vreme? Mai puteţi răbda să vedeţi groaznicele chinuri în care se zbate sărmanul meu stăpân? Nu e oare timpul să punem capăt tuturor acestor taine? Fiţi îndurătoare... vă implor, doamnă, împliniţi-mi rugămintea!

— Nu mă chinui, Petroneff! răspunse contesa, adânc mişcată de devotamentul servitorului ei. Din nefericire, clipa n-a sosit încă... Dar n-o să mai treacă multă vreme şi Vasilieff va afla totul. Dacă aş şti cu hotărâre că Boris Verodin şi-a

găsit moartea, dacă aş fi sigură că nu-mi voi mai revedea copilul, atunci n-aş mai sta în cumpănă să-mi smulg vălul de pe faţă.

— Şi dacă nu veţi izbuti să aflaţi ceva în această privinţă?

— Ba trebuie să aflu. Inima îmi spune că în curând voi căpăta veşti despre Boris Verodin… un glas lăuntric îmi şopteşte mereu că el mai e în viaţă…

Petroneff îşi dădu seama că n-avea niciun rost să mai stăruie pe această cale, astfel că încercă alt mijloc:

— Bine, dar ce veţi face dacă Vasilieff hărţuit de îndoială se va înapoia în Rusia într-o bună zi? Dacă va înfrunta noi primejdii şi toată salvarea lui n-ar mai folosi la nimic? În acest caz, nu veţi avea mustrări de cuget toată viaţa?

Contesa plecă privirile şi lacrimile o podidiră.

— Nu, nu voi ajunge atât de departe, dragă Petroneff! murmură ea. Dacă Vasilieff ar lua o asemenea hotărâre, atunci vom şti să-l abatem de la dânsa. Datoria dumitale e să-mi dai de veste numaidecât.

— Dar îmi vine atât de greu să fiu necinstit cu el…

— Totuşi, n-avem încotro, domnule Petroneff! Aşadar, te vei înapoia la el şi nu-l vei părăsi, căci deocamdată n-am nevoie de dumneata.

— Nu, nu pot, doamnă contesă! Dacă l-aş vizita la Fontainebleau ar fi foarte supărat pe mine că am venit fără ordinul său.

— Atunci rămâi mereu în legătură cu el, ca să putem interveni la nevoie. Dar ce să mai caute Vasilieff în Rusia?

— După câte îl cunosc, ştiu că nu e omul care să renunţe atât de uşor la o hotărâre luată. Bănuiesc că vrea să plece la Livadia, unde va cere autorităţilor să se deschidă mormântul. Din fericire, acum nu se poate duce acolo, căci Crimeea mai e hăituită de tulburări, însă după ce lucrurile se vor potoli, nimeni nu-l va mai putea împiedeca să-şi ducă hotărârea la îndeplinire. De asemenea, socot că ar mai vrea să vorbească o dată cu stareţa mănăstirii şi, afară de asta, să pornească cercetări pentru descoperirea Irinei, despre care crede că mai e în Rusia. Nu i-am spus că şi dumneavoastră aţi fugit din

patrie împreună cu tânăra fată şi părerea lui e că atât dânsa cât şi pilotul, împreună cu însoţitorul lor, au căzut în mâinile revoluţionarilor, în urma defectării avionului, care a aterizat în mod forţat.

— Sărmana copilă! murmură contesa. Ah, dacă aş şti încotro să-mi îndrept cercetările! Din păcate, însă, n-am nicio urmă, căci ticălosul a săvârşit fapta cu multă dibăcie. Trebuie să fi fost el ajutat de cineva.

În acea clipă răsunară glasuri pe coridor. Petroneff trase cu urechea apoi porni spre uşă, căci auzise numele său. Dar abia apucase să pună zăvorul, când cineva bătu în uşă.

Contesa se ridică repede şi privi în jurul ei, căutând o ascunzătoare.

— Colo, doamnă contesă! şopti Petroneff, cu înfrigurare, arătând spre draperia care despărţea odaia de dormitor.

Aceasta îşi lua mantia şi poşeta, dispărând în camera învecinată, apoi Petroneff deschise uşa.

Un bărbat spân, de vârstă mijlocie, îmbrăcat în haine de sport, trecu pragul încăperii şi, înclinându-se uşor, întrebă:

— Am cinstea să vorbesc cu domnul Petroneff?

Celălalt clătină capul, în semn de încuviinţare.

— Numele meu e Jonny Walker, urmă noul venit.

— Ah, dumneavoastră sunteţi cunoscutul detectiv londonez? exclamă Petroneff. Luaţi loc, vă rog!

Detectivul puse jos pardesiul, lăsă din mână valiza, apoi se aşeză.

— Mi-am dus la îndeplinire misiunea, începu el, dar trebuie să recunosc că niciodată n-am avut o însărcinare mai uşoară ca aceea pe care mi-aţi dat-o. Orice birou de informaţii din Anglia v-ar fi putut da lămuririle cerute.

— Da, însă voiam să merg la sigur şi de aceea m-am adresat vestitului detectiv englez Jonny Walker, replică Petroneff. Acum, însă, înainte de a vă ruga să-mi spuneţi ce-aţi aflat, ţin să vă atrag atenţia că acel în numele căruia lucrez nu va face nicio obiecţiune cu privire la onorariul dumneavoastră.

— Un adevărat gentleman! zise detectivul, lăsându-se pe

spate şi începându-şi povestirea. De fapt, familia ducală Worchester s-a stins, căci ultimul vlăstar bărbătesc, care avea bogăţii nenumărate şi titlul de duce, a murit acum vreo zece ani. Acesta era un aristocrat în adevăratul înţeles al cuvântului şi se înrudea chiar cu familia regală, astfel că putea intra şi ieşi oricând din palat. Deşi i se oferise în nenumărate rânduri demnitatea de ministru, ducele refuzase cu încăpăţânare, iar în ultimii ani se retrăsese cu totul din politică. Fiind în viaţă încă, ducele îşi dezmoşteni fiica-i unică, deoarece aceasta pribegea prin lume fără rost. Însă tânăra femeie nu-şi făcu prea mult sânge rău, căci avea bogăţii lăsate de mama ei, astfel că putea să renunţe la moştenirea tatălui. La moartea acestuia, nimeni nu ştia unde se află fiica ducelui, care nu se ivi decât după un an şi se spune că rămase foarte îndurerată aflând de moartea părintelui ei. În cele din urmă, se procedă la deschiderea testamentului. Spre dezamăgirea unor rubedenii şi spre uimirea tuturor acelora care fuseseră în legătură cu familia ducelui, se constată că în ultimele săptămâni din viaţa lui, acesta îşi schimbase testamentul şi constituise pe fiica lui executoare testamentară, rămânând ca toate bunurile sale mobile precum şi titlul ducal să fie moştenite de copilul ei. Nimeni nu ştia că fiica ducelui se căsătorise în străinătate. Deşi se spunea că soţul ei era un american bogat, nimeni n-ar fi putut da vreo lămurire în această privinţă. În acelaşi timp, însă răposatul pusese condiţia ca nepotul lui să-şi ceară drepturile până la o dată anumită, iar în caz contrar succesiunea să treacă asupra unor moştenitori colaterali. Puţin timp după aceea, fiica ducelui dispăru din nou şi se credea că ar fi pornit iarăşi spre America, de unde nu venea în patrie decât foarte rareori. Moştenirea – care era alcătuită din numeroase fabrici, mine, câteva moşii şi păduri întinse, – fu administrată de câteva persoane de încredere şi, întrucât veniturile nu erau folosite de nimeni, valoarea ei aproape se dublă. Tânărul duce, însă, deveni un personaj legendar. Nu-i vorbă, din timp în timp apar în ziare ştiri că urmaşul ducelui ar fi ieşit la iveală, dar până acum acesta n-a dat încă niciun semn de

viaţă.

Detectivul se opri şi rămase tăcut câtăva vreme, părând să mai aibă o veste însemnată.

— Şi ceea ce am mai aflat e foarte interesant, urmă el, apoi. Acela care urma să primească moştenirea dacă nepotul ducelui nu s-ar fi ivit la timp, angajă o armată întreagă de detectivi, pe care îi trimise în căutarea tânărului duce. Se spune că intenţia lui era să-l înlăture pe acesta, dar până acum n-a izbutit să descopere nici cea mai mică urmă de el, astfel că se crede că fiica ducelui şi-ar fi minţit părintele cu privire la căsătoria ei.

— Ce legătură o fi existând între Vasilieff şi toate astea? se întrebă Petroneff, în timp ce strânse mâna detectivului şi urmă cu glas tare: Sunt mulţumit de chipul în care v-aţi îndeplinit misiunea, domnule Walker. Aşadar, vă rog să-mi spuneţi cât vă mai datorez?

— Până acum am primit de trei ori atât cât mi s-ar fi cuvenit pentru munca mea, răspunse detectivul, zâmbind. Asta înseamnă că trebuie să vă înapoiez suma ce mi s-a dat în plus.

— Nici că mă gândesc la aşa ceva, se împotrivi Petroneff.

Detectivul se ridică şi făcu o plecăciune adâncă. Ce-i drept, câştigase foarte mulţi bani în viaţa lui şi era obişnuit să primească onorarii mari, dar niciodată nu i se întâmplase, să fie plătit atât de bine pentru o însărcinare care nu-i pricinuise aproape nicio osteneală.

— Aşadar, cred că aţi terminat cu mine, domnule Petroneff? întrebă el.

— Deocamdată, da! Totuşi, vă rog să mai rămâneţi aici până primesc răspunsul aceluia în numele căruia lucrez, căci s-ar putea întâmpla să primiţi însărcinarea de a vă continua cercetările.

— Mă rog, cu plăcere! Ca să puteţi vorbi cu mine oricând, voi închiria o cameră la o pensiune din apropiere.

— Asta mi-ar fi foarte plăcut! zise Petroneff.

Cei doi bărbaţi îşi strânseră mâinile şi, peste câteva clipe, Petroneff rămase singur în odaie. Aşteptă până ce paşii

detectivului se pierdură pe coridor, apoi se întoarse spre contesă, care îşi făcuse apariţia în pragul odăii învecinate.

— Aţi auzit totul, nu e aşa, doamnă contesă? întrebă el, după ce aceasta luase loc.

Distinsa femeie clătină capul în semn de încuviinţare, dar rămase tăcută.

— Ce o fi având de-a face domnul Vasilieff cu toate astea? întrebă Petroneff. Tare mă tem că s-a vârât iarăşi în vreo afacere neplăcută! Eu, unul, nu mai pricep nimic.

— Nici eu, zise contesa. În orice caz, o fi având el motivele sale… Dar ia spune, ce ai de gând să faci acum?

— Voi trimite lui Vasilieff un raport amănunţit asupra celor aflate de la detectivul londonez.

— Şi crezi că e bine ceea ce vrei să faci?

Petroneff o privi nedumerit.

— Nu vă înţeleg, doamnă contesă! zise el, clătinând capul.

— Hm, am spus-o aşa, într-o doară!… Când vrei să trimiţi raportul?

— Chiar astăzi.

— E neapărat nevoie să-l trimiţi azi?

— Da, căci bănuiesc că-l aşteaptă cu multă nerăbdare.

— Ascultă-mă, Petroneff, vrei să-mi împlineşti o rugăminte?

— Mai încape vorbă? Ştiţi doar că vă stau oricând la dispoziţie!

— Atunci te-aş ruga să-mi arăţi mie raportul după ce-l vei fi întocmit.

— Fireşte că n-am nimic împotrivă… dar nu înţeleg ce urmăriţi prin asta…

— Domnule Petroneff, până acum nu prea îmi cereai socoteală asupra faptelor mele, răspunse contesa, zâmbind.

Credinciosul servitor se roşi, rămase o clipă nehotărât, apoi se plecă şi sărută mâna stăpânei sale.

— Vă rog să mă iertaţi, doamnă contesă! murmură el.

— Acum să lăsăm asta… Ia spune, ai auzit ceva despre Urez?

— Nu, deocamdată n-am primit încă nicio veste din Rusia… şi tare mă tem că Urez va avea mult de suferit…

— Nu cumva l-am putea îndemna să plece în străinătate?

— După câte îl cunosc eu, sunt sigur că nu-şi va părăsi ţara niciodată. Urez e rus în adevăratul înţeles al cuvântului şi, afară de asta, e revoluţionar… unul din cei mai nobili oameni care şi-au închinat viaţa pentru binele poporului. Din păcate, însă, va suferi groaznice dezamăgiri, care îi vor amărî viaţa. Îmi pare rău de el, dar nu-l putem ajuta cu nimic. Urez e un om inteligent, dar nutreşte speranţe deşarte.

În cele din urmă, contesa îşi luă rămas bun de la Petroneff, după ce făgădui că se va înapoia spre seară, când raportul avea să fie gata.

Şi, într-adevăr, Petroneff întocmi scrisoarea pentru moşier, căruia îi arătă cele aflate, iar la sfârşit îl întrebă dacă n-ar fi bine să vină şi el la Fontainebleau spre a fi lângă stăpânul său.

Peste câteva ceasuri, contesa îşi făcu apariţia, citi scrisoarea şi clătină capul, în semn de încuviinţare.

— Da, aşa merge! Să sperăm că de astă dată, Vasilieff va fi mulţumit, zise ea, înapoindu-i hârtia.

În zilele următoare, contesa veni mereu să se intereseze dacă nu cumva sosise vreun răspuns, dar aşteptările ei rămaseră zadarnice.

Detectivul se ivea şi el din când în când.

Trecuseră vreo şase zile de la sosirea lui, când îşi făcu iarăşi apariţia în odaia lui Petroneff. Acesta era bucuros să stea de vorbă cu el căci detectivul călătorise foarte mult şi ştia să povestească frumos.

— Sper că zilele astea vei putea să te înapoiezi în Anglia, zise Petroneff. Azi sau mâine trebuie să primesc vreun răspuns de la stăpânul meu.

— Dar nu e nicio grabă, domnule Petroneff! răspunse detectivul. Berlinul mă interesează foarte mult, deşi l-am vizitat de câteva ori înainte de război. Numai că acum se află pe aici fel de fel de indivizi care nu prea se ocupă cu lucruri cinstite. Iată, de pildă, ce s-a întâmplat mai deunăzi în pensiunea la care locuiesc de câteva zile. Proprietara ei e o femeie foarte simpatică şi care ţine mult la renumele casei

sale, astfel că nu primeşte acolo pe oricine. Aşadar, îţi poţi închipui spaima ei, când i se aduse la cunoştinţă, ieri dimineaţă, că o doamnă bogată, originară din Brazilia, căzuse victimă unui furt, înainte cu o seară. În timp ce era la teatru, împreună cu o prietenă, hoţii pătrunseseră în odaia ei, de unde furaseră suma de cinci sute de pesos. Pentru mai multă prevedere, banii – căci erau în bancnote de o sută – fuseseră ascunşi într-o legăturică pe care doamna o vârâse sub garderob. Dar toată prevederea ei nu folosi la nimic, căci cei cinci sute de pesos dispărură. La pensiune nu se ştie că sunt detectiv. Astfel, că putui să întreprind oarecare cercetări fără să dau de bănuit. Mă împrietenii cu păgubaşa, care nu voise să dea de ştire autorităţilor, şi izbutii să aflu că prietena ei locuieşte în aceeaşi pensiune, împreună cu tatăl ei. Această prietenă e o femeie neobişnuit de frumoasă şi-ţi mărturisesc că rar am văzul în viaţa mea o făptură care să-mi placă atât de mult. Cu toate că mi-e milă de dânsa, nu-mi pot alunga bănuiala că tânăra fată nu e străină de furt – deşi n-am nicio dovadă împotriva ei. Odaia lor fiind alături de a mea, am putut să-i iscodesc şi astfel am ajuns la concluzia că tânăra fată nu e decât unealta părintelui ci, un oarecare doctor Barickin.

Detectivul făcu o mutră mirată, văzând că Petroneff sărise în sus ca muşcat de şarpe şi-i încleştase braţul, strigând:

— Cum ai spus că-l cheamă?

— Doctor Barickin, rus de origine, răspunse Walker. Îl cunoşti, oare, de ai rămas atât de tulburat auzind numele său?

— Povesteşte mai departe! ceru Petroneff, abia izbutind să-şi stăpânească enervarea.

— Nu mai am prea mult de spus, urmă detectivul. Aşadar, izbutii să mă împrietenesc cu acest doctor Barickin şi vizitai, întovărăşit de el, câteva tripouri clandestine. Pentru mine, toată chestia nu e decât o simplă aventură. Totuşi sunt încredinţat că se pusese la cale o mare lovitură, a cărei victimă era brazilianca.

Petroneff se ridicase şi începu să măsoare încăperea cu

paşi mari.

— Nu cumva poţi să mă ajuţi să-l văd şi eu pe acest Barickin, fără să fiu zărit? întrebă el, oprindu-se înaintea detectivului.

— Fireşte, n-ai decât să mă însoţeşti în odaia mea, de unde îl poţi urmări prin gaura cheii. Pentru asta, trebuie doar să dăm deoparte dulapul care ascunde uşa de legătură dintre cele două încăperi.

Spre mirarea englezului, Petroneff se îmbrăcă repede şi-l luă de braţ, zicând:

— Nici nu-ţi poţi închipui cu câtă nerăbdare aştept să-l văd la faţă. Dacă e într-adevăr acela pe care-l bănuiesc, atunci ne-ai făcut un mare serviciu, mai ales stăpânului meu.

După ce ajunseră în odaia detectivului, acesta trase cu urechea câtva timp, apoi zise în şoaptă:

— E acasă! În curând îl vei vedea!

Zâmbind şiret, Walker împinse deoparte dulapul care ascundea uşa, apoi se aplecă şi privi prin gaura cheii.

— „Damned”! scrâşni el, înfuriat.

— Ei, ce e? întrebă Petroneff.

Celălalt duse degetul la buze, îşi luă de braţ tovarăşul şi-l trase în alt colţ al încăperii, unde îi şopti:

— Trebuie să fi băgat ceva de seamă, căci au lăsat cheia în broască.

— Hm, păcat! Ce-i de făcut acum? murmură Petroneff.

Detectivul zâmbi şi o sclipire de triumf se ivi în ochii săi, în timp ce scoase din buzunar un sfredel.

— Am să fac câteva găuri în uşă, răspunse el. Fireşte, însă, că va trebui să aşteptăm până ce doctorul va părăsi casa. De obicei pleacă spre seară.

— Şi ce face în acest timp tânăra femeie?

— Se duce în vizită la prietena ei, braziliancă. Dacă aceasta stă acasă, rămâne cu dânsa, în caz contrar, o însoţeşte.

Cei doi bărbaţi traseră cu urechea, abia cutezând să răsufle. La un moment dat, uşa de alături se deschise, apoi se închise iarăşi.

— A plecat cineva! exclamă detectivul, îndreptându-se spre

fereastră şi privind afară. Da, individul a părăsit casa, astfel că mă pot folosi de sfredel.

După vreun sfert de ceas, făcuse în uşă şase găurele prin care se putea vedea toată încăperea alăturată.

— Bănuiesc că se va înapoia foarte târziu, aşa că n-ar avea niciun rost să mai aştepţi aici, zise englezul. Cel mai bun lucru ar fi să vii mâine din nou.

Dar abia rostise aceste cuvinte şi uşa coridorului se deschise încetişor, apoi zăvorul fu împins cu aceeaşi băgare de seamă.

— Hm, oameni ca noi sunt obişnuiţi cu astfel de zgomote, zâmbi detectivul. Pun rămăşag pe orice, că cineva se strecoară acum de-a lungul coridorului.

În timp ce Petroneff clătină capul, neîncrezător, detectivul privi prin găurile făcute în uşă. Celălalt se aplecă şi el. La început nu văzu decât o pâlpâire slabă de lumină, apoi ochii îi rămaseră pironiţi spre un bărbat care se aşezase la masă şi-şi făcuse de lucru cu nişte ştampile şi hârtii.

Deodată, acesta ridică privirile şi Petroneff îl zări la faţă. Era doctorul Barickin.

— Ei, ăsta e? întrebă detectivul, după ce-l trase deoparte.

Petroneff clătină capul în semn de confirmare, apoi istorisi ceea ce se întâmplase la Cronstadt, în locuinţa medicului.

— Da, am auzit şi eu despre această explozie, răspunse detectivul, în şoaptă. S-au găsit şi în Anglia, astfel de cadavre. După cât se pare e vorba de nişte învăţaţi care, sub mantia ştiinţei, înfăptuiesc crime înfiorătoare. Chestia mă interesează şi pe mine din această pricină. Poate că izbutim să dezlegăm limba acestui doctor Barickin. N-ar fi bine să dăm de veste politici berlineze?

Petroneff aprobă cu însufleţire, căci ţinea cu tot dinadinsul să afle ce se petrecuse în casa medicului din Cronstadt şi cine fusese de faţă când avusese loc explozia. Poate că în acest chip izbutea să afle dacă Nataşa şi Boris Verodin îşi găsiseră moartea, într-adevăr.

Deodată, mister Walker ciuli urechile.

— S-a închis uşa! murmură el, ridicându-se.

Cineva se furişa pe coridor, însă nu spre ieşirea acestuia, ci spre partea opusă.

— Acolo se află odaia braziliencei! şopti detectivul şi, după ce schimbă cu Petroneff câteva cuvinte, părăsi camera, pe nesimţite.

Peste câteva clipe uşa coridorului se deschise. Totuşi, mister Walker nu plecase, ci păşi pe covor şi se ascunse îndărătul unui cuier, de care erau atârnate mai multe paltoane, aparţinând chiriaşilor. Vremea fiind frumoasă era mai mult ca sigur că nimeni nu va ieşi în oraş, îmbrăcat în palton, astfel că detectivul nu putea fi descoperit în ascunzătoarea lui.

După vreo jumătate ceas, o uşă se deschise în partea din fund a coridorului. Un bărbat mascat se strecură afară şi, după ce-şi făcu de lucru la broasca uşii, se îndreptă spre odaia doctorului Barickin. La un moment dat, englezul era cât p-aci să se năpustească asupra mascatului, dar se răzgândi şi rămase liniştit la locul său, până ce omul dispăru în odaia doctorului Barickin. După alt sfert de ceas, îşi părăsi şi el ascunzătoarea, înapoindu-se în încăperea sa, unde găsi pe Petroneff privind prin găurile făcute cu sfredelul.

— Ce face acum? şopti detectivul.

— A scos din buzunar un teanc de bancnote, pe care le numără. Când a venit era mascat.

— Da, ştiu, încuviinţă detectivul. L-am zărit ieşind din odaia braziliencei, unde probabil că a pătruns cu ajutorul unei chei potrivite. Aşadar, trebuie neapărat să dăm de veste poliţiei şi bănuiesc că vom face o captură mult mai bună decât ne închipuim noi.

Petroneff îşi dădu încuviinţarea şi, după ce chibzuiră câtăva vreme, detectivul părăsi încăperea în timp ce celălalt rămase la pândă.

La un moment dat, Barickin începu să-şi pregătească valiza de călătorie, dar se întrerupse din lucru, căci cineva bătuse în uşă.

— Intră! strigă el, după ce împinsese geamantanul sub pat.

Proprietara pensiunii îşi făcu apariţia cu o telegramă în

mână.

— E pentru dumneavoastră, domnule doctor! zise ea.

Barickin desfăcu telegrama, aruncă o privire asupra celor câteva rânduri, apoi mormăi, supărat:

— Trebuie să plec, doamnă Lind! Mi s-a telegraf iar din Suedia.

Se uită la ceas, bătu nerăbdător cu piciorul în podea, apoi urmă:

— Hm, asta nu-mi place defel! Mi-ar fi părut mult mai bine să pot rămâne aici! Cel puţin de-ar veni fiică-mea mai repede…

— Cred că trebuie să se înapoieze curând, domnule doctor, răspunse femeia. Zău, nici nu vă închipuiţi ce rău îmi pare că ne părăsiţi. Dar veţi veni înapoi, nu e aşa?

— Fireşte! De altminteri, plătesc pe toată luna, astfel că odaia îmi va rămâne rezervată.

— N-ar fi mai bine ca fiica dumneavoastră să rămână aici? Ştiţi, doar, că la noi e îngrijită ca şi acasă! Afară de asta, doamna din Brazilia îi va ajuta să-şi omoare vremea.

— Regret, dar nu se poate! Călătoria asta o fac tocmai din pricina Lydiei pe care fratele meu din Stockholm vrea s-o lase moştenitoare, căci el n-are copii.

— Ei, atunci se schimbă lucrurile! răspunse femeia. Şi cât timp veţi lipsi, domnule doctor?

— Patru, cinci zile. Ne vom înapoia însoţiţi de fratele meu.

— Asta e minunat! exclamă doamna Lind. Aşadar, vă aşteptăm pe săptămâna viitoare?

— Da.

Femeia se îndepărtă, în timp ce un zâmbet batjocoritor se ivi pe buzele medicului, care rămase o clipă nehotărât, apoi începu să vorbească cu sine însuşi, dar atât de tare, încât Petroneff desluşea fiecare cuvânt.

— Haha, bună idee am avut cu telegrama asta! Mi-am trimis-o eu însumi, ca să am un motiv temeinic pentru plecarea mea grăbită… Pot să mă caute ei mult şi bine în Suedia!… Nădăjduiesc că Lydia n-o să mă lase s-o aştept mult, căci n-aş mai vrea să rămân aici. Puţin ghinion şi iar dau

ochi cu poliţia berlineză, ceea ce nu mi-ar fi deloc plăcut!

În acest timp, Barickin îşi continuă pregătirile de drum, aruncând din când în când o privire spre uşă.

— În sfârşit! oftă el, văzând că o femeie elegantă intrase în încăpere. N-ai nevoie să te dezbraci, fiindcă plecăm numaidecât! se adresă el acesteia, cu glas poruncitor.

Femeia plecă privirile, cu supunere.

Petroneff, rămăsese nemişcat, cu ochii holbaţi la nouă venită.

Nu cumva se înşela? Fermecătoarea făptură nu era Nataşa de Gogineff, soţia lui Boris Verodin?

Îi auzi glasul şi, deşi suna altfel, totuşi Petroneff îl recunoscu pe dată.

— Da, ea e, nu mai încape nicio îndoială! murmură el.

Odată cu această constatare, Petroneff îşi recăpătă sângele rece şi începu să chibzuiască cu înfrigurare. Să împiedece cu forţa plecarea celor doi? Să ceară socoteală acestui doctor Barickin?

Dar cum se făcea că sărmana Nataşa Verodin era în tovărăşia lui? Ce puteri îi legau?

Din păcate, nu putea să dea de veste poliţiei, căci în acest caz tânăra femeie ar fi fost şi ea luată la cercetări, ceea ce Petroneff voia să împiedece cu orice chip, căci ştia de la detectiv că Nataşa era amestecată în fortul săvârşit asupra braziliencei. Poate că dânsa avea însărcinarea să descopere ascunzătoarea banilor sau a bijuteriilor.

— Vino! porunci Barickin, luând valiza în mână.

Nataşa îl urmă în coridor, în timp ce Petroneff rămase nehotărât în odaia alăturată. Un singur lucru era neîndoielnic: Nataşa trebuia ocrotită!

În cele din urmă, îşi ticlui un plan, care părea destul de bun. Va urmări până la gară pe cei doi călători, apoi se va apropia de ei, adresându-se doctorului: „Această doamnă rămâne cu mine! O iau sub ocrotirea mea! Dacă te împotriveşti, dau de veste poliţiei germane!”

După aceea o va conduce în altă pensiune, sau chiar în hotelul său, în timp ce Barickin va putea să facă ce-o pofti.

Aşadar, Petroneff aşteptă până ce medicul şi „fiica” lui îşi luară rămas bun de la proprietăreasa pensiunii, apoi porni în urma lor, fără ca cineva să-l fi zărit.

La un moment dat, perechea se opri, căci Barickin voia să ia o maşină.

Petroneff deveni neliniştit. Dacă, nu găsea şi el un automobil, atunci putea să-i piardă din ochi.

Din fericire, avu prezenţa de spirit să se apropie de medic când acesta se urcă într-un taximetru şi astfel auzi adresa pe care o dădu şoferului:

— Gara Stettin!

În timp ce automobilul se depărtă în grabă, Petroneff porni şi el în aceeaşi direcţie, însă nu găsi maşină decât peste vreo cinci minute. Cu toate acestea, răsuflă uşurat, căci era sigur că se va întâlni în gară cu cei doi călători.

Dacă ar fi zărit, însă, privirea duşmănoasă pe care Barickin i-o aruncase când se urcase în maşină, atunci fără îndoială că bietul Petroneff n-ar mai fi fost atât de sigur de izbândă.

După o goană nebună pe străzile oraşului, ajunse în sfârşit la gară, unde coborî, plăti şoferului, apoi intră repede în sala de aşteptare. Îşi roti privirile în jur, dădu o raită pe la casa de bilete, dar nezărind pe cei căutaţi, îşi închipui că nu sosiseră încă, astfel că se aşeză la o masă retrasă, şi aşteptă cu înfrigurare ivirea vor.

Mai trecu câtăva vreme, însă Barickin şi însoţitoarea lui nu se arătară. În cele din urmă, întrebă la casa de bilete dacă nu cumva se prezentase un domn cu înfăţişarea medicului, dar casierul nu putu să-i dea nicio lămurire. Cercetările sale la ghişeul de predare al bagajelor rămaseră de asemenea, fără niciun folos.

Petroneff îşi dădu seama că fusese ademenit pe o cale greşită. Pe semne că Barickin bănuise ceva sau îl recunoscuse chiar – şi izbutise să scape de urmărirea lui.

Enervat, Petroneff porni spre casă, gândindu-se mereu la soarta Nataşei, care căzuse în ghearele unui ticălos. Deşi nu ştia ce se petrecuse, totuşi bănuia că doctorul Barickin avea o înrâurire puternică asupra nenorocitei prinţese.

Ceea ce îl uimea, însă, peste măsură, era salvarea miraculoasă a Nataşei. Cum izbutise ea să se pună la adăpost în câteva minute? Nu cumva scăpase şi Boris Verodin?

Deşi întristat de moarte, Petroneff se mângâia la gândul că Nataşa mai era în viaţă, că soarta o cruţase de astă dată.

Pe drum, omul de încredere al contesei avu tot timpul să se gândească la cele ce se petrecuseră în ultimele două luni şi pentru a nu pricinui noi neplăceri stăpânilor săi, hotărî ca deocamdată să nu le pomenească nimic despre întâlnirea lui cu Nataşa. Avea să chibzuiască ce e de făcut şi atunci putea să le aducă la cunoştinţă şi această îmbucurătoare veste.

240. Descoperirea furtului

Cei de la Prefectura Poliţiei nu prea aveau chef să dea ascultare lui Jonny Walker, căci acesta nu putea să aducă nicio dovadă în sprijinul afirmaţiilor sale.

— Pentru ce te amesteci dumneata într-o chestiune care nu te priveşte? întrebă comisarul de serviciu. Dacă doamna a fost într-adevăr prădată, atunci n-are decât să vină ea însăşi ca să se plângă poliţiei...

Detectivul spumega de mânie, văzând nepăsarea poliţistului german.

— Să ştii că te ţin răspunzător dacă hoţul izbuteşte să fugă! se răsti el, scos din sărite.

— Dar cine eşti dumneata? întrebă comisarul, oarecum neliniştit.

Jonny Walker scoase carnetul de legitimaţie. Din fericire, celălalt auzise foarte multe despre isprăvile vestitului detectiv londonez, afară de asta răsfoise dosarul cazului dr. Maskotcin–Barickin şi-şi aminti cu câtă înfrigurare era căutat acesta de cei doi poliţişti germani.

— Vă rog să aşteptaţi niţel! zise dânsul, îmbunat. Cel mai bun lucru e să dau de ştire comisarului Krause sau colegului meu, agentul Riemann.

Acesta din urmă era de serviciu în noaptea aceea, astfel că

se ivi numaidecât.

— Povestiţi-mi, vă rog, tot ceea ce ştiţi! zise el, privind cu admiraţie spre vestitul detectiv.

Jonny Walker istorisi despre misterioasele crime săvârşite la Cronstadt şi stărui mai ales asupra exploziei, din casa medicului.

— Prietenul meu susţinea cu tărie că doctorul Barickin îşi găsise şi el moartea, urmă detectivul. După ce îi povestii, însă, cele ce mi se întâmplaseră, mă însoţi numaidecât până acasă la mine, unde recunoscu în chiriaşul pensiunii pe ciudatul medic.

— Şi ce e cu tânăra femeie? întrebă Riemann, foarte tulburat.

— Am impresia că se află sub înrâurirea nefastă a presupusului ei părinte, răspunse detectivul. Mi-ar părea rău de ea, dacă plângerea pe care o fac acum, ar avea pentru dânsa urmări neplăcute.

— Bine, dar ştiţi doar că sub masca cea mai frumoasă se pot ascunde cei mai ticăloşi criminali? făcu Riemann, zâmbind.

Nu mai trecu multă vreme şi amândoi părăsiră Prefectura Poliţiei, după ce agentul luase cu el o pereche de cătuşe din cel mai dur oţel.

— De astă dată sper că voi pune mâna pe acest doctor Barickin! zise el. Ah, dacă aţi şti, de când îl căutăm!

Cei doi poliţişti îşi iuţiră paşii şi după puţin timp ajunseră la pensiunea doamnei Lind.

Mare fu spaima bietei femei, când auzi larmă pe coridor, căci era ora destul de înaintată şi desigur că toţi chiriaşii voiau să se odihnească.

— Dar ce e… ce s-a întâmplat? întrebă ea, apropiindu-se de Jonny Walker.

— Tocmai asta voiam să întreb şi eu, zise detectivul, care cercetase atât încăperea sa cât şi a medicului, dar nu descoperise nicio urmă de Barickin sau Petroneff.

— Ce doriţi să mă întrebaţi? făcu proprietăreasa pensiunii.

— Unde se află doctorul Barickin?

Riemann stătea ca pe jăratec, căci bănuia că ticălosul izbutise să şteargă putina.

— Doctorul Barickin a plecat acum un ceas, răspunse femeia. A primit o telegramă din Suedia, în urma căreia a fost nevoit să plece imediat la Stockholm împreună cu fiica lui.

— Şi nu se mai înapoiază?

— Ba da, şi încă foarte curând, căci mi-a plătit chiria pe toată luna.

— Hm, tare mi-e teamă că vă înşelaţi, se amestecă Riemann în vorbă. Vulpea asta o fi mirosit ceva şi a dispărut fără urmă.

— Deocamdată nu ne rămâne altceva decât să aşteptăm, răspunse Jonny Walker, liniştit, ca un adevărat englez.

După vreun sfert de ceas se auzi soneria. Femeia se duse să deschidă, în timp ce poliţiştii aşteptau nerăbdători.

Dar, spre dezamăgirea lor, în prag se ivi Petroneff, pe chipul căruia era întipărită o mare deznădejde.

— Ce doriţi? — întrebă femeia, cuprinsă de nelinişte.

— Lăsaţi-l să intre, căci e prietenul meu, doamnă Lind! se amestecă detectivul. Ei, unde sunt cei doi? întrebă el, adresându-se lui Petroneff.

— Au scăpat! răspunse acesta, pornind în urma poliţiştilor, care intrară în odaia englezului.

După ce povesti cele ce i se întâmplaseră, află de la detectiv rostul prezenţei lui Riemann, care era foarte posomorât.

— Omul acesta e de mare însemnătate pentru noi, domnii mei, zise acesta din urmă. Să sperăm, însă, că vom izbuti să-i dăm de urmă, deşi aceşti escroci internaţionali sunt foarte şireţi. Când vreunul din ei spune că a plecat la Stockholm, atunci poţi fi sigur că a luat expresul spre Elveţia sau Franţa. De aceea, mă voi pune în legătură cu şeful meu, pentru ca să trimitem telegrame tuturor staţiilor principale de cale ferată. Poate că în chipul acesta, ticălosul va fi prins!… Vreţi să mă însoţiţi până la şeful meu?

Fireşte că cei doi bărbaţi se învoiră. Dar tocmai când se pregăteau să plece, se auzi soneria şi, după câteva clipe,

doamna Lind stătea de vorbă cu brazilianca, care se înapoiase acasă.

— Asta e păgubaşa! murmură detectivul.

Agentul Riemann se apropie de dânsa, se prezentă, apoi zise:

— Cercetaţi, vă rog, dacă nu cumva aţi fost din nou prădată!

Înspăimântată, femeia dispăru în odaia ei, dar se năpusti repede afară, frângându-şi mâinile.

— Banii mei, banii mei! se tângui ea. De astă dată mi s-a furat o sumă foarte mare!

— Cât anume? întrebă Riemann.

— Vreo cincizeci de mii de pesos, pe care îi ascunsesem într-o geantă. Afară de asta, mi s-au mai luat giuvaieruri foarte preţioase.

— Nu cumva mi le-aţi putea descrie?

Doamna era foarte tulburată, astfel că trecu multă vreme până ce izbuti să dea lămuririle cerute, pe care agentul le însemnă în carnetul său.

— Bănuiţi pe cineva? întrebă el.

— Pe cine să bănuiesc? Ah, dacă ai şti ce pierdere am suferit!

— Stimată doamnă, dacă ne pierdem cumpătul, nu mai ajungem niciodată la capăt! încercă Riemann s-o potolească. Ia gândiţi-vă bine, nu cumva aveţi vreo bănuială?

— Nu.

— Dacă nu mă înşel, eraţi foarte des vizitată de o domnişoară, care putea intra şi ieşi oricând din odaia dumneavoastră?

— O domnişoară? Ah… dar de asta nici nu poate fi vorba… e doar fiica doctorului Barickin! Nu, nu, puteţi avea deplină încredere într-însa!

— Nu e vorba de încredere sau neîncrederi. Chestia e, ştia Barickin unde sunt ascunşi banii?

— Nu… nu-mi aduc aminte dacă i-am spus asta. În orice caz, e cu neputinţă ca dânsa să aibă ceva de-a face cu furtul… deşi parcă îmi amintesc… da, da, aşa este… astă-

seară când am plecat de acasă împreună cu dânsa, am scos geanta de sub dulap ca să-mi iau nişte bani.

— Ei, vedeţi? făcu agentul, cu glas triumfător. Şi când te gândeşti că susţineaţi cu tărie că domnişoara nu ştia unde sunt ascunşi banii! Chestia e cum nici nu se poate mai simplă. Această domnişoară e complicea hoţului, care a făcut din ea unealta lui… Îmi pare rău, dar aţi căzut în cursa întinsă cu multă dibăcie… Ia spuneţi-mi, vă rog, unde aţi fost astă-seară împreună cu prietena dumneavoastră?

— Am fost… la… teatru.

— Şi de ce nu v-aţi înapoiat împreună?

— Fiindcă… Lydia a fost apucată de dureri de cap şi cerându-şi scuze, porni singură spre casă.

Agentul zâmbi triumfător.

— Vedeţi, nu mai încape nicio îndoială! zise el. Totul a fost pus la cale de frumoasa fată şi presupusul ei părinte. Ea v-a însoţit la teatru, în timp ce complicele ei a săvârşit furtul şi pentru ca să poată fugi la vreme, tânăra a pretextat că o doare capul, ceea ce i-a îngăduit să plece numaidecât acasă. Din păcate, şi-a jucat rolul atât de bine, încât aţi căzut în cursă fără să bănuiţi nimic.

— Da, parcă încep să cred şi eu că ai dreptate! zise femeia, izbucnind în lacrimi. Ah, ce ticăloasă! Cum s-a priceput să se strecoare în inima mea! De unde să fi ştiut eu că încălzesc un şarpe la sân?

— Fireşte, n-aveaţi de unde să ştiţi! încuviinţă agentul.

— Ba ar fi trebuit să ştiţi, se amestecă şi detectivul. Doar aţi mai căzut o dată victimă unui furt! Asta ar fi trebuit să vă deschidă ochii. Prima dată, hoţul n-a găsit ascunzătoarea banilor şi a giuvaiericalelor, altminteri le-ar fi furat chiar atunci.

— Şi credeţi că-mi voi mai recăpăta vreodată lucrurile furate? întrebă brazilianca, cu glas tremurător.

— Singurul lucru care vă rămâne de făcut e să aşteptaţi în linişte, răspunse agentul. Cât despre noi, vom face tot ce ne stă în putinţă, spre a pune mâna pe hoţ şi complicea lui.

— Atunci… atunci o veţi aresta şi pe Lydia? întrebă femeia.

— Asta e de la sine înţeles! Poate că dânsa e şi mai primejdioasă decât doctorul Barickin, căci după cât se pare, se pricepe de minune să-şi câştige încrederea semenilor ei.

— Totuşi, mi-e milă de dânsa! se tângui păgubaşa.

— Să mergem, domnii mei! se adresă Riemann celor doi bărbaţi. Comisarul Krause n-o să fie tocmai bucuros că l-am trezit din somn, totuşi când va afla despre ce e vorba, nădăjduiesc că o să-i treacă supărarea.

Şi, într-adevăr, agentul nu se înşelase. Când auzi ce se petrecuse, comisarul fu ca electrizat.

— Hm, proastă afacere! zise el. Dar cel puţin, avem un punct de sprijin…

Se opri şi aţinti o privire cercetătoare asupra detectivului, ca şi cum ar fi vrut să-şi dea seama câtă încredere îi putea acorda.

— Acest doctor Barickin, pare să fie un om priceput în multe domenii, urmă el. Sunt sigur că numai dânsul ne-ar putea da lămuriri asupra misterioaselor cadavre, cât şi asupra ciudatei făpturi care s-a ivit în pivniţa laboratorului distrus zilele trecute în Zehlendorf.

— Domnul Petroneff mi-a povestit că şi în Rusia s-a petrecut ceva asemănător, zise Jonny, Walker.

— Domnii mei, vă rog să ne iertaţi acum, dar sunt foarte grăbit, căci trebuie să pun totul în mişcare pentru ca hoţii să nu ne scape, urmă comisarul. Bănuiesc că mai sunt încă aici, deoarece Barickin ştie prea bine că toate gările vor fi supravegheate. Probabil că s-au mutat la altă pensiune şi abia după ce vor trece câteva zile şi lucrurile se vor potoli, vor părăsi Germania.

Petroneff şi detectivul îşi luară rămas bun de la comisar, apoi părăsiră locuinţa acestuia.

Cel dintâi se lupta cu sine însuşi, neştiind dacă trebuie sau nu să destăinuie lui Vasilieff sau contesei ce se petrecuse în acea zi. După multă chibzuială, se hotărî să nu le pomenească nimic despre apariţia Nataşei.

Petroneff se înapoie la hotel. Detectivul, însă, părea foarte grăbit, căci luase hotărârea de a porni pe socoteala lui în

urmărirea primejdiosului răufăcător.

În zilele următoare, comisarul Krause făcu nenumărate razii, nădăjduind că va descoperi adăpostul lui Barickin. Dar toate sforţările sale rămaseră zadarnice. După trei săptămâni de zile renunţă să-i mai caute în Berlin. Îşi puse în gând să plece în Franţa, ca să înapoieze marchizei bijuteriile furate.

Într-adevăr, în una din zilele următoare luă drumul spre Paris. Când urcă în tren, un bărbat îl salută foarte prietenos, dar el nu-şi aducea aminte să-l cunoască.

— Probabil că nu mă mai cunoaşteţi? întrebă străinul, zâmbind.

— Drept să spun, nu-mi pot aminti unde şi când ne-am mai văzut, domnule. Trebuie să mărturisesc, totuşi, că-mi păreţi cunoscut.

— Numele meu e Petroneff, ştiţi, acela care a fost la dumneavoastră cu detectivul londonez.

— Ah, aşa e! exclamă comisarul, plăcut surprins. Plecaţi şi dumneavoastră în Franţa?

— Plec la Paris, sau mai bine zis, la Fontainebleau.

— Minunat! Vom călători împreună, deci.

— Cum staţi cu doctorul Barickin? I-aţi găsit urma?

— Nu, răspunse comisarul, scurt.

Petroneff răsuflă uşurat, căci grija de Nataşa îl chinuia mai mult decât voia să arate. Dacă criminalul era descoperit, atunci va fi trasă la răspundere şi biata femeie, şi asta nu trebuia să se întâmple cu niciun preţ.

241. Chinurile îndoielii

Accidentul suferit de Vasilieff se dovedi a fi mai puţin grav decât se crezuse la început. Medicii îi puseră piciorul în ghips.

Moşierul suferi mult totuşi, sufleteşte. Se vedea nevoit să se resemneze în aşteptare, în vreme ce nervii săi erau încordaţi la culme. Ce pedeapsă mai mare putea exista pentru el decât aceea de a sta în pat fără să facă nimic, pe când undeva, pe aproape, trăia femeia pe care o căuta de atâta vreme!

De când o întâlnise în parcul castelului „Denise”, el nu mai avea odihnă o clipă. Se-ntreba mereu dacă dânsa trăia întradevăr, sau dacă nu cumva el îşi pierduse minţile.

De nenumărate ori pe zi o chema la telefon pe doamna Barobleur, dar dânsa nu răspundea. Întreba şi la castelul „Denise”, însă intendentul spunea mereu acelaşi lucru şi anume că doamna contesă plecase iarăşi în călătorie.

Într-o bună zi sosi scrisoarea lui Petroneff. Oftând, moşierul o deschise şi începu s-o citească şi se cufundă în lectura ei, cu interes crescând.

În cele din urmă lăsă în jos mâna în cane ţinea scrisoarea şi, ridicând ochii spre tavan, murmură cu glas tremurător:

— Îţi mulţumesc, Dumnezeule din Ceruri, că se face în sfârşit lumină în jurul meu. De ce toţi oamenii aceştia m-au lăsat până acum în nedumerire şi nimeni nu mi-a spus că Tatiana trăieşte? Voi pleca în curând în Anglia şi voi face cercetări la faţa locului.

La-nceput se gândi să-l însărcineze pe Petroneff să ceară detectivului să-şi continue cercetările, dar se răzgândi repede. Nu trebuia şi nu voia să iniţieze pe nimeni în tainele sale.

Petroneff ştia totul, sau cel puţin foarte mult, dar asta era ceva care nu trebuia să afle nici dânsul chiar.

Piciorul se vindecă văzând cu ochii şi medicul îi dăduse speranţe că peste câteva zile va putea ieşi.

Când veni momentul acesta fericit, cel dintâi lucru pe care-l făcu moşierul, fu să cheme maşina şi să plece la castelul „Denise”.

Când ajunse, îi ieşi înainte tânărul servitor şi deschise poarta aurită. Apoi, în faţa peronului din parc, se ivi, ca de obicei, monsieur Bouillon, care-l privi pe vizitator prietenos şi întrebă:

— Cum vă simţiţi, domnule Vasilieff? Arătaţi cât se poate de bine.

Moşierul îl rugă să se apropie şi intendentul veni lângă maşină. Cu glas implorator, nobilul bărbat i se adresă:

— Te rog înc-o dată, monsieur Bouillon, spune-mi adevărul!

Într-una din zilele trecute a fost în castelul acesta o doamnă şi un bărbat în vârstă. Eu am văzut bine şi de aceea mă surprinde că dumneata negi cu încăpăţânare. Doamna e o veche cunoştinţă a mea şi nu pricep de ce stărui în refuzul de a spune adevărul.

Intendentul era încurcat. Bărbatul acesta îi făcea milă şi, pe de altă parte, nu înţelegea de ce doamna aceea ţinea cu tot dinadinsul să facă o taină din prezenţa ei în castel. De ce-l oprise să spună adevărul?

N-avea încotro, însă, nu putea trece peste porunca ei, astfel că spuse:

— V-aţi înşelat, domnule Vasilieff. V-am spus doar că două persoane au fost în vizită la noi, dar că au plecat înainte cu câteva zile.

Moşierul clătină capul şi privi cu tristeţe la intendent.

— Ştiu că mă minţi! zise el. Dumnezeu să te ierte!

Monsieur Bouillon nu răspunse, ci înălţând din umeri, dispăru în castel, în vreme ce Vasilieff spuse şoferului să pornească spre Paris.

Voia să-ncerce înc-o dată să stea de vorbă cu doamna Barobleur.

Intendentul rămase îndărătul uşii până când maşina dispăru, apoi, întorcându-se, se lovi faţă în faţă cu contesa.

— Ei, monsieur Bouillon, ce voia iarăşi domnul Vasilieff? întrebă ea.

— Acelaşi lucru ce-l vrea mereu, răspunse bătrânul. Nici nu vă închipuiţi ce greu îmi vine să-l mint necontenit! Când privesc în ochii lui albaştri şi blânzi, mi se rupe inima de milă.

Contesa clătină din cap, ca şi cum îi dădea dreptate, apoi zise:

— Acum nu va mai veni. Sunt aproape sigură de asta. Astfel că nu vei mai fi nevoit să minţi. Dacă totuşi va veni mai târziu, până atunci cred că-mi voi fi schimbat felul de a fi faţă de el.

— E unul şi acelaşi cu bărbatul înfăţişat de portretul care atârnă în bibliotecă deasupra biroului? întrebă intendentul, şovăind.

Contesa se roşi până peste urechi, şi bâlbâi:

— Cine… cine ţi-a spus asta?

— Se vede lesne doar, răspunse bătrânul, zâmbind. Asemănarea e atât de izbitoare, încât nu mai poate exista îndoială.

— Cu toate astea te înşeli, dragul meu, zise contesa şi se-ndepărtă.

Însă monsieur Bouillon surâse cu tâlc şi-şi spuse: „Asta n-ai să mi-o poţi scoate din cap, oricât te-ai căzni”.

Şi, ca pentru a se încredinţa, se duse înc-o dată în bibliotecă, unde se opri în faţa tabloului, pe care începu să-l contemple lung.

— El este, orice ar spune ea, murmură dânsul.

Şi după ce mai rămase câteva clipe adâncit în gânduri, părăsi încăperea.

Atunci se descinse o uşă tăinuită în tapetul odăii şi în pragul ei se ivi contesa. Se duse la uşa principală, pe unde tocmai dispăruse intendentul, o zăvorî, apoi rămase şi ea locului în faţa tabloului.

Pe chipul ei frumos se întipări o expresie de dragoste şi blândeţe. Multă, multă vreme rămase adâncită în gânduri, cu capul plecat…

Deodată ridică privirea spre tablou şi cu glasul melodios, murmură:

— Iartă-mă, iubitule, dacă te mai ţin încă în nesiguranţă! În curând va bate ceasul când vei putea afla totul.

În timpul acesta Vasilieff ajunsese la Paris. În drum luase hotărârea să nu meargă cu maşina chiar până în strada unde locuia prezicătoarea, ci şoferul trebuia să meargă înainte pe jos şi că caute să intre în casă.

Moşierul începuse să bănuiască cum că şi doamna Barobleur avea ceva de ascuns. Avea presimţirea că între bătrâna aceasta şi contesă exista o legătură tainică.

Şoferul se întoarse după câtva timp şi raportă:

— Un servitor negru mi-a deschis uşa şi mi-a spus că doamna Barobleur nu e acasă. Cică e plecată în călătorie.

— Greu e să vorbeşti cu ea! murmură moşierul şi chipul i se întunecă. Şi nu ţi s-a spus când se înapoiază?

— Servitorul nu ştie.

Vasilieff rămase o clipă pe gânduri, apoi zise:

— Voi încerca totuşi, căci nu cred că doamna e plecată.

Şoferul dădu drumul maşinii şi după câteva minute, aceasta se opri în faţa casei prezicătoarei. Negrul se ivi din nou şi deveni furios, zărindu-l iarăşi pe şofer. Îi repetă răstit că stăpâna sa e plecată şi vru să-i închidă uşa în nas, dar celălalt puse repede piciorul în prag şi-l împiedecă.

— Ia vino-ncoa, fiule! se adresă Vasilieff, părinteşte, negrului.

Duse mâna în buzunar şi scoase o bancnotă, pe care o întinse servitorului, în ochii căruia se aprinse o sclipire de lăcomie.

— E a ta, dacă-mi spui unde e doamna Barobleur, zise moşierul.

— A plecat… în călătorie, răspunse negrul, cu asprime aproape.

— Unde?

— Departe… la Marsilia.

Uşa se închise cu zgomot şi negrul dispăru în casă. Vasilieff rămase o clipă nehotărât în prag, apoi dădu ordin şoferului să pornească îndărăt la Fontainebleau.

Cu puţin înainte de a ajunge în această localitate, se ivi pe şosea o altă maşină. Vasilieff nu-i dădu nicio atenţie şi îşi aruncă doar în treacăt privirea asupra ei, când cele două automobile se încrucişară.

Văzu trecând fulgerător pe dinainte-i un bărbat şi o femeie, care discutau cu aprindere şi, aproape fără să-şi dea seama ce face, moşierul porunci şoferului să întoarcă şi să urmărească cealaltă maşină.

Omul se supuse, şi acum cele două automobile goneau spre Paris. Deodată, însă, ajunseră într-o stradă cu circulaţie intensă de vehicule şi şoferul lui Vasilieff pierdu din ochi maşina pe care o urmărea.

Moşierul rămase o clipă nehotărât, apoi dădu ordin

şoferului să se-ntoarcă la Fontainebleau.

— Ce să-n semne asta? murmură el. A fost într-adevăr Petroneff, sau m-am înşelat?

Ajuns acasă dădu o telegramă devotatului său, cerându-i să vină în Franţa.

După două zile Petroneff sosi. Moşierul îl privi cercetător, în vreme ce-i strânse mâna.

— Cum o mai duci, Petroneff? întrebă el.

— Mulţumesc, bine.

— Ce mai e pe la Berlin?

— Toate bune.

— Când ai venit?

Credinciosul servitor se simţi stingherit de privirea pătrunzătoare a stăpânului său, dar îşi adună tot curajul şi răspunse:

— Acum trei ceasuri, domnule Vasilieff.

— Ciudat! făcu moşierul. Se pare că ai o dublă personalitate… Alaltăieri am întâlnit o maşină, în care se afla un bărbat cu care semănai ca două picături de apă. Din păcate am pierdut maşina din ochi, aşa că nu m-am putut încredinţa pe deplin cine e cel de-al doilea domn Petroneff.

Devotatul moşierului schimbă feţe-feţe şi lăsă privirea în pământ. Dar după câteva clipe îşi redobândi stăpânirea de sine şi răspunse, zâmbind:

— Desigur că v-aţi înşelat, domnule Vasilieff, căci niciun om nu poate fi în acelaşi timp în două locuri.

— Ai dreptate. Ciudat era şi faptul că mi s-a părut că erai în tovărăşia unei doamne… cane… ah! să lăsăm asta! se-ntrerupse el, cu un oftat.

Şi schimbând vorba, întrebă:

— Detectivul mai e în Berlin?

— Da, aşteaptă noi însărcinări.

— Dă-i o telegramă să vină imediat încoace! Am nevoie urgentă de el. Să vină cu avionul.

— Voi îndeplini îndată porunca, domnule Vasilieff.

Ajuns la uşă, Petroneff se mai întoarse o dată şi moşierul îşi dădu seama că are ceva pe inimă.

— Ei, ce mai doreşti? îl întrebă el.

— Voiam să vă întreb dacă mai aveţi nevoie de mine astă-seară, căci doream să vizitez Parisul noaptea. N-am mai fost demult în capitala Franţei şi aş vrea să văd cum arată după război?

— Nu mai am nevoie de dumneata, Petroneff. Poţi pleca la Paris.

— Vă mulţumesc.

După ce transmise telegrama pentru Berlin, credinciosul servitor plecă la Paris, unde se îndreptă spre locuinţei doamnei Barobleur.

Fu lăsat să intre imediat şi peste câteva clipe se afla înaintea contesei.

— Ah, dumneata eşti, domnule Petroneff! zise ea veselă şi-i întinse mâna.

Intrară amândoi în altă odaie şi se aşezară, unul în faţa celuilalt.

— De ce faci o mutră atât de posomorâtă, domnule Petroneff? întrebă contesa.

Uriaşul oftă din adânc şi răspunse:

— Mă aflu iarăşi în mare încurcătură. Multă vreme nu mai pot juca rolul meu dublu. Domnul Vasilieff a trecut ieri pe lângă noi şi m-a recunoscut.

Contesa tresări speriată.

— M-a recunoscut şi pe mine? întrebă ea, fără suflare.

— Nu ştiu… n-a spus nimic despre asta. Mi-a dat a înţelege că se îndoieşte c-am sosit abia astăzi din Berlin.

— Încă puţintică răbdare, domnule Petroneff, căci nu va trebui să mai joci mult timp rolul dublu, îl mângâie contesa. În definitiv, ce-a vrut domnul Vasilieff de la dumneata?

— Mi-a cerut să telegrafiez detectivului londonez să vină imediat încoace, căci are nevoie de dânsul. Nu ştiu ce vrea de la mister Walker, dar probabil că e ceva în legătură cu chestia aceea din Anglia. Poate că vrea să-l însărcineze şi cu căutarea domnişoarei Irina, care tot n-a dat încă vreun semn de viaţă.

Contesa mai stătu de vorbă multă vreme cu devotatul ei, apoi acesta plecă.

A doua zi dimineaţă sosi detectivul Jonny Walker. Era foarte bine dispus. Ştia că urma doctorului Barickin ducea la Paris şi că Krause, comisarul, plecase în capitala Franţei.

În ultimele zile Walker se ocupase mult de criminalul dispărut şi se întâlnise în câteva rânduri cu comisarul. Nădăjduia să poată continua la Paris urmărirea doctorului Barickin.

Petroneff îl primi pe detectiv.

— Pentru ce am fost chemat aici? întrebă Walker. Stăpânul dumitale locuieşte în casa aceasta?

— Da, răspunse celălalt. Vei face cunoştinţă cu el îndată, domnule Walker. Ce anume însărcinare vrea să-ţi dea, nu ştiu nici eu, căci nu mi-a spus nimic.

După câteva minute, Petroneff îl conduse pe detectiv la moşier. Acesta stătea într-un fotoliu şi citea o carte. Petroneff se retrase.

Moşierul îl măsură repede cu privirea pe englez, îl invită cu un gest să ia loc, apoi i se adresă de-a dreptul:

— În primul rând voiam să aud personal din gura dumitale, cum au decurs cercetările în Anglia. Apoi mai am să-ţi dau o însărcinare delicată.

Walker povesti totul în amănunţime şi moşierul ascultă cu multă luare-aminte. Când englezul sfârşi, celălalt îl întrebă:

— Aşadar, eşti încredinţat că ducesa trăieşte?

— În privinţa asta nu mai încape îndoială, căci anul trecut a fost pentru ultima oară pe moşiile ei.

— Anul trecut pentru ultima oară? repetă moşierul, îngândurat. Şi cum se numeşte bărbatul care urmează să devină moştenitor în linie colaterală?

— Baronetul Phil Worchester.

— Ce vârstă are?

— Patruzeci şi doi de ani.

— L-ai văzut cu ochii dumitale?

Detectivul zâmbi:

— Când un om e plătit atât de bine, domnule Vasilieff, conştiinţa îi impune să facă lucrul întreg. Am plecat la castelul Worchester – cum se numeşte cuibul unde locuieşte el – şi m-

am interesat pe sub mână asupra lui. E un holtei slăbănog şi nu prea e iubit. L-am văzut în câteva rânduri trecând călare pe dinaintea mea. E înalt, cu părul blond roşcat şi ochi albaştri spălăciţi. Se spune că i s-a impus să locuiască în castelul Worchester şi că marea avere a familiei ducale Worchester îi aduce venituri imense. Dar de fiecare dată când îi vin câştigurile, dispare din cuibul acela şi pleacă la Londra, unde pierde la joc până la ultimul ban. Când e curăţat se înapoiază la castel unde aşteaptă până îi vin alţi bani.

— Şi ce se spune despre tânărul duce, despre care se susţine c-ar fi dispărut? întrebă moşierul.

— Se povestesc lucruri cam ciudate, domnule Vasilieff. Nimeni nu crede că tânărul ar exista. Ducesa ar fi răspândit în lume povestea aceasta.

Moşierul clătină capul îndurerat şi pe chipul său se întipări o expresie visătoare.

— Voi pleca eu însumi în Anglia, zise el, în cele din urmă. Nădăjduiesc că mă vei însoţi, domnule Walker, căci se poate să am nevoie de ajutorul dumitale.

Detectivul se înclină politicos.

— Între timp, urmă moşierul, trebuie să mă ajuţi să descurc nişte iţe încurcate, care îmi dau multă bătaie de cap. În apropiere se află castelul „Denise”, domnule Walker, şi acesta e proprietatea unei doamne Barobleur, care a fost pe vremuri la Petrograd o prezicătoare vestită. Afară de asta ea mai are la Paris, pe rue Voltaire, o casă în care locuieşte acum. După cât se pare se îndeletniceşte acolo cu vechea ei meserie şi numai rareori vine la castelul ei minunat de aici. O doamnă şi un bătrân au sosit de curând, ca oaspeţi, la castelul „Denise” şi bănuiesc că se află şi acum acolo. Asta îţi cer să stabileşti, precum şi care sunt obiceiurile de viaţă ale doamnei şi ce fel de relaţii are ea cu prezicătoarea. Am mare interes să aflu asta. Dacă e cu putinţă, trebuie să pun la cale o întâlnire între mine şi contesă.

— Desigur că mijlocindu-vă această întâlnire, contesa nu trebuie să bănuiască nimic despre ea înainte?

— Fireşte. Nici numele meu nu trebuie să-l rosteşti faţă de

ea.

— Foarte bine, domnule Vasilieff. Nădăjduieşte că nu-mi va fi deloc greu să aduc la îndeplinire sarcina pe care mi-aţi încredinţat-o.

— Nu lua lucrurile prea uşor, zise moşierul. În orice caz, nu trebuie să faci economie de bani, căci îţi pun la dispoziţie oricât.

Detectivul plecă, lăsându-l pe moşier singur.

242. Horoscopul lui mister Walker

Petroneff se afla la casa prezicătoarei şi stătea ca un vinovat în faţa contesei, care-l privea cu seriozitate.

— După toate cele întâmplate nu-mi rămâne altceva de făcut decât să plec cât mai repede, zise frumoasa femeie.

— Şi eu ce să fac? întrebă Petroneff. Să rămân la domnul Vasilieff?

— Fireşte. Renunţ deocamdată la serviciile dumitale. Probabil că voi pleca în Anglia.

— Dar dacă află domnul Vasilieff că am cunoscut toate tainele şi mă concediază? Sunt om cu stare, doamnă contesă, dar m-ar durea nespus, totuşi, dacă va trebui să aud din gura lui că şi-a pierdut încrederea în mine.

— Nu te va concedia. Şi chiar dacă se va întâmpla asta, mai sunt şi eu aici. Voi şti eu să te dezvinovăţesc.

— N-ar fi mai bine, încercă Petroneff, să daţi vălul la o parte şi să staţi de vorbă cu el?

Contesa clătină capul cu hotărâre:

— Nu se poate încă, Petroneff. Trebuie să mai avem răbdare câtva timp. Şi-apoi, de unde să afle el că dumneata erai în legături cu mine? Doar nu ştie nimic precis. Bănuieşte numai că te-a văzut cu mine şi că ai sosit în Franţa cu două zile înainte de a fi dat ochii cu el.

— Mă gândesc şi mă doare că nu m-a oprit şi pe mine când l-am adus pe detectiv! Niciodată n-a avut taine faţă de mine. Şi nici nu mi-a spus mai târziu ce a vorbit cu mister Walker.

Contesa vru să răspundă ceva dar tocmai atunci zbârnâi

soneria. Amândoi ciuliră urechea şi auziră un glas bărbătesc care întreba de doamna Barobleur.

Petroneff tresări. Duse mâna pâlnie la ureche şi se apropie încetişor de uşă. Rămase nemişcat şi ascultă.

După câteva clipe se înapoie la contesă şi-i şopti:

— E un noroc c-am fost tocmai aici. Ştiţi cine este? Detectivul Jonny Walker, omul pe care l-a chemat la Fontainebleau domnul Vasilieff. Temerile mele se dovedesc întemeiate, deci. Presupun că englezul a fost însărcinat să iscodească cine e şi ce face doamna Barobleur, dacă e în Paris şi când se poate sta de vorbă cu ea. Mai bănuiesc că se va duce să facă cercetări şi la castelul „Denise”. Din toate astea reiese că domnul Vasilieff nu mai are încredere în mine.

Cu aerul unui om îndurerat, devotatul moşierului urmă:

— Ah, doamnă contesă, vă rog din nou să puneţi capăt tainelor de care vă înconjuraţi! Vorbiţi cu domnul Vasilieff şi lămuriţi lucrurile! Se poate ca într-o zi să fie prea târziu şi atunci vă va părea rău toată viaţa.

O clipă se păru că frumoasa femeie îşi pune la inimă vorbele acestea, apoi, însă, făcu un gest de împotrivire cu capul şi zise:

— Nu, nu se poate încă, Petroneff. Rămâi aici şi aşteaptă-mă, vreau să-l văd pe bărbatul acela.

Uriaşul dădu trist din cap. O cunoştea bine pe contesă şi ştia că nu o putea abate de la hotărârea ei.

Se aşeză pe un scaun lângă fereastră şi privi în stradă.

În vestibul aştepta într-adevăr Jonny Walker, detectivul englez. Negrul se ivi iarăşi şi-l conduse în camera de consultaţii a prezicătoarei.

Jonny Walker se uită nepăsător la bătrâna femeie. Când ea îl întrebă ce doreşte, el răspunse că vrea să i se facă un horoscop.

Privi cu un zâmbet ironic la pregătirile ei de a se înconjura cu o atmosferă de mister înainte de a începe, căci el nu credea în arta acestei femei.

În cele din urmă ea îi luă mâna şi cercetând cu luare-aminte liniile palmei, zise:

— Vii dintr-o ţară străină, domnule, o ţară înconjurată de multă apă. Eşti un om inteligent şi cu experienţă şi stai în slujba dreptăţii. Un bărbat te-a chemat în Franţa.

Detectivul tresări cu putere şi-şi retrase mâna.

— De unde ştiţi toate acestea? întrebă el, agitat.

Bătrâna surâse şi răspunse:

— Voiai doar un horoscop, nu? Doreşti să auzi mai departe?

Englezul îi întinse iar mâna şi prezicătoarea urmă:

— Ai fost însărcinat să stabileşti ce se petrece într-o casă mare şi singuratică. E vorba de un castel. Văd uşi masive şi afară, deasupra portalului, o inscripţie cu litere de aur. Stăpâna castelului nu e acasă, însă au fost acolo doi oaspeţi, o doamnă şi un bărbat bătrân. Ţi s-a cerut să afli cine e doamna aceea, apoi să cercetezi la Paris cine locuieşte într-o căsuţă dintr-o anumită stradă… şi…

Detectivul îşi trase iarăşi mâna şi se repezi s-o apuce pe bătrână, dar ea se dădu repede cu câţiva paşi înapoi.

— De când calcă un gentleman ospitalitatea în felul acesta? se auzi atunci un glas aspru de femeie.

În aceeaşi clipă englezul se trezi singur în odaie… Lumina roşie se stinsese.

— Unde sunteţi, doamnă Barobleur? întrebă el, căindu-se că-şi pierduse cumpătul.

Dar femeia nu mai răspunse şi în locul ei se ivi în prag negrul. Ţinea braţele încrucişate pe piept şi zâmbea batjocoritor.

— Ţi s-ar cuveni să te iau de gât, ticălos negru, ca să te silesc să vorbeşti! strigă englezul către tânărul servitor.

Dar acesta părea neînfricoşat. Şi nici nu răspunse.

După câteva clipe Jonny Walker părăsi încăperea şi ieşi în stradă. Ceea ce auzise îl tulburase adânc.

Nu credea că se poate citi viaţa unui om în liniile palmei, şi cu toate acestea trebuia să-şi mărturisească cum că nu exista altă explicaţie pentru cele auzite.

Detectivul chibzui multă vreme şi în cele din urmă zise că nu se cuvenea să se lase învins de asemenea lucruri. Se scutură de povara gândurilor grele, chipul i se lumină şi ochii-i

îşi reluări strălucirea lor vicleană şi inteligentă.

După două zile se duse să-l viziteze pe Vasilieff, care-l aştepta nerăbdător.

— Ei, domnule Walker, ai aflat ceva? întrebă moşierul.

— Deocamdată prea puţin, răspunse celălalt. Vreau să vă fac o propunere, domnule Vasilieff. Dacă o primiţi voi putea lucra mai bine şi mai repede.

— Vorbeşte!

— Ce-ar fi dacă a-ţi părăsi de formă Fontainebleau şi Franţa?

— Pentru ce anume?

— Pentru că atunci aş putea – după cum vă spuneam – să lucrez mai în voie. Urcaţi-vă în tren şi înapoiaţi-vă aici cu cel următor. Fireşte că va trebui să vă mutaţi la alt hotel.

Moşierul părea să nu fie de acord cu această propunere, căci făcu o mutră nehotărâtă.

— Fireşte că nu-l veţi lua cu dumneavoastră pe domnul Petroneff, căci voi avea nevoie de el aici, adăugă detectivul.

— Dar îţi spuneam că Petroneff nu trebuie să ştie nimic de însărcinarea pe care ţi-am dat-o.

— Nici nu va şti.

— Asta nu mai pricep, domnule Walker. Cred însă că vei fi având temeiurile dumitale spre a proceda astfel, aşa că accept propunerea de a pleca. Mă voi duce însă în Anglia, de unde mă voi înapoia peste câteva zile.

— Foarte bine, domnule Vasilieff! încuviinţă detectivul, cu însufleţire. Când vă veţi întoarce aici, cu siguranţă că vă voi putea spune ce doriţi să ştiţi.

243. Jocul detectivului

A doua zi, Petroneff întorcându-se din oraş rămase mirat văzând pe masa din odaia lui o scrisoare prin care moşierul îl vestea că plecase într-o călătorie din care va reveni peste câteva zile. Nu pomenea deloc încotro se îndreptase.

Credinciosul slujitor îşi dădea seama tot mai mult că stăpânul său îşi pierduse încrederea într-însul. Înainte vreme

ştia întotdeauna ce gânduri avea Vasilieff.

Nu era nimic de făcut însă împotriva acestei stări de lucruri şi Petroneff se mângâia cu gândul că toată această situaţie nu va mai ţine multă vreme.

Plecă îndată la Paris şi se duse la locuinţa prezicătoarei.

Abia intrase în casă, că se ivi în stradă un bărbat cu înfăţişare prăpădită. Acesta râse în sinea lui şi murmură:

— Mi-am spus eu că toată arta acestei prezicătoare nu e decât înşelătorie.

Omul acesta nu era altul decât detectivul Jonny Walker, care-l ţinuse sub observaţie şi-l urmărise pe Petroneff, căci bănuia că există oarecari legături între dânsul şi casa doamnei Barobleur.

Detectivul se făcu nevăzut în gangul unei case din apropiere şi când reapăru după câteva minute, avea altă înfăţişare. Mai făcea încă o impresie suspectă, dar îşi lepădase masca de criminal, punându-şi-o pe aceea a unui beţiv. Nasul lui roşu te izbea de la distanţă.

Se postă prin apropiere şi când trecu pe acolo o maşină o opri.

— Ce vrei? întrebă şoferul, căruia nu prea îi trezise încredere beţivanul acesta.

Aruncând o privire pe furiş Jonny Walker văzuse deschizându-se uşa casei prezicătoarei, de unde ieşise Petroneff însoţit de o doamnă foarte elegantă.

— Rămâi aici! şopti detectivul către şofer. Primeşti o sută de franci de la mine. Dacă ţi se propune să faci o cursă spune că eşti ocupat. M-ai înţeles?

— Da, răspunse şoferul.

Ceea ce bănuise Walker se şi întâmplă. Petroneff privi în jurul său, apoi se apropie de maşină, în vreme ce doamna rămase în faţa casei.

Beţivanul porni înainte, târându-şi paşii, şi trecu pe lângă eleganta femeie, care se dădu înapoi cu scârbă.

Petroneff se înapoie la doamna care-l aştepta şi spuse că maşina era ocupată. Nu trecu mult însă şi un alt automobil trecu pe acolo. Petroneff îl opri şi se urcă într-însul împreună

cu contesa – căci ea era eleganta femeie.

Beţivul se-ntoarse repede când maşina dispăru după colţul străzii. Făcu un semn şoferului angajat de el, se urcă lângă dânsul şi porni după cealaltă maşină. Aceasta porni pe drumul spre Fontainebleau, după cum bănuise dânsul.

Când ajunseră acolo, Jonny Walker merse la hotelul unde locuia şi porunci şoferului să aştepte. După câtva timp reapăru ţinând în mână o mică valiză elegantă.

Şoferul rămase nedumerit când un domn cu favorite îi ceru să-l ducă la castelul „Denise". Îl recunoscu abia când Jonny Walker îi şopti că el era beţivul de adineauri.

244. Doctorul Brafford

Mister Walker păşi cu demnitate până la portalul aurit al castelului. Apăsă pe mânerul porţii, dar o găsi închisă. Privi printre zăbrele spre minunata proprietate, apoi atinse butonul soneriei.

Îşi lăsase valiza jos şi rămase în aşteptare.

În cele din urmă se ivi tânărul servitor şi-l întrebă ce doreşte.

— Stăpânii dumitale sunt acasă? chestionă detectivul.

Celălalt şovăi câteva clipe cu răspunsul, apoi zise:

— Stăpâna mea nu e aici, dar puteţi vorbi cu intendentul, monsieur Bouillon.

— Bine, voi vorbi cu dânsul atunci.

— Poftiţi vă rog, domnule.

Intendentul, care-i observase de la fereastră pe cei doi stând de vorbă, ieşi repede afară şi se uită curios la străin. Se întâmpla rar să vină cineva la castel, căci stăpâna avea prea puţine cunoştinţe, afară de asta ea locuia mai mult la Paris.

Mister Walker se dădu drept istoric de artă şi îşi manifestă dorinţa de a vedea câteva din picturile celebre care se aflau în proprietatea doamnei Barobleur.

Monsieur Bouillon zâmbi măgulit. Asta era ceva pe placul lui. Carevasăzică palatul al cărui intendent era se bucura de un renume atât de mare, încât oameni învăţaţi din alte ţări se

interesau de comorile de artă dintr-însul.

Încuviinţă cu politeţe cererea vizitatorului – care se prezentase sub numele de Dr. Brafford – şi-l conduse întâi de toate în sala de vânătoare. „Istoricul” rămase încântat văzând tablourile de pe pereţi. Deschise valiza din care scoase un caiet gros şi începu să ia note de zor.

Cu timpul, însă, bătrânul intendent începu să se cam plictisească, şi zise:

— Nu vă supăraţi, domnule, dar am ceva treburi, aşa că vă voi lăsa singur. Când veţi fi gata, ieşiţi vă rog pe coridor şi trageţi de clopotul cel mare.

Presupusul Dr. Brafford se înclină politicos.

Când se văzu singur, nu mai era cel dinainte. În odaie se aflau trei uşi. Se apropie de fiecare în parte, în vârful picioarelor, şi se încredinţă repede că erau toate încuiate.

Atunci deschise în grabă valiza, scoase un aparat fotografic, îl puse la punct şi apropiindu-se de uşa care dădea în gang, o deschise binişor.

O tăcere mormântală domnea pretutindeni. Detectivul trase de clopot şi imediat auzi paşi apropiindu-se, apoi se ivi monsieur Bouillon, care-l conduse în bibliotecă.

Şi aici doctorul Brafford îşi mărturisi admiraţia în faţa picturilor celebre. Dintr-o singură privire îşi dădu seama că portretul mare de deasupra biroului trebuia să-l înfăţişeze, în anii de tinereţe, pe bărbatul din însărcinarea căruia lucra în Franţa.

Cu un aer nepăsător întrebă:

— Cine e acesta?

Monsieur Bouillon zâmbi. I se părea ciudat că multe persoane se interesau de acest portret.

— E un tablou minunat! zise „istoricul” şi plecă într-o parte capul, cum fac de obicei criticii de artă. Astfel de tablouri nu se mai pictează în ziua de azi.

— Se poate s-aveţi dreptate! încuviinţă intendentul, îngândurat. Trebuie să fie ceva cu tabloul acesta… Stăpâna, doamna Barobleur, susţine că înfăţişează o rudă îndepărtată de-a ei, care a murit însă de multă vreme.

Monsieur Bouillon privi cu teamă în jurul său, apoi urmă:

— Nu e mort însă domnul acesta. Acum câteva săptămâni s-a arătat pe aici şi eu l-am recunoscut îndată. Cine e, n-aş putea spune însă.

— Misterios lucrul zise „istoricul”, zâmbind şi urmă să mai privească tabloul câtva timp apoi îşi întoarse privirea spre altul.

În clipa aceasta se deschise uşa şi în prag se ivi o femeie frumoasă şi zveltă. Ea tresări când îl văzu pe vizitator, dar apoi se apropie şi privi întrebător la intendent.

— Domnul acesta a cerut îngăduinţa să vadă câteva tablouri vestite din castel, zise bătrânul.

Contesa mai aruncă o privire fugară asupra străinului, apoi părăsi încăperea.

— Cine e această doamnă? întrebă Doctorul Brafford.

— O prietenă a stăpânei mele.

— E o femeie foarte interesantă.

Monsieur Bouillon înălţă din umeri.

— Puţin cam misterioasă, zise el. Spune c-ar fi contesa Romanov, dar se pare că numele acesta nu trebuie rostit, căci mi-a interzis s-o numesc astfel. „Istoricul” îşi îndreptă iarăşi privirea spre tablouri, căci auzise paşi. Curând intră Petroneff în odaie şi aruncă o privire bănuitoare spre bărbatul ce scria de zor. Se uită apoi la el stăruitor şi în cele din urmă se apropie.

— Bună ziua, domnule, îi zise dânsul.

Doctorul Brafford răspunse prietenos. Ridică însă numai o clipă privirea şi urmă să scrie mai departe.

Petroneff clătină capul, apoi îşi zise, căutând să se liniştească:

„Prostii! Temerile mele se dovedesc neîntemeiate. Nu-l cunosc pe bărbatul acesta, – e o persoană inofensivă.”

Apoi făcu un semn intendentului şi ieşind afară aşteptă până veni şi acesta.

— Ar fi trebuit să mă întrebi întâi, monsieur Bouillon, dacă e îngăduită intrarea pentru străini zise devotatul contesei, cu ton de imputare. Nici nu bănuieşti ce fel de oameni răi există

în ziua de azi, care caută să se strecoare în case sub cine ştie ce motiv. Cine ştie ce scopuri urmăresc ei.

— Dar străinul acesta nu arată a fi un om rău, domnule Petroneff.

— Tot ce se poate, dar pe viitor să nu mai laşi pe nimeni să intre înainte de a mă fi vestit pe mine. Şi dacă nu sunt eu aici, atunci trimite la plimbare pe oricine.

— Foarte bine, domnule Petroneff.

Acesta plecă. Străinul continuă să scrie mai departe. Bănuia că omul stătea afară şi-l observă prin crăpătura uşii.

Aşa şi era. Petroneff nu se îndepărtase, căci intrase la bănuială. Abia când văzu că vizitatorul îşi vede de însemnările sale plecă şi se duse jos în vestibul, unde se afla contesa.

— Ei, domnule Petroneff, l-ai văzut pe străin?

— Da, însă nu pot descoperi nimic suspect într-însul.

Stăpâna şi devotatul ei merseră în parc, unde li se alătură şi bătrânul prinţ.

Monsieur Bouillon mai flecări câtva timp cu detectivul deghizat, apoi părăsi biblioteca. Abia dispăruse, că mister Walker ieşi iar în coridor, îşi încordă auzul în toate părţile, apoi privi afară pe una din ferestre.

Văzu tocmai cum cele trei persoane dispăreau pe una din alei şi atunci zâmbi mulţumit.

— Atât de uşor nu mi-aş fi închipuit lucrul, murmură el şi îşi mângâie barbetele false. Persoana care mi-a dat sarcina asta va fi mulţumită de mine.

După câtva timp se ivi monsieur Bouillon şi-l întrebă dacă mai doreşte să vadă ceva. Doctorul Brafford răspunse că i-ar face plăcere dacă i-ar îngădui să fotografieze câteva detalii arhitectonice de seamă ale castelului.

— Cu plăcere, răspunse intendentul, amabil. Dar ce veţi face cu fotografiile?

— Le voi publica într-o revistă engleză de arhitectură.

Mister Walker se postă în faţa intrării castelului, îşi potrivi aparatul şi începu să facă fotografii una după alta.

În realitate, însă, interesul său era îndrepta în cu totul altă parte, căci privea adesea în spre parc.

Cu timpul deveni neliniştit, însă; îl văzu pe monsieur Bouillon stând la una din ferestre şi privind cu atenţie la dânsul. Îşi zise atunci că nu mai avea cum să justifice zăbovirea sa pe aici, astfel că-şi strânse aparatul şi îşi luă rămas bun de la intendent fluturând pălăria. Îi venise o idee mai bună cum să-şi atingă ţinta.

Monsieur Bouillon se mai ivi o dată, dar rămase sus, pe terasa castelului.

Jonny Walker merse de-a lungul aleii până într-un loc de unde nu mai putea fi văzut din castel.

Apoi coti brusc la dreapta şi apucă pe acelaşi drum pe care fusese dus odinioară Vasilieff când sărise peste zid şi suferise accidentul.

Se căţără şi el pe zid şi în câteva clipe fu dincolo, în iarba moale. Valiza în care îşi avea aparatul şi celelalte unelte o lăsase în jos înainte, cu ajutorul unei sfori groase.

— Aşa! făcu Jonny Walker şi privi în jurul lui ca un criminal.

Porni apoi printre tufe şi din când în când se oprea îndărătul unui copac, iscodind cu privirea în depărtare. Astfel pătrunse tot mai mult în parc, până văzu sclipind iazul printre frunze.

Pe marginea acestuia se afla o bancă, pe care stăteau trei persoane şi discutau. Detectivul recunoscu pe Petroneff, doamna cea frumoasă şi bătrânul cu înfăţişarea venerabilă.

Se furişă înainte tot mai mult, cu băgare de seamă, şi rămase locului îndărătul unei tufe. Acolo se lungi la pământ şi, potrivindu-şi aparatul fotografic, apăsă pe buton.

Zâmbi mulţumit, apoi se retrase în acelaşi fel şi, sărind zidul, se înapoie la hotelul său.

Ajuns acolo developă clişeul şi văzu că reuşise de minune. Trăsăturile fiecărei persoane în parte se recunoşteau lămurit.

— De fapt, cu asta mi-am împlinit sarcina, îşi zise dibaciul detectiv. Nu-mi mai rămâne decât să aştept înapoierea domnului Vasilieff. În vremea asta mă voi interesa în Fontainebleau şi prin împrejurimile castelului cu privire la locatarii acestuia.

Izbuti şi de data aceasta. Avu o convorbire cu inspectorul

unui domeniu mic ce aparţinea proprietăţii „Denise” şi omul îi povesti că administratorul moşiei era un anume domn Petroneff.

Jonny Walker rămase uimit. Vestea îl va interesa desigur mult şi pe Vasilieff, căci se părea că el nu ştia nimic despre asta.

Acest Petroneff, care se bucura de încrederea deplină a stăpânului său, părea să fie foarte devotat şi frumoasei femei, lucru ce se observa lesne din felul cum se întreţineau cele două persoane.

În dimineaţa zilei următoare Petroneff se ivi la detectiv. Acesta tocmai îşi developa clişeele şi aruncă repede un şervet peste chiuvetă.

— Ce mai faci, domnule Walker? întrebă vizitatorul. Ştii că domnul Vasilieff a plecat în călătorie, probabil în Anglia?

Jonny Walker se prefăcu foarte mirat.

— Nu ştiu nimic, răspunse el, îndesându-şi pipa.

— Credeam că ţi-a spus ceva…

— Nu, nu ştiu nimic. Şi, când se întoarce?

— Asta nu ţi-o pot spune, căci nu mi-a zis nici el. Credeam că dumneata ştii cu ce scop a plecat.

Neizbutind să afle ceva de la englez, Petroneff plecă dezamăgit.

Ieşind ceva mai târziu să facă o mică plimbare, Jonny Walker zări deodată o maşină, care i se păru cunoscută. Fără îndoială că aparţinea castelului „Denise”, îşi zise el, şi se piti repede într-un gang, căci nu voia să fie văzut. Iscodind din ascunzătoarea sa, observă în maşină pe Petroneff, alături de bătrâna care-i făcuse în urmă cu câteva zile un horoscop, la Paris.

Detectivul zâmbi şi când maşina dispăruse în depărtare, porni repede spre casă.

Acolo îşi puse din nou în valiză aparatul fotografic şi porni iarăşi spre castelul „Denise”.

Când îl zări, monsieur Bouillon îi ieşi în întâmpinare şi-l întrebă:

— Ei, domnule doctor, mai doreşti să iei câteva poze de pe

faţada castelului?

— Nu asta, răspunse vizitatorul, ci voiam să te rog să-mi mai îngădui o dată să intru în bibliotecă, deoarece aş vrea să cercetez cu lupa câteva din tablourile de acolo.

Intendentul şovăi câteva clipe, apoi zise:

— În sfârşit, voi şti eu să mă justific faţă de stăpână. Altminteri aş trebui s-o anunţ pe ea mai întâi.

— Dar ce, e la castel? întrebă detectivul.

— Da, doamna Barobleur este aici.

— Atunci m-aş putea duce să-i mulţumesc mai târziu?

— Nu o nevoie domnule doctor. Doamna nici nu trebuie să vă vadă.

Intendentul îşi conduse iarăşi vizitatorul în bibliotecă, apoi se retrase, lăsându-l singur.

— Tabloul acesta îl voi fotografia, îşi zise englezul, căci îmi poate fi de mare folos.

Îşi potrivi aparatul şi-l îndreptă spre portretul ce atârna deasupra biroului şi care-l înfăţişa pe Vasilieff tânăr.

Când apăsă para de cauciuc, tresări speriat, căci un ţipăt uşor răsunase îndărătul său.

Se întoarse repede şi zări în pragul unei uşi tăinuite, o făptură adusă de spate, care nu era altcineva decât doamna Barobleur. Ţinea privirea aţintită asupra lui şi de spaimă părea să-i fi pierit graiul.

— De ce fotografiezi tabloul acesta? întrebă ea în cele din urmă şi, sprijinindu-se într-un baston, se apropie de străin.

Acesta făcu o plecăciune şi zise:

— Îngăduiţi-mi, doamnă, să mă prezint. Mă numesc dr. Brafford şi sunt însărcinat de o revistă engleză de arhitectură să fotografiez castele vechi şi picturi celebre, cu scopul de a fi reproduse în paginile amintitei publicaţii. Intendentul dumneavoastră a fost atât de amabil şi mi-a îngăduit aceasta, deoarece dumneavoastră nu eraţi aici.

— Dar de ce fotografiezi tabloul acesta, care nu poate prezenta niciun interes pentru dumneata? E numai un portret de familie şi nimic mai mult.

— Are însă o valoare artistică foarte mare, răspunse

doctorul Brafford, care îşi recăpătase repede calmul.

— Ce-ai spus? Are valoare artistică? râse batjocoritor, bătrâna. Atunci să-mi dai voie să-ţi spun că nu te pricepi deloc în artă. Portretul acesta e de foarte puţin preţ şi are valoare numai pentru mine căci înfăţişează pe un bun cunoscut al meu.

— Îl cunoaşteţi pe domnul? întrebă englezul.

— Nu pricep întrebarea dumitale.

— Cred că domnul Vasilieff nici nu ştie că se află aici un portret al său din tinereţe.

La auzul acestor cuvinte bătrâna făcu ochii mari şi abia izbuti să îngâne:

— Ci… cine eşti dumneata, domnule?

— Asta v-am spus-o doar, răspunse detectivul, calm.

Prezicătoarea rămase tăcută câtva timp, cu privirea mereu aţintită asupra străinului. Într-un târziu buzele i se mişcară încet şi zise:

— Trebuie să laşi aici clişeul pe care l-ai luat, căci nu pot îngădui ca această fotografie să fie publicată.

Spunând acestea bătrâna dădu să apuce aparatul, dar detectivul i-o luă înainte şi căutând să se apere, atinse fără să vrea capul bătrânei:

— *Goddam!* exclamă el în aceeaşi clipă. Ce să însemne asta?

Văzuse cum părul alb al femeii îşi schimbase locul pe cap şi aproape fără să-şi mai dea seama ce face, apucă de el şi trase.

Rezultatul fu din cale afară de surprinzător. Odată cu părul detectivul trase şi o pieliţă fină ce acoperea chipul bătrânei şi în clipa următoare… în locul doamnei Barobleur se ivi contesa Romanov.

— Ia te uită! făcu detectivul deghizat, zâmbind triumfător. Frumoasă descoperire am făcut? Fără îndoială că-l va interesa nespus de mult pe acela în numele căruia lucrez, când îi voi spune că doamna care e aici în vizită e aceeaşi căreia îi aparţine castelul şi care face horoscoape la Paris.

— Asta… asta n-o vei… face! bâigui prezicătoarea

demascată.

Detectivul dădu din umeri.

— Nu voi renunţa să dau aceluia care mă plăteşte, fotografia, zise el.

— Asta e… infamie! izbucni contesa. Ai abuzat de încrederea care ţi-a fost acordată şi prin purtarea dumitale vei aduce nenorocire.

Englezul începu să şovăie. Îi era milă de frumoasa femeie şi îşi spuse că, în definitiv, ea avea dreptate.

Contesa se îndreptă spre uşă şi dispăru, apoi răsuci cheia în broască.

Detectivul rămase ca înlemnit în faţa acestei neaşteptate isprăvi. Când se năpusti spre uşă, era prea târziu şi degeaba încercă s-o deschidă cu forţa.

— Care vasăzică am fost tras pe sfoară de o femeie, eu, detectivul Jonny Walker! îşi zise englezul, râzând cu necaz. Sunt prizonier aşadar.

Începu să bată cu pumnii în uşă, dar nimeni nu se arătă.

Atunci se îndreptă spre uşa tăinuită şi începu să caute mecanismul acesteia. Dibaci cum era în astfel de chestiuni, izbuti să-i dea repede de rost. Deschizând-o ieşi afară, într-un gang îngust şi întunecos. De acolo pornea o scară undeva în sus. Urcă cele câteva trepte şi ajunse la altă uşă, lipi urechea şi ascultă. Auzi un glas de bărbat şi unul de femeie.

Zâmbi când constată că cele două persoane vorbeau despre dânsul.

— Mare prostie a făcut monsieur Bouillon că i-a dat drumul în castel străinului acela! zicea contesa, oftând.

— Dar de unde era să ştie intendentul, doamnă contesă, că omul acela avea gânduri ascunse? Chestia e, ce facem acum cu el? Doar nu-l putem ţine prizonier, căci asta se pedepseşte aspru de legile franceze.

Detectivul întredeschise puţin uşa şi acum putea vedea bine pe cele două persoane din odaie. Contesa nu se mai travestise. Bătea cu piciorul în podea şi în acelaşi timp lacrimi îi şiroiau pe obraji.

— Nu trebuie să ia cu el clişeul acela! zise ea, suspinând.

Dânsul e detectivul pe care l-a angajat Vasilieff, sunt sigură de asta. Domnule Petroneff, vorbeşte cu dânsul, poate se lasă mituit! Dau cu plăcere de două ori pe atâta cât îi dă Vasilieff. Încearcă te rog, căci altminteri mi-ar distruge planurile. Încă vreo câteva săptămâni şi moşierul va afla totul oricum.

Atât contesa cât şi Petroneff tresăriră speriaţi auzind o voce de bărbat, spunând cu un ton puţin ironic:

— Liniştiţi-vă, doamnă contesă, căci nu poate fi vorba de vreo pedeapsă care v-ar lovi din pricina închiderii mele în bibliotecă. După cum vedeţi, m-am eliberat singur, căci un detectiv găseşte oricând posibilităţi să scape dintr-o capcană ce i s-a întins. De altminteri ţin să vă spun că nu greşiţi, bănuind în mine pe detectivul Jonny Walker. Domnul Vasilieff mi-a dat sarcina să stabilesc care sunt persoanele ce locuiesc în castelul acesta. Mi-a spus că e vorba de o contesă şi de un prinţ. Pe de altă parte, probabil că domnul Vasilieff nu ştie că domnul Petroneff e administratorul acestui domeniu şi că o cunoaşte de multă vreme pe doamna contesă. Acum pricep eu de-abia de ce doamna Barobleur mi-a făcut un horoscop care se potrivea atât de bine. Dumneata, domnule Petroneff, i-ai vorbit despre mine şi pentru cine lucrez.

Detectivul izbucni în râs. I se făcu milă însă când o văzu pe contesă acoperindu-şi faţa cu mâinile şi pe Petroneff privind la dânsa cu o expresie de disperare întipărită pe chip.

245. Nobilul detectiv

— Să stăm de vorbă ca nişte oameni de înţeles, doamnă şi domnule, zise mister Walker şi-şi dezlipi de pe obraz barba falsă. Mai întâi, însă, va trebui să vă pun câteva întrebări. Dumneavoastră, doamnă contesă, aţi jucat rolul prezicătoarei şi al contesei, după cum pot susţine cu siguranţă. Aşa e?

Femeia ridică încetişor faţa înlăcrimată şi murmură:

— Da, recunosc totul.

— Bine, atunci drumul spre înţelegere este netezit, răspunse detectivul, înclinându-se. Văd că am de-a face cu oameni nobili. Şi domnul Vasilieff e un bărbat foarte de

treabă, aşa că nu m-ar lăsa inima să-l înşel. El m-a plătit şi…

— Eu îţi pot oferi suma îndoită, dacă vei tăcea şi vei pleca înainte ca să se înapoieze el, îi rupse vorba contesa.

Detectivul clătină capul, apoi răspunse:

— Doamnă contesă, vă rog să nu vă închipuiţi că în tagma noastră se pot găsi oameni de cumpărat. Situaţia dumneavoastră îmi inspiră milă, însă n-ar fi trebuit să-mi faceţi o astfel de propunere, care mă jigneşte adânc.

Contesa lăsă capul în jos, ruşinată.

— Dar… ce să fac? exclamă ea, disperată. Nu pot admite ca Vasilieff să afle totul…

— Tocmai în privinţa asta vom sta de vorbă, zise detectivul. Nu mă interesează motivele dumneavoastră, eu vreau doar să vă ajut. De aceea vă rog să-mi spuneţi: ce trebuie şi ce nu trebuie să afle domnul Vasilieff?

— Nu trebuie să afle nimic, răspunse contesa şi chipul i se însenină iarăşi, căci îşi dădea seama că se putea sta de vorbă cu acest om.

Jonny Walker dădu din cap şi zise:

— Ieri, pe când dumneavoastră stăteaţi pe banca de lângă iaz, v-am fotografiat împreună cu celelalte două persoane cu care eraţi împreună. Nu vă speriaţi, căci n-am făcut nicio faptă rea. Am sărit zidul parcului şi m-am pitit îndărătul unei tufe. Fotografia a reuşit foarte bine. Domnul Vasilieff ar fi nespus de mulţumit, cred, dacă ar căpăta această fotografie.

— Nu… nu trebuie s-o capete! murmură contesa. Dumnezeule… ce trebuie să fac pentru ca Vasilieff să nu afle nimic?

— Probabil că domnul Vasilieff nu ştie nimic nici despre portretul care atârnă în bibliotecă şi care-l înfăţişează pe dânsul când era tânăr? urmă detectivul. Ar rămâne foarte surprins dacă ar afla despre dânsul. Şi-apoi – nu e aşa? – nu trebuie să afle încă nici că domnul Petroneff este administratorul domeniului doamnei Barobleur – deşi faptul acesta e cunoscut pretutindeni prin partea locului?

Petroneff stătea cu capul plecat, ca un biet păcătos.

— Dacă domnul Vasilieff află acum toate astea, n-ar putea

avea decât pagubă şi niciun folos, răspunse el.

— Vreau să te cred, zise detectivul. Nu ştiu dacă e drept sau nu ceea ce voi face, dar o fac totuşi: domnul Vasilieff nu va afla nimic de la mine. Fireşte că-i voi înapoia onorariul ce mi l-a dat. Vă rog însă înc-o dată să nu-mi oferiţi nicio despăgubire. Dintr-un anumit punct de vedere sunt mulţumit că scap de sarcina pe care mi-a dat-o domnul Vasilieff, căci am de adus la îndeplinire, la Paris, o misiune cu totul deosebită.

Întorcându-şi privirile spre Petroneff, urmă:

— Dumneata mă vei pricepe, domnule Petroneff. Îl caut pe acel doctor Barickin, care a stârnit interesul poliţiei din Berlin.

La auzul acestui nume, contesa tresărise. Înainte ca Petroneff să poată face un semn de prevenire detectivului, acesta vorbise deja.

— Ce e cu acest doctor Barickin? întrebă ea, privind cercetător pe devotatul ei. Ce caută el la Berlin? Nu-şi găsise sfârşitul cu prilejul exploziei din Cronstadt? Parcă aşa spuneai?

Petroneff şovăise în repetate rânduri dacă să destăinuie sau nu stăpânei sale descoperirea pe care o făcuse. Întovărăşirea de neînţeles dintre frumoasa prinţesă Nataşa şi acest doctor Barickin îl îndemnase să tacă.

Detectivul îşi plimbă privirile, mirat, de la unul la altul.

— Ah, cunoaşteţi şi dumneavoastră pe acest doctor Barickin? întrebă el, cu interes.

Gândurile contesei se duseră la acei pe care îi iubea şi care îşi găsiseră sfârşitul cu prilejul nenorocirii din Cronstadt. Aşa cel puţin credea dânsa căci până acum nu aflase nimic despre soarta lor. Dădu din cap cu tristeţe şi murmură:

— Boris Verodin, fiul meu, mai trăieşti tu, oare?

Apoi, adresându-se detectivului:

— Da, îl cunosc pe acest bărbat.

— Doamnă contesă, trebuie să vă fac o mărturisire, luă cuvântul Petroneff. Şi dumneata mister Walker, vei afla ceva nou, cu prilejul acesta.

Şi Petroneff începu să povestească stăpânei sale, cum

aflase, prin detectiv, despre ivirea la Berlin a doctorului Barickin şi tot ce se întâmplase apoi.

— Şi acum vine lucrul cel mai însemnat, doamnă contesă, urmă el. Nici mister Walker nu ştie despre asta. Când dumneata, mister Walker, m-ai lăsat singur în camera de la pensiune am făcut o constatare care m-a înmărmurit. De la postul meu de observaţie am văzut-o pe frumoasa fată pe care toţi cei din pensiune o admirau... Şi ştiţi dumneavoastră, doamnă contesă, cine era persoana aceasta fermecătoare? Era prinţesa de Gogineff, sau Nataşa Verodin, cum îi zice acum.

Se făcu o tăcere de moarte. Detectivul îşi explică înmărmurirea contesei, spunându-şi că era vorba de vreo prietenă bună sau o rudă a ei.

— Aţi cunoscut-o pe această fată frumoasă? întrebă el, mirat.

— Soţia lui Boris Verodin! murmură contesa, cu glasul stins. Cum de a ajuns această făptură nevinovată alături de doctorul Barickin?

Petroneff clătină capul întristat şi zise:

— Vă puteţi lesne închipui, doamnă contesă, ce am simţit când am văzut-o pe nefericita prinţesă împreună cu omul acela înfiorător! Credeam că se dărâmă casa peste mine. Gândiţi-vă numai. Nobila şi frumoasa Nataşa Verodin să fie o hoaţă ordinară, sau cel puţin complicea unui criminal!... De aceea am tăcut. Mi-am pus în gând să-i întâmpin pe cei doi în gara Stettin din Berlin, unde doctorul Barickin spusese şoferului să meargă şi să iau apărarea tinerei femei. Cât priveşte pe medic, voiam să-l ameninţ cu arestarea, dacă s-ar fi opus cumva s-o iau cu mine pe însoţitoarea lui. Socotelile mele au ieşit anapoda, însă, căci în gară i-am aşteptat zadarnic pe cei doi. Ticălosul de doctor o fi dat într-adins o adresă greşită şoferului, ca să i se piardă urma. Am şovăit mult, doamnă contesă, dacă să vă destăinui chestia asta, sau domnului Vasilieff. Mi-am spus că dumneavoastră aţi trecut în ultima vreme prin atâtea necazuri şi suferinţe, încât n-am îndrăznit să vă aduc la cunoştinţă grozava descoperire pe

care o făcusem.
Frumoasa contesă era în prada unei tulburări fără margini.
— Nataşa… soţia lui Boris Verodin… trăieşte? repetă ea de câteva ori în şir. Dumnezeule atotputernic, atunci s-ar putea ca şi Boris… să fi scăpat cu viaţă! Dar cum e cu putinţă asta, domnule Petroneff? Dumneata doar ai stat atunci în faţa casei, sau cel puţin în apropierea ei? Ai văzut doar că Nataşa a intrat înăuntru şi n-a mai ieşit! Cum se poate lămuri această enigmă?
În inima mult-încercatei femei se zbăteau sentimente felurite; era fericită şi în acelaşi timp o durere grozavă o sfâşia.
Nataşa trăia… însă ca tovarăşa unui criminal! Era ceva suspect la mijloc. Cine ştie ce puteri întunecate erau aici în joc!? Ce i se putea întâmpla dacă rămânea mai departe alături de criminalul acela? O străbătură fiori, gândindu-se că într-o zi biata prinţesă ar putea fi arestată împreună cu omul acela mizerabil.
Nu vor avea niciun fel de milă faţă de ea, căci era complicea unui om nelegiuit, lucru ce se dovedise. După cum aflase Petroneff din gura comisarului, ea juca un rol însemnat la hoţiile făptuite.
— Mister Walker! făcu contesa, ridicând mâinile implorator. Vă rog din suflet, porniţi în căutarea acestor doi oameni, şi consideraţi aceasta ca o misiune pe care v-o încredinţez eu. Toate cheltuielile, oricât de mari, le voi acoperi. Şi când îi vei fi găsit, mister Walker, atunci desparte-i pe unul de altul, ia-o pe tânăra femeie sub ocrotirea dumitale şi pe bărbat dă-l pe mâna autorităţilor. Fiinţa aceea nobilă nu e vinovată, e curată la suflet şi stă deasupra oricăror bănuieli. E cu neputinţă ca ea să fi făcut vreo faptă rea.
Detectivul ascultase cu luare-aminte, apoi zise:
— Nu cred să se poată ce vreţi dumneavoastră. Şi anume ca unul să fie arestat şi celălalt să fie lăsat în libertate. Sau sunt închişi amândoi, sau li se dă drumul amândurora.
Petroneff îşi dădu seama că detectivul avea dreptate şi spuse:

— Fireşte că soarta tinerei femei ne stă mai aproape, şi dacă nu merge altfel, – adică să fie arestat numai doctorul Barickin – atunci trebuie să-l lăsăm să-şi vadă şi el de drum.

— Atunci ne-am înţeles, zise Walker. Cu domnul Vasilieff nu voi mai da ochii, doamnă contesă. N-are decât să creadă că nu m-am ţinut de cuvânt! Fireşte că-mi va părea rău dacă îşi va face o părere proastă despre mine, dar vreau să vă vin în ajutor.

— Eşti un om nobil, mister Walker, zise contesa, mişcată. Întotdeauna mă voi gândi cu recunoştinţă la dumneata.

Englezul făcu un gest de împotrivire. Chipul lui se posomorâse, căci pentru întâia oară de atâţia ani se făcea vinovat de încălcarea datoriei. Se mângâia însă cu gândul că avea temeiuri îndreptăţite pentru felul său de a proceda.

Dădu contesei fotografiile pe care le făcuse pentru Vasilieff, apoi îşi luă rămas bun şi plecă repede.

246. În căutarea aurului

Când prinţul Potcikev o târâse cu forţa pe Irina în avion şi acesta îşi luă zborul, ea nu-l recunoscu deîndată. Nici prin gând nu-i trecea că omul sărăcăcios îmbrăcat ar putea fi bărbatul acela de care se temea atât de mult.

Şi în vreme ce aparatul se înălţa tot mai sus în văzduh, biata fată leşină.

Când îşi reveni în simţiri, constată că mâinile îi fuseseră legate la spate. Aerul era îngheţat în jurul ei. Deasupra-i văzu cerul albastru şi avionul gonea prin spaţiu. Era acoperită cu o pătură de lână, care-i lăsa liber numai capul.

Întoarse faţa într-o parte şi văzu doi ochi străpungători care o fixau necontenit. Un bărbat cu barba încâlcită şedea ghemuit lângă ea şi o privea batjocoritor. Fuma dintr-o ţigaretă şi nu rostea niciun cuvânt.

Irina încercă să zărească scaunul pilotului, dar nu izbuti, căci aici era în fundul aparatului.

Îşi întoarse din nou ochii către bărbatul de lângă ea şi atunci zări în privirea lui o expresie de cinism.

Deodată el izbucni în râs şi întrebă cu glasul aspru:

— Nu mă recunoşti?

— Nu… nu vă cunosc, îngână fata, cu teamă. Cum am ajuns aici şi ce căutaţi lângă mine?

— Întrebi cam multe deodată, puicuţo. Dar sunt sigur că mă cunoşti. Ia adu-ţi aminte!

— Nu… nu ştiu cine sunteţi… un om bun în niciun caz… altminteri nu m-aţi…

Celălalt izbucni iar în râs şi deodată se trezi în mintea Irinei o amintire întunecată din patria ei.

— Nu-l cunoşti pe prinţul Potcikev? întrebă el.

Biata fată închise ochii, cuprinsă de spaimă, şi când îi reveniră fulgerător în memorie amintirile din noaptea aceea de groază, pe Volga, îşi dădu seama în ce primejdie mare se afla.

Prinţul se aplecă deodată spre dânsa şi vru s-o sărute. Dar ea îl muşcă de mână şi în acelaşi timp scoase un ţipăt.

Pilotul Rokkartin auzise strigătul acesta şi întoarse repede capul. Privirea lui se aţinti ameninţătoare asupra lui Potcikev.

Prinţul îşi dădu seama că deocamdată nu trebuia să-şi facă un duşman din omul acesta, căci soarta sa se afla în mâinile lui. Mai avea încă nevoie de el şi, după cât se părea, dânsul era îndrăgostit de frumoasa Irina. Se cerea, deci, să fie cu băgare de seamă, căci oameni de soiul acesta nu se dau înapoi de la acte disperate.

Se înnoptă şi un frig pătrunzător se lăsă în văzduh. Irina simţea că îngheaţă.

Mintea ei lucra cu înfrigurare. Cum se întâmplaseră toate acestea? Cum de ajunseseră împreună prinţul cu pilotul Rokkartin? Ce legături existau între aceşti doi oameni? Lumea era atât de mare şi cu toate acestea prinţul dăduse iar peste dânsa, şi încă în împrejurări atât de puţin obişnuite.

Dar Irina îşi dădu seama repede că deocamdată n-avea ce să se teamă de prinţul Potcikev, căci mai era acolo un om care, de bine de rău, îi va lua apărarea.

Noaptea trecu greu şi în cele din urmă începu să se lumineze de zi. Soarele se înălţa pe cerul albastru, făgăduind

o zi frumoasă.

Mai zburară o zi întreagă, până ce amurgul se lăsă iarăşi. Avionul începu să coboare şi după un timp se izbi atât de tare de ceva, încât Irina scoase un ţipăt uşor, iar prinţul fu zvârlit de peretele cabinei, ceea ce-l făcu să izbucnească în înjurături.

Aterizaseră într-un luminiş de pădure şi Irina se întreba ce căutau aici?

Rokkartin rămase la locul său şi ceilalţi doi pasageri de asemeni. Pilotul trebuia să fie pregătit să se înalţe iarăşi dacă cumva aterizarea lor fusese observată.

Dar temerile celor doi bărbaţi se dovediră neîntemeiate, căci nu se arătă nimeni şi în pădure domnea tăcerea unei seri paşnice.

Stătură de vorbă şi mâncară. Irina căpătă şi ea ceva de mâncare.

— De ce mi-aţi legat mâinile şi mai ales de ce m-aţi răpit? întrebă ea pe aviator, fără să dea vreo atenţie prinţului.

Rokkartin făcu o mutră întunecată, dar în privirea sa era atâta pasiune încât Irina roşi. Dintr-odată pricepu scopul acestei răpiri.

Rokkartin îşi ticluise o istorie ca să-şi scuze procedarea, şi zise:

— Nu puteam salva decât o singură persoană, căci aparatul se defectase. Deoarece ţineam la dumneata mai mult decât la ceilalţi, am hotărât să te iau cu forţa. Pe prinţul Potcikev îl cunosc din război şi întâmplarea a făcut să vină în apropierea locului unde aterizase avionul. De aceea l-am luat cu mine, deşi ştiam bine că încarc aparatul peste puterile sale.

— Şi mama mea... şi domnul cel bătrân? întrebă Irina, cu frică. Ce se va întâmpla cu ei?

Rokkartin dădu din umeri şi o sclipire de patimă se aprinse din nou în ochii săi. Irina întoarse capul, căci nu voia să mai vadă şi să audă nimic.

După câtva timp i se dezlegară mâinile, dar în schimb fu supravegheată foarte aspru, iar Rokkartin îşi pusese revolverul la îndemână.

— Dacă vei încerca să fugi, îţi slobod un glonte în cap, zise el.

— Dar parcă ziceai că vrei să mă salvezi, atunci de ce nu-mi dai drumul să plec? întrebă fata.

— Asta ţi-o voi spune mai târziu, răspunse Rokkartin.

Cu toate astea Irina se gândea la fugă. Să fugă cu orice preţ, chiar dacă va fi să se rătăcească în pădure, să flămânzească şi să fie atacată de lupi. Îi era totuna – numai să nu fie alături de aceşti oameni.

Nu era lăsată nicio clipă din ochi. Unul rămânea întotdeauna lângă ea când celălalt se-ndepărta.

Cel mai mult lipsea prinţul. Când pleca, lua întotdeauna cu el un topor şi o sapă. La înapoiere avea mereu o mutră întunecată.

Zilele treceau una după alta, monotone şi triste. Din zi în zi Potcikev devenea mai rău dispus.

— Nu se găseşte nimic! zise într-o dimineaţă Rokkartin, cu glas ameninţător. Sau ţi-ai pierdut simţul orientării, sau nu există nimic, într-adevăr.

Prinţul rânji cu necaz. Privirile-i erau întunecate şi scrâşnea din dinţi de furie.

— Probabil că hoţii şi-au ales o ascunzătoare bună, răspunse el.

— Ar trebui să mergem împreună, zise pilotul. Două perechi de ochi şi două perechi de braţe fac îndoit. Ce zici?

Prinţul arătă spre frumoasa Irina:

— O vom lua şi pe dânsa, spuse aviatorul.

— Asta nu se poate, răspunse prinţul. Există un singur mijloc: s-o legăm în aşa fel, încât să nu poată fugi.

— Să-ncercăm şi asta, zise Rokkartin şi aruncă o privire plină de milă spre tânăra fată. Dar de legat trebuie s-o legi dumneata, prinţe, căci eu nu pot face asta.

— Pentru mine e o adevărată plăcere, râse Potcikev şi se apropie de Irina.

Fata îngheţă de spaimă. Din gesturile şi şuşotirile celor doi bărbaţi îşi dăduse seama că aveau gânduri rele cu ea.

Prinţul cercetă prin cabină şi privirea i se opri pe două inele

de fier fixate în peretele acesteia.

— Trebuie să te legăm, zise prinţul cu asprime către fată.

— Dar de ce? întrebă ea, cu ochii măriţi de groază. Ce am făcut? Doar n-am încercat să fug şi nici nu voi încerca.

— N-are a face. Trebuie să te lăsăm singură astăzi şi n-ai voie să scoţi niciun strigăt ca să atragi atenţia cuiva. Sunt încredinţat, de altminteri, că nu se află ţipenie de om prin împrejurimi, dar cu toate astea trebuie să-ţi ţii gura. Întâmplarea ar putea face să treacă totuşi cineva pe aici… ştii! Dacă vei ţipa, aşadar, de mâine încolo îţi vom pune căluş în gură.

Irina se îngrozi. Cunoştea senzaţia aceea de înăbuşire, astfel că-şi propuse să rămână liniştită şi se lăsă legată de cele două inele din peretele cabinei. Se putea mişca puţin, dar mai mult de un pas nu era în măsură să facă.

Se aşeză jos, cufundată în gânduri triste.

Rokkartin şi prinţul, însă, intrară în pădure. Nu departe de acolo se aflau ruinele mănăstirii, în pivniţa căreia Boris Verodin ascunsese lăzile cu aur.

Prinţul Potcikev suferea încă de ideea fixă că enorma comoară se mai afla în mănăstire. Venise aici plin de speranţe, începuse să sape de zor, dar până acum toate străduinţele sale rămăseseră zadarnice.

În prima zi Rokkartin făcu o mutră cam supărată. De necaz nu vorbi nimic. Îşi spuse că prinţul îl dusese de nas.

Cu toate astea mergeau în fiecare zi şi săpau necontenit pământul, îndepărtau pietrele, nădăjduind să dea de ascunzătoare.

În a treia zi de cercetări zadarnice, Rokkartin izbucni:

— E o prostie ceea ce facem noi aici! Printre ruinele acestei mănăstiri nu se găseşte nici măcar o singură monedă de aur, darmite o comoară întreagă, cum susţii dumneata.

Spunând acestea lăsă capul în jos şi se cufundă în gânduri negre. Demult băgase de seamă că prinţul se ocupa de tânăra fată mai stăruitor decât se cuvenea.

Şi atunci aviatorul îşi propuse să-i strice socotelile. Se gândea să-l părăsească pur şi simplu într-una din zilele

următoare şi s-o ia pe Irina cu el. Avea dânsul o sumuşoară rotundă cu care putea începe ceva.

Voia să-i destăinuie totul fetei şi îşi spunea că va izbuti s-o câştige în cele din urmă, căci în primul rând era mai tânăr şi apoi avea şi bani, pe câtă vreme prinţul era sărac lipit pământului. Comoara despre care vorbise era doar o poveste.

În ziua următoare ploua cu găleata, aşa că fură nevoiţi să rămână în avion. Acesta fu acoperit cu pânze pentru ca părţile metalice să nu ruginească.

Se ghemuiră cu toţii în aeroplan şi Irina care fusese dezlegată, prepara ceai. Cei doi bărbaţi stăteau muţi, fumând. Fiecare avea gândurile lui şi acestea nu erau defel bune.

Prinţul voia să dea de comoară şi după ce vor încărca pe bord câteva milioane, voia să aterizeze undeva departe şi acolo să-i tragă un glonte în cap aviatorului, ca să se scape de el.

Planul lui Rokkartin era mai puţin sângeros. El voia doar să-l părăsească pe prinţ, lăsându-l acolo în voia soartei…

A doua zi pământul din pădure era ca o cocă. Plouase toată noaptea şi apa curgea şiroaie încă.

— Ce ne facem? întrebă Rokkartin.

Prinţul dădu din umeri şi răspunse:

— Eu aş propune să mai căutăm, căci nu-mi pot închipui să nu fie acolo lăzile.

Pilotul zâmbi batjocoritor.

— Caută dumneata, prinţe! zise el. Eu renunţ, căci îmi dau seama că totul va fi degeaba.

— Ce vrei să zici cu asta? izbucni prinţul. Nu cumva vrei să mă părăseşti aici?

Irina scoase o exclamaţie de spaimă, văzând că prinţul dusese mâna la buzunar, unde avea revolverul.

— Stai! răcni Rokkartin, şi în clipa următoare îndreptă ţeava armei sale spre prinţ.

Acesta se făcu alb ca varul.

— Nu face prostii… nu m-am gândit la asta… Scuză şi dumneata… îngână el.

Dar Rokkartin răspunse cu asprime:

— Dă arma încoace, altminteri te împuşc ca pe un câine turbat! Te cunosc eu, prinţe Potcikev. Ştiu eu ce barbarii ai înfăptuit în război. Astăzi stau eu deasupra dumitale, căci am putere. Dă încoace arma, altminteri îţi poţi lua rămas bun de la viaţă!

Prinţul Potcikev stătu câteva clipe nehotărât, apoi, dându-şi seama că n-avea încotro, zise, căutând să pară liniştit:

— Recunosc că m-am lăsat târât de un moment de furie. Îţi voi dovedi, însă, că nu-ţi caut pricină. Ar fi cea mai mare nebunie din parte-mi să mă cert cu dumneata, căci fără ajutorul dumitale nu pot face nimic. Chiar dacă aş găsi comoara, n-aş avea ce face cu ea fără dumneata. Poftim arma şi te rog să mă ierţi!

Rokkartin luă revolverul şi-l vârî repede în buzunar. Acum era stăpân pe situaţie şi putea face tot ce poftea.

Potcikev, însă, plecă capul şi zâmbi sinistru, pe sub ascuns. Mai avea un revolver şi un pumnal pe deasupra. Nu-i va ierta el băieţandrului acela pentru felul cum se purtase.

— Vrei să mă însoţeşti, Rokkartin? întrebă el apoi. S-ar putea să avem mai mult noroc de data asta.

Pilotul privi nehotărât la Irina.

— Dacă ţii numaidecât… mormăi el. Dar nu-mi fac niciun fel de nădejdi, să ştii.

O legară pe Irina şi plecară. Tânăra fată era în prada unei mari agitaţii. În ultimele zile se gândise mereu cum să facă spre a se elibera.

Acum se făcu lumină în mintea ei. Auzise ea demult despre presupusa vină a lui Boris Verodin. Cunoştea însărcinarea ce-i fusese dată şi istoria bănuielii ce plutea asupra lui. Nu era oare vorba despre comoara de aur care trebuia să salveze regimul sovietic?

Desigur, numai asta putea să fie.

Şi dacă era aşa, dacă prinţul ştia într-adevăr ceva, atunci dânsa nu trebuia să fugă, ci trebuia să lucreze în interesul fratelui dispărut, ca să-i dovedească nevinovăţia.

În zilele petrecute la castelul din Polonia, contesa îi povestise despre soarta tristă a Nataşei şi a lui Boris. Ea

căutase s-o mângâie însă, spunând: „Trebuie să nădăjduim şi să ne încredem în Dumnezeu. Atâta vreme cât n-avem dovezi precise de moartea fratelui tău, nu trebuie să deznădăjduim”. Atunci Irina era în prada unei dureri sfâşietoare. Plânsese mult, zi şi noapte. Dar în cele din urmă începu să nădăjduiască şi asta îi alină durerea.

Şi acum, soarta părea să-i dea o indicaţie cu privire la misterioasa dispariţie a comorii. Trebuia, deci, să vegheze.

247. Comoara

Irina privi după cei doi bărbaţi, până-i văzu dispărând în pădure. Apoi se uită la legăturile ei şi încercă să le slăbească. Cu ajutorul dinţilor începu să roadă nodurile şi cu nespusă bucurie constată că lucrul merge bine. După două ceasuri de muncă încordată era liberă şi putea merge unde voia.

Un simţământ de fericire îi umplu pieptul, gândindu-se că scăpa de cei doi bărbaţi îngrozitori.

Chiar dacă va rătăci câteva zile şi nopţi, odată şi odată tot va da peste locuinţe omeneşti.

Vru să pornească la drum, căci îşi pusese în gând să se ia după cei doi şi să asculte ce vorbeau, să vadă ce fac. Dar deodată se răzgândi şi rămase pe loc, spunându-şi că n-avea niciun rost să facă asta. Voia s-aştepte până ei vor fi avut succes. Şi dacă nu se-ntâmpla asta, era timp atunci să fugă.

Se legă din nou cu funiile cât putu mai bine, dar îşi dădu seama că asta n-avea niciun rost, căci tot se va vedea că făcuse singură nodurile, după ce se dezlegase. Astfel că şi le desfăcu iarăşi şi aşteptă înapoierea celor doi bărbaţi.

Aceştia veniră în sfârşit, tot fără niciun rezultat. Rokkartin părea că-şi înăbuşe o furie nemărginită. Nu rosti niciun cuvânt şi nici prinţul nu vorbea. Probabil că se certaseră pe drum.

— Ce e asta? făcu deodată pilotul, când zări funiile ce atârnau în jos.

Irina râse batjocoritor şi zise:

— A fost treabă uşoară pentru mine să le desfac. Mi le-aş fi putut pune la loc, – dar de ce să vă fi înşelat? Voiam numai să

vă dovedesc că nu mă port cu gândul de a fugi. Încotro m-aş putea duce? M-aş rătăci în pădure şi desigur că aş muri de foame, sau mi s-ar întâmpla ceva şi mai rău.

Prinţul privi la Rokkartin. Acesta scoase o înjurătură, apoi spuse cu batjocură:

— Vezi, prinţe, nici pentru un lucru atât de uşor nu eşti bun. Comori nu poţi găsi şi nici măcar să legi cum trebuie o femeie slabă nu eşti în stare.

Potcikev îşi muşcă buzele. Încleştă dinţii apoi şi se păru că vrea să se năpustească din nou asupra aviatorului. Acesta, însă, duse liniştit mâna la buzunarul unde avea revolverul.

— Cine e vinovat de asta? izbucni prinţul. Ea – femeia asta... Dar lasă că acum o voi lega în aşa fel încât să nu se mai poată nici mişca măcar.

Irina se sperie. Carevasăzică îşi înrăutăţise soarta prin asta?

Dar pilotul îndrăgostit fu salvatorul ei. Dânsul i se uită în ochi şi inima începu să-i bată mai tare, simţurile i se învăpăiară. O privire în ochii aceia albaştri ca cicoarea şi limpezi ca cerul de primăvară, şi deveni moale ca ceara.

Irina fu destul de inteligentă să-l privească rugător, fără ca prinţul să bage în seamă.

— Nu, prinţe Potcikev, zise pilotul. Tânăra fată nu va mai fi deloc legată de acum încolo. Va umbla liberă. Dac-ar fi vrut să fugă, demult ar fi făcut-o.

Prinţul scrâşni din dinţi. Apoi înălţă din umeri şi zise:

— Cum vrei. Răspunderea rămâne asupra dumitale însă.

Spre înserat, Potcikev plecă pentru câtva timp.

Aviatorul se folosi de acest răgaz spre a sta de vorbă cu Irina.

— Îţi fac o propunere, zise el, cu glas tremurător. Vrei să pleci cu mine mâine dimineaţă?

Irina se sperie, dar izbuti să nu se trădeze. Ar fi trebuit să fie mulţumită dacă i se oferea prilejul să scape de prinţ, dar în împrejurările de acum prezenţa lui îi oferea, totuşi, o anumită pavăză. Căci bănuia dânsa că Rokkartin căuta să abuzeze de ea cu forţa când prinţul nu va mai fi de faţă.

De aceea se hotărî îndată ce să răspundă:

— Aş primi propunerea dumitale, domnule Rokkartin, dar ştiu ce vrei de la mine, astfel că… nu pot.

Atunci el se apropie de dânsa şi izbucni, cu glas tremurător de patimă:

— Fetiţo, te iubesc… te iubesc mai mult decât ţin la propria mea viaţă… te voi purta pe braţe atunci când vom fi la adăpost. Nu-ţi ajunge asigurarea asta?

Irina se dădu îndărăt. Se roşise până-n albul ochilor şi, ridicând mâna ca să se apere de o eventuală încercare a pilotului de a se năpusti asupra ei, zise şovăitor:

— În privinţa asta mai putem sta de vorbă, domnule Rokkartin, dar…

El îi cuprinse mâinile, vru s-o atragă la pieptul său, însă Irina se smulse repede, şi zise ameninţător:

— Te previn, domnule Rokkartin, că nu vei face nimic cu forţa, căci mă voi apăra până la ultima suflare. Însă, precum ţi-am spus, sunt dispusă să chibzuiesc asupra propunerii dumitale. În primul rând doresc să fiu o femeie bogată… De aceea te-aş sfătui să te osteneşti ceva mai mult pentru găsirea milioanelor acelea… Numai atunci ai putea nădăjdui să ai succes la mine.

— Dar prinţul… mă minte numai… mă duce de nas. Nu cred că va găsi aurul vreodată.

Irina răspunse cu gravitate:

— Nu te-a înşelat, domnule Rokkartin, căci eu ştiu că acea comoară trebuie să fie pe aici prin apropiere. Şi ca să-ţi spun ceva mai mult, află că sunt sora aceluia care a fost bănuit de tăinuirea comorii.

— Şi de ce n-ai spus asta până acum? întrebă Rokkartin, făcând ochi mari.

Irina dădu din umeri şi răspunse:

— Nu prea am dat atenţie la ceea ce vorbeaţi dumneavoastră. Dar ieri v-am auzit discutând despre o mănăstire… De altfel, prinţul Potcikev ştie că eu sunt sora lui Boris Verodin.

— Şi mie nu mi-a spus nimic.

Irina zâmbi:

— Se va feri să-ţi spună.

Şi adăugă, cu cochetărie:

— De altfel, o concurentul dumitale… căci şi el vrea să mă aibă.

— Îl voi… ucide! scrâşni Rokkartin şi în priviri i se aprinse o flacără ameninţătoare.

— Domnule Rokkartin, un singur lucru te rog: stăpâneşte-te! Fă în aşa fel ca el să nu bage de seamă. Ajută-i mai departe să caute comoara şi când o veţi găsi, vom putea sta de vorbă despre celelalte. Va trebui să-mi făgăduieşti însă ceva, şi îndeplinind această condiţie voi primi să devin tovarăşa dumitale..

— Vorbeşte… îţi voi îndeplini orice dorinţă, căci te iubesc la nebunie.

— Trebuie să-mi juri că nu te vei atinge de mine până ce nu-ţi voi îngădui. Dacă-mi îndeplineşti această rugăminte, poţi nădăjdui în realizarea dorinţelor dumitale.

Rokkartin suspină şi o privi pe frumoasa fată.

— Bine, îţi făgăduiesc! zise el, cu glas tremurător. Îţi jur, că nu te voi atinge.

— Atunci, suntem tovarăşi, zise Irina şi-i întinse mâna, pe care dânsul o sărută.

Apoi, văzând că se iveşte o făptură la marginea luminişului, ea zise repede:

— Vine prinţul.

Cei doi se priviră înc-odată în ochi, cu înţeles.

Prinţul se apropia şi se uită bănuitor de la unul la altul. Se miră când, vorbind despre munca ce o vor avea de făcut a doua zi, pilotul încuviinţă cu însufleţire. Se aşteptase ca aviatorul să refuze a se mai ocupa de comoara aceea, şi când colo…

Se uită la Irina. Oare să fi aflat ea ceva şi, în timpul lipsei sale, să fi pus la cale vreun plan cu Rokkartin?

O străpungea cu privirea pe tânăra fată, dar aceasta rămânea nepăsătoare. Nici din purtarea aviatorului nu izbuti să deducă ceva.

— Cred că va trebui să cercetăm mai mult în direcţia colibei, zise Rokkartin, în timpul discuţiei.

— N-am nimic împotrivă, răspunse prinţul. Numai de n-ar ploua mâine.

— Chiar dacă va ploua, tot n-are ce să ne strice, asta am văzut-o azi.

A doua zi dimineaţă porniră. Prinţul, care ducea uneltele, se opri o clipă, şovăitor, şi aruncând o privire spre Irina, întrebă:

— Să rămână într-adevăr nelegată, Rokkartin?

— Da, răspunse aviatorul, cu hotărâre.

Scrâşnind din dinţi prinţul porni, după ce mai străpunsese pe Irina cu o privire ameninţătoare.

Fata aşteptă până ce bărbaţii se făcuseră nevăzuţi în pădure, apoi porni şi ea. Văzu urmele lor şi nădăjdui să se poată lua după ele, dar nu ajunse departe. Ghetele i se încleiau adesea în noroi, aşa că se văzu nevoită să se înapoieze la aeroplan.

În timpul acesta, Potcikev şi pilotul lucrau de zor. Pretutindeni zăceau împrăştiaţi bolovani mari în jurul lor. Căutau în toate părţile şi cercetau pământul centimetru cu centimetru.

Ploaia încetase, dar şuvoaiele veneau cu furie din înălţime, săpându-şi albia în pământul pădurii.

Cei doi bărbaţi se aşezaseră pe un bolovan şi îmbucau sărăcăcioasele lor merinde: conserve şi pâine neagră, uscată.

Rokkartin era mai bine dispus astăzi. Se gândea mereu la frumoasa fată şi la comoara de care atârna fericirea lui.

Zâmbi îngândurat şi-şi spuse că, chiar dacă aurul nu va fi găsit, ea tot va trebui să-i aparţină. O va lua cu forţa, dacă nu va primi să-l urmeze de bunăvoie.

Prinţul băgă de seamă schimbarea produsă cu tovarăşul său. Observă surâsul din jurul buzelor sale, aerul mulţumit, şi în sufletul său se întări bănuiala care i se trezise în ajun. Cei doi tineri stătuseră de vorbă şi puseseră la cale ceva împotriva lui.

Lui Potcikev i se întunecă înaintea ochilor, dar se stăpâni. Îşi propuse, însă, să fie cu ochii în patru şi să se răzbune

cumplit dacă vor fi făurit ceva împotriva lui.

Rokkartin arătă spre un pătrat care se vedea pe pământ. Erau acolo câteva resturi de ziduri neacoperite cu muşchi.

— Ce să-nsemne asta? întrebă el pe prinţ.

— Trebuie să fi fost o casă în locul acesta, răspunse Potcikev. Ceea ce vedem noi este temelia.

Rokkartin încuviinţă nepăsător. Voise numai să zică ceva, nimic mai mult. Mai arată apoi spre nişte dărâmături care zăceau împrăştiate şi zise:

— Frumoasă casă trebuie să fi fost aici!

Prinţul tresări deodată. Se uită la pârâiaşul care curgea de-a dreptul spre bolovanul pe care stăteau dânşii, dar nu mergea mai departe.

— Ce-o asta? făcu el. Nu cumva se află aici deschizătura spre pivniţa casei de odinioară?

Rokkartin înălţă din umeri, cu nepăsare:

— Tot ce se poate.

— Ia scoală-te niţeluş! zise prinţul. Voi încerca să dau la o parte bolovanul. E greu el, ce e drept, dar suntem doi bărbaţi în toată firea.

Se ridicară şi puseră mâna amândoi. Era aceeaşi piatră pe care stătuse Sonia cu câteva săptămâni în urmă, chibzuind la ascunzătoarea comorii.

Îşi încordară puterile şi, în cele din urmă, izbutiră să urnească piatra din loc.

În faţa lor se ivi atunci o gaură neagră, de formă pătrată. Prinţul se lăsă în genunchi şi lumină înăuntru, cu lampa sa de buzunar. Văzu o scară şi luminând mai adânc, zări apă. Şi în fund de tot observau lăzi… unele peste altele, rânduita ca într-o magazie.

De emoţie era cât p-aci să cadă în groapă. Se ridică şi ochii-i scânteiau triumfător.

Câteva clipe nu fu în stare să rostească o vorbă. În cele din urmă izbuti să îngâne:

— Colo jos… e comoara… milioane nenumărate… în aur curat.. Ah… Rokkartin… acum suntem bogaţi… nemăsurat de bogaţi… cum n-a mai fost nimeni pe acest pământ…

Aviatorul privi şi el în jos. Nu-i venea să creadă – şi totuşi era aşa cum spusese prinţul. Comoara fusese găsită.

248. Pustnica

Sonia Petrovici locuia încă tot în coliba cărbunarului, căci voia cu tot dinadinsul să descopere comoara, cu ajutorul căreia avea să dovedească nevinovăţia lui Boris Verodin.

În tot acest timp, curajoasa femeie cercetase piatră cu piatră, răscolise tufişurile, dar strădbuinţele-i rămaseră zadarnice.

Încetul cu încetul, Sonia îşi orândui coliba şi făcu oarecare îmbunătăţiri, astfel că se simţea destul de bine în această singurătate, unde nimeni n-o supăra cu întrebări neplăcute, unde avea răgazul să-şi urmărească ţinta cea mai frumoasă din viaţa ei. Adeseori, cobora în vale, pentru a-şi face rost de tutun, pâine sau alte merinde – însă nimeni nu ştia de unde vine ciudata străină, căci oamenii erau foarte superstiţioşi şi nu se încumetau să urce muntele şi să se abată prin preajma ruinelor mănăstirii. Vestea înfiorătoarelor întâmplări ajunsese la urechile ţăranilor, care ocoleau cu teamă sfântul lăcaş.

În fiecare săptămână, Sonia făcea câte un drum mai lung, nădăjduind mereu că va izbuti să dea de urma comorii. Era hotărâtă să nu părăsească ţinutul până ce încercările nu-i vor fi încununate de izbândă.

Îşi spunea mereu că uriaşa comoară nu putea fi prea departe de mânăstire sau coliba cărbunarului. Într-o bună zi, trebuia să descopere ascunzătoarea ei.

Însufleţită de această nădejde, ea încuie coliba şi porni iarăşi la drum. Trecând pe dinaintea ruinelor, fu cuprinsă de aceleaşi simţăminte care o umpleau de fericire întotdeauna când zărea sfântul lăcaş, în care trăise clipele cele mai frumoase din viaţa ei, dar şi cele mai grozave în acelaşi timp. Acolo sorbise din cupa amorului, în timp ce grinzile arzânde trosneau deasupra ei – acolo Boris Verodin o îmbrăţişase cu patimă, făcând-o să uite că moartea era la un pas de dânşii. După aceea, însă vânjosul luntraş o scăpase din flăcări, îi

salvase viaţa – deşi această viaţă însemna pentru ea un lanţ de chinuri…

Un zâmbet îndurerat schimonosi şi mai mult chipul respingător al femeii, care păşi mai departe, sprijinindu-se în toiagul ei. Deşi era îmbrăcată în veşminte ţărăneşti şi purta o pereche de ghete grele, totuşi un bun cunoscător de oameni şi-ar fi dat seama îndată că această femeie făcuse parte şi din altă lume.

Deodată Sonia se opri din mers, aruncă o privire spre colibă, apoi se piti îndărătul unui copac. Nu cumva o înşelaseră ochii? Nu cumva era victima unei năluciri?

O dâră de fum se înălţa din hornul colibei, iar un bărbat tânăr, bine îmbrăcat, se ivi în apropiere, urmat de alţi doi care se aflau ceva mai departe.

Revoluţionara se retrase cât mai la adăpost, spre a nu fi zărită. Deodată se auzi mugetul unei vite.

— Ce-or fi căutând ăştia aici? murmură ea, încordându-şi privirea.

Cei trei bărbaţi se urcară într-un car cu boi.

— Ei drace! Bătrânul cărbunar şi fiul său au ieşit la iveală! şopti Sonia. Dar cine o fi celălalt?

Fără să mai stea la gânduri, porni în urma carului şi ajunse astfel la cărarea pe care venise împreună cu misterioasa călugăriţă, când se îndreptaseră spre coliba cărbunarului. Da, pe atunci Boris Verodin mai trăia, deşi era grav bolnav. În cele din urmă, însă nobila binefăcătoare izbutise să-l scape din ghearele morţii – totuşi, soarta nu-l cruţase şi-i pregătise tragicul sfârşit din locuinţa medicului din Cronstadt.

Sonia bănui îndată ce urmăreau cei trei bărbaţi. Desigur că veniseră să ia câteva lăzi din ascunzătoarea unde transportaseră aurul furat. Dacă izbutea să se ţină mereu pe urmele lor, atunci se realizau nădejdile care o însufleţeau de atâta vreme.

La un moment dat, carul se afundă în pădure. După cât se părea, boii erau foarte rezistenţi, căci urcau cu uşurinţă povârnişul ce ducea spre poteca largă. Nu trecu multă vreme şi se opri la marginea drumului. Străinul rămase locului, în

timp ce cărbunarul şi fiul său se înapoiară în pădure, apropiindu-se de locul unde se afla Sonia.

— Trebuie să fim cu ochii în patru, căci a început să-şi cam vâre nasul pretutindeni, zise Osip, adresându-se tatălui său. Nu mai am încredere în el. Lăcomia i-a aţâţat poftele şi nu m-aş mira dacă ar încerca vreo ticăloşie împotriva noastră.

Sonia, care se ascunsese îndărătul unui tufiş, auzea desluşit fiecare cuvânt din convorbirea celor doi.

— La urma urmei, noi n-am fost la fel? răspunse bătrânul. Nu ne-am pierdut şi noi capul, când am văzut atâtea bogăţii înaintea noastră? Aş da orice, să mă văd iarăşi pe puntea vaporului, căci dacă revoluţionarii pun mâna pe noi, fără îndoială că vom fi condamnaţi la moarte.

— Nu-ţi mai face gânduri negre, tată! zise Osip. Ar trebui să luăm pildă de bărbăţie de la Pavlovna.

Bătrânul clătină capul, părând că nu se poate împăca cu acest fel de a vedea lucrurile.

În cele din urmă, ajunseră la o grămadă de bolovani şi, în timp ce Sonia îi urmărea din ochi, cei doi bărbaţi împinseră de o parte unul din bolovani, în locul căruia se ivi o deschizătură neagră.

Aşadar, tot se împlinise visul nenorocitei femei! În curând, foştii ei tovarăşi aveau să afle că fuseseră nedrepţi aruncând vina asupra lui Boris Verodin. Deşi acesta era mort, deşi marea ei descoperire nu-i mai folosea la nimic luntraşului, totuşi rămânea nepătat în faţa urmaşilor săi.

Deodată, Sonia se posomorî şi o sclipire de ură i se ivi în ochi.

Da, prinţul Potcikev era singurul om asupra căruia avea să-şi verse tot amarul. El o dusese la pieire, el trebuia să simtă mânia victimei sale... De aceea, se hotărî să nu dezvăluie nimic din ceea ce aflase, căci altminteri autorităţile n-ar mai fi şovăit o clipă să ducă la îndeplinire sentinţa de condamnare la moarte a prinţului. Or, dorinţa ei cea mai înfocată era să-l pedepsească chiar cu mâna ei.

Între timp, cei doi bărbaţi dispăruseră în deschizătură. Un plan diabolic se ţesu în mintea Soniei. Dacă izbutea să

împingă bolovanul la loc, atunci amândoi rămâneau închişi înăuntru, fiind sortiţi să moară de foame. La drept vorbind, ar fi meritat această soartă, căci nesocotiseră încrederea pe care cei doi răniţi o avuseseră în ei. Sonia îşi aminti de clipele petrecute în coliba cărbunarului, când, chinuită de dureri, zăcuse în culcuşul ei, în timp ce Osip şi logodnica lui puneau la cale mârşavul plan, care era cât p-aci s-o coste viaţa. Fără să-şi dea seama că aceasta va însemna salvarea ei, Sonia le dăruise o mare sumă de bani, care înăbuşi lăcomia Pavlovnei. Altminteri, aceasta şi-ar fi hotărât iubitul să făptuiască o crimă, pentru a-şi însuşi suma de bani care să le înlesnească un trai lipsit de griji. În acest scop, n-aveau decât să nu se mai sinchisească de bolnavă, care ar fi murit din lipsă de îngrijire, iar suma de bani pe care o avea la dânsa a fi rămas celor doi tineri.

Sonia se târî până la marginea deschiderii, astfel că acum putea desluşi fiecare cuvânt ce se vor bea înăuntru.

Cei doi bărbaţi păreau cuprinşi de vraja aurului.

— Bună idee a mai avut şi Pavlovna, îndemnându-ne să ne însuşim comoara! zise Osip. Cât despre ascunzătoarea asta, pe locul unde se afla înainte coliba noastră, pare făcută pentru aşa ceva.

— Da, numai dacă n-ar trebui să facem drumurile astea primejdioase! oftă bătrânul. Ascultă-mă, eu aş fi de părere să nu ne mai înapoiem aici şi să ne mulţumim cu ceea ce am luat cu noi.

— Ce tot vorbeşti, tată! se oţărî tânărul. Trebuie să mai venim o dată! Cunosc toate drumurile printre munţi, aşa că n-avem de ce să ne temem; afară de asta, căpitanul n-o să mai treacă prin zona unde plutesc minele.

— Totuşi, mă înspăimânt când îmi amintesc ce primejdii am întâmpinat în cale!

— Hai, tată, nu te mai gândi la astea! Trebuie să cărăm sus zece lăzi! După aceea vom mai lua încă zece… Haha, dacă s-ar descoperi ascunzătoarea asta, mulţi oameni ar scăpa de nevoi! Până acum – chiar dacă ducem la adăpost şi aceste zece lăzi – n-am transportat nici a patruzecia parte din

comoară, care zace aici, în pământ. Cine ştie dacă va fi descoperită vreodată!

— Hai, lasă vorba, fiule! îl îndemnă cărbunarul. Trebuie să isprăvim cât mai repede, căci căpitanul e cam curios din fire şi ar vrea să afle şi el de unde aducem aurul.

— Nu trebuie să i-o iei în nume de rău, căci nici noi n-am fi altfel.

După aceea, Sonia auzi un gâfâit, ceea ce dovedea că cei doi bărbaţi se străduiau să care sus una din lăzile grele…

— N-ar fi trebuit să-l aducem până aici, zise Osip, după câtăva vreme, când se odihniră. Ar fi fost mult mai bine să fi rămas pe vapor, căci deşi, nu cunoaşte ascunzătoarea aurului, totuşi acum ştie în ce ţinut se află aceasta.

— Bine băiete, dar altminteri ar fi trebuit să luăm cu noi un străin, ceea ce ar fi fost şi mai primejdios, replică bătrânul.

Sonia se retrase iarăşi la adăpostul copacilor, căci, auzise cum cei doi urcaseră treaptă cu treaptă şi nu mai aveau mult până la gura pivniţei. În cele din urmă se iviră sus, cu povara lor.

Coborâră din nou şi a doua ladă fu scoasă la suprafaţă, apoi a treia şi aşa mai departe, până ce transportaseră cele zece lăzi.

— Bine că am sfârşit odată! murmură Osip, oftând uşurat. Acum vino de-mi ajută să împing lespedea la loc.

După ce isprăviră şi cu asta, cei doi bărbaţi începură să care lăzile în pădure, cu ajutorul unei tărgi făcute din ramuri groase. Sonia îi urmărea cu încordare.

Pentru a nu trăda locul unde ascunseseră comoara, Osip şi tatăl său transportau câte o ladă până la o depărtare de vreo sută de metri, apoi se înapoiau şi luau alta, iar când toate erau adunate la un loc, străbăteau iarăşi cam aceeaşi distanţă, astfel că tovarăşul lor – căpitanul vasului – nu izbuti să afle ascunzătoarea aurului.

— Hm, m-aţi lăsat să aştept cam mult! făcu suedezul, dând pe gât ultima înghiţitură dintr-o sticlă de rachiu.

Acum, de când câştiga atâţia bani de pe urma transporturilor de aur, căpitanul se lăsase în voia băuturii.

Întotdeauna avea cu el câte o sticlă de rachiu şi bea mereu, până ce cădea în nesimţire. De astă dată se întâmplă acelaşi lucru. Nemaiputând să se ţină pe picioare, beţivul se tolăni în car, unde adormi îndată, în timp ce boii se opintiră, pornind spre Peterhof.

La început, Sonia voia să-i urmărească numai o bucată de drum, dar apoi se răzgândi, căci îşi spuse ca era mult mai bine să cunoască şi locul unde se descărcau preţioasele lăzi – mai ales că nu prea avea de ce să se teamă. Oamenii nu se abăteau decât foarte rar pe această potecă, iar soarele era pe asfinţite, astfel că nimeni nu putea s-o vadă.

În acest timp, boii îşi urmau drumul, mergând agale spre portul apropiat. Din când în când, carul se oprea pentru ca animalele să se mai odihnească şi cu acest prilej, Sonia, care se aţinea mereu în apropiere, auzea fiecare cuvânt pe care Osip îl schimba cu tatăl său.

— Ah, de m-aş vedea odată în Peterhof! oftă tânărul, când făcură un nou popas. Ştii că data trecută marinarii începuseră să şuşotească între ei? Sunt sigur că dacă n-am fi fost cu ochii în patru s-ar fi năpustit asupra lăzilor.

— Acum, însă, nu mai sunt aceeaşi marinari căci au fost schimbaţi, îl linişti bătrânul, îndemnând iarăşi boii la drum.

Merseră astfel toată noaptea. Zorile începură să se ivească şi cei doi bărbaţi păreau să fie şi mai prevăzători, căci în vale se zărea, ici colo, câte o casă şi se putea foarte bine ca vreunul din ţărani, mânat de curiozitate, să urce poteca şi să iscodească ce se află în car.

Spre seară, orăşelul Peterhof, aşezat pe coasta mării, se ivi în depărtare. Carul făcu un ocol mare şi rămase în apropiere până a doua zi dimineaţa, când intră în orăşel, odată cu căruţele celorlalţi ţărani, care veniseră să-şi vândă marfa.

Fireşte că nimeni nu bănui ce se ascundea dedesubtul fânului din carul tras de cei doi boi care străbătuseră piaţa şi porniră spre port, unde se opriră înaintea unui depozit de cherestea. Un bărbat cu înfăţişare aspră ieşi dintr-o căsuţă şi veni în întâmpinarea noilor sosiţi.

— Daţi-i drumul cât mai repede, căci poliţia portului a

înnebunit iarăşi! şopti acesta. Era un fost căpitan pe un vas de comerţ, care, după ce se sfârşise războiul, se retrăsese în căsuţa lui. Dar silit de nevoi primise oferta cărbunarului şi-i îngăduise să încarce lăzile pe vapor, folosindu-se de proprietatea sa, care dădea spre mare.

— Intraţi în curte, ca să nu treziţi bănuieli! şopti dânsul, deschizând poarta, după ce aruncase în jur o privire cercetătoare.

Peste câteva clipe, ceilalţi se aflau în căsuţă, unde o bătrână le aduse de mâncare. Mâncară cu poftă, fără să scoată un cuvânt în tot timpul mesei.

— Ei, când primesc banii? întrebă fostul căpitan, după ce terminară de mâncat.

Osip vârî mâna în pieptar şi scoase un portofel plin de bancnote englezeşti, din care numără celuilalt o mie de lire sterline.

— Abia acum vine partea cea mai grea, zise gazda, după ce banii dispăruseră în buzunarul. Lăzile nu pot fi încărcate decât pe întuneric, altminteri riscăm să fim descoperiţi de copoi. Înainte de a se aprinde farurile din port, vom duce lăzile în barca mea, iar apoi le vom transporta pe bordul vasului.

— Da, ăsta ar fi lucrul cei mai bun, încuviinţă bătrânul cărbunar.

Sonia, care urmărise carul până în port, bănuia ce se va întâmpla acum. Aşadar, îşi căută un adăpost şi rămase toată ziua în apropierea căsuţei fostului căpitan.

Spre seară, văzu o barcă cu motor desprinzându-se de la ţărm şi pornind spre larg. În acelaşi timp o şalupă a căpităniei portului se ivi la oarecare depărtare. Ar fi fost foarte uşor pentru Sonia să atragă atenţia poliţiştilor, care ar fi pornit în urmărirea hoţilor – dar isteaţa femeie nici nu se gândi la una ca asta, căci avea cu totul alt plan.

După câtva timp, zări un vapor care se puse în mişcare şi dispăru în beznă. Aşadar, hoţii avuseseră noroc şi de astă dată.

Revoluţionara porni înapoi spre casă. A doua zi ajunse în coliba cărbunarului, unde găsi toate la locul lor, aşa cum le

lăsase la plecare. După ce se odihni bine şi se simţi iarăşi în puteri, părăsi coliba, îndreptându-se spre ascunzătoarea lăzilor cu aur.

Se strădui câtva timp să dea bolovanul de o parte, însă văzând că nu izbuteşte s-o scoată la capăt, se hotărî să înlocuiască forţa printr-un vicleşug. Se înapoie deci iarăşi în colibă şi luă o daltă şi un ciocan, cu ajutorul cărora începu să cioplească piatra la bază. În cele din urmă bolovanul se rostogoli într-o parte, lăsând liberă intrarea în pivniţă.

Sonia se plecă peste marginea deschizăturii şi privi spre lăzile aşezate în ordine. Acum putea să se înfăţişeze înaintea foştilor ei tovarăşi, zicându-le: „Eu sunt Sonia Petrovici, criminala condamnată la moarte... Ucideţi-mă, dar mai întâi vă voi dezvălui cine a furat comoara mult căutată şi vă voi arăta ascunzătoarea ei".

Totuşi, Sonia rămase în coliba cărbunarului căci inima îi spunea să nu se depărteze de comoară, ci s-o păzească. Un glas lăuntric îi şoptea mereu că aici va avea loc întâlnirea cu prinţul Potcikev, aici în singurătate se va răfui cu duşmanul ei neîmpăcat. Iar până atunci voia să aştepte în linişte, căci, mânat de lăcomie, prinţul trebuia neapărat să-şi facă apariţia, pentru a căuta comoara.

Mai trecu câtăva vreme. Sonia trăia nestingherită în coliba ei. Cu mari sforţări, izbutise să împingă bolovanul la loc, astupând gaura cu partea cioplită şi îndepărtând rămăşiţele astfel că nimeni nu putea bănui că ascunzătoarea aurului fusese descoperită.

Trecură câteva zile.

Într-o seară, Sonia zări plutind deasupra munţilor aeroplanul lui Rokkartin. Privirile i se îndreptară cu luare-aminte spre uriaşa pasăre de oţel.

Pilotul descrise în aer câteva viraje, apoi ateriză într-un luminiş, care se afla la jumătate de ceas depărtare de colibă. Sonia cunoştea locul – era singurul unde putea să aterizeze un avion, căci ţinutul era împădurit şi stâncos în cea mai mare parte. Rămase trează până la miezul nopţii, vrând să se încredinţeze dacă nu cumva aeroplanul se va înălţa iarăşi în

aer – dar nimic nu tulbură liniştea de moarte care domnea asupra pădurii.

A doua zi fu în picioare foarte devreme, şi-şi făcu rugăciunea de dimineaţă. În ultimul timp devenise foarte evlavioasă şi adeseori se întâmpla să rămână mult timp cu mâinile împreunate, închinându-se cu evlavie. Credinţa în Dumnezeu era singura ei mângâiere, singura uşurare care îi alina chinurile sufleteşti. De aceea la răsăritul soarelui se ducea uneori la ruinele sfântului lăcaş şi înălţa o rugă fierbinte pentru odihna de veci a aceluia care îi vrăjise inima, dar pe care soarta crudă îl trecuse în altă lume.

Deodată, Sonia rămase locului ca încremenită. Sus, printre ruine, un bărbat lucra cu înfrigurare la îndepărtarea molozului. Era un individ zdrenţăros, cu o barbă neîngrijită şi ochii scânteiau ca doi cărbuni aprinşi.

— Ăsta e... prinţul Potcikev! murmură Sonia, cuprinsă de tulburare şi privirea-i rămase pironită la acela care îi otrăvise viaţa şi din a cărui pricină muriseră atâtea fiinţe nevinovate.

Un rânjet fioros se ivi pe buzele ei.

— Aha, caută comoara! şopti dânsa. În zadar te străduieşti, dragul meu! În zadar încerci să-ţi potoleşti setea de aur... comoara tot n-o vei descoperi!

Şi o bucurie diabolică puse stăpânire pe dânsa, văzând încordarea cu care lucra duşmanul ei de moarte.

Spre amiază, prinţul se depărtă de ruine. Sonia îl urmări pas cu pas, până ce ajunse în luminişul unde aterizase aeroplanul. Adăpostită îndărătul arborilor, zări un bărbat care ieşise în întâmpinarea lui Potcikev, iar în spatele acestuia uriaşa pasare de oţel în care se afla sărmana Irina.

După câtva timp Sonia se înapoie la colibă, căci era de aşteptat ca noii sosiţi să-i facă în curând o vizită acolo. Înainte de toate, însă, voia să-şi pregătească revolverul, fiind hotărâtă să se apere până la ultima picătură de sânge, în cazul că va fi recunoscută de Potcikev.

Abia după patru zile acesta se ivi în preajma colibei, o privi cu neîncredere, şovăind, apoi se îndreptă spre uşă şi încercă s-o deschidă. Truda îi fu zadarnică, însă, căci uşa era încuiată

şi, pentru mai multă siguranţă, Sonia o întărise cu o bârnă groasă, pusă de-a curmezişul. Astfel că era aproape cu neputinţă ca cineva să pătrundă înăuntru cu forţa.

Potcikev mai şovăi câteva clipe, apoi înălţă din umeri şi se depărtă. Sonia răsuflă uşurată, căci nu prea ar fi avut chef să termine atât de repede cu vrăjmaşul ei. Nu, moartea lui trebuia să fie chinuitoare, aşa cum se cuvenea unui ticălos de teapa prinţului Potcikev...

În zilele următoare, prinţul veni la ruine însoţit de tovarăşul său. Sonia nu pierdea o clipă din ochi pe cei doi bărbaţi, care lucrau cu râvnă la îndepărtarea molozului, unde fireşte că n-aveau să dea de comoară, căci ascunzătoarea acesteia nu putea fi descoperită cu atâta uşurinţă. Cu multă bucurie ea băgă de seamă că relaţiile dintre ei se înăspresc din zi în zi. Felurite planuri se ţesură în mintea revoluţionarei, însă toate i se păreau cu neputinţă de dus la îndeplinire, căci ceea ce urmărea dânsa, era un lucru prea greu pentru o femeie. Voia, anume, să se ia la luptă cu prinţul şi să-l ucidă cu mâna ei.

În cele din urmă, luă hotărârea să distrugea avionul, pentru ca vrăjmaşul să nu poată părăsi ţinutul în care se afla acum. Gândul acesta o însufleţea şi mintea-i era mereu preocupată cum să-l ducă la îndeplinire.

Veni şi clipa hotărâtoare, când visul avea să i se împlinească. După cât se părea, tovarăşul prinţului se plictisise de atâtea căutări zadarnice şi voia să renunţe l-a comoară, căci înainte cu o zi, Sonia îl văzuse înapoindu-se în luminiş foarte posomorât, împreună cu Potcikev care îl urma la o mică depărtare.

Cu toate acestea, a doua zi cei doi bărbaţi îşi făcură iarăşi apariţia, dar nu se opriră la ruine, ci porniră mai departe, spre apus. Sonia fu cuprinsă de nelinişte, căci tocmai într-acolo se afla şi comoara mult căutată.

Aşadar amână deocamdată planul ei de a distruge aeroplanul şi se luă pe urmele color doi bărbaţi, care, spre uimirea ei, se opriră tocmai la bolovanul cu pricina. După ce stătură câtva timp pe el şi îmbucară ceva, încercară să-l dea la a parte.

Sonia tremura din tot trupul. În tulburarea ei se hotărî să împuşte pe cei doi oameni, apoi se răzgândi şi vru să-i închidă în pivniţă, aşa cum avusese de gând să facă şi cu bătrânul cărbunar şi fiul sau. Îşi dădu seama însă, la vreme, că toate acestea nu erau decât urmările furiei sale nemărginite şi, când cumpăni lucrurile mai în linişte înţelese că tot prima hotărâre era cea mai bună Da, întâi trebuia să distrugă avionul – cât despre celelalte, mai avea timp până a doua zi, căci soarele era pe asfinţite şi nu încăpea nicio îndoială că cei doi bărbaţi se vor înapoia în dimineaţa următoare, pentru a încerca transportarea lăzilor.

Şi, într-adevăr, Sonia nu se înşelase. După ce ieşiră din pivniţă, prinţul Potcikev şi Rokkartin îşi luară uneltele de săpat şi porniră grăbiţi spre luminişul unde se afla aeroplanul.

Ajunşi acolo, pilotul se apropie de Irina şi-i zise:

— Am găsit comoara, draga mea! Mâine pornim mai departe.

Irina scoase un ţipăt uşor. Nu ştia nici ea de ce îi scăpase de pe buze – totuşi se simţea nespus de tulburată. Ce se va întâmpla acum? Desigur că Rokkartin îi va aminti de făgăduiala ei. Cei doi bărbaţi vor căra în aeroplan o parte din aurul găsit, apoi va începe lupta pe viaţă şi pe moarte.

Ochii pilotului erau injectaţi de sânge. Demonul-aur îl cuprinsese cu totul în ghearele sale.

În schimb, Potcikev părea mai cumpănit. Cu toate acestea, Irina bănuia că deocamdată prinţul nu va întreprinde nimic împotriva pilotului, căci fără ajutorul acestuia nu putea să ducă aurul la adăpost.

Noaptea, sărmana fată chibzui cu înfrigurare la cele ce avea de făcut. În acest timp cei doi bărbaţi păreau chinuiţi de visuri rele, căci răsuflau din greu şi gemete ieşeau de pe buzele lor.

— Rokkartin… ticălosule! strigă, deodată, prinţul.

Irina sări în sus cuprinsă de spaimă. Potcikev se ridicase în capul oaselor şi, cu fata albă ca varul, holba ochii la pilot, care zâmbea batjocoritor.

— Ia spune-mi şi mie de ce sunt un ticălos? întrebă el.

— Am… am avut un vis rău! murmură Potcikev, culcându-se din nou.

— Fiecare judecă oamenii după sine, şopti Rokkartin, trăgându-şi pătura peste cap.

De data aceasta pilotul avu visuri mai frumoase. I se păru că se află pe o insulă minunată în care domneau un prinţ cu soţia lui. Prinţul era el, iar prinţesa… Irina, cea mai frumoasă dintre femei.

Supuşii lor, în număr de câteva sute, le îndeplineau toate poruncile, vapoare mari străbăteau mările şi adunau comori pentru domnitorul insulei, care trăia liniştit alături de fermecătoarea lui soţie.

A doua zi dimineaţă, Rokkartin se trezi cel dintâi…

— Hai, n-avem vreme de pierdut! se răsti la Potcikev, care era cufundat într-un somn adânc.

Prinţul sări în sus, privi buimăcit în jurul său, apoi îşi dezmorţi mădularele. Gândul la comoara descoperită îl învioră şi o sclipire de lăcomie se aprinse în ochii săi.

— Cât crezi că am putea lua cu noi? întrebă el, în cele din urmă.

— Şase, şapte lăzi, răspunse pilotul.

„Nu-i vorbă, în locul tău, aş mai putea duce încă două lăzi”, îşi zise el.

Fireşte, însă, că nu pomeni nimic din ceea ce îi trecuse prin minte. De altminteri, nici nu era prea uşor să se descotorosească de prinţ, care rămânea mereu în preajma lui. Înainte vreme, când comoara nu fusese descoperită, Potcikev se încumetase să-l lase singur lângă aparat, acum însă nu mai încăpea îndoială că se va aţine tot timpul în apropierea tovarăşului său.

Irina, care răcise în timpul nopţii, începu să tuşească.

— Nu te simţi bine? întrebă Rokkartin, apropiindu-se de ea şi privind-o cu dragoste.

— Sunt, obosită şi mă cam trec frigurile… aş vrea să rămân culcată, răspunse fata.

— Nu cumva pot să-ţi fiu de folos?

— Nu, mulţumesc, trece de la sine, domnule Rokkartin.

Prinţul părea foarte nerăbdător şi mult mai grăbit ca de obicei. În realitate, însă, era ros de gelozie, căci începuse să nutrească dragoste pentru tânăra fată, care fusese cândva sortită sa cadă victimă răzbunării sale împotriva lui Boris Verodin. Mai târziu, ura lui Potcikev se transformase într-o patimă care îi aprinsese simţurile şi care nu putea fi potolită decât în braţele încântătoarei fete. Da, Irina trebuia să-i aparţină cu orice chip. Multe femei ieşiseră în calea prinţului, când acesta se mai bucura de favoarea Ţarului, multe îl iubiseră, căci fusese un bărbat chipeş – dar niciuna nu izbutise să-l prindă atât de puternic în mrejele ei. Şi acum trebuia să lupte pentru dânsa, cu un om pe care înainte vreme l-ar fi putut deporta în Siberia, făcând doar un singur semn!

Cei doi bărbaţi păşiră tăcuţi prin pădure. La un moment dat, prinţul se opri şi zise tovarăşului său:

— Ar fi trebuit s-o legăm, căci altminteri s-ar putea întâmpla să fim stingheriţi tocmai atunci când vom fi mai aproape de ţintă.

— Nu înţeleg ce vrei să spui, răspunse pilotul. În orice caz, sunt sigur că Irina va fi bucuroasa să rămână veşnic alături de un om bogat…

— Alături de dumneata, Rokkartin? întrebă prinţul, sfredelindu-l cu privirea.

— De ce nu? Ai ceva împotrivă?

— Nu!

Cu toate acestea, un fior străbătu trupul lui Potcikev, care se străduia din răsputeri să nu-şi trădeze simţămintele.

— Încotro ne vom îndrepta după ce vom duce aurul în avion? întrebă el, după un răstimp.

— Deocamdată nu ştiu nici eu.

— N-ar fi bine să aterizăm pe o insulă singuratică?

— Am să mă mai gândesc la asta. Lucrul de căpetenie e să cărăm lăzile în avion şi să ne vedem deasupra mării.

— Şi o să ne înapoiem adesea, nu e aşa? urmă prinţul. Gândeşte-te, cu ajutorul aeroplanului putem transporta toată comoara…

— Fireşte, nu, mai încape îndoială.

Bolovanul care acoperea ascunzătoarea aurului se ivi în zare. La un moment dat, însă, Potcikev se azvârli la pământ trăgând după sine pe tovarăşul său. În aceeaşi clipă răsunară câteva detunături, al căror ecou se pierdu în pădure.

249. Lupta pentru aur

Sonia tocmai părăsise coliba, când auzi şi ea împuşcăturile. Plecase de acasă cu gândul să se încredinţeze dacă cei doi bărbaţi se depărtaseră de luminiş, în care caz voia să-şi pună în aplicare planul ei de a distruge aparatul.

Dar cineva îi încurca toate socotelile.

Tăcerea se aşternu din nou asupra pădurii. Cine trăsese, oare? Nu cumva se luaseră la ceartă cei doi bărbaţi? Da, numai aşa putea să fie. Acum, însă, se punea întrebarea cine rămăsese în viaţă. Ori muriseră amândoi?

Sonia porni spre ascunzătoarea lăzilor, dar nu zări decât bolovanul dat la o parte. Cu toate acestea ea simţea că o mare primejdie plutea deasupra capului ei şi tocmai de aceea se ghemui în iarbă la adăpostul unui copac.

După vreo jumătate de ceas, două făpturi se desprinseră de la pământ, dar în aceeaşi clipă se auziră iarăşi împuşcături, urmate de două ţipete sălbatice.

După ce prinţul se azvârlise la pământ împreună cu tovarăşul său, rămaseră amândoi nemişcaţi câteva clipe, apoi Potcikev şopti pilotului:

— Vino târâş după mine… Indivizii pe care i-am zărit sunt adăpostiţi îndărătul bolovanilor, în schimb nu ne pot vedea dacă ne apropiem de ei pe la spate.

Rokkartin se târî pe burtă în urma prinţului, rămânând mereu la adăpostul arborilor, în timp ce ceilalţi doi trebuiau neapărat să fie zăriţi dacă îşi părăseau ascunzătoarea.

— Dă-mi înapoi revolverul! murmură Potcikev, deşi mai avea unul. Vezi, doar, că am nevoie de el…

Vrând-nevrând, Rokkartin trebui să se supună şi-i întinse

arma, aruncând în acelaşi timp o privire bănuitoare asupra tovarăşului său.

— Fii liniştit, zise acesta. Cel puţin în clipa când suntem amândoi ameninţaţi de primejdie ar trebui să ai mai multă încredere în mine.

După puţin timp, se aflau în apropierea bolovanului care acoperea intrarea în pivniţă.

— Drace, şi ăştia au descoperit comoara, căci văd că au dat piatra la o parte, murmură Potcikev. Acum o să aibă loc o luptă pe viaţă şi pe moarte. Începutul l-au făcut ei, aşadar vor trebui să sufere şi urmările…

Dădu câteva instrucţiuni tovarăşului său, apoi înaintară tiptil spre doi bărbaţi, care se ghemuiseră îndărătul bolovanului şi stăteau cu revolverele pregătite.

— Idioţii! şopti prinţul, batjocoritor. Vor să se ia la luptă cu noi şi nici nu bănuiesc măcar ca i-am ocolit şi-i avem acum înaintea noastră. Rokkartin, dumneata tragi asupra bătrânului, în timp ce eu mă voi îngriji de celălalt… Ah, dar iată-i că au pornit la asalt!

Şi, într-adevăr, aşa şi era. Cărbunarul şi fiul său, – căci ei erau – plictisiţi de atâta aşteptare, săriseră de la locurile lor, hotărâţi să-şi ia duşmanul prin surprindere. În aceeaşi clipă, însă, mai multe împuşcături răsunară îndărătul nenorociţi lor, care se prăbuşiră la pământ, scăldaţi în sânge. Când prinţul se apropie de bătrânul cărbunar, acesta deschise ochii şi păru că vrea sa spună ceva, dar un val de sânge îi ţâşni din gură şi, în timp ce Potcikev şi Rokkartin îl priveau în tăcere, nenorocitul îşi dădu sufletul.

Hainele cadavrelor fură scotocite cu amănunţime, însă nu se găsi decât o mare sumă, de bani, căci Osip şi tatăl său îşi lăsaseră actele în Peterhof spre a nu li se putea stabili identitatea dacă ar fi fost prinşi de autorităţi.

— Cu facem cu ei? întrebă, deodată, Rokkartin, înfiorându-se.

— Ce vrei să facem? Îi vom târî în tufiş, răspunse prinţul, care nu era câtuşi de puţin tulburat. Vezi dacă n-am fi fost atât de îndemânateci, atunci împărtăşeam noi soarta lor.

Cei doi criminali cercetară pivniţa, căci se putea întâmpla ca nenorociţii să fi fost însoţiţi de cineva. Dar, temerile lor se dovediră neîntemeiate, deoarece nu descoperiră nici cea mai mică urmă care să trezească bănuieli. De unde să ştie ei că la oarecare depărtare se afla un car cu boi, în care dormea un suedez voinic, ameţit de băutură.

După câtva timp suedezul fu cuprins de nelinişte, şi pătrunse în pădure, căutându-şi tovarăşii. În cele din urmă, însă, văzând că aceştia dispăruseră fără urmă, se înapoie la carul cu boi şi porni spre Peterhof hotărât să nu se mai întoarcă niciodată în acest loc.

De altminteri, nici n-avea nevoie, căci ştia el unde se mai afla o parte din metalul preţios. Nu departe de coasta Finlandei, acolo unde se scufundase vaporul său, lăzile cu aur zăceau pe fundul mării – şi pe acest aur îşi pusese în gând să-l ia în stăpânire. Astfel n-ar mai fi fost nevoit să întreprindă primejdioasele călătorii, în timpul cărora viaţa îi atârna de un fir de păr.

Pe la mijlocul drumului, căpitanul coborî din car şi porni pe jos spre Peterhof.

În vremea asta, Rokkartin şi Potcikev scoaseră la iveală şapte lăzi, apoi împinseră bolovanul la loc, urmând să transporte aurul în luminiş. Fireşte, lucrul nu era tocmai uşor, însă aviatorul descoperi un mijloc spre a ieşi din încurcătură. Alcătui din crengi un fel de sanie şi, cu ajutorul ei, cărară lăzile până la avion.

După ce văzuse criminala faptă a celor doi ticăloşi, Sonia se retrase de la locul ei de pândă şi porni spre luminişul în care aterizase avionul.

După cât se părea, cărbunarul şi fiul său trăseseră primele gloanţe, dar curajoasa femeie nu se mai gândea la asta, ci la planul ei de răzbunare, care trebuia neapărat să izbutească. Cine ştie ce o mai aştepta? Fireşte, prinţul Potcikev nu va putea fi ucis cu atâta uşurinţă – şi încă de o femeie.

Cu toate acestea, Sonia era hotărâtă să ducă lupta până la capăt şi să se folosească de orice mijloc spre a ieşi biruitoare.

În cele din urmă ajunse la marginea luminişului. Aeroplanul strălucea în bătaia razelor soarelui. Câteva păsărele se aşezaseră pe elice şi ciripeau voioase.

Sonia se apropie cu mare băgare de seamă, cu toate că până acum nu zărise vreo urmă care să-i arate că cei doi bărbaţi mai erau însoţiţi de cineva. Cu arma în mână, ea se îndreptă spre elice, pipăi aripile metalice ale aparatului şi… deodată trasări căci auzi un suspin. Încordându-şi auzul, rămase câtva timp în aşteptare, cu inima zvâcnind. Un alt suspin se auzi dindărătul avionului.

„Mai e cineva aici? se întrebă Sonia, apăsându-şi mâna pe piept. Cine o fi, oare?”

Luându-şi inima în dinţi, ea se apropie şi, ridicându-se în vârful picioarelor, privi peste marginea aparatului. Zări înăuntru, o făptură omenească acoperită cu pături.

— Ei, cine-i acolo? strigă Sonia, îndreptând arma spre interiorul carlingii.

În clipa următoare, un chip aprins de friguri se ivi de sub pături şi doi ochi albaştri se holbară asupra revoluţionarei, care rămase locului, ca încremenită.

— Tu… Irina!… Ce cauţi aici? bâigui ea, în cele din urmă.

La început, tânăra fată nu izbuti să îngâne niciun cuvânt, ci întinse doar mâna spre cealaltă. N-o vedea la faţă, căci purta văl, dar îi recunoscuse glasul.

— Ah! ce bucuroasă sunt că te văd! exclamă ea, după un răstimp. Dar cum se face că te întâlnesc tocmai aici, în pădurea asta pustie? Şi de ce porţi văl?

— În ce mă priveşte lucrul e foarte simplu, draga mea, răspunse Sonia, ocolind cealaltă întrebare. Nu înţeleg, însă, cum ai ajuns tu aici? Ai venit împreună cu cei doi bărbaţi?

Irina clătină capul în semn de confirmare.

— Aşadar, eşti însoţită de prinţul Potcikev, duşmanul nostru de moarte?

— Da.

— Bine, dar cum e cu putinţă?…

Irina îi istorisi toate prin câte trecuse de la plecarea ei din Petrograd. După ce sfârşi, un suspin adânc ieşi din pieptul

Soniei.

— Soarta, a fost aspră cu tine, dar îţi voi veni în ajutor, zise ea. Voi face tot ce-mi va sta în putinţa ca să fii iarăşi în mijlocul celor ce-ţi sunt dragi. Trebuie, însă, să-mi făgăduieşti un lucru.

— Ce anume? Spune, ce vrei să-ţi făgăduiesc? întrebă Irina, cu înfrigurare.

— Că vei spulbera învinuirea care i se aduce lui Boris Verodin!

— Nu înţeleg… Ce vrei să spui cu asta? întrebă Irina, nedumerită.

— Ascultă-mă, e vorba de lăzile cu aur…

— Aha, ştiu! o întrerupse Irina, cu însufleţire, şi eu îmi pusesem în gând să smulg celor doi bărbaţi taina comorii.

— Nu mai o nevoie de asta, căci ştiu unde se află comoara.

— Şi ce trebuie să fac eu? Cum să… ah, sunt atât de nepricepută! îşi curmă vorba Irina, izbucnind în lacrimi.

— Lucrul e cât se poate de simplu, urmă Sonia. Planul meu e gata ticluit… Ştii când vor să-şi ia zborul însoţitorii tăi?

— Da, astăzi la asfinţitul soarelui.

Revoluţionara clătină capul, mulţumită.

— Totul se potriveşte de minune! exclamă ea, triumfător. Au scos din ascunzătoare şapte lăzi… ca să le transporte până aici. Au nevoie de şase sau şapte ceasuri, ceea ce înseamnă că ultima ladă o vor aduce pe la asfinţitul soarelui. Înainte de asta, îţi voi lua locul în aeroplan iar tu vei dispare. Fii fără grijă, n-au să bage de seamă înşelătoria, căci toată atenţia lor va fi îndreptată spre lăzile cu aur.

— Bine, dar asta e cu neputinţă! răspunse Irina, cu teamă. Şi-apoi, ce faci dacă se descoperă înşelătoria?… Nu, Sonia. Nu mă voi învoi la propunerea ta!

— Trebuie să te învoieşti! zise cealaltă, aproape poruncitor. Gândeşte-te, eşti tânără, frumoasă… vei putea duce o viaţă fericită alături de un soţ care te va iubi din toată inima. Dar ia spune, ştii că Vasilieff mai trăieşte?

— Vasilieff… tatăl meu… trăieşte? bâigui tânăra fată, nevenindu-i să-şi creadă urechilor.

— Da, trăieşte! întări Sonia.

Irina începu să plângă de bucurie şi se aruncă la pieptul nenorocitei femei.

— Ah, Sonia, dacă ai şti cât de fericită sunt! murmură ea. Acum, însă, dă-mi lămuriri asupra celor ce s-au întâmplat… Unde se află Vasilieff? Mai e în închisoare?

— Într-un sfert de ceas vei şti fotul. Înainte de toate, însă, ţin să-ţi spun că Vasilieff e la adăpost.

— Slavă Domnului!

Sonia istorisi cum fusese salvat moşierul, precum şi suferinţele prin care trecuse. Dar fotul părea atât de nefiresc, încât Irina s-ar fi îndoit de adevărul celor auzite, dacă acestea n-ar fi fost spuse de Sonia Petrovici, în care putea avea încredere. După ce aceasta îşi sfârşi povestirea, tânăra fată fi strânse mâna, plină de recunoştinţă.

— Îţi doresc din toată inima să fii fericită, aşa cum meriţi! zise ea, înduioşată.

— Asta nu se va întâmpla niciodată, răspunse Sonia. În curând va suna şi pentru mine ceasul din urmă…

— Sonia, nu-ţi dai seama că păcătuieşti!? o întrerupse Irina, cu lacrimi în ochi. Gândeşte-te, deasupra noastră se află un judecător suprem şi oamenii trebuie să se supună hotărârilor sale.

Sonia îşi ridică vălul de pe faţă şi văzu groaza întipărită pe chipul Irinei.

— Ei, acum înţelegi că viaţa nu mai are niciun farmec pentru mine, că nu mă mai pot aştepta la nimic bun pe acest pământ? murmură nenorocita.

Irina nu mai răspunse nimic, căci îşi dădea seama că orice încercare de mângâiere ar fi fost zadarnică.

— Ascultă-mă, n-avem vreme de pierdut, reluă Sonia, cu însufleţire. După cum ţi-am spus, voi lua locul tău în avion… Înainte de asta, îţi voi arăta ascunzătoarea aurului, din care lipseşte o parte, pe care au luat-o ceilalţi. Misiunea ta va fi să vorbeşti cu Ilino, căruia să-i destăinui ce s-a întâmplat, precum şi locul unde au fost adăpostite prepusele lăzi. Deocamdată, mai poţi rămâne câteva zile în coliba

cărbunarului, unde am locuit, mult timp fără să mă stingherească nimeni. Pentru mai multă siguranţă, când vei porni spre Petrograd, să-ţi schimbi înfăţişarea, luându-ţi una cât mai respingătoare, căci altminteri vei fi iarăşi expusă poftelor bărbaţilor, – ceea ce nu trebui să se întâmple pentru că ai suferit destul în viaţa ta. După ce vei ajunge în capitală, te vei pune în legătură cu Urez şi Iesta Ulkitzki, în care poţi avea încredere şi care se vor îngriji să ajungi nevătămată în mijlocul prietenilor tăi.

Irina clătină capul în semn de împotrivire, totuşi Sonia stărui:

— Gândeşte-te, mie nu-mi faci niciun rău cu asta, în schimb tu vei fi salvată.

În cele din urmă tânăra fată îşi dădu încuviinţarea şi planul fu pus la punct.

Apoi Sonia, se retrase într-un tufiş, unde aşteptă până ce Potcikev şi Rokkartin îşi făcură apariţia cu cea dintâi ladă. Irina zăcea tot în culcuşul ei, aşa cum o lăsaseră la plecare.

— Ei, tot nu ţi-e mai bine? întrebă aviatorul, aplecându-se spre dânsa, îngrijorat.

— Nu, totuşi sper că o să treacă, dacă voi sta liniştită câtva timp, răspunse Irina, cu glas stins.

Potcikev îl privi batjocoritor, zicându-şi:

„Ei, inimile femeilor nu se pot cuceri cu atâta uşurinţă, dragul meu! Las’ că ai să-ţi dai tu seama că fata asta e mult mai primejdioasă decât îţi închipui… bineînţeles, dacă vei avea prilejul să fii împreună cu dânsa, ceea ce e foarte îndoielnic.”

Cei doi bărbaţi se depărtară iarăşi. Abia dispăruseră şi Sonia ieşi din tufiş, apropiindu-se de Irina, care se ridică repede. Folosindu-se de altă potecă, ambele femei străbătură distanţa până la coliba cărbunarului, unde Irina fu iniţiată în tot ce trebuia să ştie. Sonia o mai în credinţă că deocamdată n-avea de ce să se teamă, apoi îi descrise drumul pe care trebuia să-l urmeze ca să ajungă la Petrograd.

— Peste trei zile şi trei nopţi eşti în capitală, zise ea. Pe drum poţi face două popasuri, astfel că nu vei fi prea obosită

şi vei fi în stare să-ţi duci la capăt misiunea.

Irina o îmbrăţişă şi plânse multă vreme la pieptul Soniei.

— Eşti atât de bună, Sonia! murmură ea, printre lacrimi. Spune-mi de ce merit eu ca să te jertfeşti pentru mine?

— Prostuţo, fetele frumoase şi nevinovate trebuie întotdeauna scăpate din primejdie, răspunse cealaltă. Nu vreau decât să păstrezi o frumoasă amintire despre mine şi să te rogi, din când în când, pentru sufletul meu păcătos…

— Aşadar, socoţi că… s-ar putea să-ţi pierzi viaţa, cu prilejul acestei aventuri? întrebă Irina, neliniştită.

— Mă aştept întotdeauna la moarte… totuşi, nădăjduiesc că de astă dată nu mi se va întâmpla nimic! răspunse Sonia. Acum Hai să mergem, căci în curând îşi vor face apariţia cu ce-a de-a doua ladă. Dacă nu te-or găsi la locul tău, au să intre la bănuieli – şi asta nu trebuie să se întâmple cu niciun chip.

Porniră înapoi spre luminiş. Trecând prin apropierea locului unde era ascunsă comoara, Sonia îi arătă bolovanul care acoperea intrarea pivniţei.

— Colo jos zac bogăţii nemăsurate, zise ea. De acum încolo, tu vei fi păzitoarea lor; prin tine aurul va ajunge în mâinile acelora care au drept asupra lui.

După ce ajunseră în luminiş, Sonia se retrase din nou în pădure, aşteptând ivirea celor doi bărbaţi care veniră, într-adevăr, cu preţioasa lor povară.

— Acum poate avea loc schimbarea, zise Sonia, după ce Rokkartin şi Potcikev căraseră şase lăzi.

Tânăra fată încercă din nou s-o abată de la hotărârea ei, dar Sonia stărui cu încăpăţânare, astfel că cealaltă se văzu nevoită să se supună. Cele două femei îşi schimbară veşmintele în pădure, apoi Sonia se culcă în cabina avionului şi prietena ei o acoperi cu păturile până peste cap, ca să nu se bage de seamă înşelătoria.

Irina se ascunse apoi în pădure, aşteptând desfăşurarea evenimentelor.

Nu trecu multă vreme şi cei doi bărbaţi îşi făcură apariţia cu cea din urmă ladă. Soarele dispăruse demult îndărătul

copacilor, astfel că nu mai aveau timp de pierdut.

Într-adevăr Rokkartin se apropie de motor, pe care îl cercetase în fiecare zi pentru a putea să-şi ia zborul oricând.

Se întreba acum dacă nu cumva sosise clipa să se descotorosească de prinţ. Dar în ce chip? Potcikev n-ar fi consimţit în ruptul capului să se depărteze de avion şi ăsta era cel mai simplu mijloc să scape de el.

Totuşi, mai exista un mijloc: să-l împuşte pe la spate… Dar nu se putea hotărî să fie atât de laş.

Pilotul privi cu coada ochiului spre tovarăşul său, care păru să-i ghicească gândurile, căci izbucni într-un râs sinistru şi întrebă:

— La ce te gândeai acum, Rokkartin?

— La nimic… Trebuie să-mi pun motorul în ordine, răspunse aviatorul.

Celălalt, însă, nu-l părăsi o clipă din ochi şi rămase mereu cu mâna pe revolver, pentru a preîntâmpina un eventual atac din partea tovarăşului său. Din când în când mai arunca şi câte o privire spre culcuşul în care presupusa Irina zăcea nemişcată.

În cele din urmă, aviatorul păru că terminase pregătirile de drum.

— Urcă-te! scrâşni el fără să-şi dea cea mai mică osteneală pentru a-şi ascunde mânia.

Prinţul luă loc în avion şi pilotul puse motorul în mişcare.

După ce mai aruncă o privire îngrijorată spre culcuşul Soniei, trase frâna şi uriaşa pasăre de oţel porni din loc.

— Drace, nu mă pot înălţa! mormăi aviatorul, văzând că aparatul plutea la o mică înălţime de pământ şi era ameninţat să se încurce printre ramurile copacilor.

Cu privirile îndreptate înaintea lui, pilotul îşi puse în joc toată dibăcia şi izbuti să evite nenorocirea. Ce-i drept, avionul fu zgâriat în câteva locuri, totuşi scăpaseră din primejdie. Uriaşa pasăre de oţel îşi luă zborul spre coasta mării.

Rokkartin stătea la volan, în timp ce, îndărătul său, prinţul îşi încrucişase braţele pe piept şi privea cu ochi scânteietori spre femeia învelită în pături – fără să-i treacă prin minte că-l

aştepta o groaznică dezamăgire…

250. Soţia doctorului Maskotcin

Prefectul poliţiei din Paris privea cu milă spre o femeie palidă, de vârsta mijlocie, care încercase de câteva ori să pătrundă în cabinetul său, dar nu izbutise decât folosindu-se de un vicleşug.

— Ce doriţi, doamnă? întrebă el, poftind-o să ia loc.

Femeia se aşeză pe marginea scaunului şi oftă din adânc, părând că nu ştie cum să înceapă.

— Cum vă numiţi? cercetă prefectul poliţiei.

— Maskotcin.

— Sunteţi rusoaică?

— Da, domnule prefect.

— Şi de cât timp, locuiţi în Franţa?

— Dinainte de război… Câteva săptămâni înaintea declarării războiului mondial, soţul meu, care era asistent la spitalul St. Lazare din Paris, a plecat spre Petrograd, unde trebuia să lucreze la un profesor anume Protoff…

— Ei şi? făcu prefectul, nerăbdător, căci discuţia începuse să-l cam plictisească.

— Ne înţeleseserăm să-l urmez şi eu, domnule prefect, însă am fost împiedecată, căci izbucnise războiul şi drumul spre Rusia devenise foarte primejdios. La început, soţul meu îmi trimitea bani şi scrisori prin Suedia sau Elveţia şi mă încredinţa mereu că o duce foarte bine şi nu trebuie să fiu câtuşi de puţin îngrijorată de soarta lui. De la un timp, însă, nu am mai primit nicio veste din partea lui şi se părea că mă uitase cu totul. Lipsită de mijloace, mă văzui nevoită să muncesc din greu pentru a-mi câştiga traiul.

— E într-adevăr foarte trist, stimată doamnă! zise prefectul. Dar nu înţeleg cum aş putea să vă fiu de folos…

Femeia rămăsese cu privirile aţintite înaintea ei, părând că nici nu auzise cuvintele prefectului.

— Acum vreo şase luni, mă adresai unui domn care se încumetase să plece în Rusia, şi-l rugai să facă cercetări

pentru descoperirea socului meu, urmă vizitatoarea, după un răstimp. Domnul acesta s-a înapoiat de curând şi ceea ce mi-a povestit este înfiorător. Niciodată nu mi-aş fi închipuit că un popor poate să decadă până într-atâta…

— Bine, dar ce s-a întâmplat cu soţul dumitale? întrebă prefectul, privind nerăbdător spre ceasornic.

— Da… soţul meu… tocmai despre el voiam să vă vorbesc, răspunse femeia, trecându-şi mâne peste frunte, ca şi cum ar fi vrut să-şi adune gândurile. A lucrat un an cu profesorul Protoff, apoi acesta l-a trimis la Kiev, unde n-a ajuns nici până astăzi, însă. Sărmanul meu soţ a dispărut fără urmă!

Femeia îşi şterse lacrimile şi o durere mare se întipărise pe chipul ei palid.

— Doamnă, ce aş putea să fac pentru dumneavoastră? întrebă Meline, ridicându-se. Doriţi un ajutor bănesc?

— Nu, domnule prefect, răspunse femeia, repede. Am izbutit să-mi asigur existenţa, dar ceea ce mă frământă e nesiguranţa cu privire la soarta soţului meu. În ultimul timp începusem să mă împac cu gândul că nenorocitul a murit, însă acum câteva zile, trecând pe stradă, am văzut un afiş pe care se afla numele său scris cu litere de o şchioapă. Nu poate fi nicio greşeală la mijloc… era vorba de doctorul Fedor Maskotcin, întocmai cum se numea soţul meu…

Nerăbdarea prefectului se transformase într-o încordare pe care abia putea să şi-o stăpânească.

— Şi, ce s-a întâmplat apoi? întrebă el.

— Cuprinsă de tulburare, citii afişul prin care vestitul doctor Fedor Maskotcin aducea la cunoştinţa tuturor că într-una din zilele următoare va ţine o şedinţă de spiritism într-o sală din Paris… Toate cercetările mele pentru a afla locuinţa medicului rămaseră zadarnice… Aşadar, vă puteţi închipui starea mea sufletească în clipa când intrai în sala unde urma să aibă loc şedinţa de spiritism. Pe program scria că întâi se vor face câteva experienţe de hipnotism, cu prilejul cărora orice spectator se putea oferi să fie hipnotizat de doctorul Maskotcin, apoi vor urma experienţe de spiritism invocându-se spiritele câtorva oameni celebri, care muriseră de multă

vreme. Când cortina se ridică, un omuleţ se ivi pe scenă, şi se prezintă drept doctorul Fedor Maskotcin. Privii cu încordare spre el… dar nu era soţul meu… şi nu semăna câtuşi de puţin cu el. Doctorul începu experienţele de hipnotism, care erau într-adevăr uimitoare. Apoi, urmă a doua parte a programului – experienţele de spiritism. Câţiva spectatori scriseră pe o foaie de hârtie numele acelora ale căror spirite voiau să apară… Eu scrisei numele soţului meu… Lista fu predată doctorului, care o citi cu luare-aminte. La un moment dat, o paloare cadaverică îi acoperi chipul, în timp ce ochii i se îndreptară asupra celor din sală, căutând, pe semne, să descopere persoana care scrisese numele doctorului Fedor Maskotcin. Privirile noastre se încrucişară… apoi medicul făcu o mişcare şi încăperea se cufundă într-un întuneric de nepătruns. După o aşteptare cam îndelungată, spectatorii începură să devină nerăbdători, murmure se auziră ici colo… apoi se făcu iarăşi lumină. Doctorul Maskotcin, însă, dispăruse, împreună cu mediumul său, o femeie de o frumuseţe răpitoare. Furia publicului nu mai cunoscu margini. Poliţia fu înştiinţată telefonic, dar toate cercetările rămaseră zadarnice – hipnotizatorul ştersese putina, având grijă să ia cu sine şi încasările strânse cu prilejul reprezentaţiei… De atunci nu-mi mai găsesc liniştea. De ce a fugit medicul? Sunt încredinţată că dispariţia lui se datorează numai faptului că a zărit pe listă numele soţului meu…

— Hm, chestia e foarte ciudată într-adevăr! zise prefectul poliţiei. Dacă lucrurile stau aşa cum susţineţi dumneavoastră, atunci putem presupune că hipnotizatorul a avut de-a face cu adevăratul doctor Maskotcin, dar în aşa fel încât trebuie să se ferească de rudele sau cunoştinţele sale.

— Domnule prefect, tare mi-e teamă că soţul meu n-a murit de moarte bună! murmură femeia. Se poate ca nenorocitul să fi fost ucis de acest doctor Fedor Maskotcin, care nu e decât un şarlatan, care şi-a însuşit actele soţului meu.

— Nu e exclus, răspunse prefectul. Întrebarea e, cum punem noi mâna pe el? Căci, dacă are ceva pe cuget, atunci

desigur că a părăsit demult Parisul…

Femeia ridică mâinile, implorator:

— Domnule prefect… vă rog din suflet să porniţi cercetări pentru găsirea lui… inima îmi spune că omul acesta se mai află în oraş…

— Fireşte că vom face cercetări, încuviinţă prefectul. Poate că presupusul doctor va încerca să-şi arate arta printre emigranţii ruşii, care, în starea lor deznădăjduită, sunt înclinaţi spre asemenea scamatorii.

— Vă mulţumesc, domnule prefect! răspunse femeia, plină de recunoştinţă. Când aş putea veni să-mi daţi ceva lămuriri?

Prefectul poliţiei zâmbi.

— Deocamdată nu ştiu nici eu… Misterul poate fi dezvăluit foarte repede, însă se poate şi să treacă multă vreme până să dăm de urma aşa-zisului doctor Fedor Maskotcin. În orice caz lăsaţi-mi aici adresa dumneavoastră şi vă voi înştiinţa imediat ce voi avea ceva cu privire la această chestiune.

Femeia îi lăsă adresa, apoi părăsi încăperea, în timp, ce prefectul luă în mână foaia de hârtie şi citi:

„Olga Maskotcin, profesoară de muzică, strada Bonaparte 156”.

— Sărmana femeie! murmură el. Poate că are dreptate, dar cum va izbuti poliţia franceză să dezvăluie o taină petrecută într-o ţară cu care n-avem niciun fel de relaţii? Nu ştiu dacă voi putea să-i vin în ajutor, totuşi trebuie să pornim pe urmele individului. Poate că acest doctor Maskotcin…

Prefectul poliţiei se întrerupse, rămase câtva timp nemişcat, cu mintea încordată, apoi chemă pe secretarul său.

— Ascultă-mă, Barnasse, nu cumva îţi aminteşti dumneata de un anume doctor Maskotcin? întrebă el. Numele mi-e cunoscut şi, dacă nu mă înşel, l-am auzit în ultimul timp.

— Doctoral Maskotcin… Fedor Maskotcin? făcu secretarul.

— Drace, ai o memorie bună, Barnasse! exclamă prefectul. Da, individul se numeşte într-adevăr Fedor Maskotcin.

— În acest caz, vom şti îndată cine poartă numele ăsta! răspunse secretarul. Vă rog să-mi îngăduiţi să mă retrag

pentru câteva minute, ca să pot chibzui în linişte.

— Bine, dragul meu! Să ştii însă, că trebuie să aflăm neapărat.

După vreun sfert de ceas, secretarul îşi făcu din nou apariţia în cabinetul prefectului, ţinând subsuoară un dosar gros, plin de acte.

— Un personaj foarte însemnat, domnule prefect! raportă el. E vorba de individul căutat de comisarul german care a fost aici săptămâna trecută, cred că vă amintiţi de misteriosul asistent al profesorului Protoff?

— Aha, ăsta e? făcu prefectul, surprins. Da, într-adevăr, descoperirea dumitale e foarte importantă... Aşadar, prea stimatul doctor se ocupă şi de spiritism? Şi se intitulează când doctorul Barickin, când doctorul Maskotcin... pe omul ăsta trebuie să punem mâna neapărat! Am să mă ocup eu însumi de acest caz.

Chiar în acea zi, prefectul dădu ordin să se facă cercetări la toate hotelurile şi pensiunile din Paris, pentru a se stabili dacă nu cumva doctorul Maskotcin sau Barickin se adăpostise pe undeva, împreună cu fiica lui.

Dar, cu toate cercetările, nu izbutiră să-i dea de urmă, spre marea deznădejde a prefectului.

După vreo săptămână, făcu o vizită comisarului Krause, care venise la Paris şi după ce depusese în tezaurul unei bănci giuvaierurile marchizei, pornise în căutarea acesteia şi a misteriosului doctor Barickin.

— Ah, dumneavoastră sunteţi, domnule prefect? exclamă poliţistul german. Ce vă duce la mine?

— Înainte de toate aş vrea să ştiu dacă ai dat de urma marchizei?

Comisarul izbucni într-un râs silit.

— După cât se pare, femeia asta umblă din loc în loc, răspunse el. Toate străduinţele mele pentru a-i da de urmă, au rămas zadarnice.

— Eu, în locul dumitale, nici nu mi-aş mai da osteneală s-o găsesc, căci oameni care se îngrijesc atât de puţin de asemenea giuvaieruri se şi pot lipsi de ele.

— Dar nu numai acesta e scopul şederii mele la Paris, domnule prefect, urmă comisarul. Cred că vă amintiţi de cazul doctorului Barickin sau Maskotcin?

— Fireşte, mă gândesc mereu la asta, răspunse prefectul. Tocmai de aceea am şi venit la dumneata.

— Nici nu vă puteţi închipui cât mă bucură că vă interesaţi, personal de acest criminal primejdios.

— De altminteri, am un motiv temeinic care m-a hotărât să iau afacerea în mâini… Zilele trecute a fost la mine o doamnă care susţine că omul acesta şi-a însuşit numele soţului ei. E vorba de doamna doctor Maskotcin.

— Ah, iată ceva cu totul nou! exclamă comisarul.

Prefectul îi repetă ceea ce aflase de la soţia doctorului dispărut în Rusia. Comisarul ascultă cu luare-aminte, îşi făcu câteva însemnări în carnetul său, apoi zise:

— Domnule prefect, socot că suntem pe urme bune… Probabil că doctorul Maskotcin sau Barickin, are nevoie de bani şi numai din această pricină a organizat reprezentaţia. Dacă a izbutit să părăsească Parisul, lucrul se poate stabili lesne, făcând cercetări în alte oraşe din Franţa, unde probabil că individul va încerca să dea alte reprezentaţii de aceeaşi natură.

— Asta bănuiesc şi eu! De aceea am luat toate măsurile ca să punem mâna pe fugar. Totuşi, până acum poliţia n-a izbutit să-i dea de urmă.

— Nu cumva doctorul Maskotcin cel adevărat a fost ucis de el, întocmai ca şi chinezul May-tang? murmură comisarul. Nu cumva nenorocitul a avut aceeaşi soartă înfiorătoare?

Prefectul poliţiei clătină capul în semn de încuviinţare.

— După cât se pare, aşa e, căci altminteri individul nu s-ar fi înspăimântat, citind numele doctorului dispărut. Şi-apoi, de ce a şters putina îi grabă, luând cu el şi încasările reprezentaţiei? Fără îndoială că Maskotcin a fost omorât de el şi, de atunci, se foloseşte de actele victimei sale… Întâmplarea a făcut să se întâlnească cu soţia celui ucis şi, din purtarea lui, putem deduce că se ştia vinovat. În acest chip avem o nouă dovadă împotriva misteriosului individ.

Cei doi poliţişti se mai sfătuiră câtva timp şi, în cele din urmă, prefectul se oferi să pună la dispoziţia comisarului un agent francez, care să-l însoţească zi şi noapte. După aceea, îşi luară rămas bun şi prefectul se înapoia la cabinetul său, în timp ce Krause se pregăti să dea o raită prin tripourile pariziene, cât Barickin se arătase, doar, ca un mare amator de jocuri de noroc.

251. Încolţiţi

Barickin se mai afla în Paris, deşi poliţia îl urmărea cu înverşunare, silindu-l să-şi caute mereu alt adăpost. De cele mai multe ori, era trădat de însoţitoarea lui, a cărei frumuseţe stârnea admiraţia tuturor. Cu toate acestea, izbutea întotdeauna să dispară în ultima clipă, găsindu-şi mereu o ascunzătoare, fie chiar pentru o singură noapte. Odată locuise două săptămâni într-o cameră mobilată, dar fu nevoit s-o părăsească, deoarece proprietăreasa îi ceruse să se prezinte la comisariatul respectiv pentru a anunţa că închiriase camera.

În cele din urmă, Barickin îşi dădu seama că nu mai poate rămâne în capitala Franţei şi mai ales că nu voia să se arate printre emigranţii ruşi, dintre care mare parte îl cunoşteau din patrie, unde numele lui fusese vestit odinioară. Aşadar, trebuia cu orice chip să-şi facă rost de o sumă mai mare de bani, cu ajutorul căreia să poată pleca în altă ţară, cât mai îndepărtată, – în America de pildă, unde frumoasa lui însoţitoare putea să-i aducă mari câştiguri. Apoi, avea să se ocupe iarăşi de grozava descoperire a profesorului Protoff, şi dacă va izbuti, va avea putinţa să prelungească viaţa oamenilor. Şi, fireşte că pentru acest lucru, miliardarii americani ar fi plătit orice sumă de bani.

Deşi tovărăşia Nataşei îl stingherea foarte mult, nu se putea hotărî să se despartă de dânsa, căci, numai cu ajutorul ei avea putinţa să-şi ajungă ţelul urmărit. Cât despre sărmana prinţesă, aceasta era cu totul sub înrâurirea lui Barickin, întocmai cum fusese la Cronstadt fiica profesorului Protoff,

care îi îndeplinise toate poruncile.

Barickin şi însoţitoarea sa locuiau de vreo două zile într-o pensiune modestă. Înainte cu o seară, medicul câştigase într-un tripou câteva mii de franci, cu care voia să-şi încerce din nou norocul. Dacă acesta nu-l părăsea, atunci putea să plece chiar a doua zi la Marsilia, de unde nădăjduia să pornească spre America.

Amurgul începu să se lase asupra capitalei Franţei. Barickin se apropie de fereastră şi, ascuns îndărătul perdelelor, privi afară, spre stradă. În clipa următoare chipul medicului se acoperi de o paloare cadaverică şi o înjurătură grosolană îi scăpă de pe buze. Pe trotuarul celălalt, se afla un individ mai în vârstă, care privea cu luare-aminte spre ferestrele odăii sale.

De câtăva vreme, omul acesta nu-l slăbea din ochi, şi mereu îşi lua altă înfăţişare. Barickin ştia prea bine că avea de-a face cu un agent poliţienesc care voia să pună mâna pe el.

După puţin timp, un alt individ se opri o clipă înaintea bătrânului, apoi păşi mai departe.

— Aha, un alt copoi! murmură Barickin. Desigur că s-au înţeles cum să mă prindă în cursă...

În acest timp, bătrânul se apropiase de felinar, unde rămase nemişcat.

— Ei drace, cum scap eu de aici? scrâşni medicul, pipăindu-şi revolverul din buzunar. În orice caz, viu nu le cad eu în gheare! Trebuie să plecăm! Hai, pregăteşte lucrurile zise el, cu glas poruncitor, întorcându-se spre încăperea învăluită în beznă.

Nataşa, căreia îi fuseseră adresate aceste cuvinte, îşi adună puţinele ei lucruri, le vârî în valiză, apoi aşteptă noile porunci ale călăului ei.

Acesta, însă, nici nu se sinchisi de ea, căci bătrânul se depărtase de felinar, păşind cu hotărâre spre casa în care se adăpostea Barickin.

Fără să mai stea la gânduri, medicul strânse ceea ce mai rămăsese împrăştiat prin încăpere, îşi aruncă hainele în

geamantan, apoi îmbrăcă paltonul şi, luând pe Nataşa de mână, porni spre uşă, unde trase cu urechea. Cineva urca scara ce ducea spre apartamentul de la primul etaj.

Cei doi păşiră în coridorul cufundat în beznă, pe care îl străbătură până la capăt şi se strecurară într-o cămară, unde se ţineau vechiturile. Imediat după aceea se auzi şi soneria.

Barickin rămase lângă uşă, gata să sară asupra urmăritorilor săi, dacă aceştia l-ar fi descoperit.

Între timp, proprietarul pensiunii pornise spre uşă, ca să deschidă noilor sosiţi. Deşi nu prinse decât vreo câteva cuvinte, Barickin putu să-şi dea seama că proprietarul încerca să-l trădeze.

— Da, e înăuntru, îl auzi el şoptind vizitatorului nocturn.

— Şi fata?

— Da.

Paşi uşori răsunară de-a lungul coridorului, apoi se deschise o uşă. Acum sosise momentul hotărâtor. Barickin socoti că urmăritorul său intrase într-o încăpere, de unde voia să supravegheze odaia lui, spre a-i împiedeca fuga.

— Să nu faci nici cel mai mic zgomot! porunci el Nataşei.

În clipa următoare se furişară din cămară şi făcând câţiva paşi, ajunseră la uşă. După ce trecură de partea cealaltă, Barickin răsuci cheia în broască şi coborî treptele împreună cu însoţitoarea lui. Deodată, cineva apăsă clanţa, dar nu putu deschide uşa, care era încuiată.

În vreme ce un glas puternic răsuna de sus, Barickin ieşi în stradă şi privi în jurul său, ca un vânat încolţit. O linişte de moarte domnea pretutindeni.

Scoţând un suspin de uşurare, medicul porni repede înainte, împreună cu tovarăşa lui, coti în strada alăturată şi, după ce se odihni câteva clipe, îşi urmă drumul.

Deodată farurile unei maşini se iviră în depărtare. Barickin îi făcu semn să oprească şi, în clipa următoare, cei doi fugari se aflau în automobil, care se depărtă în goană.

Jonny Walker – căci el era bătrânul care intrase în clădire – încercă să deschidă uşa ce dădea spre scară. Văzând că aceasta e încuiată, detectivul bănui ce se întâmplase şi porni

în goană spre scara de serviciu. După un minut se şi afla în stradă, dar fugarii dispăruseră de parcă ar fi intrat în pământ.

— Nu cumva i-ai văzut? întrebă el, adresându-se unui bărbat, care se ivise lângă el.

— Pe cine să fi văzut? întrebă acesta, la rândul lui, mirat.

Jonny Walker mormăi ceva neînţeles, care părea, însă, să fie foarte puţin măgulitor pentru detectivul francez pe care îl angajase ca să-i ajute la urmărirea celor doi şi care se dovedise atât de neîndemânatic. Înainte cu o seară, englezul izbutise să descopere adăpostul lui Barickin, însă credincios făgăduielii sale, voia să-i dea răgaz, să fugă, după ce ar fi izbutit s-o salveze pe Nataşa din ghearele ticălosului.

— Din păcate, nu mă pot folosi de dumneata, zise dânsul, adresându-se francezului. Iată onorariul ce ţi se cuvine… Eşti prea puţin dibaci în această meserie…

Înainte ca celălalt să poată răspunde ceva, Jonny Walker se şi depărtase, căci bănuia încotro se îndreptase Barickin.

După ce fugarii străbătuseră o bună bucată de drum, Barickin îşi veni cu totul în fire şi o bucurie diabolică îl cuprinse la gândul că izbutise iarăşi să tragă clapa urmăritorilor săi.

Aşadar, mai existau şi oameni dibaci, care reuşiseră să-i dea de urmă? Cu toate acestea, el fusese şi mai viclean, căci le alunecase printre degete, tocmai atunci când erau cât p-aci să-l prindă.

În vreme ce chibzuia astfel, Barickin îşi puse o barbă falsă, şi o perucă albă, care îi dădură aceeaşi înfăţişare pe care o avusese şi înainte cu o zi. Trecând prin faţa unui restaurant, porunci şoferului să oprească şi coborî din maşină, după ce-şi ridicase până peste urechi gulerul paltonului, pentru ca şoferul să nu bage de seamă transformarea petrecută cu pasagerul său.

Barickin mânca cu multă poftă şi glumi chiar cu Nataşa, ai cărei ochi înotau în lacrimi.

Sărmana femeie nu-şi mai amintea nimic din trecutul ei. Acum devenise alta, supusă cu totul voinţei doctorului Barickin.

— De ce plângi? întrebă acesta, aruncând în jurul său o privire cercetătoare.

Nimeni, însă, nu lua în seamă pe cei doi, care se aşezară la o masă retrasă.

Prinţesa îşi şterse lacrimile şi rămase cu privirile aţintite în gol, însă nu-i răspunse nimic. El nu mai stărui, căci găsea că e mai bine s-o lase în pace, deocamdată.

După puţin timp, Barickin şi însoţitoarea lui părăsiră restaurantul şi luară altă maşină.

— Vei aştepta în apropiere, zise medicul, după ce dădu şoferului adresa unui tripou parizian. Nu cred să lipsesc mai mult de două ceasuri. În vremea asta, doamna va rămâne în maşină.

— Foarte bine, domnule, răspunse şoferul, bucuros că găsise un client atât de bun.

Automobilul opri înaintea unei clădiri posomorâte din apropierea cartierului Montmartre. Parterul era ocupat de un cabaret, în care veneau tot felul de oameni. La etaj se aflau două săli mari, din care una era sala de dans. Lucrătoare de fabrică, vânzătoare, modiste, petreceau pe acolo câteva ceasuri cu prietenii lor, care le conduceau apoi acasă. Cealaltă încăpere era sala de joc, la uşa căreia stătea un bărbat îmbrăcat în frac, şi care cerceta dacă vizitatorii aveau la ei cel puţin suma de o sută de franci. Afară de asta, intrarea costa zece franci, astfel că nu veneau decât aceia care luau parte la joc.

Barickin fu lăsat înăuntru fără multă vorbă. Era bine cunoscut, căci înainte cu două săptămâni fusese pe acolo câteva nopţi de-a rândul.

— Jocul a început demult? întrebă el, strecurând o bancnotă de cinci franci în mâna unui bărbat care îi ieşi în întâmpinare.

— Da, domnule, de vreun ceas, răspunse celălalt. Astăzi se joacă pe sume mari.

Barickin clătină capul mulţumit, apoi dispăru în sala de joc.

Dar abia se închisese uşa în urma lui şi un alt vizitator îşi făcu apariţia la intrare. Era un bărbat ai cărui ochi străluceau îndărătul ochelarilor cu ramă neagră. Un barbişon negru îi

subţia bărbia.

— E înăuntru, domnule Masson? întrebă vizitatorul, cu un zâmbet triumfător pe buze.

— Da, tocmai acum a sosit şi el, răspunse controlorul, făcând o plecăciune.

— Iată cei cinci sute de franci pe care ţi i-am făgăduit, urmă noul sosit, întinzându-i un plic pe care celălalt îl vârî repede în buzunar.

Vizitatorul îşi depuse paltonul şi pălăria la garderobă, apoi intră în sala de joc, unde aruncă o privire asupra celor adunaţi acolo. Vreo zece mese, la care se jucau tot felul de jocuri de noroc, erau împrăştiate prin încăpere. Jocul era mai însufleţit la ruletă, unde o ceată de oameni făcuseră cerc în jurul mesei, urmărind cu înfrigurare mersul bilei de fildeş.

Noul sosit se îndreptă, însă, spre masa la care se juca bacara. Bancherul, un bărbat uscăţiv, cu trupul puţin încovoiat, arunca din când în când o privire asupra jucătorilor, părând că nu prea se sinchiseşte de capriciile norocului îndărătul sau se afla doctorul Barickin, care ponta pe sume mici, aşteptând să preia banca. În cele din urmă, bancherul se ridică şi medicul se aşeză în locul său.

Vizitatorul cu barbişon tresări. În partea din fund a sălii, zărise un bărbat care i se părea cunoscut.

— Bună seara, domnule Krause! zise el, apropiindu-se şi întinzându-i mâna.

Celălalt îl privi nedumerit.

— După cât se pare, mă cunoşti, răspunse comisarul. Dar eu, habar n-am cine eşti dumneata!.

— Cred şi eu, de vreme ce nu mă vezi sub adevărata mea înfăţişare…

Şi, luându-l de braţ îi duse într-un colţ singuratic al sălii, unde îi şopti la ureche:

— Sunt detectivul Jonny Walker.

— Ei drace, ştii că-mi placi!? exclamă comisarul Krause, strângându-i mâna cu căldură.

— Ascultă-mă, ai vreun motiv important care te-a adus încoace? întrebă detectivul englez, aruncând o privire

semnificativă asupra jucătorilor.

— Da, sunt în căutarea doctorului Barickin, răspunse Krause şi-i povesti tot ce aflase de la prefectul poliţiei, cu privire la soţia lui Maskotcin.

— Ia spune, ai vrea să încheiem un târg? întrebă Jonny Walker, care îl ascultase cu luare-aminte.

— Ce fel de târg?

— Îţi ajut să pui mâna pe criminal, dacă în schimb îţi iei o îndatorire…

— Nu te înţeleg! făcu comisarul nedumerit. Nu cumva ştii unde se afla doctorul Barickin?

— Aşa cred.

— Serios? Ah, asta ar fi minunat!… Hai, vorbeşte, sunt gata să-mi iau orice îndatoriri!

— Nu te pripi, domnule comisar! Poate că n-ai să primeşti târgul!

— Ba da, căci sper că nu e vorba de ceva ilegal.

— Ei bine, atunci am să-ţi spun ce fel de învoială trebuie să încheiem. Ştii că doctorul Barickin, sau Maskotcin, e însoţit de o tânără fată nespus de frumoasă?

— Da, e complicea lui… Avem doar şi dovezi în această privinţă, căci ea a fost aceea care i-a înlesnit să fure bijuteriile marchizei şi…

Detectivul îl întrerupse printr-un un gest.

— Bănuiesc că tânăra fată nu e vinovată, zise el. După câte am aflat, face parte dintr-o familie foarte aleasă şi nimic nu ne îndrituieşte să credem că ar fi în stare să făptuiască un furt. Mai mult ca sigur că nenorocita e sub înrâurirea doctorului, care prin puterea sa hipnotică a izbutit să facă dintr-însa unealta lui.

Comisarul înălţă din umeri, neîncrezător, totuşi nu răspunse nimic.

— Tânăra fată nu trebuie să ajungă înaintea judecăţii, urmă Jonny Walker.

— Aha, înţeleg… vrei să-i dai prilejul să fugă?

— Da.

— Bine, dar asta e cu neputinţă! Dacă individul cade în

mâinile noastre, atunci trebuie neapărat să o arestăm şi pe complicea lui. Te încredinţez, însă, că va fi pusă în libertate, dacă se va dovedi că e nevinovată.

Englezul clătină capul în semn de negare.

— Las' că ştim noi ce se întâmplă în asemenea cazuri, domnule comisar! Dacă nenorocita va fi transportată la Berlin şi confruntată cu criminalul acesta, o să ştie el să întoarcă lucrurile în aşa fel, ca toată vina să cadă numai asupra ei. Nu, aşa nu merge, dragul meu! Ascultă-mă, răspunde-mi fără, înconjur: vrei să încheiam târgul? Dumneata îl iei pe criminal, iar eu pe tânăra lui însoţitoare.

Comisarul rămase pe gânduri, părând că nu prea are chef să încheie învoiala propusă de detectivul englez. La un moment dat, acesta îl apucă de braţ şi-i şopti cu înfrigurare:

— Ia-te după individul care a ieşit în coridor! E doctorul Barickin – ştiu sigur! A scris un bileţel şi... ah, grăbeşte-te, altminteri ne scapă iarăşi.

Fără să mai aştepte vreun răspuns, Jonny Walker se repezi pe urmele unui chelner, care servea pe jucători şi care tocmai cobora treptele. Din două sărituri, detectivul se afla lângă el şi, apucându-l de guler, îi zise cu glas ameninţător:

— Dă încoace biletul pe care l-ai primit de la bancher! Hai, nu te mai codi, căci altminteri n-o să fie tocmai bine de dumneata!

Chelnerul scoase biletul din buzunar şi i-l întinse, tremurând. Cuprindea doar câteva cuvinte:

„Du-o pe doamna la Gara de Nord şi aşteptaţi-mă acolo".

— Cât ai primit pentru serviciul ăsta? întrebă detectivul.

— O sută de franci, răspunse chelnerul, cu teamă.

— Hm, frumos bacşiş! Eu, însă, îţi dau de două ori pe atâta, dacă îmi destăinui cui trebuia să duci biletul.

— Veniţi cu mine, vă rog! murmură chelnerul, pornind înainte.

Până să ajungă în stradă, detectivul scosese din buzunar suma făgăduită şi o înmâna celuilalt.

— Maşina aşteaptă colo, şopti chelnerul şi privi cercetător

în jurul său, ca şi cum s-ar fi temut să nu fie surprins de acela care îi dăduse biletul.

Detectivul păru să-i ghicească gândurile, căci zise, zâmbind:

— Fii liniştit, dragul meu! Ala nu mai poate să-ţi facă nimic. Dacă punem mâna pe el – ceea ce o aproape sigur – atunci nu-şi mai recapătă libertatea, căci prea are multe pe cuget.

— Serios? Cu un asemenea om am avut de-a face? murmură chelnerul, cuprins de tulburare.

În clipa următoare dispăru în local. Jonny Walker, însă, se apropie de maşină, dădu şoferului biletul, apoi zise:

— Am fost însărcinat să însoţesc pe doamna.

Şi, fără să mai aştepte vreun răspuns, detectivul deschise portiera maşinii şi se aşeză lângă Nataşa, care îl privi îngrozită.

— Cine… cine sunteţi dumneavoastră? bâigui ea. N-am voie… nu vreau să mă însoţiţi… eu… tata mi-a interzis… Ah, domnule, plecaţi cât mai repede, căci altminteri se întâmplă o nenorocire…

— Nu-ţi fie teamă, copila mea! răspunse detectivul, cu blândeţe şi-i cuprinse mâinile.

Ţipătul uşor al Nataşei se pierdu în zgomotul automobilului, care porni în goană spre Gara de Nord din Paris. În tot timpul drumului, nenorocita femeie rămase tăcută şi, din când în când o lacrimă se furişa din ochii ei mari, negri. O milă adâncă se născu în inima detectivului pentru această femeie. Cine era oare? În definitiv, asta nu-l privea pe el, singura lui datorie fiind s-o aducă la contesă.

Când ajunseră la gară, detectivul luă altă maşină şi dădu şoferului adresa hotelului său, întrucât era prea târziu ca să se poată duce la locuinţa contesei. Deoarece ştia că odaia învecinată cu a lui se eliberase în cursul zilei, detectivul luă hotărârea s-o închirieze pentru tânăra sa însoţitoare, spunând că e nepoata lui, care sosise pe neaşteptate.

Nataşa nu se împotrivea defel, căci sărmana era lipsită de voinţă. Îndeplini întocmai dorinţa lui Jonny Walker, care îi ceru să se culce. Fără să se sfiască de prezenta lui, nenorocita se

dezbrăcă, apoi detectivul părăsi încăperea, încuind uşa după el.

— A mers mult mai uşor decât mi-am închipuit eu! murmură Jonny Walker, zâmbind. Să sperăm că şi comisarul german a izbutit să-şi ducă la capăt misiunea, punând mâna pe primejdiosul criminal.

A doua zi dimineaţă, detectivul se trezi foarte devreme. După ce se îmbrăcă, porni spre camera alăturată şi bătu în uşă. Nu primi niciun răspuns, însă. Se părea că biata femeie mai dormea. Jonny Walker se înapoie în odaia lui şi citi ziarul de dimineaţă. Ceva mai târziu, cobori în restaurant şi ceru să i se aducă dejunul.

După ce mâncă, urcă înapoi şi bătu din nou la uşa Nataşei. Văzând că nu primeşte niciun răspuns, nici de data asta, scoase cheia din buzunar, descuie uşa şi trecu pragul încăperii.

Patul era răscolit, însă Nataşa dispăruse. Năucit, detectivul cercetă camera de baie, dar nici acolo nu găsi nimic. Atunci alergă spre fereastră, dar aceasta era închisă.

Deznădăjduit, încercând zadarnic să-şi lămurească misterul acestei dispariţii, detectivul rămase nemişcat, cu privirile aţintite în gol.

252. A doua înfrângere

Jonny Walker trecuse prin multe în viaţa lui, izbutind să dezlege taine încâlcite, cu care se străduiseră în zadar mulţi alţii, mai puţin dibaci ca el.

De astă dată, însă, stătea nedumerit în faţa faptelor, neizbutind să le dea de rost. Înainte cu o seară încuiase în încăperea alăturată o femeie zdrobită sufleteşte. Broasca uşii rămăsese nevătămată, cheia era la el şi…

Un gând fulgeră prin mintea detectivului. Nu cumva, peste noapte, Nataşa izbutise să atragă atenţia vreunuia din servitorii hotelului, care adusese cheia de rezervă a încăperii şi-i descuiase uşa?

Jonny Walker nu era omul care să-şi piardă vremea în

zadar; trebuia să se încredinţeze cât mai repede dacă bănuielile sale erau întemeiate.

Peste câteva minute se şi afla înaintea directorului hotelului, căruia îi istorisi ce se petrecuse.

— Pe semne că n-aţi încuiat bine uşa, zise el. Ia gândiţi-vă, nu cumva aţi uitat să întoarceţi cheia în broască?

— Nu, sunt sigur că uşa era încuiată, când m-am înapoiat în odaia mea. Iată şi cheia…

Zicând acestea, detectivul scoase din buzunar o cheie, pe care celălalt o luă şi o privi, clătinând capul.

— Nu mai înţeleg nimici, zise el. Ce-i drept, există încă un rând de chei, dar acestea se află în biroul meu şi nu umblu la ele decât atunci când un pasager şi-a pierdut cheia lui. Vă rog să poftiţi cu mine şi vă voi dovedi că cealaltă cheie mai e la locul ei.

Jonny Walker îl însoţi în birou şi se încredinţă că cheia de la odaia Nataşei se afla, într-adevăr, pe tabloul de chei.

În cele din urmă, detectivul se înapoie în camera dispărutei şi-şi reluă cercetările. Fel de fel de gânduri îi trecură prin minte. Unde dispăruse tânăra femeie? Acest Barickin, în seama căruia se puneau lucruri atât de misterioase, izbutise s-o atragă iarăşi lângă el, fără ca cineva să observe plecarea ei?

Jonny Walker îşi vărsă amarul, începând să înjure de zor. În cele din urmă se mai potoli, amintindu-şi de comisarul Krause care pornise pe urmele lui Barickin. Tocmai voia să părăsească încăperea, când cineva bătu la uşă şi, imediat după aceea, Petroneff se ivi în prag.

— Ia te uită ce vizită plăcută! îl întâmpină detectivul, bucuros.

— Domnule Walker, am venit să mă interesez unde ai ajuns cu cercetările dumitale, întrebă Petroneff.

Detectivul se întunecă la faţă.

— Tocmai când să zic şi eu, „Doamne ajută!” m-am văzut tras pe sfoară! mormăi el, şi povesti ceea ce se petrecuse înainte cu o seară.

— Şi acum ai pierdut cu totul urma nenorocitei? întrebă

Petroneff.

— Din păcate, aşa e, făcu celălalt. Totuşi, sper că nu va mai trece multă vreme şi… Intră! se întrerupse el, privind spre uşă.

Comisarul Krause îşi făcu apariţia în pragul încăperii.

— Ei, domnule comisar? întrebă Walker, în timp ce un zâmbet fin încolţi pe buzele sale.

— A scăpat! bâigui Krause.

Apoi, văzând că detectivul englez izbucnise într-un hohot de râs, zise:

— Acelaşi lucru ţi s-ar fi putut întâmpla şi dumitale, domnule Walker!

— Nu râd de dumneata, dragul meu! replică englezul, întinzându-i mâna, împăciuitor. Râd când mă gândesc cum se joacă cu noi ticălosul ăsta! Nu mai fi supărat… păţania mea trebuie să-ţi fie o mângâiere! Deşi am avut o sarcină mult mai uşoară ca a dumitale, totuşi duşmanii au izbutit să-mi tragă clapa. Tânăra femeie a fost încuiată în odaia cealaltă, totuşi astă noapte a dispărut fără urmă.

— Ei, drace! exclamă Krause. Dar cum a fost cu putinţă aşa ceva?

Detectivul îi istorisi ce se întâmplase în ajun.

Când sfârşi, comisarul îşi dădu cu părerea că dispăruta trebuie să fie o persoană foarte vicleană, însă Petroneff îi alungă acest gând, punându-se chezaş pentru tânăra femeie.

— Această fiinţă nu e vinovată cu nimic! încheie el. Deşi faptele vorbesc împotriva ei, totuşi sunt sigur că nu e decât o victimă a acelui ticălos, în mâinile căruia a căzut prin cine ştie ce împrejurare.

— Domnule comisar, n-ai vrea să-mi spui şi mie ce s-a petrecut aseară, după plecarea mea? întrebă Walker.

Poliţistul german începu să istorisească:

— Eram pe urmele lui Barickin, când dânsul intră în coridor, zăvorând uşa după el. În acest chip, pierdui câteva minute preţioase. Totuşi, aş fi scos-o la capăt, dacă personalul mi-ar fi dat o mână de ajutor şi n-ar fi aşteptat până ce ticălosul se pusese la adăpost. Abia după aceea veniră cu toţii să-mi

spună că mai exista o uşă care dădea în coridorul în care dispăruse Barickin. Fireşte că am cercetat casa, împreună cu agentul poliţiei franceze pe care domnul prefect Meline, a avut bunăvoinţa să mi-l pună la dispoziţie – dar străduinţele noastre rămaseră zadarnice. Ticălosul pierise de parcă l-ar fi înghiţit pământul… Am avut ghinion de astă dată!

— Şi ce ai de gând să faci acum, domnule comisar? întrebă Petroneff.

— Fireşte că mă voi înapoia la Berlin. Din păcate, trebuie să mărturisesc că acest doctor misterios a fost mult mai şiret ca mine.

După câtva timp, comisarul îşi luă rămas bun şi se depărtă, căci voia să mai stea de vorbă cu prefectul poliţiei.

— Şi dumneata ce hotărâre ai luat, domnule Walker? întrebă Petroneff când rămaseră singuri.

— Am să-mi urmez cercetările cu şi mai mare înfrigurare, răspunse detectivul. Mi-am pus în gând să-l fac nevătămător pe acest doctor Barickin, căci bănuiesc că a săvârşit multe nelegiuiri în viaţa lui. Afară de asta, el e singurul om care poate fi bănuit de înfiorătoarele asasinate descoperite în diferite oraşe ale Europei. Barickin trebuie să-mi cadă în mână! Vreau cu tot dinadinsul să-l silesc să mărturisească de ce nenorocitele victime au fost omorâte în chip atât de groaznic.

— Totuşi, sper că nu-ţi vei uita făgăduiala, domnule Walker? zise Petroneff. Contesa e foarte îngrijorată de soarta tinerei femei şi îţi poţi închipui mâhnirea ce o va cuprinde, când va auzi că sărmana a fost găsită, dar a dispărut iarăşi.

Câtva timp domni o tăcere apăsătoare în odaie.

— Aş mai avea o însărcinare sau, mai bine zis, o propunere pentru dumneata, domnule Walker, urmă Petroneff. Totuşi, nu ştiu dacă în împrejurările de faţă contesa va mai rămâne la hotărârea ei…

— Despre ce e vorba? întrebă detectivul.

— Contesa voia să plece în Anglia, însoţită de dumneata.

— În ce scop?

— După cum ştii, domnul Vasilieff urma să rămână în

Anglia, numai câteva zile…

— Aşa mi-a spus şi mie, încuviinţă detectivul. În vremea asta eu trebuia să stabilesc cine e doamna care a fost adăpostită în castelul „Denise”.

— Ei bine, au trecut trei săptămâni de la plecarea lui şi n-a dat încă niciun semn de viaţă. Contesa se teme să nu i se fi întâmplat ceva.

— Hm, tot ce se poate, căci acest Vasilieff, pe care îl preţuiesc foarte mult, e cam naiv de felul lui. Dovada cea mai bună am avut-o atunci când era cât p-aci să-şi rupă piciorul, sărind în parcul castelului.

— Poate că ai dreptate… Acum, însă, răspunde-mi: vrei să pleci în Anglia împreună cu contesa, pentru a vedea ce-i cu Vasilieff?

— Fireşte, dar aş fi fost mult mai bucuros dacă aş fi putut rămâne aici, căci, după cum ţi-am spus, vreau cu tot dinadinsul să dau de urma acestui Barickin. În definitiv, însă, datoria mea e să stau la dispoziţia acelora pentru care lucrez. Aşadar, vorbeşte cu contesa şi, dacă a rămas încă la hotărârea ei, atunci sunt gata s-o însoţesc în Anglia.

Petroneff plecă, înapoindu-se la locuinţa stăpânei sale, căreia îi povesti tot ce se întâmplase între timp. Contesa rămase atât de îndurerată, încât nu putu să-şi stăpânească lacrimile.

— Datoria mea ar fi să rămân aici ca să iau parte la cercetările pentru găsirea nenorocitei, zise ea. Ce blestem apasă, oare, asupra acestor fiinţe, pe care nu le pot avea lângă mine cu niciun chip? Irina a fost răpită de un om, care nu ştiu ce gânduri nutreşte pentru ea… şi nici nu ştiu măcar unde s-o caut… Nataşa, minunata floare de pe malul Volgăi, a căzut în ghearele unui ticălos. Cine să mai înţeleagă toate astea? O, Doamne, tristă soartă am mai avut!

Contesa chibzui multă vreme, şi în cele din urmă rămase la hotărârea de a pleca în Anglia.

— Ştii ce, domnule Petroneff! zise ea. Voi pleca singură, căci Walker ne poate fi de mai mult folos aici. Spune-i, însă, că-l rog să-şi dea toată silinţa pentru a descoperi urma

nenorocitei Nataşa... Cheltuielile n-au nicio însemnătate, voi plăti orice sumă... Când va fi izbutit s-o găsească, te rog să mă anunţi şi pe mine.

— Doamnă contesă, îmi daţi voie să vă însoţesc în Anglia? întrebă Petroneff.

— Nu, dumneata trebuie să rămâi aici, căci avem nevoie de un loc unde să se adune toate ştirile. În schimb te voi ţine în curent cu cercetările mele. Dacă Vasilieff se iveşte între timp sau dă vreun semn de viaţă, atunci te rog să mă înştiinţezi numaidecât.

— Bine, doamnă contesă, ştiţi că mă supun întotdeauna hotărârilor dumneavoastră, zise Petroneff.

— Dragul meu, îţi datorez multă recunoştinţă, murmură contesa, înduioşată. Să sperăm, însă, că va veni o zi când îţi vei lua răsplata pentru tot ceea ce ai făcut pentru mine şi Vasilieff.

— Doamnă contesă, nu mă gândesc la răsplată... Aş vrea, însă, ca toate aceste taine să dispară cât mai curând. Nici nu vă puteţi închipui cât mă îndurerează faptul că domnul Vasilieff şi-a pierdut încrederea pe care o avea în mine!

— Fii liniştit, dragul meu, în curând ţi se va împlini dorinţa. Până atunci, însă, trebuie să nu ne pierdem sângele rece, ca să putem trece peste, piedicile pe care le întâmpinăm în cale... Poate că mă voi înapoia din Anglia însoţită de Vasilieff.

— Asta e dorinţa mea cea mai arzătoare! exclamă Petroneff, adânc mişcat.

În cele din urmă, credinciosul servitor părăsi încăperea, urmărit de privirile contesei, care murmură:

— Omul acesta s-a jertfit pentru noi, dar sunt sigură că voi şti să-i dovedim recunoştinţa.

Chiar în aceeaşi zi, contesa Romanov plecă în Anglia.

253. Prinţesa de Artoleff

Pentru a dezlega misterul dispariţiei Nataşei, trebuie să ne ocupăm mai întâi de tiranul ei, doctorul Barickin.

Abia închisese în urma lui uşa ce dădea în coridorul

tripoului, când auzi zgomotul făcut de comisar, care încerca să forţeze uşa. Nu mai avea timp de pierdut, deci, pentru că orice clipă putea fi hotărâtoare pentru el.

Barickin privi în jurul său, ca un vânat încolţit. Coridorul era în partea din spate a casei, iar ferestrele sale dădeau într-o curte întunecoasă, în care se aflau câteva hambare şi o clădire de formă dreptunghiulară. Medicul deschise una din ferestre şi se aplecă în jos. Singura lui scăpare era să se caţere pe din afară de-a lungul zidului, până ce ar fi putut sări pe acoperişul clădirii dreptunghiulare. Dar depărtarea era atât de mare, încât fără îndoială că şi-ar fi frânt gâtul dacă ar fi încercat primejdiosul salt.

În acest timp, urmăritorii săi izbeau cu pumnii în uşă, care părea însă destul de trainică. La un moment dat, fugarul zări o frânghie întinsă de-a lungul coridorului. Fără să mai stea pe gânduri, scoase cuţitul din buzunar, tăie funia şi o legă de pervazul ferestrei.

Uşa trosnea îndărătul său, glasul comisarului german devenea tot mai ameninţător.

Barickin sări pe fereastră şi se lăsă jos cu ajutorul funiei. La un moment dat ajunse la capătul acesteia. Pământul nu se vedea încă, dar nu mai putea să fie departe. Închise ochii şi lăsă frânghia din mână…

Peste câteva clipe se auzi o bufnitură şi un ţipăt scăpă de pe buzele medicului. Picioarele îl dureau îngrozitor, totuşi se părea că nu e rănit. Coridorul casei, luminat de o lampă cu petrol, se deschidea înaintea lui.

Barickin se furişă afară ca o nălucă. Ajunse, în strada cufundată în beznă. Nu trecu mult şi auzi paşii urmăritorilor săi, care coborau scara. Din fericire, în imediata lui apropiere se afla gangul unei case – acolo era salvarea lui. Medicul se retrase în umbra acestuia şi îl zări pe detectiv care se apropie de automobil, vorbi ceva cu şoferul, apoi se urcă înăuntru şi maşina porni în goană.

— Oh, că proşti mai sunteţi! murmură Barickin, zâmbind batjocoritor.

Apoi, îşi părăsi ascunzătoarea şi se îndreptă spre una din

maşinile care aşteptau în staţie. Căzu repede la învoială cu şoferul.

— E vorba de o sută de franci, dragul meu! zise Barickin. Dacă izbuteşti să rămâi pe urmele automobilului din faţă, atunci vei primi răsplata făgăduită.

— Prea bine, domnule! răspunse şoferul.

Maşina porni în goană. Cu părul fluturând în vânt ciudatul pasager, care n-avea nici palton, nici pălărie, urmări cu înfrigurare punctuleţul roşu care licărea înaintea lor şi un zâmbet de triumf încolţise pe buzele sale, căci se apropiau tot mai mult de maşina în care se aflau Nataşa şi detectivul. La fiecare cotitură de stradă câştigau câţiva metri, astfel că ajunseră la gară aproape în acelaşi timp, ceea ce îngădui medicului să nu-i slăbească din ochi pe cei doi.

După cum ştim, defectivul şi însoţitoarea lui se opriră la hotelul în care trăsese cel dintâi. Barickin coborî şi el, ceva mai departe, şi rămase câtva timp în stradă, până ce zări lumina aprinzându-se la una din ferestrele etajului al treilea. Peste câteva clipe, se lumină şi încăperea alăturată şi două umbre – un bărbat şi o femeie – se iviră la fereastră.

Barickin rămase pe gânduri câteva clipe, apoi zâmbi batjocoritor. Înainte de toate trebuia să-şi facă rost de un palton şi o pălărie, ceea ce nu părea prea uşor în împrejurările de faţă. Dar ştia el cum să iasă din încurcătură.

Peste vreun sfert de ceas, medicul intră într-un restaurant mare, plin de clienţi şi se aşeză la una din mesele mai retrase, de unde urmări cu luare-aminte pe cei care veneau sau plecau. La un moment dat, Barickin se ridică de la locul său, păşi cu hotărâre spre un cuier, îşi îmbrăcă un palton şi o pălărie, apoi, ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic, părăsi localul, îndreptându-se iarăşi spre hotel.

Plin de demnitate păşi pe dinaintea portarului somnoros şi urcă scara ce ducea la etaj. Barickin nu era omul care să se înşele uşor, aşa că izbuti să descopere odaia Nataşei, la uşa căreia trase cu urechea. O linişte adâncă domnea pretutindeni. În cele din urmă, păşi spre încăperea alăturată şi deschise uşa cu mare băgare de seamă. Odaia era goală şi

o singură privire îl încredinţă că de aici se putea intra cu uşurinţă în camera Nataşei.

Ce-i drept, un dulap mare acoperea uşa de legătură, dar nu fu mare lucru pentru Barickin să-l dea la o parte. Uşa nu era încuiată, ci acoperită, doar, de o perdea groasă. Fără să facă cel mai mic zgomot, ticălosul păşi în încăperea Nataşei, care era luminată de razele lunii. Patul se afla într-un colţ al odăii.

Nataşa rămase cu ochii holbaţi la făptura întunecată care se ivise dindărătul perdelei.

— Vino! auzi ea un glas înăbuşit, dar poruncitor, căruia nu putea să i se împotrivească.

Nataşa coborî din pat şi se apropie de Barickin, înaintea căruia rămase nemişcată, cu părul despletit...

— Ascultă ce-ţi spun! urmă el, în şoaptă. Dis-de-dimineaţă, când vei auzi primele semne de viaţă în hotel, te vei îmbrăca cât mai repede cu putinţă, apoi vei lua loc pe scaun, rămânând în aşteptare. M-ai înţeles?

Nenorocita clătină capul în semn de încuviinţare.

— Răspunde! zise el, cu glas ameninţător. Răspunde dacă m-ai înţeles!

— Da, am înţeles totul! murmură prinţesa.

Barickin dispăru în odaia învecinată, zăvorî uşa de legătură, apoi se culcă pentru câteva ceasuri, căci ştia că dimineaţa servitorii veneau să facă curăţenie în odăi şi atunci ar fi putut să dea peste el.

Când se iviră zorile, Barickin se aşeză pe un scaun şi începu să fumeze tacticos, până auzi zgomote în odaia învecinată, ceea ce însemna că victima lui îi îndeplinea ordinul.

Afară, pe coridor, răsunau paşii servitorilor. Fără să mai stea la gânduri, medicul deschise uşa de legătură şi aruncă o privire în odaia Nataşei; tânăra era gata de plecare. Se apropie de dânsa, o luă de mână şi o duse în camera lui, apoi împinse dulapul la loc.

— Ia-o înainte! porunci el, întorcându-se din nou spre prinţesă. Nimeni nu-ţi va aţine calea. Dacă s-ar întâmpla, totuşi, să te oprească cineva, vei răspunde că pleci în provincie, la nişte rude, iar mâine dimineaţă te înapoiezi la

tatăl tău, care te aşteaptă în hotel.

Nataşa repetă spusele medicului, apoi părăsi încăperea. După câteva minute, Barickin porni în urma ei. Norocul îl sluji şi de astă dată, căci ajunse în stradă, fără să fie zărit de cineva.

Un zâmbet diabolic încolţi pe buzele sale. Aşadar, izbutise iarăşi să-şi bată joc de duşmanii săi şi, după ce le scăpase printre degete, le luase înapoi prada pe care aceştia i-o smulseseră.

Înainte cu o seară, câştigase la club ceva bani şi ar fi continuat jocul, dacă nu i s-ar fi părut, la un moment dat, că cineva îl supraveghează cu multă băgare de seamă.

Şi nu se înşelase.

Îşi întrerupse deci jocul, scrise cele câteva rânduri adresate şoferului şi, fără să slăbească din ochi pe cei doi oameni suspecţi, chemă chelnerul căruia îi în credinţă bileţelul.

Totul ar fi dat greş, dacă uşa coridorului n-ar fi avut cheia în broască. Numai datorită acestei împrejurări, ticălosul izbutise să câştige timpul trebuincios ca să se poată face nevăzut.

Barickin şi însoţitoarea lui locuiră două zile într-o pensiune de mâna treia, apoi se mutară într-o vilă din împrejurimile oraşului, unde erau mai feriţi de ochii poliţiei.

Seara, medicul pleca cu trenul la Paris, căci trebuia neapărat să-şi facă rost de o sumă mai mare de bani, cu ajutorul căreia să poată porni spre America, împreună cu frumoasa lui tovarăşă.

Astfel se scurseră şase săptămâni. Barickin devenea din zi în zi tot mai posomorât, căci „treburile” începuseră să-i meargă foarte prost. Într-o seară, încercase chiar să mai forţeze norocul, dar tovarăşii săi de joc observaseră cele două cărţi pe care le scosese din mânecă şi, deoarece era prima dată când fusese prins trişând, se mulţumiră să-l alunge din club, fără să ia vreo „măsură” împotriva lui. Deşi scăpase cu bine de astă dată, Barickin se hotărî să nu mai încerce a doua oară, căci pentru asemenea lucruri se cerea o anumită dibăcie, pe care el nu o avea încă.

Ce-i drept, izbuti să câştige de câteva ori jucând cinstit, totuşi pierderile erau şi ele destul de mari, astfel că nu mai ştia cum să iasă din încurcătură, până când luă hotărârea s-o vândă pe Nataşa.

Da acest individ dezgustător îşi puse în gând să se folosească de cel dintâi prilej pentru a-şi ceda victima, în schimbul unei sume de bani. Planul putea fi lesne dus la îndeplinire, căci bărbaţii se arătau întotdeauna atraşi de frumuseţea prinţesei şi n-ar fi fost prea mare lucru să găsească vreunul care să plătească vreo câteva zeci de mii de franci ca să se bucure de graţiile încântătoarei femei. Lucrul acesta îl ştia prea bine doctorul Barickin şi tocmai de aceea făcuse tot ce-i era în putinţă ca să n-o scape din mâini.

Odată hotărârea luată, medicul cuteză să apară împreună cu Nataşa, la un bal, dat de societatea aleasă a Parisului. În acest scop, jertfise două mii de franci, pentru a cumpăra Nataşei o toaletă.

În seara balului prinţesa stătea înaintea oglinzii, mai frumoasă ca oricând. Barickin o urmărea cu admiraţie şi, pentru întâia oară în viaţa lui regreta că femeile nu-l atrăgeau defel.

Trupul ei zvelt, mişcările-i pline de graţie, paloarea chipului ei drăgălaş şi privirile visătoare ale ochilor ei minunaţi îi dădeau un farmec căruia nu-i putea rezista niciun bărbat. Nataşa purta nişte pantofiori argintii şi o rochie împodobită cu broderii scumpe.

— Eşti frumoasă! exclamă Barickin, mulţumit. Sper că n-ai uitat ce ai de făcut? Numele tău e Lydia şi eşti fiica unui prinţ rus… Acest prinţ sunt eu! M-ai înţeles?

Spunând acestea, o privi iscoditor, căci în ultimul timp avea din ce în ce mai des simţământul că Nataşa nu i se mai supunea cu atâta uşurinţă ca până atunci.

Pe semne că se înşelase însă, căci prinţesa răspunse cu hotărâre:

— Da, am înţeles! Sunt fiica unui prinţ rus!

— Şi care e numele acestui prinţ?

— Gogineff.

— Taci! strigă el, atât de tare încât Nataşa se dădu înapoi, înspăimântată.

— Da… tatăl meu e… prinţul…

— Artoleff! răcni modicul, înşfăcând-o de braţ.

Nenorocita se văzu nevoită să repete de nenumărate ori acest nume, până ce-l rosti aşa cum voia tiranul. Amintirea originii sale îi dezmorţise voinţa, care încerca să se sustragă înrâuririi lui Barickin.

Pe drum, ticălosul urmă s-o înveţe rolul pe care ea trebuia să-l joace. La fiecare întrebare sărmana femeie se ghemuia în colţul maşinii, ca şi cum voia să se apere.

Când ajunseră la hotelul elegant în care avea loc balul, ochii Nataşei începură să sclipească, deoarece aveau înaintea lor o imagine din trecutul ei fericit. Părea, totuşi, foarte încurcată, mai ales că nu izbutea să reţină numele pe care trebuia să-l poarte în acea seară.

— Artoleff… Gogineff… Artoleff… Gogineff… Gogineff! murmura ea mereu.

Bărbaţii priviră, cu admiraţie la dânsa.

— Cine e? îşi şopteau unul altuia.

— O refugiată din Rusia, se vede cât de acolo, zise cineva.

Un bărbat mai în vârstă – ambasadorul unei ţări mari – păşi spre cei doi şi, adresându-se lui Barickin, se prezintă. Curtenitor, medicul îşi spuse şi el numele – fireşte, nu cel adevărat – apoi o recomandă şi pe Nataşa.

— Puteţi fi mândru de fiica dumneavoastră, zise ambasadorul, adresându-se iarăşi lui Barickin. Sunteţi de multă vreme la Paris, sau abia acum aţi izbutit să treceţi graniţa patriei dumneavoastră?

— Am sosit aici înainte cu câteva zile, Excelenţă, răspunse celălalt. Până acum, însă, am locuit câtva timp în Polonia, apoi în Suedia, nădăjduind mereu că noul regim se va prăbuşi şi voi putea intra din nou în stăpânirea bunurilor mele. Din păcate, speranţele s-au dovedit neîntemeiate, întocmai ca ale tuturor acelora care au aşteptat, sau mai aşteaptă încă, în vecinătatea ţării noastre, răsturnarea guvernului revoluţionar.

Dacă prietenii noştri din afară nu ne vin în ajutor, trimiţând o armată în Rusia, atunci totul va fi pierdut.

Ambasadorul mai schimbă câteva cuvinte cu Barickin, apoi se depărtă, după ce sărutase mâna prinţesei.

— Un prinţ refugiat din Rusia, împreună cu fiica lui, se şoptise din gură în gură.

Într-un colţ al sălii se adunaseră în jurul unei mese câţiva bărbaţi de vârstă mijlocie, din care fiecare îşi avea aventurile sale de dragoste, trăite cu prilejul călătoriilor făcute în diferite ţări. Unul din ei, un american nespus de bogat, pe nume Morton, locuia de multă vreme a Paris, unde îşi făcuse un renume din cucerirea soţiilor acelora care luptau pe front…

Când dădu cu ochii de Nataşa, americanul rămase o clipă ca vrăjit, apoi îşi părăsi locul, se apropie de Barickin şi se recomandă. Presupusul prinţ îşi spuse numele, şi un glas lăuntric îl îndemna să fie cât mai curtenitor cu omul acesta, care părea să fie ceea ce căuta el.

Aşadar, primi invitaţia bogătaşului şi în curând, toţi trei se aflau într-un separeu al sălii, unde li se servi masa.

Ceilalţi bărbaţi dădeau mereu târcoale pe acolo, însă frumoasa prinţesă şi presupusul ei tată nici nu-i luau în seamă, fiind prinşi în discuţia pe care americanul ştiuse s-o înnoade cu multă dibăcie.

În urmărirea ţelului său, Barickin uitase un lucru foarte însemnat şi anume că la un asemenea prilej putea să se întâlnească cu oameni care cunoşteau ţara lui şi bărbaţi ale căror nume fuseseră vestite acolo. Într-o lojă de sus se aflau câţiva tineri cam de aceeaşi vârstă. Unul dintre ei privea din când în când spre sală, unde forfoteau oamenii dornici de petreceri.

Era Kurt von Tollwitz, pe care am avut prilejul să-l cunoaştem la Berlin şi care locuia de câtăva vreme la Paris, în calitate de ataşat pe lângă ambasada ţării sale.

— Ei, Lotar, îţi place? întrebă el, adresându-se tânărului care şedea alături de dânsul.

De dragul prietenului său, Lotar Wengeler se angajase la o mare casă de export, care înfiinţase la Paris o sucursală şi tot

datorită intervenţiei tânărului diplomat i se îngăduise să ia parte la balul din acea seară.

— Eu unul aş prefera un local modest, unde să putem sta de vorbă în tihnă, răspunse Lotar, înălţând din umeri.

Celălalt clătină capul, îngândurat, în vreme ce privirile-i rămaseră aţintite spre sală. Patima pe care Nataşa o stârnise în inima lui, îl chinuia mereu şi îşi dădea seama din ce în ce mai mult că nu va izbuti să renunţe la minunata femeie. Deşi era o hoaţă de rând şi complicea unui ticălos, totuşi icoana ei trăia vie în mintea lui Kurt von Tollwitz.

Tocmai voia să-şi întoarcă privirile spre prietenul său, când ochii i se aţintiră asupra unei făpturi încântătoare, care tocmai îşi făcuse apariţia în sală.

Nu cumva era victima unei năluciri? Nu cumva se întâmplase vreo minune?

Regina visurilor sale, aceea după care tânjea de atâta vreme, se ivise înaintea lui, cu aceeaşi expresie visătoare pe chipu-i drăgălaş. Şi toţi o priveau cu admiraţie, în timp ce doctorul Maskotcin, hoţul giuvaierurilor marchizei, o urma, cu un zâmbet viclean pe buze.

Kurt von Tollwitz vedea totul ca în vis şi nu-şi veni în fire decât după ce simţi ghiontul prietenului său care nu ştia ce să mai creadă, văzând atitudinea nemişcată a tânărului diplomat.

— Priveşte… acolo… jos… e dânsa! murmură Kurt.

— Cine? întrebă Lotar.

Şi plecându-se deasupra balustradei, dădu cu ochii de Nataşa, pe care o zăriseră şi tovarăşii săi. Nimeni nu ştia însă că această făptură minunată era o cunoştinţă veche a celor doi prieteni.

— Mă duc jos să văd ce-i cu ei, şopti Lotar la urechea celuilalt.

Tânărul diplomat stătea ca pe cărbuni, urmărind cu încordare pe Nataşa şi presupusul ei tată, care se retrăseseră în separeu, împreună cu bogatul american.

În cele din urmă, Lotar se înapoie în lojă, dar o mare mâhnire era întipărită pe chipul său.

— Kurt, hai să ne plimbăm niţel, ca să ne mai dezmorţim, zise el, adresându-se prietenului.

Abia se depărtaseră de masă şi Lotar zise:

— Situaţia e mult mai proastă decât îmi închipuiam. Iar şi-au schimbat numele – de astă dată, individul se dă drept un oarecare prinţ Artoleff, iar tânăra care îl însoţeşte e fiica lui.

Kurt von Tollwitz oftă, dar rămase tăcut.

— L-am supravegheat cu luare-aminte, urmă celălalt. Dacă nu mă înşel, aceea care ţi-a vrăjit inima pune la cale o lovitură împotriva bogatului american, despre care se ştie că-i plac femeile.

— Ah, mai bine nu mi-ar mai fi ieşit în cale! exclamă Kurt.

— Fii bărbat, dragul meu! Nu te lăsa doborât din pricina dragostei tale nenorocite… Femeia asta nu e demnă de tine!

Tânărul diplomat lăsă privirile în pământ, ca un om care se ştie vinovat. Da, prietenul său avea dreptate.

— Ascultă-mă, Lotar! zise el cu glas răguşit, nu mai pot rămâne aici, căci mi-e teamă să nu fac vreo prostie… Te-aş ruga, însă să-mi îndeplineşti o mare rugăminte.

— Ştii doar că sunt întotdeauna la dispoziţia ta… Spune, despre ce e vorba?

— Rămâi în apropierea ei şi vino-i în ajutor, dacă o va ameninţa vreo primejdie.

Lotar Wengeler păru că se aşteptase la aşa ceva, căci întinse mâna prietenului său şi-i zise cu blândeţe:

— Bine, dragul meu! Poţi pleca liniştit, o voi ocroti dacă va fi nevoie. Cred, totuşi, că n-o să-mi fie dat să-i vin în ajutor, căci nimeni n-o sileşte să facă ceva împotriva voinţei ei… cel puţin mie nu-mi vine să cred asta.

Kurt von Tollwitz plecă şi ajunse acasă, sleit de puteri.

Îndrăgostitul tânăr abia avu răbdare să aştepte până a doua zi dimineaţă, când prietenul său îşi făcu apariţia.

— Ei, ce se aude, Lotar? întrebă el, repede, ieşindu-i în întâmpinare.

— Hm, după cât se pare, bănuielile mele de aseară sunt întemeiate. Cel de-al treilea e un oarecare Morton, un american foarte bogat, despre care se spune că ar fi stăpânul

căilor ferate din partea de sud a Statelor Unite. Cu toate astea nu prea se vorbeşte bine de el şi, mai ales, despre legăturile sale de dragoste. După cât am izbutit să aflu, Morton a avut unele neînţelegeri cu câţiva bărbaţi, care spre ruşinea lor, s-au lăsat cumpăraţi de banii americanului, trecând cu vederea necredinţa soţiilor lor.

— Şi, mai departe? întrebă Kurt von Tollwitz.

— Cei trei s-au înţeles ca Morton să facă o vizită prinţului în vila acestuia, care se află la oarecare depărtare de oraş. Această vizită urmează să aibă loc astăzi după-amiază la ora cinci.

— Şi… unde se află vila?

— I-am urmărit cu maşina, astfel că te pot conduce acolo oricând vrei. Într-o jumătate de ceas suntem la vilă, cu automobilul.

Kurt von Tollwitz ştia destul. Cu toate acestea, era hotărât să-şi urmeze cercetările, să bea până la fund cupa amarului.

Doctorul Barickin era nespus de vesel, căci ştia că găsise omul de care avea nevoie. Informaţiile pe care le culesese asupra bogatului american, îl încredinţară că planul său se va înfăptui în curând. Desigur că Morton nu va şovăi nicio clipă să jertfească o sumă mai mare de bani pentru a putea pune mâna pe frumoasa prinţesă.

În acelaşi timp, însă, ştia că trebuie să procedeze cu multa băgare de seamă, căci de la o vreme încoace Nataşa începuse să dea semne de împotrivire. Până acum, cât timp nu se amintise de originea ei, nenorocita îndeplinea cu supunere oarbă poruncile medicului – acum, însă, nu voia să creadă că e prinţesa Artoleff, deoarece simţea în subconştientul ei, că purtase odinioară vestitul nume al familiei Gogineff.

— Sir Morton e un bărbat frumos, nu e aşa, Lydia? întrebă medicul, privind-o iscoditor.

— Dimpotrivă, e hidos! murmură Nataşa, străbătută de un fior. Are trăsături neregulate şi ochi spălăciţi… în afară de asta, pare să fie un om rău.

— Ba nu, e bun şi cavaler în adevăratul înţeles al cuvântului! zise Barickin, cu atâta asprime, încât Nataşa nu mai cuteză să scoată vreun cuvânt de împotrivire.

Totuşi, călăul ei nu-i dădu răgaz.

— Ei, ce fel de om e Sir Morton? întrebă el, poruncitor.

Prinţesa repetă cuvintele sale.

— Şi e o partidă foarte bună, copila mea, ţine minte asta! Sir Morton e un bărbat nespus de bogat, care te va lua de soţie.

— Nu… nu vreau… nu pot să mă căsătoresc! bâigui ea, privindu-l îngrozită.

— Trebuie!

— Nu… căci sunt soţia lui.. Boris Verodin!

— Soţia cui? făcu Barickin, pălind.

Aşadar, nu-l uitase încă pe Boris Verodin? Mintea ei se împotrivea puterii hipnotice?

Medicul încleştă pumnii. Cu toate astea, nu-şi făcu prea mult sânge rău, căci în curând avea să scape de victima lui.

Sir Morton îşi făcu apariţia într-o limuzină elegantă, care opri înaintea porţii vilei. Un servitor sări de la locul său şi deschise uşile.

După ce porunci ca maşina să se înapoieze şi să vină să-l ia peste trei ceasuri, americanul se îndreptă spre intrarea vilei, ţinând în mână un uriaş buchet de flori.

Nataşa, care era nepăsătoare, ca de obicei, îl salută cu un zâmbet uşor, căci Barickin izbutise din nou să pună stăpânire pe sărmana femeie care nu mai cuteza să se împotrivească poruncilor sale.

Cele două, servitoare – o bucătăreasă şi o fată în casă – care slujiseră şi la fostul chiriaş al vilei, aduseră ceaiul pentru cele trei persoane, apoi se retraseră.

Cam peste vreun ceas, Barickin părăsi încăperea, după ce schimbase cu Morton o privire plină de înţeles.

Se scurse iarăşi câtva timp, până când deodată uşa fu deschisă cu putere şi Nataşa se năpusti afară, strigând după ajutor.

— Ce-i cu tine, idioato? făcu Barickin înfuriat.

Prinţesa îşi împreună mâinile şi aţinti asupra lui o privire imploratoare. Barickin, însă, rămase nepăsător.

— Du-te în odaia ta! porunci el.

Tremurând toată, biata fată urcă treptele şi se încuie în camera ei.

254. Un târg josnic

După ce Nataşa intră în odaia ei, americanul se ivi în prag, cu faţa roşie şi având câteva zgârieturi pe frunte.

— Morton, după cât se pare, ai avut o mică discuţie cu fiică-mea! zise Barickin.

— Ia lasă prostiile! făcu americanul, înfuriat. Fata asta e fiica dumitale tot aşa cum e a mea. Cine ştie în ce chip ai izbutit să pui mâna pe dânsa!… Dar mie nu-mi pasă de asta! Lucrul principal e să nu-mi faci greutăţi… aşadar, să fim cinstiţi unul faţă de altul… Cât vrei, ca să-mi dai o mână de ajutor pentru a o cuceri?

Barickin făcu pe jignitul, dar americanul cunoştea prea bine oamenii, ca să nu-şi dea seama cu cine avea de-a face.

— Ascultă-mă, n-are niciun rost să ne prefacem! zise el. Mai bine răspunde la întrebarea mea: cât vrei?

— Hm, urmează-mă în birou, unde putem sta de vorbă mai în linişte, zise Barickin.

Cei doi intrară într-o încăpere mică, de partea cealaltă a coridorului. Ca un adevărat om de afaceri, medicul se lăsă greoi în scaunul de la birou, apoi luă o foaie de hârtie şi aşternu pe ea câteva rânduri.

— Voi pleca de aici, iar dumneata te poţi muta în locul meu, căci nu mă voi înapoia niciodată, zise el. Tânăra femeie se află sub ocrotirea mea şi pot s-o influenţez să fie mai binevoitoare cu dumneata… Pentru asta, însă, trebuie să primesc o sută de mii de dolari.

Americanul tresări, speriat.

— Ce, ai înnebunit? strigă el. Să-ţi dau…

— …o sută de mii de dolari, repetă Barickin, foarte liniştit. Şi te povăţuiesc să nu stai prea mult la gânduri, căci în curând

s-ar putea să revin asupra ofertei mele.

Morton îşi dădu seama că n-avea rost să se mai tocmească…

— Bine, fie, dar să ştii că e un preţ fantastic, îngână el. Ai noroc că-mi place fata, altminteri nu vedeai de la mine atâţia bani… Şi când părăseşti vila?

— Când vrei dumneata.

Americanul se ridică şi începu să măsoare încăperea cu paşi mari…

— Mă mut mâine, zise el, după o scurtă chibzuială. Până atunci, dumneata pregăteşte totul ca tânăra să nu se sperie prea tare. Să nu care cumva s-o mai prind că face vreo scenă ca cea de astăzi, căci atunci voi fi nevoit să întorc foaia.

— Asta te priveşte! răspunse Barickin nepăsător. După ce voi pleca de aici, nu mă mai sinchisesc de dânsa.

Peste puţin timp, Morton îşi luă rămas bun de la gazdă şi porni iarăşi spre Paris, cu automobilul care venise să-l ia.

Pe drum, visă la fericirea lui, la clipele minunate pe care avea să le petreacă în tovărăşia frumoasei femei.

Abia se depărtase americanul şi o făptură se desprinse de lângă una din ferestrele vilei, unde stătuse ghemuită până în acea clipă. Era un bărbat, care se furişă cu băgare de seamă spre gard, apoi sări de partea cealaltă şi scoase o fluierătură uşoară.

— Ei, Lotar, ai auzit ceva? întrebă acesta din urmă, care nu era altul decât Kurt von Tollwitz.

— Ba am şi văzut! răspunse prietenul său. A fost foarte interesant… Mare noroc că nu erai lângă mine, căci sunt sigur că nu te-ai fi putut stăpâni şi atunci tot planul nostru ar ţi dat greş.

— Dar spune-mi, ce s-a întâmplat? întrebă Kurt von Tollwitz, cuprins de nelinişte.

— La început lucrurile s-au desfăşurat în mod normal. După ce au luat ceaiul, ticălosul a expediat servitorii de casă, apoi a părăsit încăperea, lăsând fata în tovărăşia americanului… Toate astea le-am văzut cu ochii mei, căci am izbutit să mă caţăr până la pervazul ferestrei, de unde am urmărit tot ce se

petrecea în încăpere. Încetul cu încetul, americanul se apropie de fată şi, la un moment dat, încercă s-o îmbrăţişeze, dar ea se apără cu atâta înverşunare, încât individul se văzu nevoit să dea înapoi, în vreme ce fata se năpusti afară, unde fu întâmpinată de acela care se dă drept tatăl ei. Apoi, Morton şi Barickin se retraseră în biroul acestuia din urmă şi încheiară un târg murdar. Medicul cedează celuilalt pe tânăra fată, în schimbul sumei de o sută de mii de dolari. Mâine, americanul se mută în vilă, iar Barickin dispare, după ce se va folosi de înrâurirea ce o are asupra Lydiei, pentru a o hotărî să nu mai fie atât de îndărătnică faţă de cumpărătorul ei. Cam asta ar fi totul… Fata s-a apărat din răsputeri împotriva americanului, ceea ce mă face să cred că, într-adevăr, a fost silită să devină complicea acelui ticălos, care se dă drept tatăl ei.

— Ah, îmi vine să-l strâng de gât! scrâşni Kurt von Tollwitz, după ce prietenul său îşi sfârşi povestirea.

— Vezi, nu-ţi spuneam eu să nu te apropii de vilă? zise Lotar.

— Bine, dar ce e de făcut acum? întrebă celălalt, deznădăjduit. Doar nu putem răbda ca nevinovata fată să cadă jertfă acestui american ticălos?

— Fireşte că nu vom răbda una ca asta! răspunse Lotar Wengeler, cu hotărâre. Dar nici, nu trebuie să uităm că ne aflăm într-o ţară străină şi că adversarul nostru se bucură de multă trecere, mulţumită banilor săi. Aşadar, trebuie să cumpănim lucrurile şi să facem în aşa fel ca să ajungem la ţintă, fără să stârnim prea mult zgomot.

Cei doi prieteni se înapoiară pe jos la Paris, astfel că în timpul drumului putură să chibzuiască asupra celor ce aveau de făcut. În cele din urmă ajunseră la o hotărâre. Ziua nu exista nicio primejdie pentru tânăra fată, iar noaptea aveau să stea la pândă, până când vor putea pătrunde în vilă, de unde voiau s-o răpească pe Nataşa.

A doua zi, Barickin avu cu „fiica” sa o convorbire mai lungă, în urma căreia nenorocita părea că renunţase la orice fel de împotrivire.

— Sir Morton va locui la noi! zise el, cu asprime. Datoria ta

e să fii cât mai respectuoasă cu el, căci ai de-a face cu un om bogat şi distins.

Nataşa începu să plângă. Barickin, însă, se apropie de ea, clocotind de furie că nu se mai supunea orbeşte poruncilor sale, aşa cum se-ntâmplase până atunci. Plânsul ei era de asemenea un semn de împotrivire.

Prinţesa îşi şterse lacrimile, dar inima îi era sfâşiată de durere. În noaptea balului amintirile se treziseră din nou în mintea ei şi, de atunci, rămânea uneori pe gânduri, străduindu-se să priceapă ce se petrecuse cu dânsa. Din păcate, Barickin nu-i dădea răgaz să-şi revină cu totul, astfel că nenorocita femeie plutea încă în bezna în care o învăluise puterea hipnotică a acestuia.

Sir Morton, care părea să fi uitat scena neplăcută din ajun, se ivi iarăşi, cu un enorm buchet de flori. Ca şi înainte cu o zi, americanul porunci şoferului şi servitorului său să se înapoieze la Paris; în felul acesta voia să se descotorosească de doi martori care ar fi putut să-l stingherească.

În timpul mesei, bogătaşul privea cu lăcomie spre tânăra femeie care avea să-i aparţină peste câteva ceasuri. Barickin se bucura şi el, căci datorită celor o sută de mii de dolari putea să dispară din Paris şi să se stabilească în America, unde îl aştepta un viitor strălucit.

— Acum arată domnului Morton odăile pe care i le-am pus la dispoziţie – se adresă, deodată, Barickin, către nenorocita prinţesă. Vreau să se simtă bine la noi şi tocmai de aceea te rog să-ţi dai osteneala să-i fii pe plac.

Nataşa se ridică. Picioarele-i erau atât de grele că abia putea să le mai mişte – cu toate astea se supuse poruncii.

Cele trei odăi rezervate pentru Morton se aflau de o parte a coridorului de la etajul întâi, iar de cealaltă parte erau încăperile Nataşei, – un dormitor, cu un pat de alamă, şi un salon, care dădea într-un balcon.

Americanul clătină capul, mulţumit, fără să-şi dezlipească ochii de la frumoasa făptură. Îşi zicea că cei o sută de mii de dolari nu erau un preţ prea mare pentru această femeie plină de farmec!

În timp ce Nataşa se retrase cu teamă în odaia ei, americanul coborî treptele şi se întâlni eu Barickin, care era gata de plecare. În mâna dreaptă, medicul ţinea o valiză mică, iar în stânga un pled gros.

— Rămâi cu bine, dragul meu! zise el, zâmbind. Poate că mititica o să-ţi cam dea de lucru, însă asta o să sporească farmecul clipelor de dragoste… Am pizmuit întotdeauna pe bărbaţii care ştiu să iubească, fiindcă eu am fost un copil vitreg al naturii şi n-am înţeles niciodată ce înseamnă iubirea. Pentru mine, o femeie – oricât de frumoasă ar fi ea – nu e decât o marfă, din care bărbaţii trebuie să tragă cât mai mult folos…

Barickin se uită la ceasornic, apoi urmă:

— E ora nouă şi în curând trebuie să sosească şi maşina pe care am cerut-o de la Paris… Cu toate că n-o să mai rămână nimeni în casă, te-aş sfătui să aştepţi până mâine, căci s-ar putea întâmpla să se rătăcească cineva prin apropiere şi să audă ţipetele fetei.

— Fii liniştit, totul e în ordine – răspunse americanul. Dar ia spune, ai vârât în broască cheia falsă pentru ca tânăra să nu se poată încuia în odaia ei?

— Da, am avut grijă şi de asta.

În clipa următoare se auzi claxonul unui automobil, astfel că Barickin îşi luă rămas bun şi se depărtă, în timp ce Morton încuie uşa de la intrare, apoi păşi spre sufragerie, unde destupă o sticlă de şampanie şi începu să bea pahar după pahar.

Când se ridică de la masă, era ceasul unsprezece. Se opri în faţa oglinzii şi-şi aranjă cravata. Ochii-i erau roşii de băutură.

În ţara lui, Morton stricase până atunci trei căsnicii, astfel că deocamdată nu cuteza să se înapoieze acolo, căci americanii nu prea treceau cu vederea asemenea abateri. În schimb, în veselul Paris, oraşul plăcerilor şi al dragostei, oamenii nu erau atât de mărginiţi la minte ca să ia în seamă nimicuri de soiul acesta. Aici, cu ajutorul banilor putea cuceri orice femeie şi nimeni nu se gândea să te condamne pentru

acest lucru.

În cele din urmă părăsi încăperea şi începu să urce treptele, clătinându-se pe picioare. Şampania nu izbutise totuşi să-l însufleţească, aşa cum îşi dorise el.

Ciocăni de câteva ori la uşa dormitorului Nataşei, dar văzând că nu primeşte niciun răspuns, apăsă pe clanţă şi împinse uşa. În clipa următoare se auzi o bufnitură pricinuită de căderea unui e obiect greu.

Când îşi dăduse seama că uşa nu poate fi încuiată, biata femeie îngrămădise îndărătul acesteia câteva scaune şi alte obiecte din încăpere. Dar acestea cedară repede, împingerii din afară şi când scaunele fură răsturnate, prinţesa îşi dădu seama de primejdia în care se afla şi privirile-i îngrozite se îndreptară spre uşă, în pragul căreia se ivise Morton.

— Ce cauţi aici? Pleacă, pleacă! strigă ea. Mi-e teamă de dumneata!…

Americanul păşi spre dânsa, în timp ce un ţipăt deznădăjduit izbucni de pe buzele sărmanei femei.

255. O salvare venită la timp

Când se lăsă noaptea, Kurt von Tollwitz şi prietenul său Lotar Wengeler sosiră în apropierea vilei. Căutară repede o ascunzătoare îndărătul casei şi se ghemuiră între nişte buruieni.

Lotar Wengeler îşi păstrase dreapta judecată. În schimb prietenul său continua să fie neliniştit, căci iubirea pătimaşă pentru Nataşa îi sfâşia inima.

El o vedea plutind în primejdii nenumărate, ştiind-o singură cu cei doi bărbaţi şi mereu i se părea că-i aude ţipetele. Cu greu izbutea prietenul său să-l liniştească.

— Nu auzi? zicea Kurt, şi voia să se repeadă spre casă.

Dar celălalt îl înhăţa cu putere de braţ şi-l trăgea înapoi.

Deodată uşa casei se deschise şi se ivi o femeie mai în vârstă, care vărsă o căldare cu apă în curte. O rază de lumină căzu în curte şi ea lumină şi locul unde se aflau cei doi prieteni.

Femeia auzise probabil vreun zgomot, căci tresări brusc şi privi cu luare-aminte spre gard.

— Stai liniştit, altfel e totul pierdut! şopti Lotar prietenului său.

Femeia coborî scara şi se apropie de gard. Murmură apoi câteva cuvinte, dar cei doi nu înţeleseră nimic.

Din fericire pentru ei, tocmai atunci o pisică sări peste gard. Femeia porni înapoi spre casă, crezând probabil că animalul acesta produsese zgomotul.

— Eşti neprevăzător, Kurt, îl mustră prietenul său, după ce uşa se închise în urma femeii. Poţi strica totul cu felul tău de fi. Atâta vreme cât sunt servitori în casă, nu i se poate întâmpla nimic fetei. Mă voi furişa până în faţa vilei şi voi sta la pândă acolo. Abia când servitorii vor părăsi casa, începe primejdia pentru aceea care te-a vrăjit.

Lotar Wengeler se furişă de-a lungul gardului şi îşi căută o ascunzătoare în apropierea faţadei casei. Găsi un copac gros şi se piti îndărătul lui.

Nu trecu mult şi se iviră două femei. Erau servitoarele care părăseau vila.

Apoi Lotar văzu aprinzându-se lumina la etaj şi zări la una din ferestre silueta Nataşei. Tânăra femeie mergea agitată încolo şi-ncoace.

Astfel se scurse un ceas. Lotar Wengeler se duse la prietenul său şi-i raportă că nu există nicio primejdie deocamdată, întrucât tânăra femeie se află într-o odaie de la etaj, plimbându-se printr-însa.

Lotar îşi părăsi iar tovarăşul, dar nu făcu decât vreo doi paşi, că acesta se luă după el şi ajungându-l îi şopti:

— Dar dacă e atacată de bărbatul acela, Lotar? Cum să-i venim repede în ajutor? Doar nu vom putea pătrunde în casă, căci o fi încuiată!

— Linişteşte-te, căci m-am gândit eu şi la asta, zise Lotar Wengeler. Am căutat să văd cum se prezintă situaţia în curte şi am descoperit o scară care ajunge până la primul etaj. Când doctorul Barickin va părăsi casa, vom sări în grădină şi vom aşeza scara. Fireşte că va trebui să rămâi liniştit.

Altminteri tot planul poate da greş. Îmi făgăduieşti?

— Făgăduiesc totul, Lotar.

— Atunci e bine Acum înapoiază-te la ascunzătoarea ta. Când va veni momentul, să nu cumva să faci prostii! Să nu tragi cu arma decât în caz că nu va merge altfel. Americanul se va feri să se folosească de armă de foc. E de-ajuns dacă va primi pe altă cale o lecţie meritată, care să-l înveţe minte să nu mai încheie târguri de astea murdare pe viitor.

— Dar lecţia asta i-o voi da eu, Lotar! se ruga Kurt von Tollwitz.

— N-ai decât! zise celălalt, râzând. De altminteri avem noroc că nu o niciun câine în curte, ceea ce ne uşurează mult sarcina. Altfel ar fi trebuit să înlăturăm animalul într-un fel oarecare.

Kurt se ascunse iarăşi la locul de mai înainte, în vreme ce prietenul său se duse în faţa casei.

Tocmai se ivea o maşină din beznă. Farurile mari aruncau o lumină puternică pe şosea. Înaintea casei, automobilul opri.

Nu trecu mult şi se ivi doctorul Barickin, în mână cu o valiză mică pe care o aruncă în maşină. Apoi se urcă şi el şi automobilul porni înapoi spre oraş.

Lotar Wengeler privi întunecat după el.

— Ticălosule! scrâşni el. Păcat că nu sunt slujbaş al statului francez, ca să te pot da pe mâna autorităţilor. Cine ştie ce ticăloşii vei mai face în viaţa ta. Ce uşor ar fi acum să punem mâna pe tine! Dar las’ că nu scapi tu de pedeapsă! Ulciorul merge la apă numai până se sparge.

Se scurse un ceas. Nataşa continua să umble prin odaie încoace şi-ncolo. Lotar vedea asta după umbra ei de la fereastră.

Apoi lumina se stinse jos şi tânărul german socoti atunci că venise momentul potrivit. Presupunea că Sir Morton, care se afla singur în casă cu frumoasa fată, se va duce să-i facă o vizita la etaj.

Lotar se duse la prietenul său, pe care-l găsi în prada unei mari agitaţii.

— Unde… ai fost? murmură Kurt von Tollwitz. O! mă înăbuş

de spaimă că i s-ar putea întâmpla ceva. De ce n-ai venit până acum?

Lotar Wengeler nu-i răspunse la întrebare, ci zise doar:

— Dar îţi repet că trebuie să rămâi liniştit. Iritaţia ta ar putea strica totul şi să ne aducă poliţia în spinare.

— Maşina pe care am comandat-o a sosit deja? întrebă Kurt.

— N-am văzut-o. E abia unsprezece fără un sfert şi urmează să vină la unsprezece fix.

— Şi dacă nu vine?

— Ba va veni, căci şoferul mi-a dat arvună. Porniră mai departe şi ajunseră în faţa casei. Lotar Wengeler privi în sus, dar Nataşa nu se mai zărea îndărătul perdelelor.

Tânărul sări atunci gardul, urmat îndată de Kurt von Tollwitz.

Fură nevoiţi să dea la o parte câteva bârne ca s-ajungă la scară. Asta făcu puţin zgomot, dar nimeni nu se arătă.

Aşezară scara şi constatară cu bucurie că ajungea până la balcon.

— Lasă-mă pe mine să urc întâi! se rugă Kurt von Tollwitz.

— Nu! răspunse celălalt, cu asprime, şi-l trase înapoi. N-am încredere în tine, căci eşti prea agitat. Te vei lăsa târât de patimă şi vei strica totul.

Lotar Wengeler urcă cu băgare de seamă şi când ajunse în capul scării, sări pe balcon. Acolo se ghemui jos şi ciuli urechile, dar nu se auzea nici cel mai mic zgomot.

Îşi făcea planul cum se vor petrece lucrurile: dacă tânăra femeie va striga după ajutor, sau dacă se va auzi vreun zgomot suspect din odaia cu pricina, atunci trebuia să spargă geamul de la uşa balconului şi să tragă zăvorul.

Kurt von Tollwitz ajunsese şi el pe balcon şi gâfâia din greu. În clipa următoare, evenimentele se precipitară.

Din odaie se auziră bufnituri. Apoi, în vreme ce tinerii stăteau cu respiraţia aproape oprită, răsună un ţipăt.

— Nu încă! se răsti Lotar la prietenul său. N-a atins-o încă, vezi bine.

Apoi, însă, se produse o larmă grozavă şi tânăra femeie

ţipa ca din gură de şarpe.

Sir Morton o împinsese pe Nataşa până în colţul unde se afla patul şi încerca s-o cuprindă în braţe. Biata femeie se apăra cu disperare, şi în faţa primejdiei îşi recăpătase limpezimea minţii. În faţa privirilor ei se ivi imaginea lui Boris Verodin, pe care până acum n-o văzuse decât printr-un văl des. Vedea aievea ochii lui plini de văpaie, vedea chipul mândru care o vrăjise pentru totdeauna.

Asta îi dădu puteri nebănuite. Dar, cu toate acestea, ce însemna forţa unei femei slabe, pe lângă puterea unui bărbat, care pe lângă asta mai era însufleţit de patimă aprinsă?

Nu se putea să nu cadă învinsă.

Atunci se auzi zăngănit de geamuri. Uşa balconului se deschise cu violenţă şi înainte ca americanul, speriat de moarte, să aibă vreme să dea drumul jertfei sale, se iviră în odaie doi bărbaţi tineri.

Kurt von Tollwitz se năpusti la agresor. Ridică pumnul şi cu o singură izbitură culcă la pământ pe Morton. Acesta scoase un blestem sălbatic, apoi îşi pierdu cunoştinţa.

Tânărul diplomat era un boxeur cu experienţă şi avea muşchi de oţel. Voia să mai dea o lovitură ticălosului, dar prietenul său îl opri:

— Ai înnebunit? I-ai dat doar destul. După cât se arată, nu-şi va reveni atât de repede. Ia-o în braţe pe fată şi fugi cu ea! În vremea asta eu rămân de pază lângă ăsta de aici. Se poate să aibă vreo armă şi când s-o trezi să tragă după noi.

Kurt von Tollwitz o înşfăcă pe Nataşa, care leşinase de spaimă. Ieşi cu ea repede afară şi ajungând la uşă găsi cheia în broască. O deschise şi după câteva clipe începu să gonească pe şosea. În depărtare zări o pereche de faruri şi-şi zise că nu putea fi decât maşina pe care o comandase. Şi nu se înşelă.

Şoferul făcu o mutră mirată când văzu pe tânăr cu o femeie leşinată în braţe.

— Doar... n-o fi o răpire, domnule? zise el, încurcat. Cu

astfel de chestiuni nu mă împac. Mi s-ar putea lua permisul de circulaţie... şi atunci ce mă fac?

— Linişteşte-te, prietene! răspunse Kurt von Tollwitz. Doamna se afla în primejdie şi era de datoria noastră să-i venim în ajutor. Ţi-o va mărturisi chiar ea când îşi va reveni în fire.

— Dar domnul celălalt nu vine? întrebă şoferul.

— Se va ivi îndată.

În vremea asta Lotar Wengeler stătea lângă american, care nu-şi recăpătase încă cunoştinţa. După câteva minute, însă, presupunând că prietenul său trebuia să fi ajuns pe şosea, unde va fi sosit şi maşina, se ridică şi ieşind din odaie, părăsi casa. Ajunse curând la maşină şi zise doar:

— Dă-i drumul!

Şoferul porni automobilul, care începu să gonească spre Paris.

— Nici nu s-a mişcat încă, zise Lotar Wengeler, zâmbind. I-ai ars una de care-şi va aduce aminte cât o trăi. Dar unui astfel de individ n-are ce să-i strice. Se va învăţa minte pe viitor să lase în pace femeile tinere, când acestea nu vor să răspundă la dragostea lui.

Kurt scoase din buzunar o sticluţă cu un lichid mirositor şi începu s-o frece pe Nataşa pe la tâmple.

— Numai de s-ar trezi înainte să ajungem în oraş, zise el îngrijorat.

Kurt dădu doar din cap şi învălui într-o privire plină de dragoste pe femeia leşinată.

— E frumoasă ca un înger! murmură Lotar Wengeler. În viaţa mea n-am văzut încă un chip atât de drăgălaş. Cum de-a ajuns ticălosul acela de rus la îngerul ăsta de fată?

În clipa aceea Nataşa se mişcă. Deschise ochii mari şi privi uimită la cei doi bărbaţi. Apoi se păru că-şi reaminteşte de grozavele întâmplări şi ghemuindu-se în colţul maşinii, începu să plângă amarnic.

— Pentru numele lui Dumnezeu, domnişoară vino-ţi în fire, zise Kurt von Tollwitz, aruncând o privire îngrijorată spre şofer. Dacă aude şoferul va cădea la gânduri şi va merge cu

noi la poliţie. Îţi închipui ce neplăceri am avea atunci cu toţii! În primul rând dumneata, căci nouă nu ni s-ar putea întâmpla altceva decât să fim reţinuţi până ni se va stabili identitatea. Pe când dumneata...

Îşi întrerupse vorba, căci prietenul său îi făcuse semn cu piciorul.

— O... Doamne... ce fiinţă nenorocită sunt! se tângui Nataşa, reţinându-şi plânsul.

Kurt von Tollwitz îi luă mâinile şi cu glasul cel mai drăgăstos din lume îi zise:

— Linişteşte-te odată, căci primejdia a trecut! Nu mai are de ce să-ţi fie teamă şi noi te vom ajuta cât ne va sta în putere.

Cuvintele acestea mângâietoare o liniştiră pe Nataşa. Îşi şterse lacrimile, apoi aruncă priviri cercetătoare spre cei doi bărbaţi.

— Cine sunteţi dumneavoastră, domnilor? întrebă ea, sfioasă. Cum aţi ajuns pe balcon? Veţi înţelege, cred, că asta nu e ceva obişnuit.

— Aşa este, răspunse Lotar Wengeler. Dar te voi lămuri îndată, ca să te linişteşti, domnişoară. O întâmplare ne-a adus în drumul dumitale şi ne-a îndemnat să te ocrotim. Am aflat că omul acela, care se numea odată doctorul Barickin, apoi doctor Maskotcin şi în urmă prinţul Artoleff, s-a înţeles cu americanul să te vândă lui. Ticălosul a primit de la Sir Morton o sută de mii de dolari, preţul vânzării dumitale.

Ochii Nataşei se holbară îngroziţi la cel ce-i vorbea.

— A făcut el asta? murmură ea.

Îşi duse mâinile la ochi şi se tângui:

— Ah, ce nenorocită sunt, şi n-am făcut nimănui niciun rău doar! De ce sunt urmărită, cu atâta ură?

Kurt von Tollwitz îi luă iar mâinile într-ale lui şi ar fi fost fericit peste măsură dacă i-ar fi putut săruta lacrimile de pe ochi.

Lotar Wengeler era însă mai puţin îndrăgostit El o privea şi chibzuia. Cât adevăr era în spusele ei? Nu fusese oare dânsa complicea acelui bărbat?

Deodată Nataşa fu cuprinsă de o spaimă grozavă şi îngână:

— Unde vreţi să mă duceţi? Ce aveţi de gând cu mine? Sunteţi de la poliţie?

— Linişteşte-te, domnişoară, căci n-avem nimic de-a face cu poliţia! zise Lotar Wengeler ceva mai aspru decât ar fi vrut.

El n-avea încă deplină încredere într-însa şi în fundul sufletului său nutrea o bănuială de care nu putea scăpa.

Dar era departe de el gândul s-o înspăimânte pe făptura asta minunată. Voia numai să afle adevărul şi s-o aducă pe drumul cel drept, dacă greşise cumva.

— Ai la Paris o locuinţă unde să te putem conduce? întrebă Kurt von Tollwitz.

— Eu… locuinţă? făcu Nataşa, îndurerată. Nu, n-am şi nu ştiu încotro să mă duc. Am locuit mereu în alt hotel… În fiecare zi… tatăl meu… ba nu… nu mi-e tată… schimba domiciliul. De două săptămâni locuim afară din oraş, în vila aceea.

Kurt von Tollwitz luă o hotărâre şi zise:

— Ascultă-mă ce-ţi spun, stimată domnişoară! Te voi duce la gazda mea, care e o femeie de treabă şi în care te poţi bizui pe deplin. N-are copii şi eu sunt singurul ei chiriaş. Cât timp vei sta dumneata colo, eu voi locui la prietenul meu Lotar Wengeler. Te vei putea folosi de cele două camere ale mele până ţi se va lămuri situaţia.

— Dar nu pot să te lipsesc de locuinţă… murmură ea.

În ochii albaştri ai tânărului diplomat se aprinse o lucire de dragoste nespusă când zise:

— Dac-ai şti… cât de fericit m-ai făcut acceptând propunerea mea!

Nataşa plecă ochii şi răspunse:

— Bine, fie! Dar nu-ţi voi fi o sarcină prea multă vreme… căci trebuie să plec mai departe.

Kurt von Tollwitz vru să iscodească, vru s-o întrebe încotro trebuia să plece, dar prietenul său îl opri cu o privire. Atunci tăcu.

— Când vom fi ajuns, probabil că şoferul îţi va pune o întrebare, domnişoară, zise Lotar Wengeler. Va căuta să afle

dacă ne-ai urmat de bunăvoie, căci bănuieşte că te-am răpit. Nu-i poţi lua în nume de rău asta, căci bietul om vrea să fie acoperit.

Ea încuviinţă, din cap căci îşi dădea seama de situaţie.

Când şoferul opri în centrul oraşului, Lotar se aplecă spre dânsul şi-i dădu adresa prietenului său. Maşina porni mai departe şi peste câteva minute, ajunse la destinaţie. Şoferul aruncă o privire întrebătoare spre tânăra femeie şi Nataşa se grăbi să-i spună:

— Domnii aceştia sunt nişte cunoscuţi de-ai mei. Poţi fi liniştit, căci dânşii m-au scăpat dintr-o situaţie primejdioasă.

Omul dădu mulţumit din cap. O povară i se luase de pe inimă.

— Ştiţi… sunt situaţii complicate uneori… căută să se scuze el. Ar fi putut fi şi altceva căci se întâmplă multe în lume.

După ce pasagerii coborâră şi intrară în casă, el mai aruncă o privire spre ei, apoi porni mai departe.

256. Ducesa

— Bună ziua, baroane.

Cu aceste cuvinte, o femeie foarte frumoasă, de vârstă mijlocie, păşi în holul uriaşului castel Worchester, care era construit în semicerc şi care cu turnurile şi terasele lui, precum şi cu ferestrele-i gotice, făcea mai curând impresia uneia din acele mănăstiri englezeşti care datează din veacul XIV-lea şi XV-lea.

Cam tot atât de vechi sau poate mai vechi era şi castelul Worchester. Căzut pradă focului două ronduri în ultimii opt sute de ani, a fost construit pentru ultima oară în anul 1500, şi de atunci stătea neclintit, păstrându-şi în totul vechea înfăţişare.

Familia ducală de Worchester făcea parte din cele mai bogate familii ale ţării. Era înrudită cu cea regală şi când unul din ducii domnitori pleca Londra, odinioară, trăgea la Buckingham-Palas unde era reşedinţa regelui.

Se ştia pretutindeni că suveranii Angliei se sfătuiau adesea

cu rubedeniile lor ducale, în chestiuni mai însemnate.

Fapt e că cel din urmă duce, decedat în urmă cu zece ani, fusese prietenul cel mai intim al actualului rege al Marii Britanii.

Bătrânul bărbat căruia îi dăduse ziuă bună doamna, se înclină cu demnitate. Avea înfăţişare unui om dintr-aceia care se văd pe vechile portrete englezeşti şi în mediul de acolo făcea impresia unei antichităţi preţioase. Purta un costum de gală şi părul alb, care-i împodobea capul nobil, părea o perucă îngrijită.

— Fiţi binevenită, stimată doamnă ducesă, zise el, cu glas tremurat de bucurie.

O lacrimă de emoţie sclipea pe genele mătăsoase ale bătrânului.

— Ei, baroane, plânsul n-are rost, căci acum sunt iarăşi aici! zise ducesa, mişcată, şi mângâie obrazul bătrânului.

— Ah, stimată doamnă ducesă, nici nu vă închipuiţi prin ce clipe de îngrijorare am trecut ştiindu-vă iar în Rusia! zise baronul. Am auzit că bolşevicii mănâncă oameni şi în special pe aristocraţi.

— …îi frig la frigare şi se ospătează cu dânşii, completă ducesa şi izbucni în râs.

Baronul oftă.

— Ai rămas aceeaşi ca-ntotdeauna, stimată doamnă ducesă, zise el. Dar trebuie să recunoaşteţi totuşi că bolşevicii sunt oamenii cei mai fioroşi care trăiesc pe pământ.

— Îţi spuneam doar, baroane, că-i frig în frigare pe aristocraţi şi-i mănâncă, repetă ducesa, batjocoritor. Dar să lăsăm gluma, dragul meu! Îţi voi spune adevărul asupra bolşevicilor, şi anume că sunt oameni viteji. Nu-s nici mai răi, nici mai buni ca alţii. Au jucat va banque şi au câştigat deocamdată, prin aceea c-au scos lumea din ţâţâni, dacă mă pot exprima astfel. Ei n-au făcut decât să înfăptuiască programul social-democraţiei dinainte şi trebuie să ne plecăm cu respect în faţa acestui rezultat. Viitorul ne va dovedi dacă au avut dreptate sau nu. S-a întâmplat acolo ceea ce se-ntâmplă în orice revoluţie. Cu cât mai mare a fost

nedreptatea de care au suferit clasele oprimate, cu atât mai grozavă este acum răzbunarea, sau cum vrei să-i zici. Conducătorii şi-au riscat capul şi cei mai mulţi dintr-înşii au zăcut în Siberia pentru ideile lor idealiste. Acum le-a venit vremea şi când sămânţa a dat roade n-au lăsat să le scape din mână. În definitiv, alţii ar fi făcut la fel. Regret din suflet soarta tristă a familiei imperiale, dar trebuie să recunosc că cea mai mare parte din vină o poartă chiar dânsa. Înainte vreme poporul era dispreţuit şi călcat în picioare, iar acum a venit Nemesis, Zeiţa Răzbunării, – a venit cum vine hoţul noaptea. S-aşteptăm să vedem ce ne aduce viitorul. În paranteză, trebuie să spun că străinii n-au de ce să se teamă în Rusia. Fireşte, aristocraţia nu mai există, a fost nimicită sau împrăştiată în cele patru vânturi. Cei care au fost prevăzători trăiesc ca emigranţi prin toate colţurile lumii, săraci şi părăsiţi, şi fac propagandă pentru redobândirea bunurilor lor. Dar niciun stat nu va fi atât de prost să-şi ardă degetele, scoţând castanele din foc. Toată lumea e sătulă de război. Cei foarte prevăzători şi-au dus bunurile în străinătate, unde trăiesc mai departe fără griji şi puţin le pasă de patria lor, căci stomacul le este plin.

Când ducesa tăcu, baronul o privi îngrozit.

— Stimată doamnă ducesă… dacă bătrânul duce… ar auzi asta… zise el, tulburat.

Femeia se întunecă la faţă, oftă şi zise:

— Tatăl meu a fost un om bun, dar puteai sta de vorbă cu el. Să-l lăsăm să se odihnească în pace!

— Aţi venit pe jos, doamnă contesă? întrebă baronul, speriat, văzându-i mantia prăfuită.

— Ei da, baroane, pe jos am venit, răspunse ducesa, râzând. Ce mare lucru e ăsta? Am vrut şi eu să privesc în voie o bucată din domeniul familiei Worchester şi trebuie să mărturisesc că drumul, care a durat două ceasuri, mi-a procurat clipe de adevărată plăcere. Am văzut lanurile de grâne ce-şi legănau spicele în bătaia vântului, am văzut fumul din coşurile fabricilor mele înălţându-se spre cerul albastru, şi am mai văzut chipurile mulţumite ale vrednicilor mei ţărani.

Asta mi-a procurat multă plăcere şi ţin să-ţi mulţumesc din suflet, baroane. Şi profit de prilej să-ţi reamintesc că nu trebuie să-i superi cu nimic pe oameni, – dimpotrivă, să-i faci să se simtă fericiţi.

— Sunt chiar fericiţi, doamnă ducesă, răspunse bătrânul, înclinându-se.

— Acum însă vreau să curăţ puţin praful de pe mine, dragă baroane, zisa ducesa. În vremea asta pune să mi se pregătească un prânz bun.

— Foarte bine, stimată doamnă ducesă.

— Odăile mele sunt pregătite?

— Ca întotdeauna, doamnă ducesă. Vă aşteaptă de ani de zile. În fiecare zi au fost aerisite şi dereticate.

— Îţi mulţumesc, baroane. Cât de bine mi-ai apărat interesele în timpul lipsei mele! Dacă nu te-aş fi avut pe dumneata, nu ştiu zău ce înfăţişare ar fi avut azi domeniile.

— Mă faceţi fericit cu laudele acestea, doamnă ducesă.

Frumoasa femeie zâmbi cu drăgălăşenie împuternicitului şi administratorului ei şi ieşi din cameră.

În tot castelul se produse mare însufleţire. Numeroşii servitori alergau încoace şi încolo. Cuvintele: „A sosit ducesa!” avuseseră un efect vrăjit.

Fiecare se grăbea să-şi facă datoria, căci era o plăcere să slujeşti la castelul Worchester. Tot personalul angajat acolo era tratat omeneşte şi îşi arăta recunoştinţa oricând se ivea prilejul.

După un ceas ducesa se ivi iar. Avea o înfăţişare strălucitoare.

Ea intră în sufragerie unde, pe unul din pereţi, atârna un tablou mare, care o reprezenta chiar pe dânsa când fusese tânără. Purta în braţe un băieţaş de toată frumuseţea.

Ducesa privi multă vreme tabloul şi lacrimi îi dădură în ochi.

— Fiul meu… copilul meu… murmură ea cu duioşie.

Deodată se-ntoarse căci auzise o bătaie uşoară în uşă. Baronul intra şi întrebă dacă poate fi servită masa. Ducesa încuviinţă, apoi se iviră câţiva servitori, aducând mâncarea.

— Ia te uită, bătrânul Baptist! exclamă frumoasa femeie, prietenos, spre bărbatul care ducea o farfurie mare şi care începuse să se împleticească de bucurie.

Omul îngână câteva cuvinte de bun venit, dar ducesa îi întinse mâna, pe care el o sărută cu respect, după ce puse jos farfuria.

Pentru fiecare servitor stăpâna avu câte un cuvânt prietenos. În timpul mesei, baronul trebui să-i raporteze despre totul.

După ce mâncă, ducesa puse şervetul deoparte şi zise:

— Aşa, baroane, sunt sătulă. Acum voi începe să te iau la rost, căci vreau să aflu multe.

Privi îngândurată spre plafon, apoi îşi îndreptă ochii spre bătrân şi îi zise:

— Caut pe cineva despre care se spune că ar fi în Anglia.

Ştiu pe cine căutaţi, doamnă ducesă, răspunse baronul. Este domnul a cărui fotografie o aveai mereu pe birou şi pe care a-ţi luat-o când aţi fost ultima oară aici.

Ducesa privi surprinsă la administratorul ei.

— Cum ai ghicit, baroane? întrebă ea, tulburată.

— A fost aici, răspunse celălalt.

— Mi-am închipuit. Când s-a întâmplat asta?

— Nu-s nici patru săptămâni.

— Şi ce a vrut?

— A cerut să vorbească cu mine.

— S-a recomandat?

— Da, sub numele de Vasilieff.

Ducesa încuviinţă din cap.

— Spune mai departe, baroane! zise ea. Ard de nerăbdare.

Bătrânul începu:

— L-am primit şi la început am rămas foarte tulburat. L-am recunoscut îndată, deşi îmbătrânise mult. Când m-a întrebat de doamna ducesă, i-am spus că a murit demult.

— De cât timp i-ai spus că… am murit?

— De peste douăzeci de ani.

— Ai făcut bine. Spune mai departe!

— În urma răspunsului meu a rămas multă vreme cu

privirea în pământ, copleşit de tristeţe. Mi-era o milă nespusă de el, – dar puteam oare să-i spun altceva decât mi-a poruncit doamna ducesă?

— Fireşte că nu puteai.

— După aceea a întrebat cine e moştenitorul bunurilor. I-am spus numele lui Phil Worchester, de la „Castle Worchester” şi dânsul şi-a notat adresa. Apoi a întrebat de executorul testamentar şi i l-am numit şi pe acesta: bancherul Fred Lincoln, din Londra.

— Şi mai departe?

— N-a mai vrut să ştie nimic. Omul acesta mi-a făcut o impresie atât de simpatică, încât îmi venea nespus de greu să-i ascund adevărul cu privire la dumneavoastră, doamnă ducesă.

— Trebuie, baroane, zise ducesa şi buzele i se strânseră.

Frumoasa femeie căzu pe gânduri; după câtva timp păru să fi luat o hotărâre bruscă şi întrebă:

— Când pleacă trenul spre Londra?

Bătrânul o privi speriat.

— Doamna ducesă vrea să ne părăsească iar? întrebă el.

— Da. Însă fii liniştit, baroane, căci mă voi întoarce curând şi cred că voi rămâne pentru totdeauna aici.

— O! ce bine ar fi! făcu bătrânul, cu un oftat. Dar aşa aţi spus mereu, doamnă ducesă, şi niciodată nu v-aţi ţinut de cuvânt... dacă mi-e îngăduit să spun asta.

— De data asta s-au schimbat lucrurile însă.

— Să dea Dumnezeu!

— Aşadar, când pleacă trenul spre Londra?

— Peste trei ceasuri, doamnă ducesă.

— Mulţumesc, baroane. Peste trei ceasuri plec deci. Îngrijeşte să am o trăsură care să mă ducă la gară.

Bătrânul se înclină.

Timp de vreo jumătate de ceas mai discutară despre felurite chestiuni privitoare la administrarea domeniilor, apoi ducesa se retrase să se odihnească.

La ora hotărâtă trăsura aştepta. Ducesa se ivi însoţită de baron, care o conduse la gară. Aici se despărţiră şi frumoasa

femeie urcă în trenul pentru Londra, în vreme ce bătrânul, rămas pe peron, murmură:

— A apărut ca o nălucă şi tot ca o nălucă dispare iar. Dea Domnul să se înapoieze curând! Cine ştie însă dacă va veni! Nu m-ar mira defel dacă voi primi peste câtva timp vreo telegramă de la ea, din Australia sau Congo.

Oftând, se înapoie la castel.

257. O mamă fericită

La castelul Lincoln lucrurile îşi urmau cursul normal. Când, în urmă cu săptămâni, sosise telegrama aceea şi Boris Verodin pornise în zbor spre Riviera, sufletul Agatei se lumină iarăşi.

Ceea ce-i spusese frumosul tânăr o făcuse să îndure chinuri nespuse. Omul acesta, la care privise ca la un Dumnezeu, avea o soţie?

Vestea aceasta o zdrobise cu desăvârşire. Dar telegrama aceea… care pentru unul ar fi însemnat distrugerea completă, pentru ea fu o izbăvire şi o făcu să uite pentru o clipă durerea năprasnică de care fusese cuprinsă când avionul îşi luase zborul.

El era liber… soţia sa murise. Soarta se hotărâse în favoarea ei.

Îşi repeta necontenit cuvintele acestea şi plângea de bucurie că putea nădăjdui iarăşi.

Buna mamă a lui Pat Lincoln privi cu seriozitate schimbarea produsă în dispoziţia Agatei. Îl compătimea pe fiul ei, care devenise atât de nefericit. De ce n-a rămas telegrama în avion? De ce fusese soarta atât de crudă şi o smulse din mâna lui Boris Verodin?

Dar nu mai era nimic de făcut.

Familia bancherului o tratǎ pe Agata ca pe copilul ei. Deveni simpatia tuturor, a mamei lui Pat, precum şi a tatălui său.

Bancherul Lincoln avea el alte planuri cu fiul său, dar nu voia să se împotrivească, distrugându-i fericirea. Cei doi

bătrâni vedeau durerea care-l rodea, sufereau împreună cu dânsul, şi totuşi nu-l puteau ajuta.

Relaţiile dintre Pat şi Agata erau acelea dintre frate şi soră. Agata îşi dădea seama însă că tânărul suferea cumplit, că o iubea.

Dar ea nu-i putea da nicio nădejde, căci îl iubea pe Boris Verodin cu toate fibrele inimii ei, şi spera că dânsul se va înapoia în curând.

Şi-apoi, nu dăduse el tatălui ei făgăduiala s-o ocrotească? Oare prin asta se putea înţelege altceva decât că ea va deveni nevasta lui? Soarta intervenise şi ea, făcând să moară soţia chipeşului tânăr.

Şi frumoasa fată aştepta cu nerăbdare zi de zi sosirea curierului şi de fiecare dată suferea câte o dezamăgire. Abia după câteva săptămâni căpătă o veste scurtă de pe Riviera. Era o ilustrată adresată atât ei cât şi familiei Lincoln.

Agata deveni tristă. Nădăjduia să primească o scrisoare adresată ei personal, dar aşteptarea îi fu zadarnică.

Boris mai trimise o dată o ilustrată, tot către familia întreagă. Reginald Lincoln adăugase şi el câteva cuvinte. El scrise într-un rând şi fratelui său, dar ce anume scrisese n-a spus Pat, dar se vedea că era însufleţit de multă nădejde. S-a aflat însă că Reginald comunicase că Boris Verodin nu se gândea să se mai înapoieze acolo şi nici s-o ia de soţie pe Agata.

Aşa stăteau lucrurile când într-o zi o doamnă se ivi la castel. Era ducesa. Bancherul venise la prânz acasă, din Londra, de aceea frumoasa femeie nu-l găsise la bancă.

Sir Fred Lincoln tresări când o văzu pe ducesă. La-nceput nu-i venea să-şi creadă ochilor, dar când îşi reveni, ieşi repede în întâmpinarea vizitatoarei şi, întinzându-i mâinile, o salută cu glas mişcat.

Ea sări uşurică din maşină şi-l urmă pe bancher în castel.

Toată familia se afla adunată în partea din fund a minunatului parc. Sir Lincoln voia s-o aducă pe soţia şi pe fiul său, dar ducesa îi puse mâna pe braţ şi zise:

— Înainte de asta te rog, Sir Lincoln, să-mi răspunzi la

câteva întrebări.

— Cu plăcere, doamnă ducesă.

— Ai mai fost de curând la Rege?

— Da, doamnă ducesă. El s-a interesat foarte mult de moştenitorul familiei Worchester. M-a întrebat dacă nu ştiu nimic de el.

Ducesa dădu din cap, apoi zise:

— Vizita mea trebuie să rămână secretă. Deci, dacă îl mai vezi, te rog să nu-i spui nimic de prezenţa mea aici.

— Dar dacă mă întreabă?

— Atunci… te-aş ruga, Sir Lincoln… să nu spui adevărul. Îi vei spune că nu m-ai mai văzut.

Bancherul lăsă privirea în pământ.

— Îmi cereţi prea mult, doamnă ducesă, zise el. Totuşi, vă voi împlini dorinţa.

— Îţi mulţumesc din suflet!

Îi luă mâna şi i-o strânse cu putere, apoi mai întrebă:

— Dacă nu mă-nşel, a fost aici un domn care s-a interesat de situaţia familiei Worchester?

— Cum e numele lui?

— Îşi zicea Vasilieff.

— Da, da, a fost la mine la bancă, la Londra.

— Şi i-ai dat lămuririle cerute? întrebă ea, agitată.

Bancherul rămase mirat, căci nu putea pricepe iritaţia ei.

— Da, răspunse el, şovăitor. Am fost însă cu mare băgare de seamă. Dar bărbatul acesta – un rus probabil – a făcut asupră-mi o impresie atât de bună, încât m-am simţit dator să-i răspund la întrebări. I-am spus atâta cât aş fi spus şi altora.

— Ce… ce anume a întrebat? întrebă ducesa, cu glas tremurător.

— Mai întâi m-a întrebat de moştenitorul domeniilor ducale. I-am numit pe baronul Phil Worchester şi castelul unde locuieşte.

— Apoi?

— Apoi m-a întrebat când aţi murit dumneavoastră.

— Şi… ce i-ai răspuns?

— L-am răspuns că sunteţi în viaţă şi că aţi fost aici acum câteva luni.

— Ah… asta… n-ar fi trebuit s-o faci… Sir Lincoln! zise ducesa, tulburată.

Bancherul făcu o mutră îngrijorată. Îşi dădu seama brusc de pricina agitaţiei pe care o observase atunci la vizitatorul său. Probabil că acela crezuse în moartea ducesei.

— Ce-a mai vrut să ştie? întrebă frumoasa femeie, cu glas stins.

— A întrebat unde vă aflaţi, doamnă ducesă, ceea ce nu i-am putut spune, fireşte. Mi-am exprimat bănuiala că aţi fi în Rusia – în Moscova sau în Petrograd.

Ea dădu din cap şi oftă.

— Şi ce-a mai vrut să afle?

— Altceva nimic. M-a rugat numai să-i scriu, dacă voi mai afla ceva despre dumneavoastră. În orice caz să-i trimit o telegramă.

— Unde? întrebă ducesa?

— La Fontainebleau, în Franţa Mi-a lăsat aici adresa exactă.

— Cunosc această adresă, Sir Lincoln. Fireşte că nu-i vei scrie şi nici nu-i vei telegrafia. Domnul acela nu trebuie să afle că am fost aici.

— Dar de ce?

— Asta nu ţi-o pot spune.

Sir Lincoln o privi mirat şi fără să priceapă. Dar la stăruinţele ei îşi dădu din nou cuvântul că nu va scrie şi nu va telegrafia nimic celuilalt.

— Ţi-a spus încotro pleacă de aici? întrebă ducesa, după câtva timp.

— Aveam impresia vă vrea să se ducă la castelul lui Sir Phil Worchester.

Ducesa se ridică. Era grozav de neliniştită. Umbla cu paşi mari încoace şi încolo, părând că uitase de prezenţa bancherului.

— Cu ce anume se ocupă baronul Worchester? întrebă ea deodată.

— Conform dorinţei dumneavoastră, doamnă ducesă, am

pus să fie supravegheat adesea. A rămas acelaşi ca-ntotdeauna. Când primeşte banii din arendă, pleacă la Londra şi trăieşte câteva zile din plin. Azvârle paralele cu amândouă mâinile, cum o făcea înainte cu ani. Când nu mai are nimic, cere avansuri şi se retrage iar la castelul său.

— Ce om vrednic de dispreţ! făcu contesa, posomorâtă.

— Da, aşa e, încuviinţă bancherul, cu seriozitate. Din fericire, va aştepta în zadar să-i pice titlul de duce, cu bogăţiile nemăsurate.

— Cum asta? întrebă ducesa, uimită.

— Dar bine, doamnă ducesă, zise bancherul, el s-a arătat doar.

— Cine? întrebă ducesa şi se uită la bătrânul dinaintea ei ca la o fantomă. Cine? repetă ea, apropiindu-se de dânsul.

Ochii ei exprimau în acelaşi timp speranţă, disperare, chin şi fericire nespusă.

— Boris Verodin, răspunse bancherul, fără să poată pricepe agitaţia ducesei.

— Boris Verodin?... A fost aici? exclamă ducesa. Asta... nu se... poate! adăugă ea.

Bancherul făcu o mutră uluită.

Să-şi fi bătut joc de el un înşelător? se întreba. Nu. Nu se putea, căci tânărul acela părea prea sigur de sine, şi-apoi avea şi dovezi în sprijinul susţinerilor sale. Apoi asemănarea cu celălalt era izbitoare. Desigur, omul acela mândru şi distins nu putea fi decât Boris Verodin.

— De ce nu e cu putinţă, doamnă ducesă? întrebă Sir Lincoln.

— Pentru că... el e mort! exclamă ea şi-şi acoperi faţa cu mâinile.

Bancherul clătină capul.

— Când aţi primit vestea morţii sale? întrebă el.

Ducesa îşi ridică faţa plânsă şi răspunde:

— E mult de atunci... e mort de peste o jumătate de an.

Bancherul negă cu încăpăţânare. În acelaşi timp răsuflă uşurat, căci gândul că lui Boris Verodin i s-ar fi putut întâmpla o nenorocire, îi căşuna durere.

— E o neînţelegere la mijloc, doamnă ducesă, zise el. Boris Verodin a fost aici acum câteva săptămâni şi a plecat cu avionul spre Riviera. Cred ca avea de îndeplinii o misiune însemnată, despre care nu voia să vorbească însă. Fiul meu Reginald l-a dus el însuşi cu aparatul său. Amândoi sunt încă acolo. Acum vreo două săptămâni ne-au scris. Trebuie să vă fi înşelat, doamnă, căci un escroc nu se prezintă cu atâta siguranţă de sine.

Ducesa tremura de fericire şi frică în acelaşi timp, căci se-ndoia încă de adevărul celor spuse de bancher.

— Cum arăta? întrebă dânsa.

— Un bărbat frumos şi mândru, de statură înaltă. Mi-a povestit cum a izbutit să fugă din Cronstadt. Era însoţit de o tânără fată, fiica profesorului în a cărui casă locuise. Casa spunea c-ar fi sărit în aer.

— El este! murmură ducesa şi îşi împreună mâinile, ca pentru rugăciune. Sfinte Dumnezeule, cât îţi mulţumesc că ai îndepărtat îndoiala din sufletul meu, că mi-ai ocrotit fiul. Tu eşti drept, Dumnezeule!

Fericirea o înăbuşea aproape, îi storcea lacrimi calde. Îl crezuse mort pe fiul ei şi acum vedea înfăptuită o minune… Boris Verodin trăia? Era în siguranţă – îşi părăsise patria?

În cele din urmă frumoasa femeie îşi reveni în fire. Bancherul fu nevoit să-i povestească totul şi din cuvintele lui se dovedi tot mai mult că nu putea fi vorba decât de Boris Verodin.

— Spuneai că avea o însoţitoare? întrebă dânsa când el sfârşi de istorisit.

— Da, răspunse bancherul. Şi această fată drăgălaşă a adus tristeţe în casa mea.

Ducesa îl privi întrebător şi atunci bătrânul îi povesti cum fiul său Pat se îndrăgostise fără speranţă de frumoasa fată. Povesti şi despre telegrama care vestea moartea Nataşei şi nu putu pricepe de ce ducesa izbucni într-o exclamaţie de bucurie.

— Dar soţia lui nu e moartă! strigă ea apoi. Ea trăieşte şi persoana care i-a vestit lui Boris moartea ei s-a înşelat

amarnic. Şi eu eram încredinţată că murise, tot aşa precum credeam în moartea fiului meu. Dumnezeu i-a ocrotit pe amândoi însă. Bunătatea lui e nemărginită.

— Ah... asta ar fi minunat! exclamă bancherul, cu însufleţire.

Se gândea la fiul său, Pat. Dacă soţia tânărului rus trăia într-adevăr, dacă se întâlnea iarăşi cu el, atunci... atunci Pat putea nădăjdui din nou. Fireşte că Agata se va întrista iar, dar soarta voise aşa.

Cei doi stătură încă mult timp de vorbă. Apoi, când ducesa căpătă adresa lui Boris Verodin şi după ce-i spuse bancherului că soţia tânărului va veni, poate, în curând în Anglia, – se duseră în parc. Ducesa voia s-o cunoască pe tânăra fată şi mai voia să afle din gura ei cum se întâmplaseră lucrurile.

Găsiră mica societate la o masă aşezată în mijlocul unui mic luminiş.

Agata, îmbrăcată într-o rochie deschisă, stătea întinsă într-un scaun legănător şi privea spre cerul albastru de deasupra ei.

— Cine e doamna? murmură soţia bancherului.

Apoi se ridică repede, căci o recunoscuse pe ducesă.

Bancherul o prezentă pe tânăra fată, după ce ducesa se salută cu Pat Lincoln şi mama lui.

Ducesa privi lung la Agata, apoi zise:

— Scumpa mea copilă, la ce încercări grozave te-a supus soarta!

Şi o sărută pe frunte cu duioşie de mamă.

Agata se simţi grozav de stingherită.

Ce voia de la dânsa femeia aceasta distinsă şi bună?

Ducesa se aşeză. Apoi începură să discute cu toţii.

Agata fu rugată să aducă din casă un şal pentru soţia bancherului şi după ce plecă, bancherul se adresă fiului său:

— Soţia lui Boris Verodin trăieşte, Pat.

Chipul palid al tânărului se însufleţi dintr-odată.

— Dar cum e cu putinţă asta? exclamă el, cu ochii lucitori. Nu cumva e o greşeală?

— Nu, Sir Lincoln, zise ducesa, cu o privire blândă. Poţi fi

încredinţat că aşa este.

— Ah… asta e minunat! murmură tânărul, fericit.

— Da, şi pare o minune, încuviinţă ducesa. Acum v-aş ruga să mă lăsaţi singură cu tânăra fată, căci am ceva de vorbit cu ea. Îi voi spune vestea cu multă cruţare. Vreţi să mă ajutaţi? Îndepărtaţi-vă unul câte unul, sub diferite pretexte.

Făgăduiră ducesei şi în clipa următoare Agata reveni. Ea nu bănuia nimic din ceea ce se pusese la cale în timpul lipsei sale. De aceea abia dacă observă ca ceilalţi plecaseră unul după altul şi rămase deodată singură cu ducesa.

Privi încurcată în jur, căci nu ştia cum să poarte cu această femeie distinsă. Dar ducesa îi veni în ajutor, îi luă mâinile şi zise cu blândeţe:

— Am de vorbit cu dumneata, scumpă copilă.

— Ce anume, doamnă ducesă? întrebă Agata.

— Ceva care te priveşte. Bancherul mi-a istorisit povestea dumitale tristă. Ştiu totul. Ştiu şi că ţi-ai făcut speranţe să devii soţia lui Boris Verodin.

— O… doamnă ducesă, murmură Agata şi roşi.

— Da, da, ştiu totul şi putem privi lucrurile în faţa. Sunt nevoită să-ţi provoc o durere, spunându-ţi că te-ai lăsat purtată pe aripile iluziei. Îmi vine greu să-ţi mărturisesc asta, dar n-am încotro.

— Doamnă ducesă, mă înspăimântaţi! murmură Agata.

Dar cealaltă urmă:

— Îţi închipui că soţia lui Boris Verodin e moartă? Îmi dai voie să-ţi spun că te înşeli. Doamna Verodin trăieşte şi se află în afară de orice primejdie. În curând se va întâlni cu soţul ei, de care soarta a despărţit-o pentru câtva timp.

Ducesa privi cercetător la tânăra fată şi o cuprinse o milă nespusă văzând că Agata se lupta să-şi înăbuşe plânsul ce o copleşea.

— M-aş bucura… să fie aşa! zise nenorocita, căutând să-şi înşele durerea ce-i sfâşia inima. Îi doresc lui Boris Verodin… mult noroc.

Ducesa o cuprinse cu braţul şi o strânse la piept, apoi o sărută pe gură.

— Aşa e bine, zise ea, cu glas blând. Trebuie să fii vitează în faţa vieţii. Crede-mă că şi mie mi-a rezervat viaţa mari dezamăgiri, şi le-am înfruntat cu toată tăria. Dovedeşte şi dumneata că eşti tare!

Cu capul la pieptul ducesei, Agata plângea sfâşietor. Când se mai linişti puţin, ducesa o rugă să-i povestească totul.

Şi astfel nobila femeie află despre modul în care se salvase Boris Verodin din casa distrusă de explozie, la Cronstadt. Un singur lucru nu-şi putu lămuri, însă: cum izbutise Nataşa să se salveze, de vreme ce Petroneff n-o văzuse ieşind din casă?

Dar în privinţa asta Agata nu putu da nicio explicaţie. Era o taină, pe care numai prinţesa singură ar fi putut-o dezvălui.

Cele două femei mai stătură mult de vorbă, apoi ducesa intră în casă.

Agata rămase acolo, şi când se văzu singură începu să plângă cu hohote. Îşi dădea seama că trebuia să înmormânteze pentru totdeauna dragostea ei pentru chipeşul tânăr, care o vrăjise din prima clipă când se cunoscuseră. În faţa castelului, ducesa o întâlni pe Lady Lincoln şi pe soţul ei, precum şi pe Pat. Acesta se grăbi s-o întrebe, ieşindu-i înainte:

— Cum a întâmpinat vestea, doamnă ducesă?

— Linişteşte-te, Sir Lincoln! răspunse ducesa, cu un zâmbet. Dacă vei şti să procedezi cu îndemânare, vom sărbători în curând nunta în castelul acesta.

Pat Lincoln sărută mâna frumoasei femei şi, plin de recunoştinţă, zise:

— Doamnă ducesă, nu voi uita niciodată ce-aţi făcut pentru mine.

Ducesa zâmbi iarăşi, apoi făcu un semn bancherului şi intrară amândoi în biroul acestuia.

258. Baronul Phil Worchester

— În primul rând trebuie să te rog, începu ducesa, să-i comunici lui Boris Verodin că soţia sa e în perfectă stare de sănătate şi se află în drum spre Anglia.

— Va veni într-adevăr? se grăbi să întrebe bancherul. Ce să-i spun tânărului, dacă în urma comunicării mele va veni mâine sau poimâine şi va cere să-i dau dovezi asupra susţinerii mele?

— Foarte simplu, răspunse ducesa. Scrie-i mâine sau poimâine că a sosit o nouă telegramă şi că tânăra-i soţie se află în drum încoace. Îl vei vesti când va veni.

Ducesa se credea îndreptăţită să vorbească astfel, pentru că presupunea cu siguranţă aproape, că detectivul va izbuti să dea de urma doctorului Barickin la Paris şi s-o salveze pe Nataşa de sub înrâurirea lui nefastă. Sosirea ei la castelul Lincoln era apoi chestie de zile numai, căci Petroneff primise însărcinarea s-o aducă pe Nataşa la Londra.

— Voi purta de grijă ca tânăra doamnă să se simtă bine la noi, zise bancherul, înclinându-se.

— Şi când Agata Protoff o va vedea pe soţia lui Boris Verodin, îşi va zice că n-are niciun rost să-şi facă speranţe zadarnice, căci Nataşa Verodin este cea mai drăgălaşă făptură care există pe pământ, zise ducesa, zâmbind.

— Tânăra femeie vă cunoaşte, doamnă ducesă?

Cealaltă surâse misterios:

— Da, mă cunoaşte, dar nu ştie, totuşi, cine sunt.

Bancherul făcu o mutră mirată, însă nu spuse nimic. Era obişnuit doar cu ciudăţeniile acestei femei. Niciodată nu se ştia unde se afla şi ce făcea. Toată existenţa ei în afara hotarelor Angliei era o enigmă.

— Şi ce aveţi de gând să faceţi acum, doamnă ducesă? întrebă bancherul.

Ea stătu pe gânduri câteva clipe, apoi răspunse:

— Mă voi duce la castelul lui Phil Worchester şi-i voi trage un perdaf baronului.

— Ar fi şi nevoie de aşa ceva, încuviinţă bancherul. Omul acesta nu mai ştie ce face. Şi-a pus în gând să devină moştenitorul bunurilor ducale şi al titlului de duce.

— Îi voi scoate eu asta din cap, zise ducesa şi zâmbi cu înţeles.

— Eu v-aş sfătui să fiţi cu băgare de seamă, totuşi! zise

bancherul. Nu prea se petrec lucruri curate prin ţinutul acela. Baronul nu prea se bucură de multă încredere.

— Aş, ce mi se poate întâmpla? răspunse ea, dispreţuitor. Nătăfleţul acela nu-mi poate face mie nimic.

Cu aceasta convorbirea luă sfârşit. Ceilalţi membri ai familiei veniră în biroul bancherului şi toţi îşi luară rămas bun de la ducesă. Aceasta o mai privi pe Agata înc-o dată adânc în ochi. Apoi îi şopti ca numai ea să audă:

— Îţi doresc, scumpă copilă, să devii fericită, precum meriţi.

— Vă… mulţumesc… doamnă ducesă! murmură tânăra fată şi sărută mâna celeilalte.

Maşina porni şi în curând dispăru în zare.

— Ciudată femeie! zise bancherul către soţia sa. Îşi va găsi oare cândva liniştea?

— Fiecare om îşi găseşte liniştea, Fred, răspunse bătrâna doamnă. Şi femeia aceasta şi-o va găsi odată şi odată pe a ei. Şi bănuiesc că nu mai e mult până atunci.

— Bine ar fi să ai dreptate! răspunse bancherul.

Apoi privi în jur, căutându-şi fiul, şi-l văzu tocmai cotind pe o alee a parcului, alături de Agata, pe care o ţinea de mână.

Un zâmbet de fericire lumină chipul bancherului. Se şi gândea la nunta care va avea loc la castelul acesta şi-şi mărturisea că nora aceasta – deşi nu avea bogăţii – îi era totuşi foarte plăcută.

Ducesa rămase la Londra în noaptea aceea. Se gândi o clipă să facă o vizită Regelui, dar în cele din urmă renunţă. Suveranul era întotdeauna bucuros s-o vadă, dar nu se dădea înapoi să-i facă imputări că ducea o viaţa plină de taine şi-i cerea întotdeauna să-nceapă un trai liniştit.

A doua zi plecă spre „Cuibul bufniţei”, cum se numea castelul unde locuia Phil Worchester. Era o construcţie veche şi dărăpănată, cocoţată pe o colină. De ani de zile nu se mai făcuse nicio reparaţie. Pietre mari căzuseră de la etajele superioare şi în găurile lăsate de ele îşi făcuseră cuib bufniţe şi alte păsări.

Castelul părea cu totul părăginit. Numai uşa de la intrare stătea bine în ţâţânile ei. Ca şi cum nimeni nu se folosea de

dânsa.

Şi aproape că aşa era. Căci castelanul nu primea niciun fel de vizite. Un singur om se afla alături de el. Şi acesta era Nick Lington, servitorul lui, un om mohorât, cu vreo douăzeci de ani mai bătrân ca stăpânul său, şi foarte puternic, dacă judecai după trupu-i vânjos.

Ducesa rămase o clipă, şovăind, în faţa castelului şi se încruntă văzând starea în care se afla acesta. Apoi trase de clopotul care atârna lângă poartă.

Fu nevoită să aştepte mult până să vină cineva să-i deschidă. Era un om care îţi inspira dezgust – Nick Lington, servitorul baronului – şi în acelaşi timp bucătarul şi camerierul său.

Dânsul o privi pe ducesă cu ochii-i mici şi vicleni, adânciţi în orbite. Avea în totul o înfăţişare de vagabond, cu livreaua-i murdară, cu chipul său roşu de băutură şi cu manierele-i grosolane.

— Aş dori să vorbesc cu baronul! zise ducesa, aproape poruncitor.

— Pe cine să anunţ? întrebă Lington.

— Pe ducesa de Worchester.

Individul tresări speriat. Deveni dintr-odată supus şi umil şi se dădu în lături. Frumoasa femeie şovăi o clipă, apoi intră.

Când păşi în casă fu atât de revoltată, văzând halul în care se găsea aceasta, încât nu se putu stăpâni. Covoarele de pe scări erau rupte şi trebuia să fii cu mare băgare de seamă ca să nu te-ncurci în găurile lor.

— Ce fel de gospodărie o asta? se răsti ea, oprindu-se în loc. De ce e totul atât de prăpădit pe aici?

— Stăpânul n-are bani, răspunse Nick, cu umilinţă.

Ducesa râse batjocoritor:

— N-are bani? Asta e scandalos. Dar n-are niciun rost să vorbim acum despre acest lucru.

Porni mai departe şi pretutindeni întâmpină murdărie şi ruină. Pereţii erau scorojiţi, frescele preţioase de altădată erau şterse.

Furia ducesei sporea pe măsură ce pătrundea mai departe

în această casă, care făcea impresia unei închisori dărăpănate.

Servitorul o rugă să aştepte puţin şi intră, într-o cameră. După câteva clipe se înapoie şi o invită să poftească înăuntru.

Ducesa păşi pragul şi se văzu într-o încăpere cu înfăţişare mai omenească, deşi era şi aici multă murdărie.

În faţa ei stătea un bărbat, care se înclină adânc când o zări. Era aproape chel şi ochii-i păreau rătăciţi. Mutra lui era aceea a unui beţivan, când alcoolul începe să distrugă corpul.

— Cum o mai duci, Phil? întrebă ducesa.

— O… mătuşă… merge! răspunse el cu voce răguşită de beţiv.

— Să ne aşezăm, zise vizitatoarea.

Baronul căută un scaun şi căzu greoi pe el.

— Nu ţi-e ruşine, Phil? făcu ducesa. Trăieşti aici ca un om de nimic şi eu îţi trimiteam mereu bani. Ce-ai făcut, cu cele şase mii de lire pe care le-ai primit de la mine, pentru restaurarea acestui castel? Nu ştii oare că n-am nicio obligaţie să-ţi dau vreun ban, şi că dacă ţi-am dat, totuşi, am făcut-o din bunăvoinţă? Răspunde!

Baronul, care până atunci ţinuse capul plecat, îl ridică brusc şi zise:

— Am avut multe datorii. De unde era să le plătesc?

— Datorii de joc şi de beţie, nu? zise ea cu asprime.

— Un gentleman numeşte altfel aceste datorii. Eu nu-s unul dintr-ăia… Nobleţea obligă, glăsuieşte o zicală.

— Nobleţea obligă? râse ducesa, tăios. Ce ştii dumneata despre nobleţe? Eşti un om degenerat şi atâta tot. Dar m-am săturat să te mai văd în halul ăsta. Dacă urmezi să duci acest fel de trai, mă voi duce la rege şi voi cere să te pună sub tutelă.

— Ce-ai spus? exclamă baronul.

Ducesa se ridică repede şi se dădu un pas înapoi, căci celălalt strânsese pumnii şi se părea că vrea să se năpustească asupra ei.

— Ai înnebunit? făcu ea. Vrei să mă baţi pe mine… binefăcătoarea dumitale? Ptiu, om eşti sau ce?

— Şi dumneata? scrâşni dânsul. Ce crezi, c-ai să-mi vii cu pomeni din trei în trei luni, din bogăţiile ce-mi vor reveni, în orice caz? Sau crezi poate că nu-s pomeni ceea ce-mi dai? Ce sunt cinci mii de lire într-un sfert de an? Ce pot face cu ei altceva decât să fac pe boierul câteva zile la Londra după cum îmi stă bine ca viitor moştenitor al titlului de duce şi al nemăsuratelor bogăţii legate de el…

— Opreşte! strigă ducesa, străpungându-l cu privirea. Te înşeli, Phil. Moştenitorul s-a ivit deja şi dumneata nu vei căpăta nimic. Aşa, acum ştii cum stau lucrurile. Şi dacă vei simţi nevoia să-ţi ceri iertare de la mine pentru purtarea-ţi neruşinată, îţi dau timp trei zile. Locuiesc la Londra, la hotel „Victoria”, sub numele de contesa Romanov. Ia aminte: numai trei zile de azi încolo îmi poţi vorbi – altminteri…

Ducesa se mai dădu înapoi câţiva paşi, căci baronul îşi pierduse deodată atitudinea lui prăpădită şi se propti în faţa ei, cu o privire ameninţătoare în ochi.

— De aici nu mai ieşi dumneata! scrâşni el şi scoase repede cheia din uşă.

Frumoasa femeie îşi pierdu graiul. Dar nu trecu mult şi îşi recăpătă stăpânirea de sine.

— Deschide! porunci ea.

— Vei rămâne aici! spuse celălalt şi râse sălbatic.

Ducesa chibzui fulgerător.

— Bine! zise ea, căutând să fie calmă, în vreme ce o furtună se stârnise în sufletul ei.

Îşi aminti de prevenirea lui Sir Lincoln şi îşi spuse că dânsul avusese dreptate. N-ar fi trebuit să vină singură aici, căci omul acesta era grozav de primejdios.

— Carevasăzică, vrei ca poliţia din Londra să-şi facă apariţia aici şi să te aresteze? zise ea.

— Aş… vorbe! făcu baronul, dar glasul începuse să-i fie nesigur.

— Bine, urmările le vei suporta, zise ducesa, înălţând din umeri. Dacă până peste un ceas nu-l chem la telefon pe Sir Lincoln, el va şti că mi s-a întâmpla ceva rău la castelul dumitale şi va alarma poliţia, care nu va întârzia să vină şi să

te aresteze.

El părea gata să se năpustească asupra ei, dar ducesa rămase locului, netulburată, şi asta îl dezarmă pe baron. Îi lăsă drumul liber, bodogăni câteva cuvinte de scuză, dar frumoasa femeie nu îl mai învrednici nici măcar cu o privire.

I se luă o piatră de pe inimă când se văzu afară din castel. Mai aruncă o dată o privi îngrozită îndărăt, apoi iuţi paşii. Când zări ivindu-se clădirea gării, se opri în loc şi răsuflă uşurată. Abia acum îşi dădea seama lămurit prin ce primejdie trecuse.

„Cum era oare cu putinţă?" se-ntreba ea mereu. Omul acesta cutezase să ridice mâna împotriva binefăcătoarei lui? Era culmea neruşinării!

Nu ştia încă ce va face, dar îşi propuse să nu lase nepedepsită această purtare.

Ajunsă pe peronul gării începu să se plimbe agitată în sus şi-n jos. Trenul urma să sosească abia peste două ceasuri. Atunci se hotărî să se înapoieze în sat şi să intre la hanul de acolo.

Era un sat sărăcăcios. Hangiul, un om simplu şi de treabă, o privi cu multă curiozitate.

— Încotro vrea să meargă doamna? o întrebă el.

— La castel, răspunse ea, repede. Îl cunoşti pe baronul Worchester?

— Pe ăla? făcu hangiul, cu o mutră dispreţuitoare. Cine nu-l cunoaşte? E mai bine să nu-l vezi, căci e o piază rea. Când trăia părintele său, castelul şi pădurile mai erau calea-valea – acum, însă, se prăpădeşte. Se spune că mătuşa lui, o ducesă, îi trimite bani din belşug, dar el îi cheltuieşte fără nicio socoteală.

— Carevasăzică atât de proastă e situaţia la castel? întrebă ducesa.

— Mai proastă decât vă închipuiţi, răspunse omul.

Şovăi o clipă, apoi zise, cu ton misterios:

— Cine ştie ce se mai întâmplă pe acolo! Acum vreo patru săptămâni a fost pe aici un domn care făcea o impresie foarte bună. Domnul acela a dormit o noapte aici la mine. S-a

interesat şi el de baron, apoi a plecat. De-atunci nu l-am mai văzut, şi valiza lui se mai află aici… Mă tem să nu i se fi întâmplat ceva la castel. Fireşte, trebuie să fii cu băgare de seamă… şi nu poţi învinovăţi cu una cu două… căci castelanul e baron, de bine de rău… Am raportat despre dispariţia domnului. La jandarmerie, s-au pornit cercetări la castel şi rezultatul a fost că ăia de acolo au spus că n-a fost nimeni pe la dânşii. Eu n-am crezut însă. În orice caz, domnul acela a dispărut, cum vă spuneam.

Ducesa ascultase cu mare nelinişte vorbele hangiului.

— Ce-au mai făcut autorităţile? întrebă ea, cu teamă.

— Nimic aproape. Au dat o înştiinţare, cerând să li se raporteze dacă ştie cineva ceva despre dispariţia străinului. Dar până acum nimeni n-a raportat.

— Cum arăta străinul acela? întrebă ducesa, cu glas tremurător.

Hangiul îl descrise, pe cât îşi aducea aminte. Apoi ea ceru să i se aducă condica în care îşi trecea pasagerii şi constată că se înscrisese sub numele de Gregor Whitte…

O spaimă grozavă încleştă inima ducesei, căci bănuia că e vorba de Vasilieff. I se părea chiar că recunoaşte scrierea lui..

Ce era de făcut? Omul acela care locuia în castelul ruinat, era în stare de orice, chiar de o crimă.

Frumoasa femeie nu-şi pierdu vremea cu gânduri zadarnice, astfel că luă repede o hotărâre.

Trenul urma să sosească în curând. Ea porni la gară şi, după câteva ceasuri ajunse la Londra. Acolo se puse imediat în legătură cu un detectiv, cunoscut, care se numea Palmer Smith.

259. Dispariţia lui Vasilieff

Peste jumătate ceas, Palmer Smith, se afla înaintea ducesei.

— M-aţi chemat, stimată doamnă! zise el, făcând o plecăciune. Cu ce vă pot fi de folos?

— Cunoşti pe ducesa de Worchester? întrebă frumoasa

femeie, tulburată de gândul că Vasilieff ar fi putut suferi ceva de pe urma baronului.

Detectivul rămase pe gânduri câtva timp.

— Dacă e vorba de Worchester, care se înrudeşte cu familia regală engleză, atunci trebuie să răspund afirmativ, deşi n-am văzut-o încă niciodată în viaţa mea, zise el, în cele din urmă. De altminteri, în ultimii zece ani au văzut-o prea puţin oameni, căci mai întotdeauna e în călătorie.

— Vreau să sper însă că n-ai auzit nimic rău despre dânsa?

— Nu, doamnă! Dimpotrivă, am auzit vorbindu-se numai de bine. În fabricile şi moşiile ei domneşte cea mai mare ordine şi toţi salariaţii îi poartă un respect deosebit, pentru că a dat întotdeauna dovadă de multă mărinimie.

— Mă bucură că aud asta din gura unui om nepărtinitor, răspunse ducesa.

Rămase pe gânduri câteva clipa, apoi urmă:

— Domnule Smith, trebuie să-ţi mărturisesc că eu sunt ducesa de Worchester…

Detectivul se dădu cu câţiva paşi îndărăt şi se înclină respectos:

— Mă simt onorat să vă cunosc personal, stimată doamnă!

Zicând acestea, rămase în aşteptare, cu ochii ţintă la ducesă.

— Te rog să fii atent la cele ce am să-ţi spun, domnule Smith, urmă ea. Fireşte, însă, că trebuie să păstrezi cea mai mare discreţie…

Detectivul clătină capul în semn de încuviinţare, apoi ducesa continuă:

— Am un văr de al doilea, un om care a decăzut cu totul…

— Da, ştiu, baronul Phil Worchester.

— După cum văd îl cunoşti, sau ai auzit destule despre el, ca să-ţi poţi da seama cam ce fel de poamă e.

— Hm. Nu se prea bucură de un renume bun…

— Şi pe drept cuvânt, zise ducesa. Deşi nu mă silea nimic, am fost întotdeauna bună cu dânsul, dar el mi-a arătat multă nerecunoştinţă. Banii pe care i-am trimis, în afară de suma ce o primea anual de la mine, şi care erau destinaţi pentru

restaurarea castelului, au fost cheltuiţi fără niciun rost. Astăzi, baronul locuieşte într-un castel pe jumătate năruit şi, deşi n-ar trebui să mă sinchisesc de asta, totuşi lucrul mă mâhneşte adânc.

Ducesa făcu o pauză, dar văzând că Smith rămâne tăcut, clătinând doar capul în semn de încuviinţare, urmă:

— Baronul îşi închipuie că el e moştenitorul bunurilor care aparţin familiei Worchester. Se înşală amarnic, însă, căci există un alt moştenitor, care la timpul hotărât va veni să-şi ceară drepturile sale. Ştiu că vărul meu s-a străduit din răsputeri să dea de urma concurentului său, dar, încercările lui au rămas zadarnice. Acum câteva săptămâni un domn trase la hanul satului care ţine de moşia baronului. Acest domn culese informaţii asupra vărului meu şi, după cum mi-a spus hangiul, porni spre castelul Worchester, spre a face o vizită proprietarului acestuia... De atunci, nu l-a mai văzut nimeni. Hangiul aduse la cunoştinţa jandarmilor dispariţia necunoscutului însă nici aceştia nu izbutiră să dea de urma lui. Ieri, am fost şi eu în castelul baronului, dar dânsul m-a insultat, când i-am cerut explicaţii asupra felului cum trăia. Pe de altă parte, hangiul mi-a spus că străinul a plecat de la el la castel, de unde nu s-a mai întors, ceea ce mă face să cred că baronul i-a făcut vreun rău. Da... n-ar fi cu neputinţă ca baronul să-l fi ucis...

— Bine, dar ce motive l-ar fi putut îndemna să comită această faptă grozavă?

— Asta nu ştiu nici eu, totuşi bănuiesc că vizitatorul a cerut lămuriri asupra mea şi a moştenitorului familiei ducale, ceea ce a aţâţat mânia vărului meu. Dacă nu s-a sfiit să se poarte în chip atât de puţin cavaleresc cu mine, binefăcătoarea lui, atunci nu m-ar mira să fi săvârşit o faptă şi mai josnică. Te-am chemat încoace, ca să te rog să porneşti cercetări pentru a descoperi ce s-a întâmplat cu acest domn Gregor Whitte, cum se numeşte dispărutul. Ştiu că eşti un detectiv dibaci, domnule Smith, astfel că vei izbuti să-mi împlineşti rugămintea... Cât despre onorariu, va fi atât de mare, cum n-ai mai primit altul în viaţa dumitale, cred.

Palmer Smith scoase carnetul şi-şi făcu câteva însemnări, mai ales cu privire la înfăţişarea dispărutului. Apoi, după ce păru destul de bine informat, zise:

— Acum lucrul de căpetenie ar fi să pătrund în castel, fără să trezesc bănuielile baronului. Nu mi-aţi putea arăta dumneavoastră un mijloc?

Ducesa rămase pe gânduri. În cele din urmă păru că găsise ceva.

— Ieri am avut cu vărul meu o discuţie foarte aprinsă, privitoare la starea în care se află castelul, zise ea. Acum trei ani i-am trimis şaizeci de mii de lire pentru ca să facă reparaţiile trebuincioase, însă desigur că a tocat banii, căci clădirea e într-un hal fără hal. Aşadar, am cel mai bun prilej să te trimit acolo, susţinând că mă interesez eu însumi de restaurarea castelului, în care scop m-am adresat unul birou de construcţii din Londra. Dumneata vei fi reprezentantul acestui birou şi în această calitate, vei putea vizita locuinţa baronului, sub cuvânt că trebuie să întocmeşti nu deviz de suma la care se vor ridica cheltuielile de reparaţie.

— Doamna ducesă pare să aibă multă imaginaţie! făcu detectivul, zâmbind.

— Aşadar, ştii ce ai de făcut, domnule Smith! zise ducesa, întinzându-i mâna. Îţi atrag, însă, luarea-aminte, că trebuie neapărat să aflu ce s-a întâmplat cu acest Gregor Whitte.

— Îmi voi da toată osteneala să-mi duc la capăt misiunea – zise detectivul, luându-şi rămas bun, după ce făgădui că o va ţine în curent cu mersul cercetărilor.

Ducesa răsuflă uşurată, căci ştia că această chestie încăpuse pe mâini bune.

Peste două zile, însă, ea suferi o nouă dezamăgire. Primi o telegramă din Paris, cu următorul cuprins:

„Nataşa descoperită de Walker. Din nenorocire, dispărută iarăşi, în chip misterios. Walker pornit din nou pe urmele ei.

Petroneff.”

— Ce blestem o fi plutind asupra nenorocitei copile!?

murmură ducesa. Unde a dispărut iarăşi? Ah, Doamne, totul e atât de misterios, încât îţi vine să-ţi iei lumea în cap!

A doua zi, primi o scrisoare din partea lui Petroneff, în care acesta îi descria tot ce se întâmplase. Frumoasa femeie nu mai ştia ce să creadă. Era oare cu putinţă ca Nataşa să aibă atâţia duşmani? O singură mângâiere mai avea: Jonny Walker nu-şi va găsi odihnă până ce nu va da de urmele dispărutei.

După patru zile Palmer Smith dădu cele dintâi semne de viaţă. Printr-o scrisoare, el comunică:

„Mult stimată doamnă ducesă,

Deocamdată vicleşugul nostru a prins. A mers, însă, cam greu, căci baronul e un om foarte neîncrezător. Lucrez de dimineaţă până seara, făcând mereu măsurători. Sunt însă păzit cu străşnicie, şi nu pot face un pas fără ştirea castelanului.

Aici mă numesc Wiliam Atkinson, arhitect al biroului de construcţii „Brotler & fiul”. Singurul lucru care mi-a dat de bănuit până acum e faptul nu mi se dă voie să trec dincolo de galeria de tablouri, de unde porneşte în jos o scară închisă printr-o uşă cu zăbrele de fier. Într-o noapte, însă, voi încerca să cobor în adâncime, deşi nu ştiu dacă voi izbuti.

Deocamdată am dormit la han, deoarece baronul nu vrea să rămân peste noapte în castel; nădăjduiesc totuşi că astăzi sau mâine mi se va îngădui să înnoptez aici, căci după cât se pare am izbutit să risipesc întrucâtva neîncrederea baronului şi a servitorului său.

Rămân al dumneavoastră prea supus,

Palmer Smith.”

Ducesa clătină capul, îngândurată. Fireşte, singurul lucru care îi rămăsese era să aibă încredere în destoinicia detectivului.

Vasilieff se dusese, într-adevăr, la castelul Worchester, căci voia cu tot dinadinsul să descopere taina care îl învăluia. Întâlnirea, la Fontainebleau, cu maşina în care se afla

Petroneff şi o femeie, întărise bănuiala lui împotriva omului său de încredere şi-l hotărâse să se pună pe lucru, fără să se mai folosească de ajutorul cuiva. De aceea nici nu-şi luase rămas bun de la Petroneff şi plecase în Anglia, după ce însărcinase pe Jonny Walker să facă cercetări pentru a afla cine era doamna care locuia în castelul «Denise» din Fontainebleau.

Din păcate, însă, nădejdile bietului moşier se spulberară, căci baronul Franklin Farland îi spusese că ducesa murise de multă vreme. Dacă Vasilieff s-ar fi înapoiat la Fontainebleau, n-ar fi aflat nici acolo mare lucru, astfel că se hotărî să facă o vizită bancherului Lincoln, care era administratorul şi executorul testamentar al moştenirii lăsate de ducele Worchester.

Spre marea lui uimire, bancherul londonez îi destăinui că ducesa mai era în viaţă şi era aşteptată la Londra atât ea, cât şi moştenitorul bunurilor ducale. Aşadar, Franklin Farland îi minţise? Cu ce scop?

În cele din urmă Vasilieff luă hotărârea să viziteze castelul Worchester şi să stea de vorbă cu moştenitorul colateral, baronul Phil Worchester. Deşi informaţiile pe care le căpătă asupra acestuia erau dintre cete mai proaste, totuşi nici prin minte nu-i trecea să se teamă de acest om.

Când ajunse la castel, Nick Lington îi ieşi în întâmpinare şi-l conduse la stăpânul său.

— Cine sunteţi şi ce doriţi de la mine? întrebă Phil Worchester, aţintind asupra vizitatorului privirile ochilor săi fără culoare.

Vasilieff se dădu drept un oarecare Gregor Whitte şi-l rugă să-i răspundă dacă ştie ceva asupra moştenitorului familiei ducale şi dacă ducesa de Worchester mai e în viaţă.

— Pentru ce vreţi să aflaţi toate astea? cercetă baronul, bănuitor.

— Pentru că… bănuiesc că amândoi trăiesc şi, într-o bună zi, moştenitorul va ieşi la iveală, răspunse Vasilieff, fără să-i treacă prin minte că aceste vorbe aveau să-l coste foarte scump.

Oamenii lui Phil Worchester cutreieraseră toată lumea ca să dea de urma moştenitorului, pe care trebuiau să-l ucidă, pentru ca baronul să poată intra în stăpânirea uriaşei averi a familiei Worchester. Dar cercetările lor rămaseră zadarnice şi, în cele din urmă, Phil ajunsese la concluzia că acest moştenitor nici nu exista şi că toată comedia fusese înscenată de ducesă, spre a-l împiedeca să facă datorii asupra moştenirii.

Dar iată că acum se ivea un om, care părea să fie bine informat.

Baronul chibzui fulgerător la întreaga situaţie.

Omul acesta trebuia tras de limbă, trebuia neapărat să-i arate cine fusese soţul ducesei şi unde şi în ce condiţii trăia presupusul ei fiu.

Aşadar, încercă să-l descoase, însă Vasilieff dădu răspunsuri şovăielnice, căci înţelesese ce urmărea baronul.

La un moment dat, se petrecu un lucru la care bietul moşier nu s-ar fi gândit niciodată. O lovitură puternică, dată pe la spate, îl făcu să-şi piardă cunoştinţa.

Când îşi reveni în fire, capul îl durea îngrozitor. Privind în jurul său, văzu că se află într-o încăpere boltită, în care lumina pătrundea printr-o ferestruică. După puţin timp, uşa încăperii se întredeschise şi un castron cu supă şi o oală de apă fură împinse înăuntru.

Deznădăjduit, moşierul petrecu patru zile în această încăpere, până când, ajuns la capătul răbdării, luă hotărârea să încerce să-şi recapete libertatea. În acest scop, aşteptă cu înfrigurare clipa când uşa se deschise şi mâncarea îi fu strecurată înăuntru. Din păcate, însă, îşi greşise socotelile căci servitorul care se ivise în prag era un om foarte voinic, astfel că, dintr-un singur pumn îl zvârli pe moşier în celălalt colţ al încăperii.

De atunci, Vasilieff nu mai cuteză să facă altă încercare, căci îşi dăduse seama că n-ar izbuti.

După alte câteva zile, baronul îşi făcu apariţia în încăpere, ţinând un pumnal în mână.

— Ascultă-mă, dacă vei fi îndărătnic, poţi să-ţi iei rămas

bun de la viaţă! strigă el.

— Ce ţi-am făcut ca să mă ţii închis aici? întrebă Vasilieff. Îţi făgăduiesc că nu voi sufla nicio vorbă despre cele ce mi s-au întâmplat în castelul dumitale, numai dă-mi drumul din celula asta înfiorătoare…

Baronul izbucni într-un hohot de râs batjocoritor:

— Ei, prea eşti grăbit, dragul meu!… Ştii cine e fiul ducesei şi locul unde se află acum, dar ai venit încoace ca să mă iscodeşti… Nu ţi-a mers, însă! Şi, acum, spune unde se află bastardul, care vrea să pună mâna pe averea familiei Worchester?

Vasilieff nu fu în stare să răspundă, atât de mult îl indignaseră cuvintele baronului.

În cele din urmă, dându-şi seama că n-o poate scoate la capăt cu omul acesta, Phil Worchester părăsi celula şi, în timp ce încuia uşa din afară, zise cu glas ameninţător:

— Las’ că te silesc eu să spui ceea ce ştii!… Foamea o să te facă mult mai supus.

Trecu mult timp. În fiecare zi baronul încerca să smulgă vreo mărturisire de la prizonierul său, dar toate străduinţele sale rămaseră zadarnice. În ceea ce priveşte ameninţarea că-l va lăsa pe Vasilieff să moară de foame, poate că şi-ar fi dus gândul la îndeplinire, dacă n-ar fi intervenit Nick Lington, care atrase atenţia stăpânului său asupra nesocotinţei ce voia să facă.

— Asta ne-ar putea costa capul pe amândoi, zise el. Nu ştiţi cine e prizonierul. Poate că avem de-a face cu vreun om cu oarecare însemnătate. Ce ne facem dacă, într-o bună zi, autorităţile prind de veste că s-a îndreptat spre castel?

Baronul tăcu, dându-şi seama că servitorul său avea dreptate.

Din acea zi, prizonierul fu lăsat cu totul în grija lui Nick Lington, care se strădui să afle ce ştia el despre ducesă şi moştenitorul uriaşei averi. Vasilieff tăcea însă cu încăpăţânare, astfel că servitorul renunţă şi el la încercările sale.

Vizita ducesei la castel aţâţă şi mai mult furia baronului,

care se hotărî să-şi ucidă prizonierul şi să înlăture cadavrul. Nick Lington urma să înfăptuiască nelegiuirea.

Când destăinui însă, servitorului său, planul pe care-l ticluise, acesta nici nu vru să audă de aşa ceva.

Astfel stăteau lucrurile când presupusul arhitect Wiliam Atkinson, reprezentantul firmei „Brotler ¸& fiul”, apăru la castelul Worchester. Cu un ceas înainte sosise şi scrisoarea ducesei, prin care aceasta aducea la cunoştinţa baronului hotărârea ei de a se interesa de restaurarea clădirii.

— Hm! tare mi-e teamă că mi se întinde o cursă! mormăi Phil.

— Cu toate astea putem să-l lăsăm înăuntru, răspunse Nick Lington. Am să-l urmăresc pas cu pas şi dacă voi vedea că nu e lucru curat la mijloc, n-avem decât să-i arătăm uşa, renunţând la serviciile lui.

Phil Worchester se învoi cu propunerea servitorului său, astfel că detectivul fu primit în castel.

260. Taina din subterană

— Arhitectul vrea să rămână aici astă-noapte zise într-o zi Nick Lington, stăpânului său.

Baronul, însă, dădu din cap, cu hotărâre:

— Nu se poate! Până acum a dormit la han, aşa că n-are decât să înnopteze acolo şi de aici înainte. Dar ce motiv aduce în sprijinul cererii sale?

— Hm, un motiv destul de temeinic, răspunse servitorul. În fiecare zi pierde vreo două ceasuri cu drumul, căci satul e cam departe. Acum, însă, vrea să termine cât mai repede cu lucrările, deoarece a primit o scrisoare din partea mai marilor săi prin care i se cere să-şi grăbească întocmirea devizului, căci ducesa vrea să plece într-o călătorie.

— Îţi iei dumneata răspunderea, Nick? întrebă baronul.

— L-am pus de atâtea ori la încercare, încât sunt încredinţat că omul n-are gânduri rele, răspunse servitorul.

— Bine, atunci n-are decât să rămână. Dă-i însă o cameră

unde să-l poţi supraveghea tot timpul – chiar şi noaptea – căci n-am încredere în el.

Nick Lington părăsi încăperea şi se înapoie la arhitect, care părea adâncit în studiul unei fotografii preţioase.

— Puteţi rămâne aici, zise el, morocănos. Să ştiţi însă, că a fost foarte greu să-l înduplec pe stăpânul meu, care nu prea e bucuros să găzduiască străini în castel.

— Îţi mulţumesc din toată inima, domnule Lington! răspunse presupusul arhitect. De altminteri, dacă domnul baron s-ar fi împotrivit, fireşte că m-aş fi supus hotărârii sale.

Servitorul se retrase, ducându-se să-i pregătească încăperea, care se afla în vecinătatea odăii sale.

Seara, arhitectul fu condus în această cameră, unde începu să deseneze cu înfrigurare, fără să arunce măcar o privire în jurul său, căci bănuia că e spionat.

Şi nu se înşela defel, căci Nick Lington se afla, într-adevăr, la uşă, supraveghindu-l prin câteva găuri, pe care avusese grijă să le facă în timpul zilei.

Cam pe la unsprezece, servitorul se duse la culcare, căci era foarte obosit şi, afară de asta, se încredinţase că arhitectul părea de bună credinţă.

Palmer Smith, însă, mai lucră vreun ceas, apoi stinse lampa şi se tolăni în pat, ascultând cu luare-aminte la cel mai mic zgomot. Carii rodeau grinzile putrezite, distrugând lemnul, încet dar sigur. Încolo, o linişte de moarte domnea în castel.

Întins în culcuşul său, detectivul chibzuia cu înfrigurare la cele ce avea de făcut. Să cuteze, oare, chiar în acea noapte, să deschidă portiţa de fier? De ce nu-l lăsau să treacă dincolo de galeria tablourilor?

În cele din urmă, se hotărî să mai aştepte, căci încercarea lui putea să dea greş, şi, atunci, tot planul cădea baltă.

Pe la vreo patru dimineaţa, auzi o uşă deschizându-se în imediata lui apropiere.

— Hm, ăsta e bătrânul spion! murmură detectivul, începând să sforăie, dar ascultând cu luare-aminte zgomotul paşilor care se apropiau de uşa încăperii sale.

După puţin timp, aceasta se deschise şi servitorul îşi făcu

apariţia în prag, cu părul ciufulit. Rămase nemişcat vreun minut, cu ochii ţintă la detectiv, apoi închise uşa la loc.

Deoarece nu-l auzi depărtându-se, Palmer Smith nu se mişcă din culcuşul său şi urmă să sforăie de zor, până când paşii târşâiţi ai individului răsunară pe pardoseala de piatră. Abia atunci se ridică şi apropiindu-se de uşă în vârful picioarelor o deschise cu multă băgare de seamă, dar o închise repede, căci Nick Lington se întorsese tocmai în acea clipă.

Din fericire, nu zărise nimic, după cât se părea.

Cam după vreun sfert de ceas, detectivul deschise uşa din nou. Pe coridor nu se zărea nimeni, totuşi bănuia că servitorul se îndreptase spre scara pe care uşa de fier o despărţea de cealaltă parte a castelului.

Numai în ciorapi, Palmer Smith se furişă spre galeria de tablouri, unde îşi dădu seama că nu se înşelase – uşa de fier fusese descuiată. Tocmai voia să coboare treptele ce duceau în adâncime, când Nick Lington începu să urce iar scara.

Fără să-şi piardă cumpătul, vestitul detectiv sa retrase repede în odaia lui, unde se apucă de lucru.

— Ce se ascunde oare îndărătul acelei uşi? se întrebă el în timp ce stătea aplecat deasupra planşetei de desen. De ce nu mi se îngăduie să cobor scara? Ce a căutat acolo servitorul?

În zadar încercă să găsească răspuns la vreuna din aceste întrebări.

Aşteptă iarăşi câtăva vreme până ce servitorul se duse în bucătărie să pregătească dejunul pentru stăpânul său – ceea ce dura întotdeauna jumătate ceas – apoi trase cu urechea şi auzi zăngănitul vaselor. Acum sosise clipa să-şi ducă planul la îndeplinire.

Ştiind că odaia servitorului nu era încuiată, detectivul se îndreptă spre aceasta, intră înăuntru şi-şi roti privirile în jur. Pe o scândură erau agăţate mai multe chei şi îşi dădu seama îndată care din ele se potriveşte la uşa de fier. După ce o luă repede, se furişă afară din încăpere, plin de bucurie, căci nădăjduia că în cursul zilei va găsi prilejul să se apropie de uşă şi să coboare în adâncime.

Din păcate, însă, servitorul îi încurcă toate socotelile, căci după vreo jumătate de ceas, înapoindu-se în odaia lui, băga de seamă că cheia nu mai e la locul ei.

— Aşadar, tot a avut dreptate stăpânul meu! murmură Nick, spumegând de mânie.

Palmer Smith ştia că, în fiecare zi, atât servitorul cât şi baronul dormeau după masă câte un ceas, astfel că nimeni nu putea să-l stingherească în întreprinderea lui.

Într-adevăr, aşteptă până ce amândoi luară masa, apoi se îndreptă spre uşa de fier, o descuie şi coborî treptele. Astfel ajunse într-un gang, pe care îl străbătu în grabă şi bătu la uşa de la capătul său.

În loc de răspuns, auzi un oftat adânc.

— Dumneata eşti, Gregor Whitte? întrebă detectivul, cu glas înăbuşit.

— Da, eu sunt... dar ce vrei de la mine?

— Fii liniştit, am venit să-ţi redau libertatea.

— Ah, îţi mulţumesc, domnule, oricine ai fi... Am să te răsplătesc împărăteşte.

Palmer Smith voi să întoarcă repede capul, căci i se păruse că auzise un zgomot, dar era prea târziu. O lovitură seacă răsună în gangul pe jumătate învăluit în beznă. Bietului detectiv i se întunecă înaintea ochilor şi, în timp ce se prăbuşi la pământ, un chip grosolan, cu ochi scânteietori, se plecă deasupra lui.

Când se trezi, Palmer Smith văzu că se află într-o încăpere semi-întunecoasă. Capul îl durea îngrozitor şi-o dâră de sânge cald i se prelingea la ceafă.

Abia acum îşi aminti ce se petrecuse, fusese atacat pe la spate. Mai mult ca sigur că acest Nick Lington băgase de seamă lipsa cheii şi pornise în urma lui. Palmer Smith îşi dădea prea bina seama că situaţia sa nu era deloc bună. Desigur că duşmanii săi îl încuiaseră atât de bine încât să nu mai poată scăpa de acolo; totuşi voia să încerce să-şi recapete libertatea. După cât se părea, fusese încuiat ca şi Gregor Whitte, într-una din celulele care dădeau în gangul subteran.

Aşadar, ăsta era motivul pentru care nu-l lăsaseră să pătrundă dincolo de uşa de fier. Ticăloşii se încumetaseră într-adevăr să-l ia prizonier pe acela despre care îi vorbise ducesa de Worchester!

Castelanul se dedase unui joc foarte primejdios, căci n-avea să-i meargă tocmai bine dacă poliţia prindea de vesta despre ceea ce se întâmplase.

Palmer Smith încercă să se ridice, dar abia acum îşi dădu seama că mâinile şi picioarele îi erau legate. Cu toate astea nu se prea îngrozi de asta, căci în meseria lui se deprinsese să se desfacă repede din orice legături. Câteva mişcări dibace şi membrele îi erau libere.

Acum începu să cerceteze cu luare-aminte încăperea în care fusese întemniţat. Nu era prea mare, iar uşa – deşi foarte trainică – era din lemn.

În cele din urmă, detectivul îşi descălţă ghetele, trebălui câteva clipe la tălpile acestora, apoi scoase la iveală un sfredel şi un mic ferestrău ascuţit.

Cu ajutorul lor, după vreo jumătate de ceas, broasca uşii fu desprinsă de la locul ei.

— Aşa, dragul meu Nick Lington. Lucrul a mers mult mai repede de cum îţi închipuiai tu! murmură detectivul, zâmbind, apoi deschise uşa în afară.

Spre uimirea lui, văzu că nu se afla în gangul în care dădea celula lui Gregor Whitte. La o înălţime de vreo trei metri, zări o fereastră zăbrelită. Din păcate, însă, nu se vedea nicăieri vreun obiect de care să se poală sluji spre a ajunge la fereastră.

Cercetând peretele cu luare-aminte, descoperi câteva găuri cu ajutorul cărora izbuti să se caţere până la zăbrelele ruginite; din câteva smucituri, acestea fură îndepărtate.

Curajosul detectiv se strecură afară, unde privi mirat în jurul lui. Se afla în partea dindărăt a castelului şi la o mică depărtare începea pădurea, unde nimeni n-ar mai fi izbutit să-i dea de urmă.

Palmer Smith nu rămase pe gânduri mult timp. Înainte de a dispare printre arbori, mai aruncă o privire îndărătul său. Apoi

o luă la goană spre hanul satului. Ajuns acolo, se pregăti de drum, căci trenul pleca peste un ceas.

De trei zile, ducesa nu mai primise nicio veste din partea detectivului, ceea ce o îngrijora foarte mult.

O exclamaţie scăpă de pe buzele ei, când Smith se ivi înainte-i, cu capul bandajat.

— Ţi s-a întâmplat ceva, domnule Smith? întrebă ea. De unde vii?

— De la castelul Worchester, răspunse detectivul, zâmbind. Dar fiţi liniştită, stimată doamnă, căci nu mi s-a întâmplat nimic, afară de o mică zgârietură la ceafă, pe care doctorul mi-a bandajat-o înainte de a veni aici.

— Şi ce rezultat îmi aduci cu privire la misiunea dumitale? urmă ducesa, cu nerăbdare.

— Am izbutit să dau de urma dispărutului… ba am şi vorbit cu el, răspunse Palmer Smith. Sărmanul om zace de câteva săptămâni într-o încăpere din pivniţa castelului. Din păcate, tocmai atunci când voiam să-i redau libertatea, am fost surprins de servitorul baronului, care m-a izbit cu un obiect greu, lăsându-mă în nesimţire.

Detectivul istorisi ceea ce se petrecuse în subterană şi ducesa îl ascultă, adânc tulburată.

— E înfiorător! murmură ea, după ce Smith sfârşi. Şi… Gregor Whitte… ce s-a făcut cu el?

— Din păcate, am fost silit să fug singur, căci pe când zăceam în nesimţire, ticăloşii mi-au luat revolverul, astfel că nu puteam să-i înfrunt. Bănuiesc, însă, că prizonierul n-are de ce să se teamă, căci baronul nu va cuteza să-i facă vreun rău, tocmai acum după ce am izbutit să scap din ghearele lor. Altminteri, ar avea de-a face cu poliţia, căreia pot să-i dau de veste în orice clipă, despre cele ce s-au petrecut în castel.

Ducesa îşi dădu seama că detectivul avea dreptate şi un suspin de uşurare scăpă de pe buzele ei.

— Şi ce să facem acum? întrebă Palmer Smith. Doriţi să dau de ştire Scotland Yardului şi, însoţit de agenţi, să facem o descindere la castelul Worchester, pentru a reda libertatea

domnului Gregor Whitte? Fireşte că în acest caz atât baronul cât şi servitorul său vor fi arestaţi…

Contesa clătină capul, cu hotărâre.

— Nu, nu se poate! răspunse ea. Numele de Worchester nu trebuie târât în noroi!

— Atunci, îmi daţi voie să vă fac o altă propunere, doamnă ducesă?

— Să aud!

— Scrieţi o scrisoare vărului dumneavoastră, prin care îl ameninţaţi că dacă în câteva ceasuri nu dă drumul prizonierului său, mâine dimineaţă poliţia londoneză îşi va face apariţia la castel, care va fi cercetat până în cele mai mici colţuri.

— Ideea e bună! încuviinţă ducesa, cu însufleţire.

Şi, fără să mai piardă vremea, se aşeză la masă şi ticlui scrisoarea, pe care detectivul o luă de îndată spre a o duce la poştă, urmând ca el să se înapoieze la Worchester, pentru a constata dacă Gregor Whitte va părăsi, într-adevăr, castelul.

Nick Lington stătea posomorât înaintea stăpânului său, căruia tocmai îi istorisise ce se petrecuse în pivniţa castelului.

Baronul era îngrozit.

— Asta înseamnă nenorocirea noastră! strigă el cu glas răguşit. Vezi, de la început n-am avut încredere în arhitectul ăsta, căci bănuiam că a venit cu gânduri rele! Ce-i de făcut acum? Avem doi prizonieri şi dacă spionul nu se mai arată la lumina zilei, fără îndoială că din pricina lui vor fi îngrijoraţi mai mulţi oameni, decât din pricina celuilalt, despre care nu ştiu nici măcar cine este.

— Cu toate astea, n-ar fi trebuit să-l închidem, replică Nick Lington. Acum, însă, după chestia asta neplăcută, nici nu mai am curaj să cobor acolo, căci mi-e teamă să nu-l întâlnesc pe aşa-zisul arhitect.

— Prostii! exclamă baronul. Atât de uşor nu moare un om! Iar dacă a primit de la tine o mică chelfăneală, asta n-o să-i strice defel.

— Bine, dar ce vom face cu cei doi prizonieri? întrebă

servitorul, deznădăjduit.

— O să mă mai gândesc în timpul nopţii. Deocamdată nu te sinchisi de ei, căci sper că voi găsi un mijloc de scăpare.

A doua zi dimineaţă, Nick Lington, palid, intră în odaia stăpânului său.

— Ei, ce s-a întâmplat? întrebă acesta, nerăbdător.

— A scăpat... a fugit! bâigui servitorul.

— Cine? Spionul sau celălalt?

— Spionul.

— Dar cum e cu putinţă una ca asta! Doar l-ai legat cu funii trainice şi l-ai închis într-o încăpere de unde nu avea cum să scape.

— Nu ştiu nici eu ce să cred! murmură servitorul. Adineauri coborâi în pivniţă, ca să-i duc demâncare, când băgai de seamă că uşa e deschisă. Broasca fusese tăiată cu ferestrăul, iar restul nu era mare lucru, căci oricine se putea căţăra până la fereastra pivniţei. Dracu' ştie de unde şi-a făcut rost de un ferestrău în temniţa în care l-am închis! Hm, poate l-o fi ţinut ascuns la el în aşa chip, încât nu l-am găsit când i-am cercetat hainele.

Baronul privi la ceas.

— Peste jumătate oră poliţia va fi aici, zise el, cu un suspin. Nu mai încape nicio îndoială că amândoi vom fi arestaţi şi duşi la Londra. Drace, că prost am mai fost, luându-mă după tine! Nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat, dacă ai fi acceptat propunerea mea, ceea ce ne-ar fi scăpat de Gregor Whitte!

Servitorul dădu din cap, cu hotărâre.

— Nu, orice s-ar întâmpla, numai asta nu! zise el. Ucigaş n-am fost şi nici nu voi fi vreodată!

În acea clipă se auzi clopotul de la poartă. Cei doi bărbaţi tresăriră, uitându-se unul la altul. În cele din urmă, baronul îşi luă inima în dinţi şi apropiindu-se de fereastră, privi afară.

— E factorul, murmură el, oftând uşurat. Du-te şi vezi ce vrea, Nick... Inima îmi apune însă, că apariţia poştaşului e în legătură cu cele ce s-au petrecut în castel de curând.

Servitorul coborî treptele, abia ţinându-se pe picioare.

— Bine ar fi fost să nu ne fi amestecat noi în toată chestia asta! îşi zise el.

Peste câteva minute se înapoie în odaia stăpânului său, ţinând în mână o scrisoare.

— Ah, scrierea ducesei! strigă baronul, smulgându-i plicul din mână.

Chipul i se însenină, în timp ce citi scrisoarea.

— Ce scrie? întrebă servitorul, care începu să spere că lucrurile aveau şi se întoarcă în bine.

— Citeşte! răspunse celălalt, întinzându-i hârtia. Nu vrea să întreprindă nimic împotriva mea. În schimb, bănuielile mele se dovedesc întemeiate. Acel arhitect nu era decât un detectiv, care nu mă învinuieşte nici sub această travestire. Singurul lucru pe care mi-l cere, e să redăm libertatea lui Gregor Whitte.

— Ah, mă aşteptam la ceva mult mai rău! zise Nick Lington. Să cobor în pivniţă, ca să-i dau drumul prizonierului?

— Nu, mă duc eu însumi, răspunse baronul.

Vasilieff stătea îngândurat în celula sa, când auzi paşi apropiindu-se de uşă. Un fior îi străbătu trupul şi bănuia că se va întâmpla ceva.

În clipa următoare, uşa se deschise şi baronul apăru în prag.

— Ce doreşti de la mine? întrebă Vasilieff, cu glas calm.

„Aha, o fi simţind el că am venit să-i redau libertatea, de aceea este atât de stăpân pe sine!” îşi zise Phil Worchester.

Apoi, continuă cu glas tare:

— Vreau să-ţi dau drumul de aici, domnule Whitte.

Vasilieff clătină capul.

— Eu nu ştiu nici acum pentru ce am fost reţinut atâta vreme! răspunse el. Am făcut vreun rău?

— Asta este ceea ce voiam să aflu de la dumneata! răspunse baronul. N-ai vrut să-mi împlineşti dorinţa şi de aceea am poruncit să fii dus aici.

— Şi crezi că ai procedat corect?

Phil Worchester înălţă din umeri, nepăsător.

— Important este că-ţi redau libertatea, însă numai cu

condiţia să nu faci nimic împotriva mea. Îmi dai cuvântul de onoare?

Vasilieff îl privi cu luare-aminte, apoi răspunse:

— Eşti un om rău şi ai merita să înştiinţez autorităţile despre cele ce s-au petrecut aici… totuşi, n-o voi face! Am să-ţi dau cuvântul de onoare că nu vei avea niciun fel de neplăceri din partea mea! Înainte de asta, însă, trebuie să-mi spui cine era acela care a fost ieri la uşa mea şi care voia să mă pună în libertate. Bănuiesc că i s-a întâmplat ceva şi dacă nu răspunzi la întrebarea mea voi fi silit să cer concursul poliţiei.

— Cât despre asta, poţi fi liniştit! replică baronul, izbucnind într-un hohot de râs. Urmează-mă şi ai să te încredinţezi cu ochii dumitale.

Vasilieff îl însoţi până în încăperea în care Palmer Smith îşi petrecuse noaptea.

— După cum vezi, prizonierul a ştiut cum să iasă din încurcătură, zise baronul, arătându-i uşa din care broasca fusese tăiată.

— Şi cine era străinul? întrebă Vasilieff, în timp ce urcau scara. Cine l-a trimis să-mi vină în ajutor?

— Multe mai vrei să ştii, domnule Whitte, făcu celălalt. Iată, aici drumurile noastre se despart, căci am ajuns la ieşire… Şi vezi de nu-ţi încălca făgăduiala! Oamenii de onoare îşi respectă cuvântul dat!

Vasilieff porni agale spre sat, gândindu-se mereu la întâmplările petrecute în ultimul timp. Iarăşi fusese victima unei nedreptăţi. Venise încoace pentru a culege informaţii şi, când colo, fusese vârât într-o temniţă întunecoasă, unde lâncezise atâtea zile!

Sărmanul moşier aruncă o privire îndărătul său. Baronul stătea la fereastră, urmărindu-l cu privirea. Alături de el se afla servitorul său.

— Ar fi o nenorocire pentru mulţi oameni dacă acest bărbat ar rămâne moştenitorul familiei Worchester! murmură Vasilieff.

Apoi se gândi iarăşi la chestiunea care îl adusese la castel.

Bancherul îi spusese că ducesa mai e în viaţă. Administratorul moşiilor ei, însă, susţinea tocmai contrariul. Ce era adevărat din toate astea? N-ar fi fost bine să mai facă o vizită celor doi oameni?

Dar renunţă la acest plan. Detectivul Jonny Walker era cel mai indicat să dezlege taina, căci el era un om foarte dibaci în meseria lui.

— Între timp s-au scurs, însă, iarăşi, câteva săptămâni, îşi zise moşierul. Poate că m-a aşteptat la Paris până când, în cele din urmă, s-a înapoiat la Londra!

Aşadar, se hotărî să viziteze întâi pe detectiv, urmând ca după aceea să vadă ce are de făcut.

În acest chip, Vasilieff află că Jonny Walker nu se întorsese încă acasă, ci mai era în Franţa, ceea ce aţâţă şi mai mult curiozitatea lui.

Tot timpul, moşierul fusese urmărit de un bărbat, care nu-l părăsi din ochi, decât atunci când îl văzu urcându-se în trenul ce pleca spre Dover. După aceea, urmăritorul se înapoie în oraş şi intră în hotelul „Victoria”, unde locuia ducesa de Worchester.

— Ah, domnule Smith, în sfârşit te văd! îl întâmpină distinsa femeie. Ce veşti îmi aduci?

— Lucrurile s-au desfăşurat întocmai cum voiam noi, stimată doamnă! răspunse detectivul. Prizonierul a fost pus în libertate şi l-am urmărit de la plecarea lui din castel. Făcea impresia unui om care nu mai aşteaptă nimic de la viaţă. După ce a vizitat biroul colegului meu Jonny Walker, urmăritul a pornit spre Franţa.

Un zâmbet de mulţumire încolţi pe buzele ducesei; ea întinse mâna detectivului, zicând, adânc înduioşată:

— Îţi mulţumesc din toată inima pentru ajutorul preţios pe care mi l-ai dat, domnule Smith! Recunoştinţa mea va fi veşnică!

— Nici nu vă puteţi închipui bucuria mea că v-am putut fi de folos, stimată doamnă! răspunse detectivul, înclinându-se.

Apoi Smith părăsi încăperea, după ce primise un cec, reprezentând onorariul său.

— Ce-i de făcut acum? îşi zise ducesa, după ce rămase singură. Să plec spre Riviera sau să mă înapoiez la Paris? O mare îngrijorare îmi apasă inima… Unde o fi sărmana Nataşa? Dar Irina? Ah, simt că încă nu voi avea linişte! Loviturile soartei se abat mereu asupra celor ce-mi sunt dragi. Cine ştie când îmi voi găsi şi eu odihna atât de mult dorită!

În acea clipă, un lacheu bătu în uşă, aducând o scrisoare. Ducesa o deschisa repede, căci recunoscuse pe plic scrisul bancherului Fred Lincoln.

Un zâmbet se ivi pe buzele ei. Ţinea în mână invitaţia la nunta Agatei Protoff cu Pat Lincoln, care urma să aibă loc la castelul de lângă Londra. Dornică să vadă înaintea ei şi oameni fericiţi, ducesa se hotărî să ia parte la ceremonia, care avea să lege pentru totdeauna vieţile celor doi tineri.

261. Dragoste şi suferinţă

Nataşa ducea o viaţă tihnită sub ocrotirea doamnei Libaud, menajera salvatorului ei, Kurt von Tollwitz. Adeseori cele două femei ieşeau împreună în oraş, căci tânărul diplomat ceruse menajerei sale să n-o lase singură nicio clipă, pentru că frumoasa fată avea duşmani, care voiau s-o înlăture.

Din când în când, Kurt şi prietenul său veneau la doamna Libaud şi, atunci, întâlnirea lor se transforma într-o mică petrecere, căci în ultimul timp Nataşa devenise mai veselă şi tristeţea întipărită pe chipul ei începuse să se şteargă încetul cu încetul. Duminica făceau cu toţii o plimbare pe bulevardele minunate ale Parisului sau câte o mică excursie cu maşina în împrejurimile oraşului.

O linişte binefăcătoare punea stăpânire pe inima Nataşei, când se afla în tovărăşia acestor oameni buni, care făceau tot ce le stătea în putinţă pentru a-i intra în voie. Pe de altă parte, însă, când rămânea singură, un dor mistuitor îi sfâşia inima, gândindu-se la acela care însemna totul pentru dânsa, la chipeşul luntraş care îi înfrumuseţase viaţa.

Unde se afla el, oare? Acum izbuti să-şi amintească cum plecase la Cronstadt împreuna cu Petroneff şi intrase în casa

în care avea să se întâlnească cu Boris Verodin. Din acea clipă, însă, gândurile i se încâlceau iarăşi şi spre deznădejdea ei, nu izbutea să-şi aducă aminte ce se petrecuse după aceea.

Cum ajunsese, oare, la omul acela, care se dădea drept tatăl ei? Această întrebare o preocupa mereu, pricinuindu-i mari suferinţe.

Adeseori sărmana femeie înălţa rugi fierbinţi Celui de Sus să arunce o raza de lumină în mintea-i întunecată, dar totul rămase în zadar.

Încetul cu încetul, mâhnirea o cuprinse iarăşi. Un viitor negru, pustiu, se desfăşura înaintea ei, dacă rămânea despărţită de soţul iubit.

Nu cumva căzuse în mâinile urmăritorilor săi? Nu cumva fusese împuşcat de cekişti, din pricina grozavei bănuieli ce plutea deasupra capului sau? Gândindu-se, numai, că lucrul acesta ar fi cu putinţă, Nataşa se simţea cea mai nenorocită fiinţă de pe pământ.

Cu timpul începu să-i fie foarte greu să-şi ia o înfăţişare prietenoasă, când Lotar şi Kurt se iveau la doamna Libaud. Şi mai ales când zărea, privirile drăgăstoase ale tânărului diplomat, o teamă nespusă copleşea inima bietei prinţese.

Nu, numai asta nu! Să pricinuiască iarăşi dureri unui om nobil, care nutrea o dorinţă ce nu se putea împlini niciodată?

Fără ştirea ei, Nataşa avea un aliat foarte credincios. Era Lotar Wengeler, care urmărea cu îngrijorare zbuciumul sufletesc al prietenului său. Pe de altă parte, însă, vedea că Nataşa tresărea întotdeauna şi rămânea încruntată, când Kurt se apropia de dânsa mai mult decât ar fi fost normal. Din această pricină, Lotar îşi pusese în gând să se folosească de cel dintâi prilej şi să vorbească deschis prietenului său.

Într-una din zile, prilejul se ivi. Tânărul diplomat venise să-l ia pe Lotar de la birou şi pornise împreună cu el, spre locuinţa provizorie a Nataşei.

— De ce eşti atât de grăbit, dragul meu? întrebă Lotar la un moment dat cu un zâmbet fin pe buze. Nu cumva ţi-e teamă că n-ai să mai dai ochii cu zeiţa visurilor tale?

O roşeaţă vie acoperi chipul lui Kurt von Tollwitz.

— Ah, tu nu ştii ce înseamnă dragostea! răspunse el. Altminteri m-ai înţelege foarte bine!

— Nu tăgăduiesc, am rămas străin de acest simţământ, care face ca bărbaţii să devină nişte unelte în mâinile femeilor.

— Ah, Lotar, ai vederi atât de înguste! murmură Kurt.

— Îţi doresc din toată inima să nu regreţi niciodată că n-ai fost şi tu ca mine! răspunse celălalt, cu seriozitate.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Lucrul e foarte simplu, dragul meu… Ţii la această Lydia, al cărei nume de familie nici nu-l ştii măcar. Vezi, nu pretind că sunt cine ştie ce mare cunoscător la femei, totuşi pot afirma cu hotărâre că dragostea ta n-are sorţi de izbândă. Această fată nu-ţi împărtăşeşte simţămintele.

Kurt von Tollwitz rămase locului, răsuflatul din greu.

— Ţi-a spus ea asta? întrebă el, punând mâna pe umărul prietenului său.

— Nu, totuşi pot să-mi dau seama fără s-o fi auzit din gura ei.

Un zâmbet de bucurie încolţi pe chipul tânărului îndrăgostit.

— Atunci, n-am de ce mă teme, dragul meu! răspunse el. Sunt încredinţat că voi cuceri inima Lydiei, căci o voi înconjura cu atâta dragoste, încât s-o aduc la aceleaşi sentimente.

— Numai să nu îmbătrâneşti până atunci, replică Lotar.

— Prea vezi lucrurile în negru, prietene! zise celălalt, cu însufleţire. Întotdeauna te-ai gândit la ce e mai rău. Până mai deunăzi o socoteai complicea unui criminal şi acum, în sfârşit, îţi dai şi tu seama că te-ai înşelat amarnic…

— Da, ce-i drept, m-am înşelat în această privinţă, recunoscu Lotar Wengeler. Cu toate astea rămân la ceea ce-ţi spuneam adineauri… Eu, în locul tău, n-aş fi atât de încrezător în izbândă, şi prăbuşirea de pe înălţimile la care te-ai ridicat ar putea să fie hotărâtoare pentru viaţa ta.

Kurt von Tollwitz se simţi nespus de îndurerat. Totuşi, îşi puse în gând să dovedească prietenului său că se înşela. Oare, zâmbetul ei sfios, tresăririle Lydiei, roşeaţa uşoară care

îi acoperea obrajii, nu erau destule dovezi că-i împărtăşea dragostea?

Fireşte, nimeni nu putea şti ce se petrece în sufletul frumoasei fete, nimeni nu putea ghici tâlcul privirilor ei – totuşi, trebuia să se găsească un bărbat care să-i câştige încrederea. Şi, acest bărbat avea să fie el, Kurt von Tollwitz.

În acea zi, tânărul diplomat avu prilejul să schimbe cu Nataşa câteva cuvinte între patru ochi. Menajera şi Lotar se aflau în salon, unde urma să se servească ceai. Kurt se duse în odaia Nataşei şi o surprinse ştergându-şi ochii înaintea oglinzii.

— Plângi, Lydia? întrebă el, îngrijorat. Ce înseamnă asta?

— Nu, te înşeli. Mă simt cam obosită şi de aceea mi-am spălat ochii cu apă rece.

Cu toate astea, Kurt citi pe faţa ei că nu spusese adevărul. Deodată, copleşit de iubire, tânărul se apropie de frumoasa fată, care se dădu înapoi cu frică.

— Ce-i cu dumneata, Lydia? exclamă el, dezamăgit.

Prinţesa vru să-şi repare greşeala, căci nu putea să jignească un om atât de nobil. De aceea îi cuprinse mâna şi zise, cu glas rugător:

— Iartă-mă… sunt uneori atât de stângace şi nerecunoscătoare!

Chipul tânărului se însenină iarăşi. Dorinţa ei de a nu-l mâhni, o socoti Kurt drept o mărturie a dragostei ce i-o purta. Copleşit de bucurie, îşi trecu braţul pe după mijlocul ei şi, în timp ce Nataşa căuta să se desprindă din îmbrăţişarea lui, el se plecă spre dânsa, încercând s-o sărute…

În acea clipă se auziră paşi pe coridor. Ivirea lui Lotar salvă pe prinţesă din situaţia neplăcută în care se afla.

Adunaţi în jurul mesei, cei patru oameni păreau foarte voioşi, mai ales că tânărul diplomat nu fusese niciodată într-o dispoziţie atât de bună.

Sărmanul, nici nu bănuia măcar cât de puţin îndreptăţită era veselia lui!

În cele din urmă, cei doi prieteni îşi luară rămas bun de la Nataşa şi doamna Libaud.

Când se văzu singură, Nataşa izbucni în plâns. Nu, nu mai putea să rămână în această casă, căci nu voia să pricinuiască o mâhnire atât de adâncă mărinimosului ei ocrotitor.

Dar în cazul acesta s-ar vedea iarăşi rătăcind pe străzi, fără adăpost, fără niciun sprijin. Încotro să se îndrepte? Cine i-ar fi dat găzduire? Ah, dacă s-ar fi putut înapoia în Rusia, la bătrâna Saşa, unde ar fi fost în siguranţă! Dar era cu putinţă una ca asta?

În ultimul timp auzise vorbindu-se mult despre grozăviile care se petreceau în Rusia, sub noul regim. Fireşte, trebuia să fie ceva adevărat din toate astea. Aşadar, nu se putea încumeta să se înapoieze în patrie.

— Dar unde o fi nobila doamnă, care a fost atât de mărinimoasă cu mine şi m-a îngrijit ca o adevărată mamă? se întrebă ea, deodată.

În zadar, însă, căci nu izbuti să găsească răspuns nici la această întrebare.

Ce-i drept, avea iarăşi în jurul ei oameni prietenoşi, însă trebuia neapărat să se despartă de ei, căci altminteri ar fi fost nevoită să pricinuiască o mare durere aceluia care fusese atât de bun cu dânsa.

Cei doi prieteni mergeau tăcuţi spre casă. Deodată, tânărul diplomat cuprinse braţul prietenului său şi zise cu faţa strălucind de bucurie:

— Te-ai înşelat, Lotar… ştiu că mă iubeşte!

Lotar Wengeler îl privi mirat.

— Serios? exclamă el, vesel. Ai vorbit cu dânsa?

— Nu prea… totuşi, sunt sigur că nu mă înşel.

Şi istorisi prietenului său ceea ce se petrecuse în odaia Nataşei.

— Aşadar, am picat tocmai atunci când nu trebuia? glumi Lotar, după ce tânărul diplomat îşi sfârşi scurta povestire.

— Da, cam aşa e, totuşi nu ţi-o iau în nume de rău! răspunse Kurt. Ah, dacă ai şti cât sunt de fericit!

— În cazul acesta, dă-mi voie să te felicit, dragul meu!

Zicând aceasta, strânse mâna îndrăgostitului, deşi se

îndoia dacă frumoasa fată împărtăşea, într-adevăr, simţămintele prietenului său.

A doua zi, făcură cu toţii o plimbare pe jos. Lotar Wengeler care rămăsese ceva mai în urmă, cu Nataşa, îi întinse deodată mâna, zicând:

— Felicitările mele, Lydia, îţi doresc din toată inima să fii fericită!

— Ce… ce vrei… să spui cu asta? bâigui fata, holbând ochii la el.

— Cum, nu te-ai logodit cu prietenul mea?

— Eu? Ah, cum a putut spune asta? murmură Nataşa. Nu-l pot mâhni, căci e atât de bun cu mine… totuşi trebuie să afle că… sunt căsătorită şi-mi iubesc soţul mai presus de orice.

Lotar Wengeler o privi uimit.

— Sărmanul meu prieten! şopti el apoi. Vezi, mi-am închipuit eu că va suferi o groaznică dezamăgire! Ce-i de făcut acum, Lydia? se adresă el însoţitoarei sale. Trebuie neapărat să te îndepărtezi de dânsul, căci nu trăieşte decât pentru dumneata… Tare mi-e teamă că această lovitură îl va îndurera pentru totdeauna!

— Bine, dar eu n-am nicio vină! murmură Nataşa, abia stăpânindu-şi lacrimile.

— Fii liniştită, draga mea! zise Lotar, luând-o de mână. Ştiu că dumneata nu eşti vinovată… Cu toate astea trebuie să dispari din preajma lui Kurt, înainte ca patima sa să se transforme într-o văpaie mistuitoare.

Nataşa clătină capul în semn de încuviinţare.

Doamna Libaud şi Kurt von Tollwitz rămaseră tocului, ca să-şi aştepte tovarăşii.

— Sunt aliatul dumitale… Te poţi bizui pe mine! şopti Lotar, repede, strângând mâna Nataşei, care îl privi plină de recunoştinţă.

În aceeaşi zi, Kurt primi o scrisoare de la mama lui, care locuia la Berlin, unde trăia din pensia rămasă de pe urma răposatului ei soţ, fost consilier de Stat.

— Ascultă-mă, Kurt! zise deodată Lotar Wengeler, apropiindu-se de prietenul său. Ce-ar fi dacă Lydia ar ţine

tovărăşie mamei tale, care locuieşte singură în casa aceea mare? Peste şase luni îţi vei termina misiunea ta aici, astfel că vei putea să te înapoiezi la Berlin, unde vei rămâne lângă aceia care îţi sunt dragi. Ia gândeşte-te, dacă ar mai sta la Paris, sărmana fată ar fi veşnic în primejdie să se întâlnească cu ticălosul acela care a chinuit-o atâta vreme.

La început Kurt von Tollwitz se împotrivi, dar în cele din urmă îşi dădu seama că prietenul său avea dreptate. Cât de uşor s-ar fi putut întâmpla ca Lydia să se întâlnească cu omul acesta! Şi asta trebuia evitat cu orice chip! În Germania, la mama lui, tânăra era în siguranţă. Aşadar, îi scrise numaidecât acesteia ceea ce îşi pusese în gând.

Peste câteva zile primi răspunsul. Mama lui îi scria că tânăra fată va fi oricând binevenită în casa ei.

Până acum, Nataşa se străduise din răsputeri să nu rămână niciodată singură cu tânărul diplomat, căci de la convorbirea ei cu Lotar începuse să-i fie teamă de el. Din această pricină, Kurt von Tollwitz nu aflase încă adevărul cu privire la sentimentele ei.

În sfârşit sosi şi clipa despărţirii. Între timp, Lotar îi dăduse instrucţiunile trebuincioase.

— Nu-ţi pierde cumpătul, draga mea! îi spusese el. Dacă vei avea nevoie de un prieten mi te poţi adresa plină de încredere, căci voi fi întotdeauna gata să-ţi vin în ajutor.

— Ah, îmi pare atât de rău că nu pot destăinui prietenului dumitale, adevărul! murmură Nataşa, cu lacrimi în ochi. Kurt e un om atât de bun!

— Cu toate astea, n-avem încotro! răspunse Lotar Wengeler. Vei pleca la mama lui şi, după ce-ţi vei fi găsit un adăpost sigur, te vei despărţi de dânsa. În acelaşi timp, vei trimite prietenului meu o scrisoare din care va afla totul. Mai bine să ştie un adevăr trist, decât să plutească mereu într-o stare de nesiguranţă chinuitoare!

După ce-şi făcuse pregătirile de drum, Nataşa pornise spre gară, însoţită de cei doi prieteni.

Când îşi făcură apariţia pe peron, privirile tuturor se îndreptară cu admiraţie spre frumoasa femeie. Un bărbat,

care stătea la fereastra unui compartiment, tresări uşor când dădu cu ochii de dânsa, apoi se întoarse şi strigă ceva îndărătul său. Câteva femei sulemenite se iviră alături de el, scoţând exclamaţii de uimire.

Cei doi prieteni păreau foarte stingheriţi din pricina acestor mărturii de admiraţie. Din fericire, nu mai era mult până la plecarea trenului, astfel că în curând avea să scape de situaţia lor neplăcută. Kurt cuprinsese mâinile Nataşei şi privirile sale pline de dragoste erau aţintite asupra ochilor ei minunaţi.

În cele din urmă, prinţesa se apropie de Lotar Wengeler şi-i întinse mâna.

— Rămâi cu bine! zise ea, cu glas tremurător.

Tânărul se plecă şi-i sărută mâna, apoi îi ajută să urce în vagon.

Un suspin de uşurare scăpă de pe buzele Nataşei, în timp ce Kurt von Tollwitz tremura de emoţie. Sărmanul îndrăgostit ar fi vrut s-o sărute, dar ea se depărtase. Ce însemna, oare, aceasta?

Nataşa se ivi la fereastra compartimentului, însă chiar în acea clipă trenul se puse în mişcare şi, după puţin timp, dispăru din ochii celor doi prieteni.

Deşi se simţea adânc îndurerată, totuşi o linişte mare cuprinse inima Nataşei, gândindu-se că izbutise să scape din primejdia care plutise asupra ei.

Da, Kurt von Tollwitz fusese o primejdie pentru, dânsa, căci tânărul n-ar mai fi putut să se stăpânească multă vreme.

Cei doi prieteni părăsiră gara. Lotar îşi luase prietenul de braţ conducându-l prin înghesuiala mulţimii.

— Capul sus, Kurt, totul are să se întoarcă în bine! zise el, deodată, auzind suspinele celuilalt…

Tânărul diplomat îşi îndreptă trupul şi un zâmbet se ivi pe buzele sale, în timp, ce păşeau pe străzile însufleţite ale marelui oraş.

——————————————
Urmează: Cap. 262. Norocul unui ticălos
din fascicola nr. 143
——————————————